

Giới thiệu Thai Rắn

Một câu chuyện tình yêu kỳ lạ, bắt nguồn từ dạo gần đây mỗi lần tôi ngủ đều nằm mơ cùng một giấc mơ. mà trong giấc mộng của tôi xuất hiện một con rắn lớn, nó quấn quanh người tôi rồi uốn lượn, quần áo của tôi từng cái từng cái bị cời ra.....Chuyện gì đã xảy ra với tôi tại sao tôi lại mơ thấy điều đó?

----- lời của Bảo-----

Nếu các bạn thích một nam chính phúc hắc, một bảo bảo dễ thương nhưng cũng phúc hắc không kém kèm theo đó là tình tiết truyện đầy chất trinh thám, huyền huyền hây hây hổ ngay nhé nhé nhé!!!!

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Anaconda

Gần đây trong mộng của cô luôn xuất hiện một con rắn lớn màu đen, ánh mắt đỏ đậm khiếp người, nó quấn quanh người cô không ngừng vịn vẹo, vẩy rắn lạnh lẽo cứng rắn làm đau da cô.

Mỗi lần cô muốn kêu cứu, lại bị lưỡi rắn màu đỏ tuôi cạy mở môi, tiến quân thần tốc, lưỡi rắn ẩm ướt lạnh lẽo đuổi theo cô, cướp đi từng chút hơi thở của cô. Cô giống như người chết đuối, không ngừng vùng vẫy, lại bị con rắn lớn quấn càng chặt hơn, hai tay hai chân đều bị trói chặt, không thể động đậy.

Không biết qua bao lâu, con rắn lớn mới buông lỏng hơn, một lần nữa hít vào không khí tươi mới, cô bị sặc ho lên, lúc này bên tai cô truyền đến tiếng ‘phì phì’.

- Các người hủy tu vi của tôi, tôi nhất định phải khiến các người nợ máu trả bằng máu... .

Đầu rắn cực lớn dán sát chớp mũi cô, cô hoảng sợ trừng to mắt, nhưng mà còn chưa nói ra một câu, lại bị con rắn lớn chặn miệng.

Cô cảm thấy đuôi rắn cứng rắn chậm rãi dạo chơi dọc theo cẳng chân cô, có chút đau đớn lại có chút ngứa, cô nhìn con rắn lớn đầy bất an, hơi thở đều đã cản thận hơn.

Trên người con rắn có mùi hương nhàn nhạt, vậy mà có chút dễ người không ngờ, cô hít sâu vài hơi dần dần trầm luân vào bên trong, con rắn lớn trước mắt cũng dần dần trở nên mơ hồ.

Thân thể bắt đầu có biến hóa, rất muốn thứ gì đó, lại không biết rốt cuộc mình muốn cái gì. Hai mắt cô mê ly nhìn con rắn lớn có chút mơ hồ, khó chịu vịn vẹo thân dưới, cuối cùng lại khom người nghênh đón nó.

Dường như động tác này đã trêu chọc con rắn lớn, một giây sau đau đớn như tê liệt lan tràn khắp tứ chi chỉ trong chớp mắt, cô kêu lên, hình như động tác của con rắn lớn hơi dừng lại, sau đó lại không kiêng nể gì.

Dưới giường phát ra âm hưởng “Kèo kẹt kèo kẹt - -”, cô nắm chặt chân, mặc cho con rắn lớn công thành đoạt đất trên người cô, không nhịn được phát ra tiếng ‘hu hu’ nức nở.

Ở trong mộng, dường như con rắn lớn không biết mệt mỏi, một lần lại một lần muốn cô, trước khi hôn mê cô lại có chút tức giận.

Ngày hôm sau tỉnh lại, cô vén chăn lên liền nhìn thấy vết máu loang lổ trên khăn trải giường trắng tinh, toàn thân đau nhức như bị nghiền qua, trước ngực có nhiều dấu vết lại càng không ngừng nhắc nhở cô giấc mộng tối hôm qua, mà con rắn lớn đó đã sớm không thấy tung tích, làm cho toàn bộ chuyện trong mộng của cô vừa chân thực lại hư ảo.

Cô hốt ha hốt hoảng quần khăn trải giường lại ném vào trong chậu nước, sợ bị bạn cùng phòng ký túc xá phát hiện. Sau đó trong một khoảng thời gian dài, con rắn lớn màu đen đó sẽ xuất hiện trong giấc mộng của cô, mỗi đêm cô đều cố gắng mở to mắt không dám để mình ngủ, cuối cùng lại luôn không ngủ được...

Vạn vật đều có linh tính, cô cảm thấy nhất định là cô có ân oán gì đó với con rắn lớn trong mộng, mới có thể bị nó bò lên người.

Cô tên là Tô Tô, năm nay mười tám tuổi, là một nữ sinh vừa mới đến thành phố Y học đại học. Nhưng ai cũng không ngờ đến, cô vui vẻ của hiện tại một tháng trước vừa mới đi dạo Quý Môn Quan một chuyến.

Chắc là một tháng trước, cô mắc phải một căn bệnh rất kỳ lạ, toàn thân cô mọc đầy vẩy, thân thể vừa lạnh vừa nóng, còn luôn muốn ăn thịt tươi. Đôi khi vẩy ở dưới làn da đau đớn khó nhịn, cô liền dùng tay nhỏ từng cái vẩy ra, cho đến khi máu tươi đầm đìa.

Bà ngoại vì phòng ngừa cô lại tự làm tổn thương mình, liền dùng dây thừng trói cô ở trên giường, còn tìm bác sĩ xem bệnh cho cô ở khắp nơi, nhưng tất cả bác sĩ đều lắc đầu rồi đi, khuyên bà ngoại cô buông tay sớm một chút chuẩn bị lo hậu sự cho cô. Nhưng bà ngoại luôn tin tưởng cô còn có thể cứu được, mỗi ngày đều cùng cậu họ suy nghĩ cứu cô như thế nào.

Sau đó không biết cậu họ tìm được một cách ở đâu, nói là nửa đêm đến sau núi Ngũ Tiên Quan tìm rắn, giết rắn rồi lấy mật rắn để cô trộn vào rượu nuốt xuống sẽ khỏi hết bệnh. Cậu họ là người sẽ thử hết mọi cách khi tuyệt vọng, vào ban đêm liền đi lên núi, mãi đến sau nửa đêm mới trở về, trên người còn đầy mùi máu tươi.

Sau khi ăn mật rắn cậu họ tìm được, vấy trên người cô bắt đầu bóc ra từng mảng, một tuần sau, bệnh lạ của cô hoàn toàn khỏi hẳn.

Bà ngoại mê tín, cứng rắn nói là năm đại tiên ở Ngũ Tiên Quan hiển linh, lúc này mới cứu được cô, lời kéo cô nói đưa một rổ trái cây và ít bánh đến lễ tạ thần.

Ngày đó còn chưa đi đến Ngũ Tiên Quan, chúng cô liền nhìn thấy một nhóm người quây thành vòng thành vòng ở phía trước, cô và bà ngoại tò mò qua đó, một người ở phía ngoài cùng nhìn thấy chúng cô lập tức hoảng sợ tránh ra, người phía trước cũng đều lùi về sau một bước, mở ra một con đường nhỏ để chúng cô tiến vào. Cô nhìn thấy một người nằm giữa đại điện từ phía xa, nhất thời có dự cảm không tốt trào lên trong lòng.

Dường như bà ngoại ở bên cạnh phát hiện ra cái gì, buông tay cô ra nhanh chóng tiến vào Ngũ Tiên Quan, nhìn thấy người phía trong, “Oa” một tiếng khóc lên:

- Đứa bé của tôi, đứa bé của tôi... Xảy ra chuyện gì thế này? Nghiệp chướng mà!...

Bà muốn tiến lên, nhưng lại sợ những vật sùng chi chít trên mặt đất.

Người nằm trên mặt đất không phải ai khác, đúng là cậu họ mấy ngày trước còn vất vả tìm cách chữa bệnh cho cô. Tướng chết của cậu họ làm người ta vô cùng sợ hãi, trên người quần đầy con rắn nhỏ, đủ loại màu sắc, hình như con rắn bị rắn ăn luôn, miệng há to, còn có thể nhìn thấy những con rắn lúc nhúc bên trong, cho nên bà ngoại mới không dám tiến đến gần.

Trước khi cậu họ chết chắc là vùng vẫy rất kịch liệt, cô nhìn thấy quần áo của cậu họ bị xé rách tả tơi, trong tay còn nắm chặt thứ gì đó, nhưng lại không dám đi lấy.

Mà năm pho tượng trong Ngũ Tiên Quan có một pho tượng vỡ nát, đúng là pho tượng xà tiên ở giữa trung tâm.

Người chỗ chúng cô vốn ít, một chút việc nhỏ đều có thể truyền cho mọi người biết, chuyện cô mắc bệnh lạ và cậu họ đi lấy mật rắn tất nhiên là mọi người đều biết.

Cô nghe bọn họ bàn tán xôn xao, nói là cô phải tội thần linh, mới làm cho cậu họ gặp phải tai họa bất ngờ, nếu không người chết hẳn là cô... Cô cúi đầu nắm chặt tay bà ngoại, không cho nước mắt rơi xuống, càng không dám nhìn cậu họ.

Lo tang sự cho cậu họ xong xuôi, bà ngoại bảo cô cầm thư trúng tuyển đến thành phố Y trước, cô biết bà không muốn để cô nhìn thấy ánh mắt của người trong thôn, cũng không hi vọng cô tự trách và đau lòng.

Giấc mộng kỳ lạ đó bắt đầu lần đầu tiên vào buổi tối hôm khai giảng...

Hơn nữa không đơn thuần là mộng, bên cạnh cô còn xảy ra liên tiếp các loại chuyện kỳ lạ. Đi đến phòng thí nghiệm, đang yên lành đột nhiên ổng nghiệm nổ mạnh trước mặt cô... Tắm rửa được một nửa tất cả bóng đèn lúc sáng lúc tối... Trong lúc giặt quần áo, mồ vòi nước để giặt đều chảy ra rỉ sắt, đỏ thẫm như máu... Mọi việc là như vậy.

Lúc vừa mới khai giảng ba nữ sinh khác ở trong ký túc xá còn cùng cô đi học cùng cô ăn cơm, sau đó cảm thấy ở cùng cô sẽ xảy ra nhiều chuyện xui xẻo, liền tự động xa lánh cô.

Từ khi mơ thấy con rắn lớn màu đen, cơ thể của cô cũng dần dần xuất hiện thay đổi, diện mạo bình thường của cô trở nên tinh xảo hơn, ngay cả thân thể cũng trở nên lồi lõm hơn trước, đáng người lung linh, cô nghĩ thầm chắc là mười tám tuổi này rồi, nếu không sao lại có câu nói, con gái 18 tuổi có thay đổi lớn.

Còn làm cô cảm thấy kỳ lạ chính là, cô vốn chán ghét nước vậy mà bắt đầu thích nước, mỗi ngày phải tắm một hai tiếng, hưởng thụ cảm giác đắm chìm trong nước.

Một khi người ta xinh đẹp sẽ có nhiều thị phi, còn làm người ta hâm mộ ghen tị, đặc biệt cô là loại đối tượng đột nhiên biến đẹp làm mọi người kính trọng từ xa, càng làm những nữ sinh này hận đến nghiến răng nghiến lợi, cả ngày đều nói cô phẫu thuật thẩm mỹ, cái mũi, miệng, đôi mắt, cảm thậm chí là tai đều động vào dao kéo, bọn họ cũng không nghĩ xem cô lấy đâu ra tiền đi phẫu thuật thẩm mỹ.

Chỉ là chuyện nói xấu cô, cô cũng không quản được.

Trong chớp mắt đã qua khai giảng một tháng, tần suất con rắn lớn xuất hiện trong giấc mộng của cô càng ngày càng ít, càng về sau, đã hai tháng rồi cô không mơ giấc mộng kỳ lạ đó.

Sau khi con rắn lớn màu đen biến mất trong giấc mộng của cô hai tháng, cô bắt đầu mừng thầm, cho rằng cuối cùng cũng thoát khỏi nó, mãi đến khi cơ thể cô bắt đầu xuất hiện khác thường.

Mỗi ngày cô đều thức dậy đúng giờ bây giờ lại càng ngày càng thích ngủ, mỗi lần tỉnh dậy đều có cảm giác buồn nôn đột nhiên dâng lên. Vừa mới bắt đầu cô chỉ cho rằng mình bị cảm lạnh, nhưng một tuần sau, cảm giác buồn nôn càng mãnh liệt hơn, cô không ăn nổi thứ gì, trong lòng lại muốn thịt tươi máu chảy đầm đìa, rất muốn ăn thứ đó.

Càng đáng sợ chính là, trong một tuần gần ngủ, vậy mà bụng của cô hơi to lên, giống như có bầu. Cô tỉnh ngày, hơn hai tháng rồi đi cả mẹ còn chưa có tới, vậy mà cô sợ ý không có nhận ra.

Buổi tối cô lại mơ thấy ác mộng, trong mộng bụng của cô đã to như trái bóng cao su, cô ôm bụng đau đớn khó nhịn nằm ở trên giường, sau đó liền thấy bụng của cô bị rách ra, một con rắn bằng cổ tay bò từ bên trong ra, cái mồm con rắn to như bốn mắt nhìn chăm chăm cô, ngay lúc nó chuẩn bị há mồm nuốt sạch cô, cô tỉnh lại.

Lau mồ hôi đầy đầu, cô không còn buồn ngủ, trong đầu đều là con rắn đó, mơ hồ đoán ra được gì đó, lại nói đi nói lại mới mình tuyệt đối không có khả năng, đó chỉ là mộng, ác mộng không ngừng lặp lại, không phải sự thật, cô cũng không có mang thai.

Nhưng không tin thì không tin, cô muốn xác định ý nghĩ của mình một chút. Bởi vì không dám đến bệnh viện kiểm tra, đành phải đợi buổi tối vụng trộm đến cửa hàng tiện lợi mua que thử thai.

Sau khi mua xong, cô có tật giật mình trốn vào nhà vệ sinh, trong một phút đồng hồ đợi kết quả, tuyệt đối là thời khắc dày vò nhất trong cuộc đời cô.

Lúc cô đang khấn trương chuẩn bị nhìn que thử thai, cửa nhà vệ sinh bị đẩy mạnh ra, cô không kịp ngăn cản, bị cửa đập mạnh vào, que thử thai trong tay rơi mạnh ra ngoài. Không đợi cô phản ứng kịp, liền thấy một bạn cùng phòng ký túc xá nhặt que thử thai lên, vui sướng khi người ta gặp họa nói với một đám nữ sinh chẳng biết đi vào từ lúc nào:

- Mọi người xem, tôi đã nói cô ta có gì đó không đúng mà.

Cô nhìn thấy hai vạch trên que thử thai, một vạch rõ ràng, một vạch hơi mờ, không nhìn kỹ sẽ không nhìn thấy, đương nhiên là cô hiểu rõ chuyện này đại biểu cho cái gì.

Nhóm nữ sinh trước mặt đã sợ bùng nổ...

- Bình thường nhìn cô ta rất thành thật mà!

- Mọi người nhìn xem tay chân cô ta nhỏ như vậy, bụng lại lớn không bình thường.

- Tôi còn nhìn thấy cô ta nôn rất nhiều lần.

- Mọi người nói xem cô ta có thể bị trường đuổi học hay không?

...

- Sao cô ta còn mặt mũi ở nơi này, không sợ bụng càng lúc càng to lên sớm hay muộn cũng bị người ta phát hiện sao?

Loại đề tài nữ sinh đại học chưa kết hôn mà đã có con, mặc kệ là ở nơi nào, lúc nào cũng sẽ thành đề tài khiến mọi người phản kích nhất, huống chi đối với nữ sinh mười tám mười chín tuổi, tràn ngập tò mò chuyện nam nữ lại không dám thử.

Dịch: Hà My

Beta: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 29/09/25018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Thai rắn

Cô không muốn để ý đến bọn họ, cầm lấy que thử thai trong tay bạn cùng phòng chuẩn bị rời khỏi nơi này, chắc là bạn cùng phòng thấy cô không bị dọa đến mức chân tay luống cuống nên không hài lòng, nắm lấy tay cô không cho cô rời đi:

- Cô nên nghĩ xem giải thích với mọi người như thế nào đi! Chỉ là xem tình hình này, cô cũng không giải thích được rõ ràng lắm.

- Ngại quá, tôi không định giải thích với các cô.

Cô hất tay cô ta ra rồi khỏi nhà vệ sinh.

Rõ ràng chỉ là một giấc mộng, vì sao cô lại mang thai? Sao người có thể mang thai con của rắn được? Vô số nghi vấn hiện lên trong đầu cô...

Cô vô cùng ngạc nhiên năng lực truyền tin tức ở trường này, mới một buổi tối giống như tất cả học sinh và giáo viên đều biết rõ chuyện cô mang thai.

Sáng ngày hôm sau, trên đường đi cô nghe thấy đủ loại bàn tán, dưới đủ loại ánh mắt đi vào trong phòng học, bạn học ở trong lớp nhìn thấy cô đến vô cùng kinh ngạc, vẻ mặt đó giống như đang nói, cô đã như vậy rồi sao còn mặt mũi tới đi học?

Cô vừa mới tìm vị trí trong góc ngồi xuống, lớp trưởng chưa từng nói chuyện với cô do dự đi tới trước mặt cô:

- Chuyện đó bạn học Tô, chủ nhiệm lớp bảo cậu đến văn phòng gặp thầy ấy một lát.

- A...

Lúc cô bước ra khỏi phòng học, cô nghe thấy âm thanh phía sau giống như đột nhiên nổ mạnh, không cần nghĩ cũng biết bọn họ đang bàn tán chuyện gì.

Trái lại chủ nhiệm lớp vô cùng gọn gàng dứt khoát, vốn hỏi cô lời đồn có phải là thật hay không, sau khi nhìn thấy cái bụng hơi nhô lên của cô mãi mà không nói lời nào, cuối cùng nói thẳng với cô:

- Hay là em nghỉ vài ngày trước, thuận tiện để bác sĩ phòng y tế đưa em đi bệnh viện làm kiểm tra, chúng cô cũng không hi vọng danh dự của em bị hao tổn.

- Dạ.

Sau khi ra khỏi văn phòng cô cũng không đi học, bụng rất khó chịu vì đói, cô định đi đến căng tin trường học ăn một chút gì đó. Nhưng những món bình thường ở trong mắt cô là đồ ăn ngon lúc này nhìn một cái đều cảm thấy muốn nôn, nhất thời không muốn ăn, nhưng bụng còn đang đói, càng ngày càng đói, mọi người không thể biết được loại cảm giác đói bụng đến mức mỗi tế bào trên người đều kêu gào.

Lý trí dần dần đánh mất, cô cảm thấy tay chân mình hoàn toàn không nghe đại não điều khiển, lúc cô hơi tỉnh táo một chút, đã cảm trong tay thịt tươi không biết lấy từ nơi nào. Có quý mới biết cô rất muốn cắn một miếng, nhưng nghĩ thấy mùi máu tươi cô lại cảm thấy buồn nôn nói không nên lời, cuối cùng thừa dịp mình còn một chút lý trí ném miếng thịt vào trong thùng rác.

Sau khi trở lại ký túc xá cô lại phát hiện toàn bộ đồ của mình đều để ở cửa ký túc xá, chăn gối đầu đều bẩn thỉu, sách giáo khoa, cái cốc, khăn mặt đều vứt ở trên đất.

Cô thuận miệng nói câu 'ngây thơ', ôm lấy chăn và gối chuẩn bị tiến vào ký túc xá, nhưng ba người bạn cùng phòng cô lại đứng chắn ở trước cửa bộ dạng hung hăng vênh vác:

- Chúng tôi không muốn ở cùng người không sạch sẽ.

- Tránh ra không?

Đói khát và bức bối làm cô mất đi tất cả kiên nhẫn, nhìn mặt bọn họ, cô lại có loại xúc động muốn xé nát bọn họ ra.

Cô và bọn họ cứ giằng co như vậy, phía sau còn có rất nhiều người vây xem náo nhiệt. Động tĩnh lớn như vậy cuối cùng kéo di quản lý tới, nhìn thấy nhiều người như vậy bắt nạt một mình cô, di quản lý ký túc xá hung dữ răn dạy bọn họ.

- Di à, không phải chúng cháu bắt nạt cô ta, cô ta mang thai không rõ ràng, sao chúng cháu dám ở cùng một phòng với cô ta được?

Di quản lý ký túc xá nghi ngờ nhìn bụng của cô, muốn nói lại thôi, cuối cùng nói với nhóm bạn cùng phòng của cô:

- Các cháu đừng nói lung tung, để cho con bé đi vào trước.

Dưới sự giúp đỡ của di quản lý ký túc xá, cô tránh được vận rủi phải ngủ ở hành lang, tuy cả đêm những bạn cùng phòng nói mát trước mặt cô, cũng không cho cô sắc mặt hòa nhã.

Mấy ngày nay, cô không ăn nổi bất cứ thứ gì, thân thể càng ngày càng yếu ớt, mà cảm giác con quái vật tồn tại trong bụng cũng càng ngày càng mãnh liệt. Khi chủ nhiệm lớp nói cho cô biết ngày hôm sau sẽ đưa cô đi bệnh viện kiểm tra, cô đến tiệm thuốc mua thuốc sảy thai, uống không lâu bụng vô cùng đau đớn.

Hình như có thứ gì đó quay cuồng bên trong, không ngừng chạm vào lục phủ ngũ tạng của cô, muốn chui từ trong thân thể cô ra, sau đó cô hôn mê hoàn toàn không có ấn tượng.

Trong lúc hôn mê cô lại gặp con rắn lớn biến mất hơn hai tháng, nó vô cùng phần nộ:

- Vậy mà cô muốn giết chết đứa con của cô.

- Cầu xin người buông tha cho tôi đi, chỉ cần người bằng lòng buông tha cho tôi, chuyện gì tôi cũng đồng ý với người.

Cô gần như tuyệt vọng cầu xin con rắn lớn.

- Chuyện gì cũng đồng ý sao?

- Ừm.

Thấy thái độ của con rắn lớn hơi mềm xuống, cô gật đầu như gà con mổ thóc.

- Nhớ kỹ lời cô đã nói đó.

Sau khi tỉnh lại chuyện thứ nhất cô làm là sờ bụng mình, khi cảm thấy nó vẫn nhô lên như cũ, trái lại cô bình tĩnh lại, cô căn bản không giết chết được quái thai này, rắn lớn cũng tuyệt đối không dễ dàng buông tha cô, nhưng xem tình hình trước mắt, nó cũng không để cô chết nhanh như vậy.

Trải qua lần thiếu chút nữa sinh non này, hơn nữa bản thân cũng vì đói bụng mà vô cùng yếu ớt, còn đủ loại phản ứng mang thai, cô bị hành hạ người không ra người quỷ không ra quỷ, vì thế chủ động đưa đơn tạm nghỉ học cho nhà trường, chủ nhiệm lớp cũng hiểu rõ trong lòng nên không hỏi nguyên nhân.

Xế chiều hôm đó, trong ánh mắt tò mò hoặc biểu tình vui sướng khi người khác gặp họa của mọi người, cô thu dọn đồ trở về nhà. Bà ngoại thấy cô đột nhiên trở về vô cùng nghi ngờ, hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, có phải bị người ta bắt nạt hay không.

Nước mắt nhịn đã lâu trong lúc nhìn thấy bà ngoại cuối cùng cũng rơi xuống, cô ôm bà ngoại gào khóc, dọa bà tay chân luống cuống, vỗ vỗ sau lưng an ủi cô.

Đội khóc một hồi, cô mới vào phòng theo bà ngoại, nói hết việc lạ xảy ra trong khoảng thời gian này, chịu áp lực, còn cả những giấc mộng kỳ lạ cho bà.

Sau khi bà ngoại nghe xong miệng còn nói ‘Không hay, không hay rồi’, sợ cô lo lắng, bà không ngừng vỗ mu bàn tay cô an ủi:

- Không sao, không sao đâu!

Trong thôn của cô có một lão đạo có tiếng là Dương Hồ Tử, bình thường điên điên khùng khùng, những lời ông ta nói ra nửa thật nửa giả, người trong thôn nửa kính nửa ghét bỏ ông ta, nhưng chỉ cần trong nhà xảy ra chuyện gì là nghĩ ngay đến ông ta, cho nên bà ngoại vội vội vàng vàng mang theo cô đến nhà ông ta ở thôn Vĩ.

Vừa vào cửa, lão đạo Dương Hồ Tử nhìn chăm chăm cô, vẻ mặt biến hóa khó lường, không đợi cô và bà ngoại hỏi, ông ta đã nói:

- Cô gái nhà bà bị xà tiên quán lấy, tìm tôi vô dụng.

Bà ngoại nghe ông ta nói vậy lập tức luống cuống:

- Vậy phải làm sao bây giờ? Chúng tôi đều là người cùng quê nhiều năm như vậy, ông nhất định phải giúp đỡ một chút!

- Không phải tôi không giúp, nếu là chuyện bất quý hàng yêu thì tìm tôi, tôi còn có thể đưa ra chủ ý gì đó, nhưng người ta là tiên, tôi là một đạo sĩ nhỏ nhỏ không xứng va chạm với người ta!

Bộ dạng lão đạo Dương Hồ Tử vô cùng khó xử, sau đó chỉ vào bụng của cô nói:

- Bây giờ cô gái này đã mang thai với rắn, ai cũng không cứu được cô ấy.

Thấy lão đạo Dương Hồ Tử từ chối, bà ngoại nhanh chóng lấy một gói được bọc bởi khăn tay từ trong túi ra, cẩn thận lấy ra một ngàn đồng từ trong khăn tay, nhét vào tay lão đạo Dương Hồ Tử:

- Ông giúp chúng tôi đi mà!

Lão đạo Dương Hồ Tử nhìn thấy tiền là hai mắt lập tức sáng lên, phải biết rằng một ngàn đồng ở trong thôn chúng cô là một khoản tiền không nhỏ rồi. Cô nhìn thấy lão đạo đó cười hi hi nhét tiền vào trong túi áo:

- Nói hay nói hay lắm, chúng ta đều là người cùng quê, chuyện này nhất định phải giúp.

Cũng không biết lão đạo Dương Hồ Tử thật sự làm được, hay là kỹ năng giả, vào ban đêm ông ta đi đến Ngũ Tiên Quan một chuyến, trở về liền nói với

bà ngoại, chỉ cần hứa gả cô cho xà tiên, cho dù là chuyện lớn động trời xà tiên cũng không so đo với cô. Nếu cô không muốn, vậy thì chờ chết đi!

Bà ngoại rơi vào thế khó xử, một bên là tính mạng của cô, một bên là hạnh phúc của cô, luôn đắn đo mãi, cuối cùng lấy một bộ áo cưới màu đỏ từ trong ngăn tủ ra, đó là bộ áo cưới bà dùng mỗi cây kim mỗi cuộn chỉ khâu cho cô trong một thời gian dài, chính vì để cô mặc vào ngày kết hôn.

Từ nhỏ cô đã mất đi cha mẹ, một mình bà ngoại nuôi cô lớn khôn, nhưng cho tới bây giờ cô đều không cảm thấy mình bất hạnh, bởi vì cô có bà ngoại thương cô cưng chiều cô.

Một buổi tối bà ngoại và cô không có ngủ, đợi trời vừa sáng đạo sĩ mang cô đến Ngũ Tiên Quan bái đường với con rắn đó, nhưng mà ngày hôm sau cô mặc bộ áo cưới màu đỏ đợi mãi mà không thấy lão đạo Dương Hồ Tử tới.

Trời vừa sáng cửa nhà chúng cô bị đập ‘Thùng thùng’, bà ngoại cô đi mở cửa, bên ngoài cửa có mấy chục người đang đứng, đều là người trong thôn này.

- Bà Tô, sáng sớm có người phát hiện ra lão đạo sĩ chết thảm ở trong nhà, tối qua ông ấy còn rất tốt, bà nói xem đã xảy ra chuyện gì?

Nghe bọn họ anh một lời cô một câu, cô hiểu đại khái chuyện gì xảy ra. Tối hôm qua sau khi lão đạo Dương Hồ Tử trở về nhà liền chết, những người này cho rằng chúng cô làm, cho nên chạy tới đây hỏi tội:

- Hôm nay bất luận như thế nào bà đều phải cho chúng tôi một lời giải thích.

- Đúng vậy! Chuyện lạ nhà bà rất nhiều.

- Không phải Tô Tô nhà bà đang học đại học sao? Sao đột nhiên lại trở về rồi?

Nhìn thấy có người nghi ngờ đánh giá cô, cô nhanh chóng kéo quần áo của mình, may mà bộ áo cưới có vẻ rộng thùng thình, bọn họ không nhìn thấy rõ bụng của cô.

- Tô Tô nhà bà sắp lập gia đình rồi sao? Gả cho ai vậy? Sao chúng cô không nghe ai nói thế?

Những vấn đề mọi người hỏi xong, cô không thể trả lời được, tối hôm qua lão đạo Dương Hồ Tử nói lời thề son sắt, chỉ cần gả cho xà tiên là không có chuyện gì, sao đột nhiên lại chết rồi hả? Chẳng lẽ con rắn kia không muốn cưới cô nữa? Nhưng cũng không nên giết người chứ! Còn cả cậu họ nữa, đã có hai người chết thảm trong tay nó rồi.

- Tô Tô nhà cô không có lập gia đình, cô bảo con bé thử áo cưới cô làm cho con bé xem, mấy ngày nay con bé trở về cũng là vì nhớ cô, mọi người cũng thật là, chuyện đơn giản như vậy mà nghĩ phức tạp thế.

Tuy bà ngoại nói nghiêm túc, nhưng những người đó cũng không tin:

- Cho dù những lời bà nói là thật, nhưng lão đạo sĩ chết nhất định hai người không thoát khỏi liên quan, có vài người nhìn thấy ngày hôm qua hai người đi đến nhà ông ta.

- Đúng vậy!

Lúc này trong đám người có một người lao ra:

- Tô Tô nhà bà đặc tội xà tiên.

Một câu này làm tất cả mọi người trợn mắt há miệng, tuy phần lớn người già ở nông thôn rất mê tín, nhưng thực sự tin thế giới này có xà tiên cũng không có mấy người.

Người nói chuyện là Nhị Trụ Từ hàng xóm của lão đạo Dương Hồ Tử, bình thường ông ta và lão đạo sĩ Dương Hồ Tử rất thân thiết, còn nói muốn học thuật hàng yêu trừ ma với lão đạo sĩ.

- Mọi người hãy nghe cô nói, ngày hôm qua lão đạo sĩ bảo cô chuẩn bị cống phẩm ngon nết, nói Tô Tô bị xà tiên quán lên người còn mang thai với rắn, chỉ có thể gả cho xà tiên trở thành vợ của nó mới có thể giữ được tính mạng. Đặc tội xà tiên cũng không phải là việc nhỏ, bây giờ lão đạo sĩ chết rồi, sau này nói không chừng toàn bộ người trong thôn chúng ta cũng gặp họa theo.

Nhị Trụ Từ nói đồng thanh, nhóm thôn dân nghe xong nhiệt huyết sôi trào, một đám người lập tức khiêng cô đến Ngũ Tiên Quan, muốn gả cô cho con rắn kia.

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 29/09/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Động phòng hoa chúc

Ngũ Tiên Quan vẫn giống như lúc trước vậy, đi vào đại điện liền thấy tượng năm đại tiên ngồi trang nghiêm thần án, tượng xà tiên lúc trước bị rơi vỡ cũng được sửa chữa lại một lần nữa.

Nhưng từ sau khi cậu họ chết ở chỗ này, nhóm thôn dân cũng rất ít khi tới cúng bái, cho nên trong đại điện phủ đầy tro bụi, trên tượng thần cũng giăng đầy mạng nhện.

Không biết bây giờ còn bao nhiêu nơi thờ phụng năm đại tiên, năm đại tiên dân gian xưng là ‘Hò Hoàng Bạch Liễu Hôi’, theo thứ tự là hồ tiên (hồ ly), hoàng tiên (chồn), bạch tiên (con nhím), liễu tiên (rắn), hôi tiên (con chuột).

Nếu lão đạo Dương Hồ Tử nói thật, vậy con rắn quán người cô là liễu tiên trong năm đại tiên.

Bởi vì nhiều người thu dọn, Ngũ Tiên Quan nhanh chóng rực rỡ hẳn lên, công phẩm được đặt chỉnh tề trên hương án, lô đỉnh giá cắm nến cũng được đặt xong hết.

Cô bị người ta lôi kéo đến trước hương án, thôn dân vây xung quanh kêu lên ầm ĩ. Sau đó thôn trưởng bảo cô lấy ba cái vôi tượng thần xà tiên, liền tính là kết hôn, sau đó những thôn dân nhốt cô một mình ở Ngũ Tiên Quan liền rời đi.

Cô nghĩ thăm chuyện này cũng quá qua loa rồi! Tốt xấu gì cũng là xà tiên, một chút cảm giác nghi thức cũng không có.

Ban đêm cô vừa dựa vào hương án ngủ thiếp đi, trong lúc ngủ mơ cô che khăn voan đỏ, không nhìn thấy tình hình bên ngoài, chỉ loáng thoáng nghe thấy có tiếng người nói chuyện vui cười.

Vén khăn voan lên, cô phát hiện mình đang ngồi trên một chiếc giường lớn bằng gỗ lim cổ kính, màn che đỏ thẫm từ trên đỉnh buồng xuống mặt đất, ở cùng một chỗ với thảm nhung trên giường tầng. Những nơi khác nói một cách tương đối là khá đơn giản mộc mạc, trên cái bàn đồ tui bày đủ loại hoa, trên bàn ngọn lửa của đèn long phượng đang đưa, làm cho toàn bộ mọi thứ trong phòng có vẻ quý dị lại quyến rũ.

Cô nghi ngờ đánh giá căn phòng này, vô cùng rõ ràng đây là một tân phòng ở cổ đại, mà cô lại là tân nương, nhưng nếu cô nhớ không lầm, không phải cô vừa thành hôn với con rắn đó ở Ngũ Tiên Quan rồi sao? Sao bây giờ lại thành hôn nữa?

Đúng lúc này cửa phòng được người ta đẩy ra, đột nhiên trước mặt sương khói lượn lờ, cô nhìn thấy một người từ trong sương khói đi tới, đến gần mới thấy rõ khuôn mặt của anh. Người đàn ông mặc quần áo màu đen, khuôn mặt như vẽ, môi mỏng hé mở, toàn thân tỏa ra hơi thở lạnh lùng, trong lòng cô rung động, lại cảm thấy người đàn ông này rất đẹp, nhìn đôi mắt anh cũng không nhìn được có chút si mê.

- Anh là ai?

- Anh là chồng em! Vợ à.

Người đàn ông nhếch khóe miệng cười xấu xa, cô lại không có tiền đồ nhìn đến thất thần rồi.

Ai? Chồng sao? Hình như cô vừa nghe thấy được...

- Chồng sao? Anh nói người kết hôn với tôi chính là anh sao?

Làm sao có thể?

- Chồng của tôi phải là con rắn, tính tình còn không được tốt lắm, tôi thấy bộ dạng anh da thịt non mềm, tốt nhất là đừng trêu chọc con rắn đó.

- Hà...? Tính tình không tốt sao?

Không biết người đàn ông đi tới trước mặt cô lúc nào, gần đến mức cô có thể nhìn thấy bóng mờ trong đôi mắt dưới lông mi thật dài của anh, đồng thời cô còn ngửi được mùi hương thơm mát quen thuộc, nhất thời cô cả kinh, mùi hương này...

- Anh là...

- Xem ra trí nhớ của vợ không tốt rồi, mới hỏi xong lại hỏi lại câu này.

Người đàn ông nói xong lại đến gần cô hơn một chút, một tay nắm lấy eo cô, một tay cởi quần áo cô ra:

- Một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, vợ à, chúng ta đừng nên lãng phí.

Trong chớp mắt khi quần áo cô được cởi ra một dòng khí lạnh chui vào căn cổ cô, cô cũng lập tức tỉnh táo lại:

- Anh là con rắn đó?

Cô đẩy người đàn ông ra, bối rối cầm lấy quần áo che kín mình lại:

- Là anh giết lão đạo sĩ?

- Đạo sĩ đó tốt bụng gả em cho anh, vì sao anh phải giết ông ta?

- Không phải anh làm sao? Cho dù lão đạo sĩ không phải anh giết, cậu họ tôi chết anh không thoát khỏi liên quan đâu.

Nhìn con rắn lớn biến thành hình người, sợ hãi trong lòng cô giảm bớt không ít, nói cũng nhiều hơn.

Dường như con rắn lớn đã mất kiên nhẫn, ôm lấy cô đặt trên giường lớn bằng gỗ lim:

- Bây giờ lại nói những chuyện này, vợ à, em không thấy như vậy vô cùng sát phong cảnh sao, tuy cậu họ em vì anh mà chết, nhưng cũng không phải do anh gây nên.

Nói xong con rắn lớn lại tiếp tục cởi quần áo của cô, động tác vô cùng thành thạo.

Nghi ngờ trong lòng cô càng lúc càng lớn, làm sao có thể? Ngoại trừ anh ta ra còn ai hại chết cậu họ và lão đạo sĩ Dương Hồ Từ chứ?

- Chuyên tâm một chút.

Hơi thở lạnh lẽo phun lên mặt cô, cô nhìn con rắn lớn gần trong gang tấc:

- Chuyện đó... Bây giờ tôi đang mang thai con của anh, anh không thể... Chuyện đó...

- Yên tâm, đứa bé của anh không yếu ớt như vậy.

Một đêm này, con rắn lớn vô cùng dịu dàng, thậm chí cô còn xuất hiện ảo giác, cảm thấy con rắn lớn trong vô số ác mộng không phải người đàn ông trước mặt.

Sau khi tỉnh lại, cô vẫn dựa vào bên cạnh hương án Ngũ Tiên Quan như cũ, quần áo cũng ăn mặc chỉnh tề, chỉ là trong tay có thêm một viên ngọc thạch màu mực, mặt trên có hình một con rắn:

- Lại nằm mơ sao?

- Vợ à, em còn nhớ rõ chuyện đã đồng ý với anh không.

Đột nhiên bên tai truyền đến tiếng nói trong veo mà lạnh lùng quen thuộc, cô sợ tới mức ném ngọc thạch trong tay ra ngoài, cô có thể nằm mơ giữa ban ngày từ lúc nào thế?

- Công lực của anh bị hao tổn, không thể biến hóa thành hình người, tạm thời phải ở trong ngọc thạch này. Vợ đừng có mà có ý tưởng ném ngọc thạch xuống, mặc kệ em ném như thế nào, ngọc thạch đều quay về bên cạnh em thôi.

Đây là lần đầu tiên con rắn lớn xuất hiện trong cuộc sống của cô, cô nhặt ngọc thạch trên đất lên, sau khi biết anh ta không thể biến thành hình người liền cứng rắn hơn nhiều:

- Lúc trước sở dĩ tôi đồng ý với anh, là vì anh nói sẽ bỏ qua cho tôi.

- Đương nhiên là anh sẽ bỏ qua cho em.

Con rắn lớn không cho là đúng:

- Không phải bây giờ anh bỏ qua cho em rồi sao? Tối hôm qua anh cũng không làm bất luận chuyện gì tổn thương em, hơn nữa biểu hiện của anh cũng khiến em hài lòng, không phải sao?

Cô không có ý này:

- Tôi nói bỏ qua cho tôi là muốn anh rời khỏi cuộc sống của tôi cơ.

- Chỉ sợ quá muộn rồi, bây giờ em đã là vợ của anh, cả đời này đều in dấu ấn ký của anh rồi, em cũng biết làm trái giao hẹn với yêu tiên sẽ có kết cục gì rồi đó?

Bỗng nhiên ngọn nến trên hương án vụt tắt, cô cảm thấy có một con gió lạnh yêu ma thổi từ khe cửa vào trong, đột nhiên không khí trở nên vô cùng quý dị, xem ra bất luận cô làm cái gì đều không tránh thoát lòng bàn tay con rắn này...

Chuyện con rắn lớn bảo cô làm chính là đi đến một biệt thự cổ lấy giúp anh ta một thứ gì đó, cô từng nghe nói về biệt thự cổ đó, trên ngọn núi sau Ngũ Quan Tiên, là một biệt thự có ma, nghe nói mấy năm nay có người lỡ tiến vào biệt thự cổ đó liền không ra được, còn biệt thự cổ đó được xây vào lúc nào, chủ nhân là ai, có rất nhiều cách nói, ai cũng không biết cái nào là thật.

Dưới sự hướng dẫn của con rắn lớn cô vất vả khó khăn tìm được biệt thự cổ đó, xung quanh ngôi nhà đầy cỏ dại, sư tử bằng đá ở trước cửa ngả trên đất, còn chưa đến gần đã cảm nhận được oán khí rất nặng.

Mơ hồ nghe thấy tiếng người ca hát trong ngôi biệt thự cổ, cô sợ tới mức dừng bước không dám tiến về phía trước nữa, dường như con rắn lớn cảm nhận được cô lùi bước:

- Yên tâm đi, không sao.

Đương nhiên anh sẽ nói như vậy rồi, nếu anh nói có sao cô nhất định sẽ không đi vào:

- Bên trong thật sự có quỷ sao?

- Em là vợ của tôi, bọn họ không dám làm gì em đâu.

Cô tạm thời tin lời con rắn này nói, cẩn thận đến gần cửa lớn loang lổ sơn trước biệt thự cổ, sau đó ‘Két...’ một tiếng, cô nhìn thấy cảnh tượng trong biệt thự cổ rất rõ.

Trên đất đầy dầu lau trắng hếu, trong chớp mắt khi cửa lớn mở ra cô nghĩ thấy được mùi máu tươi nồng đậm, cô phải lớn gan lắm mới ép buộc mình không đập vào cửa.

- Đi qua cánh cửa phía trước, em sẽ thấy một từ đường, anh muốn đồ ở trong này.

Cô cẩn thận tránh khỏi những cái đầu lâu, sợ mình sẽ giẫm lên trên:

- Các vị cô đi chú bác cháu trẻ người non dạ, ngàn vạn lần đừng quần lấy cháu...

Một đường nói mãi đi vào từ đường, có bảy bài vị được đặt trên từ đường, con rắn nói thứ đó để ở đằng sau một bài vị nào đó.

Cô dựa sát vào hương án cầm lấy bài vị mới chuẩn bị tìm thử xem, phía sau nổi lên một con gió mạnh, tro bụi trước mặt bay lên, cô nhanh chóng che mắt lại, lại nghe thấy một giọng nữ dịu dàng:

- Huyền Dạ đại nhân, cuối cùng người cũng đến rồi.

Cô quay đầu lại thấy một người phụ nữ mặc áo trắng như tuyết đứng ở nơi đó, mái tóc đen tuyền như thác nước rối tung ở sau người, trên mặt là trắng xanh không bình thường, lúc này thấy một người phụ nữ như vậy, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết cô ta không phải người, tay cầm bài vị của cô hơi run run.

Người phụ nữ mặc áo trắng lại tiếp tục nói:

- Hi vọng Huyền Dạ đại nhân nhớ rõ giao hẹn giữa hai chúng ta, trả lại công bằng cho 33 mạng người trong phủ chúng tôi.

- Yên tâm

Lúc này giọng nói của con rắn lớn truyền ra từ ngọc thạch.

Con rắn lớn tên là Huyền Dạ sao? Xem ra anh ta và nữ quỷ này quen nhau, hơn nữa giữa bọn họ còn có bí mật không thể cho ai biết, sau khi chắc chắn nữ quỷ này sẽ không tổn thương cô, nhất thời cô yên tâm không ít.

Nữ quỷ nói xong chuyện của mình, lúc này mới chú ý tới cô:

- Đây là người phụ nữ Huyền Dạ đại nhân chọn sao?

Người phụ nữ mặc áo trắng đánh giá cô một lúc lâu, ý vị thâm trường nói:

- Sau này chỉ sợ người phụ nữ này là một phiền phức, đại nhân nên bảo vệ tốt chính mình.

Sau đó người phụ nữ này biến mất rồi.

Dám nói xấu cô trước mặt cô, hảo cảm của cô dành cho nữ quý này không còn trong chớp mắt.

Bên trong bài vị có một cái hộp nhỏ điêu khắc tinh xảo, cô cầm ở trong tay tò mò nhìn:

- Trong này là cái gì thế?

- Chân thân của anh.

Vừa nói xong, người đàn ông mặc quần áo màu đen đêm qua xuất hiện trước mặt cô:

- Cảm ơn vợ đã lấy lại tự do cho anh.

Nhất thời cô cảm thấy mình lại tự đào một cái hố cho mình, còn nghĩa vô phần cố* nhảy vào trong đó.

*: làm việc nghĩa không được chùn bước.

Rời khỏi biệt thự cổ không lâu, nửa đường cô gặp một người đàn ông trung niên xấu xí, ông ta đứng dưới một gốc cây vẫy vẫy tay với cô:

- Lại đây!

Tuy con rắn lớn đã có thể biến thành hình người nhưng còn rất yếu, vẫn nằm trong ngọc màu mực như trước, cô đợi anh ta một lúc lâu cũng không thấy anh ta có động tĩnh gì, cô nhìn người đàn ông trung niên đột nhiên xuất hiện không khỏi có chút sợ hãi.

Tất nhiên là cô không dám qua đó, nhìn xung quanh yên tĩnh đến mức kỳ lạ, cô nhanh chóng cúi đầu bước nhanh về phía trước, chỉ là còn chưa đi được mấy bước liền đụng phải người khác, vừa mới ngẩng đầu lên nhìn thấy người đàn ông trung niên vẫy vẫy tay, ông ta cười tí mắt nhìn cô, thấy thế nào cũng không có ý tốt.

- Có chuyện gì sao?

Cô cảm thấy giọng nói của mình đều run run.

- Đừng sợ, tôi là người tốt.

Đôi mắt nhỏ của người đàn ông trung niên quay trong nhìn chăm chăm cô, tham lam lộ rõ trong mắt không thể nghi ngờ:

- Tôi tới làm một cuộc giao dịch với cô.

Khóe miệng cô giật giật, giao dịch sao?

- Ngại quá, ông tìm lầm người rồi, tôi không có gì cả.

- Không không, thứ tôi muốn chỉ có cô có.

Người đàn ông trung niên ngăn cản cô rời đi, vội vàng nói:

- Tôi có thể giúp cô diệt trừ con rắn đen đó, chỉ cần cô bằng lòng phối hợp với tôi. Thế nào? Giao dịch này cô không bị thiệt thòi đúng không?

Cô cảm nhận được ngọc thạch treo trước ngực hơi động, xem ra con rắn lớn đã tỉnh, đột nhiên có chút đau lòng cho người đàn ông trung niên trước mặt này.

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 29/09/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chạy trốn khỏi biệt thự cổ

Diệt trừ con rắn đen sao? Nếu chuyện này nói vào mấy ngày trước, tôi chắc chắn sẽ động lòng, mà lúc này nghe người đàn ông trung niên nói như vậy, tôi lại do dự rồi.

Nếu con rắn lớn nói thật, như vậy người giết chết cậu họ và lão đạo Dương Hồ Tử là người khác, mà bây giờ tôi không có bất luận manh mối gì, không dựa vào con rắn lớn mà nói chắc chắn không tìm thấy hung thủ. Cho dù con rắn lớn lừa gạt tôi, nhờ đâu người đàn ông trung niên này không đánh lại được con rắn lớn, vậy không phải là cái mạng nhỏ này của tôi bị mất một cách vô ích sao.

Nhưng tôi không dám nhìn thẳng người trước mặt, ông ta biết rõ chuyện của con rắn lớn, cũng không phải người tốt bụng gì:

- Tôi không biết ông đang nói chuyện gì, ngại quá, tôi còn có việc...
- Không biết suy xét.

Ngữ khí của người đàn ông trung niên trở nên hung ác, sau đó tầm mắt ông ta nhìn về phía bụng tôi:

- Cô đã không muốn thai rắn này, đúng lúc tôi cũng không hy vọng nó được sinh ra, không bằng tôi giúp cô giết chết nó đi!
- Ông muốn làm gì?

Người đàn ông trung niên túm lấy áo của tôi, ngón tay sắc bén vươn về phía bụng tôi, đâm vào trong da thịt khiến tôi đau đớn nhe răng trợn mắt:

- Huyền Dạ, Huyền Dạ...

Trong mắt người đàn ông hiện lên chút nghi ngờ:

- Bây giờ con rắn đó khó mà bảo vệ được mình, cô còn trông cậy con rắn đó đến cứu cô sao?

Đường như quái vật trong bụng cảm nhận được nguy hiểm, lại bắt đầu quay cuồng, miệng vết thương chảy máu, bụng giống như bị rách ra, tôi nghĩ thâm lần này chết chắc rồi.

Ngay lúc tôi tuyệt vọng đợi người đàn ông trung niên giết chết mình, đột nhiên ông ta dừng động tác lại, tôi nhìn thấy một đám rắn quấn đầy người ông ta, ông ta rút tay ra không ngừng kéo rắn trên người xuống, dường như lại có vô số con rắn tiếp tục bò lên trên người ông ta.

- Mày ở đâu? Có bản lĩnh thì đi ra đây.

Người đàn ông trung niên hoảng sợ trừng mắt nhìn những con rắn này, vẻ mặt không dám tin, khi nói chuyện lại biến thành con chồn đầu nhọn mũi nhọn.

Tôi nghĩ vậy mà vừa rồi tôi dựa vào một con chồn gần như vậy, một dòng lạnh lẽo từ đáy lòng dâng lên, tôi nhỏ giọng hỏi con rắn lớn:

- Ông ta là kẻ địch của anh à?

Giọng nói của con rắn lớn như vang vọng trong đầu tôi;

- Bây giờ anh đối phó với ông ta có chút tổn sức, chỉ có thể dùng những con rắn này bao vây ông ta, em đi mau.

Cái gì? Hóa ra con rắn lớn không đánh lại được người ta!

Tôi sợ tới mức nhanh chóng chạy xuống núi, nhưng không biết con chồn tránh thoát khỏi những con rắn từ lúc nào, cắn chặt tay áo của tôi, tôi ngã ngồi dưới đất, nhanh chóng bảo vệ bụng của mình.

- Nói, Huyền Dạ ở đâu?
- Tôi không biết.

Con chồn dạo quanh tôi một vòng, đột nhiên lộ ra răng nanh đánh tôi, tôi giơ tay lên chặn theo bản năng, thân thể lại bị thứ gì đó cuốn đi, bên tai truyền đến tiếng kêu gào thảm thiết của con chồn.

- Vậy mà mày còn ở cùng với người phụ nữ này.

Tôi nhìn thấy con rắn lớn và con chồn quấn cùng một chỗ, đánh túi bụi, chỉ có thể đứng ở một bên lo lắng không thể giúp bất cứ chuyện gì, đột nhiên trước mắt hiện lên ánh sáng chói mắt, tôi liền hôn mê bất tỉnh, sau đó đã xảy ra chuyện gì tôi cũng không biết.

Lúc tỉnh lại trời đã tối rồi, tôi phát hiện mình lại quay lại biệt thự cổ, gian nan chống đỡ thân thể ngồi dậy, hình như ngón tay đụng vào thứ gì đó như một nhánh cây, tôi liền lấy lên nhìn xem là gì, sợ tới mức lập tức hất nó ra ngoài, đó đâu phải là một nhánh cây, là đốt xương ngón tay.

Lúc này tôi mới nhớ tới ban ngày lúc tôi tới, trong biệt thự cổ đầy đầu lâu ở trên đất, nhìn xung quanh trước mắt, hình như càng nhiều hơn ban ngày rồi.

- Huyền Dạ.

Ngọc thạch trước ngực chẳng biết đánh mất từ lúc nào, tôi gọi một lúc lâu, con rắn lớn không có trả lời.

Chắc là nữ quý mặc áo trắng vẫn còn ở nơi này, không phải cô ta quen con rắn lớn sao? Tìm được cô ta chắc là cô ta có thể mang mình đi tìm con rắn lớn!

Lúc này tôi mới phát hiện vậy mà đèn lồng trong biệt thự cổ đã phát sáng, ánh sáng xanh biếc tỏa sáng xung quanh. Không phải người trong nhà đều chết rồi sao? Những đèn lồng này do ai thắp sáng vậy?

Tôi che ngực không dám nghĩ nữa, trái tim đập ‘thình thịch’, bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy từ trong miệng ra.

Lúc này gió nổi lên cuốn theo tro bụi trên mặt đất, tầm mắt trở nên mờ hồ, tôi lại loáng thoáng nghe thấy tiếng hát vào ban ngày, đó là một giọng nữ vô cùng nhỏ nhẹ, giọng hát mềm mại ‘Y y nha nha’, mà bây giờ tôi lại không thấy dễ nghe một chút nào, con rắn lớn chết tiệt, anh chết ở chỗ nào rồi!

Đột nhiên cổ chân bị người ta nắm lấy, tôi cúi đầu nhìn liền trông thấy một gương mặt xanh tím, khóe mắt còn máu đen tuyền, “A - -” tôi ra sức giậm chân, lại nhìn kỹ một lần, không còn thấy ai nữa.

Chẳng lẽ do tôi quá khàn trương nên xuất hiện ảo giác? Tôi xoay người bỏ chạy về phía cửa lớn, làm thế nào cũng không mở ra được, mà dường như tiếng hát vừa rồi càng ngày càng gần.

Hoa tạ hoa phi phi mãn thiên

Hồng tiêu hương đoạn hữu thủy tiên

Du ti nhuyển hệ phiêu xuân tạ

Lạc như khinh triêm phốc tú liêm

Khuê trung nữ nhi tích xuân mộ

Sầu tự mãn hoài vô thích xứ

Thủ bả hoa sử xuất tú khuê

Nhấn đập lạc hoa lai phục khứ.

(Bài hát: Táng hoa ngâm

Thơ: Táng Hoa Từ)

Chuyển ngữ:

Hoa bay hoa rụng ngập trời

Hồng phai hương lạt ai người thương hoa?

Đài xuân tơ rủ la đà

Rèm thêu bông khế đập qua bên ngoài

Kìa trong khuê các có người

Tiếc xuân lòng những ngậm ngùi vẫn vơ

Vác mai rào bước bước ra

Lòng nào nữ giã lên hoa thế này?

...

Tôi quay đầu liền nhìn thấy một người phụ nữ mặc áo đỏ khế giơ tay lên, khi thì nâng cổ tay lên, khi thì nhẹ nhàng nắm chặt, mái tóc đen dài như mực, giống như là tiên.

Cảnh tượng trước mắt càng đẹp trái lại tôi càng thêm sợ hãi, không duyên không có tự dung xuất hiện một người chắc chắn không có chuyện tốt, không phải yêu quái thì là quỷ...

Tiếng hát vẫn còn tiếp:

Thí khán xuân tàn hoa tiệm lạc

Tiền thị hồng nhan lão tử thi

Nhất triều xuân tận hồng nhan lão

Hoa lạc nhân vong lưỡng bất tri

Chuyển ngữ:

Ngắm khi xuân muộn hoa tàn,

Cũng là khi khách hồng nhan về già

Hồng nhan thắm thoát xuân qua,

Hoa tàn người vắng ai mà biết ai!

Người phụ nữ áo đỏ hát xong, đột nhiên quay đầu nhìn về phía tôi, tôi hoảng hốt lập tức dời tầm mắt đi, nhưng mà muộn rồi, cô ta đã đi tới dán sát mặt mình vào mặt tôi.

Vậy mà vừa rồi tôi còn cảm thấy cô ta xinh đẹp, hốc mắt nữ quý này trông tròn, một con côn trùng cực to bám ở trên mặt, chắc là đã chết rất lâu rồi, tôi có thể nhìn thấy rõ xương trắng trong làn da hư thối của cô ta.

Tôi nắm chặt góc áo lùi về sau, mãi cho đến khi lưng dán sát vào cánh cửa không thể lùi được nữa, tôi nín thở, lúc trước tôi từng xem phim về cương thi một lần, hình như chỉ cần nín thở, bọn chúng sẽ không nhìn thấy mình.

Nhưng ngay sau đó, ngón tay đen tuyền của nữ quý xoa gương mặt tôi, tầm mắt của tôi nhìn theo ngón tay cô ta, sợ móng tay nhọn hoắt của cô ta đâm vào trong thịt tôi.

Tôi mắng con rắn lớn ở trong lòng vô số lần, không phải anh ta nói tôi là vợ của anh ta sao, quý trong biệt thự cô sẽ không làm gì tôi cơ mà? Kẻ lừa đảo.

- Cô nhìn thấy Đồng lang của tôi không?

Giọng nói sâu xa của nữ quý truyền đến, giống như có người nhẹ nhàng thổi khí lạnh bên tai tôi, tôi cảm thấy lông tơ toàn thân đều dựng đứng lên. Tuy nữ quý không có mắt, nhưng tôi chắc chắn cô ta nhìn chăm chăm tôi, tôi liều mạng lắc đầu, yết hầu lại không phát ra một chút âm thanh nào.

Cô ta nhìn chăm chăm tôi một lúc lâu, cái cổ cứng ngắc cử động, bấu môi một cái liền xoay người rồi đi, tôi thở dài một hơi nhẹ nhõm, may mắn mình lại tránh được một cửa.

Tôi lại dùng lực kéo cửa lớn, cửa lớn lại không nhúc nhích tí nào, tôi tức giận đến mức muốn phá hỏng cánh cửa này, đột nhiên cổ tôi bị người ta bóp chặt từ phía sau:

- Cô gạt tôi.

Không phải nữ quý đó đi rồi sao? Sao lại quay lại? Tôi hoa chân múa tay vung vẩy, hi vọng nữ quý đó có thể buông tay.

- Là cô mang Đồng lang đi đúng không?

Nữ quý nói xong liền quăng tôi ngã xuống đất.

Tôi bị đau ngã ngồi dưới đất, nhìn nữ quý lại chậm rãi đi về phía tôi, tôi nhanh chóng đứng dậy chạy lên phía trước, tôi không biết biệt thự cỡ rộng bao nhiêu, cũng không biết ngoại trừ cửa lớn ra còn cửa khác ra ngoài hay không, chỉ là xuất phát từ bản năng tôi không ngừng chạy.

Tôi không dám quay đầu nhìn xem, liền đẩy một cánh cửa ra trốn vào trong, trong phòng đều là tro bụi, tôi trốn ở dưới bàn không dám động đậy, dường như bên ngoài cũng yên tĩnh trở lại.

Nhưng mà chỉ một lát sau, cửa phòng lại được mở ra, một đôi giày thêu màu đỏ xuất hiện trước mắt tôi, ngay sau đó gương mặt đáng sợ của nữ quý xuất hiện trước mặt tôi, tôi lại hét thảm một tiếng, dưới chân giẫm lên không, thân thể rơi thẳng xuống dưới, rất lâu sau, mới ngã xuống mặt đất.

Đứng dậy xoa xoa cái mông bị ngã đau, tôi tò mò đánh giá xung quanh, vẫn là biệt thự cổ đó, chỉ là đã không còn không khí âm u u u, đầu lâu trên mặt đất đã không thấy tung tích.

Trong ngoài nhà đều treo đầy tơ lụa màu hồng, đèn lồng màu đỏ, mọi người đều đang bận rộn, chạy tới chạy lui, theo đuổi vui đùa âm ỉ, vui sướng.

Sau đó tất cả mọi người dừng công việc trong tay, một đôi cô dâu chú rể đi từ ngoài vào, bọn họ đã bá trời đất, tôi nhìn thấy trên mặt cô dâu tràn đầy hạnh phúc, tràn đầy tình cảm nhìn chú rể, kiều mỹ không xương nhập vào tươi đẹp ba phần, một cái nhún mày một nụ cười đều động lòng người.

Chú rể cũng cười, nhưng tôi cảm thấy có chút gì đó không thích hợp.

Trong bầu không khí hạnh phúc đó, đột nhiên có một đám người xông từ ngoài cổng chính vào, lúc bọn họ xông tới, tôi giơ tay che mặt theo phản xạ.

Nhưng bọn họ lại đi xuyên qua cơ thể tôi, đi thẳng tới trước.

Trong khoảnh khắc tiếng nói tiếng cười không còn, tôi nhìn thấy một đám người già, trẻ con nằm trong vũng máu, cô dâu nhìn toàn bộ cảnh này không dám tin:

- Đồng lang?

Sau đó một cảnh càng khó có thể tin đã xảy ra, đột nhiên chú rể dùng một con dao đâm vào ngực cô dâu, máu không ngừng chảy ra.

Tôi đi về phía trước vài bước, muốn đỡ lấy cô dâu ngã xuống, tay lại xuyên qua thân thể cô ấy trượt mất nhìn cô ấy ngã xuống đất.

- Vì sao?

Cô ấy tuyệt vọng chất vấn chú rể, trả lời cô ấy chỉ có ánh mắt lạnh như băng, còn cả những người đàn ông vạm vỡ xé rách quần áo cô ấy.

Bầu trời vốn trong xanh đột nhiên mưa to, tôi nghe cô dâu tê tâm liệt phế kêu bất lực, mãi đến khi cô ấy trừng hai mắt cuối cùng không phát ra một chút âm thanh nào.

Sau khi tất cả mọi người rời đi, tôi vẫn ngơ ngác nhìn toàn bộ trong nhà, mùi máu tươi nồng đậm làm tôi không nhận được nôn ra một trận, tôi ôm bụng cúi người nôn từng cơn.

“Chị - -”

Còn có người sao? Tôi ngẩng đầu nhìn người phụ nữ mặc áo trắng đứng bên cạnh thi thể cô dâu, đứng trong một vùng toàn máu có vẻ không hợp, tôi cảm thấy người phụ nữ mặc áo trắng có chút quen mắt, nghĩ một lúc lâu mới nhớ ra cô ấy là nữ quý quen con rắn lớn.

Cô ấy đứng bên cạnh cô dâu lâm bảm, tôi không thấy rõ biểu tình trên mặt cô ấy lắm, một lúc lâu sau cô ấy mới ngồi xổm xuống, dùng áo cưới đã bị xé rách che đầy thân thể thương tích đầy mình vị bị làm nhục của cô dâu.

Nghi ngờ trong lòng tôi càng lúc càng lớn, nữ quý áo trắng này đã sớm chết trước khi biệt thự cổ bị diệt môn sao? Vậy sao cô ấy không cứu bọn họ? Cô ấy và cô dâu kia có quan hệ gì?

- Tô Tô? Tô Tô?

Hình như có người gọi tôi, tôi mở mắt ra liền nhìn thấy vẻ mặt bà ngoại lo lắng nhìn tôi, sau khi thấy tôi tỉnh lại liền vui vẻ dụi dụi mắt, giống như xác nhận xem có phải mình hoa mắt hay không.

- Bà ngoại.

Giọng nói của tôi có chút khàn khàn, toàn thân mềm nhũn, không có một chút sức lực:

- Bà ngoại, cháu làm sao vậy?

Thực ra tôi muốn hỏi, không phải tôi đang ở trong biệt thự cổ sao? Sao lại ở nhà rồi?

Bà ngoại nắm tay tôi, còn chưa nói nước mắt liền chảy ra:

- Buổi sáng hôm nay chúng ta đi đến Ngũ Quan Tiên nhìn xem cháu thể nào, lại phát hiện cháu hôn mê trong đại điện.

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 29/09/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Oán linh quần thân

Cô vẫn luôn ở Ngũ Tiên Quan sao? Vậy giấc mộng thành thân với con rắn lớn thì sao, còn con chồn và toàn bộ mọi chuyện xảy ra ở biệt thự cổ là sao đây?

Chẳng lẽ đều là cô đang nằm mơ?

Đầu đau đốn rất khó chịu, cô dùng chân che kín đầu mình không suy nghĩ tiếp những chuyện lộn xộn này nữa, lúc này bụng cô kêu ‘Ừng ục ừng ục’.

Bà ngoại nhìn cô đầy yêu thương:

- Đói bụng rồi à! Bà đi làm đồ ăn cho cháu.

Cô giờ tay sờ sờ bụng, hình như quái vật bên trong lại chuyển động theo cô, đập vào lòng bàn tay của cô, cô sợ tới mức lập tức rút tay lại, dường như nó cũng không có động tĩnh rồi.

Nhiều ngày rồi không được ăn cơm ngon vậy mà cô ăn hết đồ ăn bà ngoại làm cho, còn bất ngờ là không nôn một chút nào, chắc đây là bữa ăn ngon nhất từ lúc cô mang thai quái thai đó.

Bà ngoại không hỏi cô chuyện xà tiên, cũng không hỏi vì sao cô lại hôn mê trong Ngũ Tiên Quan, trái lại những tam cô lục bà trong thôn rất lăm chuyen, không có việc gì liền đến nhà cô, nhưng cô đều lấy cớ không thoải mái nên không gặp bọn họ.

Vài ngày liên tục không mơ giấc mộng kỳ lạ, cô tìm khắp toàn thân cũng không tìm được ngọc thạch màu mực, có lần cô làm bộ như vô ý hỏi bà ngoại chuyện biệt thự cổ, bà ngoại nói đó là vụ án giết người xảy ra trước đây, một nhà 35 mạng người không để lại một nhân chứng sống. Bà ngoại còn lập đi lập lại nói cô không được đi vào trong đó, cả ngọn núi đều vô cùng kỳ lạ.

35 mạng người sao? Rõ ràng cô nghe thấy nữ quý áo trắng nói 33 người mà, cũng có khả năng là mọi người đồn sai, hoặc bà ngoại nhớ lầm rồi.

Đêm nay trên trời không có mây, ánh trăng vô cùng tròn nhưng không sáng rực rỡ, mờ mờ ảo ảo như phủ một tầng lụa mỏng, bà ngoại nói đây gọi là trăng quảng, trăng quảng Bò Tát đều đã nhắm mắt, bà bảo cô ngàn vạn lần không được ra cửa.

Bởi vì mấy ngày hôm trước trải qua chuyện biệt thự cổ, tuy có khả năng chỉ là một giấc mộng của cô, nhưng trong lòng cô luôn luôn bất an, trong lòng cất giấu tâm sự khó mà đi vào giấc ngủ.

Mãi đến sau nửa đêm, trong mơ màng cô nghe thấy tiếng người gõ cửa, mới đầu tưởng rằng mình nghe lầm, nhưng tiếng đập cửa vẫn truyền đến đứt quãng, cô gọi vài tiếng bà ngoại lại không nhận được trả lời.

- Tô Tô, bà là bà ngoại nha! Nhanh mở cửa cho bà.

Bà ngoại sao? Tiếng nói này là của bà ngoại à, nhưng sao lúc này bà ngoại có thể ở bên ngoài được chứ? Cô đứng dậy đi đến phòng bà ngoại, trên giường không có một bóng người.

Thật sự là bà ngoại, cô nhanh chóng chạy ra cửa lớn sân nhà chứng cô.

Nghe được tiếng bước chân của cô, giọng nói của bà ngoại ở ngoài cửa có chút vội vàng:

- Tô Tô, mở cửa nhanh.

Ngăn cách bởi cửa sắt cô có thể cảm nhận được gió lạnh bên ngoài, tay chạm vào khóa cửa cũng chill chill rồi.

- Bà ngoại, muộn như vậy bà đi đâu thế?

- Cháu mở cửa trước, mở cửa xong bà lại nói với cháu.

Tuy là giọng nói của bà ngoại, nhưng ngữ khí lại kém bà ngoại rất nhiều, rốt cuộc người ngoài cửa là ai? Bà ngoại đi đâu rồi?

Người ngoài cửa dùng lực đẩy cửa sắt, cửa sắt cũ kỹ bị đẩy mạnh kêu ‘ken két ken két’, bà ngoại đâu có sức lực mạnh như vậy:

- Ai vậy?

Cô dán sát vào khe cửa nhìn ra ngoài, một hốc mắt trống rỗng xuất hiện trước mắt cô, cô sợ tới mức lùi về sau vài bước trực tiếp ngã ngồi trên mặt đất. Vậy mà người ở bên ngoài lại là nữ quý mặc đồ màu đỏ trong biệt thự cổ, sao cô ta lại tìm đến nhà cô.

- Cô với tôi không cừ không oán, vì sao cô muốn quán lấy tôi.

Cô khóc nức nở, bị sợ hãi vây quanh.

Một mùi hôi thối nhẹ nhàng bay đến, phía dưới cửa sắt có máu tiến vào, tốc độ di chuyển của máu rất nhanh, một lát sau cô đã ngồi trong vũng máu, trên ngón tay đều dính máu sền sệt.

- Cô giúp tôi báo thù, tôi sẽ bỏ qua cho cô.

Giọng nói sâu xa của nữ quý bay tới tai cô.

- Cô xem tôi như vậy, tôi đều không giải quyết được chuyện này, sao tôi có thể làm được.

Đây không phải là ép buộc sao?

- Tôi không thể rời khỏi nơi này, nhưng cô có thể rời đi, cô có thể đi tìm Đồng lang giúp cô.

- Đã qua nhiều năm như vậy rồi, nói không chừng Đồng lang của cô sớm đã chết rồi.

Lúc bà ngoại còn nhỏ bọn họ đều đã kết hôn, cho dù còn sống cũng sắp 100 tuổi rồi!

- Cho dù không chết, tôi có thể làm gì? Giúp cô giết chết ông ta sao? Hay là giảng đạo lý với ông ta?

Nữ quý ở ngoài cửa im lặng một lúc lâu, giọng nói sâu xa lại truyền đến:

- Tuy tôi không động vào cô được, nhưng tôi có thể giết chết bà ngoại cô bất cứ lúc nào, cô muốn trơ mắt nhìn bà ấy chết sao?

- Tô Tô, cứu bà - -

Nghe thấy tiếng bà ngoại kêu cứu, cô lập tức luống cuống:

- Tôi đồng ý với cô, tôi đồng ý với cô, cô mau thả bà ngoại tôi ra.

Nói xong cô kích động mở cửa sắt ra.

Đột nhiên nữ tử mặc đồ màu đỏ ở ngoài cửa nhào về phía cô, cô sợ tới mức trực tiếp ngã ra rồi.

Ngày hôm sau cô được bà ngoại đánh thức, lúc ấy cô mặc áo ngủ nằm ở sân gần cửa, cửa sắt còn mở ra:

- Tô Tô, sao cháu lại ngủ ở đây?

- Bà ngoại bà ngoại.

Nhìn thấy bà ngoại cô nhanh chóng ngồi dậy, kiểm tra xem bà có bị thương hay không:

- Sao đêm qua bà không ở trong phòng vậy? Bà đi đâu thế?

Bà ngoại nghe thấy lời cô nói liền gơ tay sờ sờ trán cô:

- Đứa nhỏ này cháu nói nhảm gì thế? Buổi tối bà đều ở trong phòng ngủ mà, sáng nay tỉnh dậy liền thấy cháu ngủ ở đây! Có phải tối qua cháu lại mơ thấy ác mộng rồi không?

Lại là ác mộng sao? Cô cảm thấy cô sắp không phân biệt được là hiện thực hay cảnh trong mơ rồi, rốt cuộc chuyện gì là giả chuyện gì là thật?

Bà ngoại đỡ cô vào phòng, lại lo lắng hỏi:

- Có phải lại mơ thấy hay không. . .

Bà ngoại muốn nói lại thôi, dường như vô cùng kiêng kị.

Đương nhiên là cô biết bà muốn hỏi chuyện gì:

- Không phải con rắn đó, đã lâu rồi cháu không mơ thấy nó nữa rồi.

Nghe cô nói như vậy, bà ngoại mới thoáng yên tâm. Chỉ là quả thật mấy ngày nay cô không mơ thấy con rắn lớn nữa, nếu không phải bụng lớn một chút, cô sắp không tin con rắn lớn tồn tại rồi.

Cùng ngày cô lại thu dọn một chút đồ trở về trường học, nói thật, cô cũng không biết vì sao cô phải trở về, nhưng luôn có một giọng nói lượn vòng trong đầu cô, cô còn có chuyện chưa có làm xong...

Bà ngoại vốn không đồng ý để cô trở về, một là bụng của cô càng lúc càng to, chắc chắn trường học không đồng ý để một học sinh nữ mang thai đi tới đi lui trong trường học, hai là những bạn học của cô không thân thiết với cô lắm, bà ngoại sợ bọn họ lại bắt nạt cô.

Nhưng cô kiên trì muốn quay lại đó, bà biết tình tình cô cố chấp, cũng không ngăn cản cô nữa.

Rời khỏi trường học hơn một tuần, khi cô đến ký túc xá ba bạn cùng phòng không có ở đó, dọc theo đường đi gặp được một số bạn học, dường như bọn họ không nhớ rõ chuyện cô mang thai rồi.

Trường học là như vậy đó, độ nóng qua đi liền không có người quan tâm nữa. Ngay sau đó lại có một chuyện càng kinh ngạc hơn nữa.

Cô vừa thu dọn giường xong, ba bạn cùng phòng đã quay về, từ lúc bọn họ đi vào ký túc xá cô đã chuẩn bị tốt nghênh đón khiêu khích châm chọc của bọn họ.

Nhưng mà không tưởng tượng được tình cảnh này.

- Tô Tô, cậu quay lại rồi à!

Trương Mộng đi tới nhiệt tình ôm lấy cánh tay cô:

- Lần này cậu xin nghỉ hơi lâu đó, chúng mình còn tưởng rằng cậu xảy ra chuyện gì rồi!

Trương Mộng là một trong ba người bạn cùng phòng của cô, cảm que thử thai của cô hô to gọi nhỏ khoe cho người khác nhìn xem. Cô dùng ánh mắt như nhìn người bệnh thần kinh nhìn cô ta, cô ta bị bệnh gì thế?

Chắc là không chịu nổi ánh mắt cô như vậy, cô ta ảm ức hỏi cô:

- Cậu làm sao thế? Mình đâu có đắc tội cậu gì mà?

Những lời này phải là cô hỏi cô mới đúng! Lúc trước mỗi ngày cô đều nhằm vào cô, rốt cuộc cô đắc tội cô ta chỗ nào chứ? Nhưng coi tình hình hiện giờ, chắc là hỏi cũng vô dụng.

Hai bạn cùng phòng khác là Miêu Miêu và Lưu Hoan Hoan cũng đã đi tới:

- Gì mà đắc tội hay không, quan hệ bốn người chúng ta ở trong ký túc xá tốt như vậy.

Tốt như vậy...

- Tô Tô, cậu trở về một chuyến béo không ít đó!

- Đúng vậy đúng vậy, bụng đã to thêm một vòng rồi, nên giảm béo đi.

Ba người bọn họ câu một lời mình một câu, chỉ có một mình cô đứng đó như gặp quỷ vậy, trong một tuần cô trở về rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao bọn họ không đối xử xấu xa với cô như trước đây nữa? Còn quên chuyện cô mang thai rồi sao?

Quá kỳ lạ quá kỳ lạ, không phải cô lại nằm mơ đấy chứ? Cô véo mạnh đùi mình một cái, đau đớn - - hay là bọn họ đối xử với cô không tốt chỉ là giấc mộng của cô thôi?

Cô cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, cô không điên cũng sẽ uất ức, chỉ là bọn họ quên chuyện lúc trước cũng có chỗ tốt, cô có thể an tâm ở trong ký túc xá rồi.

Sau khi ăn cơm tối với nhóm Trương Mộng xong đã rất muộn, chúng cô liền chuẩn bị tắm rửa rồi đi ngủ, lúc soi gương vậy mà cô thấy trong gương không phải mình, mà là khuôn mặt nữ quý mặc đồ màu đỏ khi còn sống, trừng mắt nhìn lại nhìn, trong gương vẫn là mình gầy thành cảm nhon như cũ.

Cô quan sát mấy ngày, dường như toàn bộ mọi người mất trí nhớ, không ai nhớ rõ chuyện cô mang thai, thậm chí chuyện xui xẻo của cô đều đã không nhớ rõ rồi.

Mấy ngày nay bọn họ đều ở chung với cô vô cùng hài hòa, tuy là như vậy nhưng mỗi ngày cô đều đã mệt muốn chết, thân thể mệt, Miêu Miêu còn cười nhạo cô, nói buổi tối chắc là cô đi làm trộm, nếu không thì sao bộ dạng suốt ngày ngủ bất tỉnh.

Nếu không phải mỗi ngày tỉnh lại hai tay của cô đều đã dính đầy máu tươi, cô nhất định sẽ tưởng rằng vì hoài quái thai mà cô thích ngủ.

Ngày đầu tiên khi cô ngủ được mùi máu tươi, còn tưởng rằng có chuyện gì xảy ra, sau đó liền nhìn thấy tay mình đầy máu, nghĩ chắc là ba người bạn cùng phòng làm để chinh cô, vậy mà đồ máu gà tiết vệt vào tay cô, nhưng sau khi cô xem xét vài lần, dường như bọn họ không biết chuyện này.

Ngày hôm sau cô mở mắt ra lại ngủ thấy mùi máu tươi, vơn hai tay ra đều đầy máu.

Ngày thứ ba cũng vậy, ngày thứ tư vẫn thế...

Cô lại bắt đầu bất an, vô số các nghi hiện lên trong đầu cô, nếu không phải đùa dai, vậy máu trên tay cô là có chuyện gì xảy ra? Có phải là máu người hay không? Nghĩ đến khả năng này, cô càng bất an hơn.

- Tô Tô, cậu phát ngốc gì thế?

Miêu Miêu đẩy cô đang thất thần.

Lúc này Lưu Hoan Hoan cũng đến gần:

- Nhất định là Tô Tô bị dọa vì vụ án giết người liên hoàn ở nhà họ Đồng, thật đáng sợ, mỗi đêm nhà bọn họ đều có người bị giết, không biết đêm nay là ai.

- Các cậu cũng đang nói vụ án giết người đó sao? Nghe nói đã chết vài người rồi mà cảnh sát lại không có một chút manh mối.

Dường như nữ sinh bên cạnh cũng cảm thấy có hứng thú với đề tài này.

- Chỉ là tập đoàn Đồng thị lớn như vậy, buôn bán khắp nơi trên toàn thế giới, chắc chắn có rất nhiều kẻ thù!

- Cậu đọc tiểu thuyết à? Bây giờ là xã hội pháp luật, lấy đâu ra nhiều kẻ thù như vậy chứ?

- Vậy cậu nói xem sao vụ án giết người này lại như vậy?

...

Bọn họ còn đang bàn luận xôn xao, cuối cùng cô cũng không nghe vào, nhà họ Đồng? Vụ án giết người liên hoàn? Mỗi đêm đều có người bị giết sao?

Đồng lang? Nữ quý mặc bộ đồ màu đỏ?

Cô nghĩ ngay đến ngày đó nữ quý mặc bộ đồ màu đỏ tới cửa nhà cô bảo cô giúp cô ta đi tìm Đồng lang, nhà họ Đồng và Đồng lang có thể có quan hệ hay không? Mà mỗi ngày cô tỉnh lại đều thấy tay mình đầy máu tươi...

Dịch: Hà My

Biên tập: Bảo Nhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 30/09/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Lệ quý báo thù

Cô không dám nghĩ tiếp nữa, nhưng nếu như những người đó thật sự do cô giết, không phải cô thành tội phạm giết người rồi sao?

- Các cậu biết nhà họ Đồng đó ở đâu không?

Cô ra vẻ tò mò hỏi.

Lưu Hoan Hoan lập tức trả lời:

- Nhà bọn họ ở trong biệt thự vùng ngoại thành, ngay tại... Nghe nói bây giờ đã bị cảnh sát phong tỏa, không cho bất kỳ ai đi vào.

- Tô Tô, cậu hỏi chuyện này làm gì vậy?

Miêu Miêu chạm vào cô một cái:

- Đừng nói với mình là cậu muốn đi xem đó nha, chuyện dọa người như vậy, nghe nói mấy ngày nay rất nhiều thân thích nhà bọn họ đều chạy ra nước ngoài, sợ người xui xẻo kế tiếp là mình.

- Sao mình có thể đi đến đó được, mình chỉ hỏi một chút mà thôi.

Buổi chiều cô lấy cớ không thoải mái xin phép nghỉ, sau đó một mình vụng trộm đi vào biệt thự ở vùng ngoại ô. Đứng từ xa cô liền thấy đường cảnh giới vây quanh, cô cũng không dám xông vào, chỉ ở bên ngoài nhìn một lát.

Lúc chuẩn bị rời đi đột nhiên phía sau truyền đến giọng nói:

- Cô là ai?

- Há?

Bà vai bị người ta vỗ từ phía sau một cái, cô sợ tới mức lập tức nhảy dựng lên. Quay đầu liền thấy một người phụ nữ có khuôn mặt xinh đẹp đứng ở phía sau cô, cô ta mặc đồ công sở nhìn rất lão luyện.

Người phụ nữ nhíu mày lại:

- Cô lén lút ở đây làm gì thế?

- Tôi, tôi đi ngang qua...

Lúc cô nói chuyện cũng không chắc chắn lắm, đặc biệt là khi bị người ta dùng ánh mắt sắc bén nhìn mình như vậy.

- Tiểu Uyển, để cô ấy vào đi.

Lúc này cô mới phát hiện đằng sau cô gái này còn có một ông cụ tóc trắng xóa, ông ta ngồi trên xe lăn, tuy trên mặt vô cùng mệt mỏi nhưng đôi mắt lại giống như vực sâu, giống như ẩn giấu rất nhiều chuyện xưa.

- Ông nội?

Ông cụ tóc bạc không để ý người phụ nữ đó nữa, vẫy vẫy tay bảo người ta đẩy ông ta về biệt thự.

Mãi đến khi đi theo người phụ nữ đó và ông cụ tóc bạc vào trong biệt thự, cô cũng không hiểu rõ lắm, sao cô lại vào được. Trong biệt thự rất rộng, đi qua hành lang dài phía trước, ở giữa là một vườn hoa rất to, bên trong mọc đầy hoa hoa cỏ cỏ cô không biết tên, sau đó là đến một phòng khách rất lớn rất lớn, tha thứ cho từ ngữ thiếu thốn của cô, tóm lại là rất lớn rất lớn.

- Cô bé, cháu bao nhiêu tuổi rồi?

Cô băn khoăn bất an ngồi ở trên ghế sofa, lần đầu tiên cô ngồi ở một nơi xa hoa như vậy, cảm thấy mình có chút không hợp với nơi này:

- Cháu 18 tuổi.

- Cháu rất giống một vị cố nhân của ông, lúc đó bà ấy cũng ở gần độ tuổi này.

Ông cụ tóc bạc nói xong dường như rơi vào trầm tư.

- Ông chủ, cảnh sát lại tới nữa.

Bị người ta quấy rầy, hình như ông cụ tóc bạc không vui lắm:

- Đuổi bọn họ đi, đã mấy ngày rồi, một chút manh mối cũng không có, trái lại còn chạy tới niềm nở ân cần với tôi.

- Dạ dạ, tôi sẽ đi ngay.

Một lát sau, người đàn ông vừa nói dạ lại đi vào:

- Ông chủ.

- Lại làm sao vậy? Mấy tên cảnh sát bảo ông đi đuổi còn chưa chịu rồi đi sao?

Giọng nói của ông cụ tóc bạc không giận tự uy, nhưng cô có thể cảm nhận được rõ ràng ông ta tức giận.

- Ông chủ bớt giận, là đạo trưởng Trương đến ạ.

- Còn không nhanh mời ông ấy vào.

Ông cụ tóc bạc nói xong chuẩn bị ra ngoài đón, lúc này cảm xúc lên xuống cũng quá lớn rồi!

Cô bắt đầu hồi hận vì tới nơi này, càng hồi hận là vào ngôi biệt thự này, đợi ông cụ tóc bạc tiến vào, cô phải nhanh chóng tìm cơ rời đi mới được.

Đang nghĩ như vậy, ông cụ tóc bạc và đạo trưởng Trương đi vào.

Đạo trưởng này không giống những đạo trưởng trên tivi lắm, cũng khác lão đạo Hồ Dương Tử ở thôn chúng cô, đạo trưởng Trương này mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn, tóc được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, bộ dạng quang minh chính đại. Chỉ là ông ta vừa vào liền nhìn chăm chăm cô, thấy vậy toàn thân cô không được tự nhiên.

- Chuyện lần này nhất định đạo trưởng Trương phải giúp đỡ tôi, những tên cảnh sát đó đều không có tác dụng gì cả, tôi không dám trông cậy vào bọn họ, ông cần cái gì cứ nói với tôi, sau khi xong chuyện cô sẽ không bạc đãi ông đâu.

Ông cụ tóc bạc giống như không coi cô là người ngoài, nói với đạo trưởng Trương chuyện nhà bọn họ.

Mà đạo trưởng Trương ở một bên nói chuyện với ông cụ, nhưng tầm mắt vẫn dính chặt vào người cô:

- Ông Đồng nói cái gì vậy, tất nhiên là Trương mỗ sẽ cố gắng giúp đỡ cho ông, hướng chi bắt quỹ hàng yêu vốn là việc của tôi.

- Có những lời này của ông tôi an tâm rồi.

- Vị này chính là?

Đạo trưởng Trương còn chuyển đề tài sang người cô.

Ông cụ nhìn cô một cái:

- Tôi vừa gặp cô bé này ở bên ngoài.

Sau đó ông ta lại hỏi:

- Đúng rồi, cháu tên là gì?

- A, cháu tên là Tô Tô.

Vị đạo sĩ này vừa gọi ông cụ này là Ông Đồng, nếu cô không có đoán sai mà nói, ông ta là chủ nhân của nhà họ Đồng rồi.

Dường như đạo trưởng Trương cảm thấy có hứng thú với cô:

- Số mệnh của cô gái này khác hẳn với người bình thường, nếu Trương mỗ không có nhìn lầm, thời gian gần đây e rằng liên tục có việc lạ xảy ra với cô!

Cô cả kinh trong lòng, nghĩ đạo trưởng Trương đến đây là vì có việc, nhưng cô thật sự không thể ở lại trong biệt thự này được, cảm thấy kỳ lạ nói không nên lời:

- Chuyện đó, trời đã tối rồi, tôi phải nhanh chóng quay về trường học mới được.

- Cô bé, gần đây ở khu vực này không yên ổn, nếu cháu không ngại có thể ở chỗ này một đêm, sáng mai tôi sẽ bảo người đưa cháu về trường học.

- Ông Đồng nói đúng lắm, nếu cô bằng lòng, nói không chừng Trương mỗ có thể giải giúp cô.

- Người bình thường khó mà mời được đạo trưởng Trương, vận khí của cô bé không tệ đâu.

Hai người bọn họ cô một lời ông một câu, ý là không cho cô đi, càng thêm kỳ lạ chính là, bỗng nhiên cơ thể của cô không chịu nổi khổng chế, mở miệng nói ra những lời cô không muốn nói:

- Vậy thì làm phiền ông Đồng rồi.

Không đúng, cô muốn trở về nhà mà! Câu nói vừa rồi rốt cuộc là ai nói?

Nghe thấy câu này, biểu tình của đạo trưởng Trương có chút kinh ngạc, nhưng không nói thêm gì nữa.

Buổi tối, cô được Đồng Tiểu Uyển mang tới một gian phòng khách, còn bảo cô bất luận như thế nào cũng không được ra cửa, sáng sớm ngày mai cô ta sẽ đưa cô rời đi.

Đồng Tiểu Uyển là người phụ nữ mặc đồ công sở đó, cũng là cháu gái của ông cụ Đồng, đại tiểu thư của nhà họ Đồng.

Quả nhiên là nhà kẻ có tiền, phòng khách còn xa hoa hơn phòng ngủ nhà người khác, cần cái gì đều có cái đó, đây là lần đầu tiên cô được ở một nơi như vậy. Cô dạo quanh căn phòng một vòng, tầm mắt của cô bị cảnh tượng bên ngoài cửa sổ hấp dẫn.

Cửa sổ căn phòng khách này đối diện một hồ nước dưới tầng, trong hồ nước chỉ có hai đóa hoa sen, một đỏ một trắng, rõ ràng mùa hạ đã qua rồi, những bông chúng vẫn tươi đẹp như trước.

Ánh mắt của cô bị hoa sen hấp dẫn, cho nên người phụ nữ mặc sườn xám xuất hiện bên bờ ao lúc nào cô cũng không biết, cô ta đứng ở dưới tầng nhìn chăm chăm cô, lại giống như không phải nhìn cô.

Bỗng nhiên TV LCD ở phía sau truyền đến âm thanh, bên trong đang chiếu một bộ phim kinh dị, khi cô quay đầu lại nhìn, một nữ quỷ đang từ màn hình nhào tới.

Cô sợ tới mức trái tim đập nhanh hơn, sau khi lấy lại tinh thần cô vội vàng tìm điều khiển từ xa, bên tai nghe thấy tiếng nhạc vô cùng khủng bố nhắm mắt lại sờ soạng hồi lâu mới tìm thấy được, sau khi tắt TV cô nhanh chóng chui vào trong chăn, phủ kín chăn lên động cũng không dám động.

Cô ép buộc chính mình nhanh chóng ngủ đi, ngủ thiếp đi thì sẽ không sợ gì nữa, nhưng cô vẫn mãi không ngủ được. Vừa qua nửa đêm, cô nghe thấy tiếng người đi lại bên ngoài.

Hình như là tiếng giày cao gót giẫm lên trên ván gỗ, ‘Cộp cộp - -’

Tiếng động càng ngày càng gần, cuối cùng đứng ở trước phòng cô, cô há to miệng nhưng không dám thở gấp, một lúc lâu sau truyền đến tiếng gõ cửa, một tiếng hai tiếng ba tiếng - - dường như người ngoài cửa rất có kiên nhẫn, gõ một lúc lâu mới dừng lại:

- Đừng sợ, tôi tới cứu cô ra ngoài.

Cứu cô ra ngoài sao?

- Cô là ai?

- Cô nhanh đi theo tôi, bọn họ sắp tới đây rồi.

Đang nói dở, cửa phòng kết... một tiếng mở ra.

Chăn cô đang giữ chặt bị người ta kéo ra, đứng trước mặt cô là người phụ nữ mặc sườn xám cô nhìn thấy ở bên cạnh ao:

- Tôi sẽ không làm cô bị thương.

Động tác của cô ta có chút cứng ngắc, không giống người thường:

- Cô là quỷ sao?

- Không còn kịp rồi, bọn họ đã đến.

Người phụ nữ mặc sườn xám nói xong liền biến mất.

Cô không nhìn thấy một bóng người trong phòng, còn có cửa phòng mở ra, không rõ nữ quỷ kia muốn làm gì? Lúc này ngoài cửa lại truyền đến tiếng bước chân, không chỉ có một người.

Không lâu sau đạo sĩ Trương kia xuất hiện ở trước cửa, trên khuôn mặt ông ta có chút kỳ lạ:

- Sao cô còn chưa ngủ?

Không đợi cô trả lời, ông ta lấy ra một cái chuông, đang đưa vài cái với cô, trong mơ màng cô ngủ thiếp đi, khi cô mở mắt ra lại phát hiện cả người mình bị buộc trên một cái giá treo, mà đạo sĩ Trương và ông Đồng đứng ở trước mặt cô.

- Ông chắc chắn nữ quỷ đó bám vào người cô ta sao?

- Tuyệt đối chắc chắn.

Ý thức cô vẫn mơ hồ như trước, ngoại trừ giọng nói của bọn họ vang lên bên tai còn có giọng nói thứ ba, là giọng nữ vô cùng nhỏ:

- Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ báo thù cho cô.

Sau đó đạo sĩ Trương vẫy thứ gì đó lên người cô, còn lấy ra một cái roi vừa dài vừa nhỏ không ngừng quật lên người cô, kỳ lạ chính là, rõ ràng cô đau đớn muốn chết, nhưng không phát ra được một chút âm thanh nào.

Không phải nói cho dù cô ném miếng ngọc thạch đó đi như thế nào nó đều quay về bên cạnh cô sao? Tên lừa đảo, con rắn đó là tên lừa đảo, lúc gặp nguy hiểm người cô nghĩ đến đầu tiên vẫn là con rắn lớn.

- Vợ nhớ anh rồi sao?

Bên tai truyền đến giọng nam trong veo mà lạnh lùng đã lâu rồi không nghe thấy:

- Nhớ anh cái quý ý, tốt nhất là anh đừng bao giờ xuất hiện nữa.

Cô nói trong lòng như vậy, nhưng vẫn không phát ra âm thanh nào, có phải cô sắp chết rồi không, cho nên mới nghe thấy tiếng nói của con rắn lớn.

- Ngu ngốc, có anh ở đây rồi.

Thật sự là con rắn lớn sao? Đau đớn trên người đã không còn nữa, ý thức của cô cũng rõ ràng hơn, cô liếc nhìn xung quanh nhưng không thấy tung tích của con rắn lớn, trái lại đạo sĩ Trương và ông Đồng quý trên mặt đất, không ngừng đập đầu, cô nhìn theo hướng bọn họ đập đầu, quả nhiên là nữ quý mặc đồ màu đỏ.

- Uyển Thanh, chuyện lúc trước đều là anh có lỗi với em, cầu xin em buông tha cho anh cũng buông tha chính mình đi! Anh sẽ thờ cúng em chu đáo.

Xem ra ông Đồng đúng là Đồng lang của nữ quý mặc đồ màu đỏ.

- Một câu xin lỗi của anh có thể lau sạch mọi chuyện sao?

Nữ quý mặc đồ đỏ đi từng bước đến trước mặt ông Đồng, bóp chặt cổ ông ta:

- Tôi thích anh như vậy, vì anh chuyện gì tôi cũng dám làm, mà anh thì sao? Anh lại làm gì tôi? Anh giết tôi ngay trong ngày kết hôn, còn nhìn bọn chúng làm nhục tôi, tôi hận anh, tôi hận - -

Nữ quý mặc đồ màu đỏ đắm chìm trong bi thương, hoàn toàn không có nhìn thấy ông Đồng bị bóp chặt cổ đến đỏ bầm ra hiệu với đạo sĩ Trương, đạo sĩ Trương quý trên mặt đất lấy chuông ra lắc lắc vài cái, ném vài lá bùa màu vàng về phía nữ quý mặc đồ đỏ, khi lá bùa đụng vào nữ quý mặc đồ đỏ dấy lên ngọn lửa màu xanh, trong chớp mắt ngọn lửa bao bọc cô ta.

- A - -

Nữ quý mặc đồ đỏ phát ra tiếng kêu tê tâm liệt phế.

Ông Đồng và đạo sĩ Trương chuyên tâm đối phó với nữ quý mặc đồ đỏ, vẫn không phát hiện ra dây thừng trên người cô đã được cởi. Ngọc thạch như mực cũng ở trong tay cô, nhớ đến hình ảnh ở biệt thự cổ, cô hỏi con rắn lớn ở trong lòng:

- Anh muốn giúp nữ quý đó hay không?

- Những chuyện này đều do cô ta tự tạo nghiệt.

Cô không hiểu ý của con rắn lớn, dù sao anh cũng không giúp nữ quý!

Ngọn lửa đốt nữ quý thành tro bụi, cô lại có chút thương xót, không ngờ biến thành lệ quý mà cô ta cũng không thể báo thù cho mình, thật đáng thương.

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 30/09/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hoa sen sinh đôi

Diệt trừ nữ quý mặc đồ đỏ xong, đạo sĩ Trương và ông Đồng mới chú ý tới cô:

- Chuyện này vốn không liên quan gì đến cô, cô cũng là người bị hại bị nữ quý ám, chỉ là có trách thì phải trách vận khí của cô không tốt, thấy được cảnh này.

Ông Đồng ra hiệu bằng mắt với đạo sĩ Trương, đạo sĩ Trương lại lấy roi ra quát về phía cô.

- Bây giờ, anh nhanh cứu tôi đi!

Cô quỳnh lên vậy mà có thể phát ra âm thanh rồi.

- Sẽ không có ai đến cứu người.

Đạo sĩ Trương đi tới trước mặt cô, mà dường như con rắn lớn cũng không có ý định muốn cứu cô, cô biết anh ta không tốt như vậy mà, ngay lúc đạo sĩ Trương chuẩn bị vung roi xuống, động tác của ông ta dừng lại, sau đó chậm rãi ngã xuống trước mặt cô, mà đứng phía sau ông ta là một người phụ nữ mặc sườn xám.

- Loan Loan, đừng mà.

Về mặt ông Đồng không dám tin, ngực bị người phụ nữ mặc sườn xám đâm một lỗ thủng rất to, máu không ngừng tuôn ra, dạ dày của ta nhất thời dòi sông lấp biển.

Người phụ nữ mặc sườn xám nhìn ông Đồng một lát, xoay người đi về phía cô, trời ạ! Cô đắc tội với ai vậy, vì sao cả đám người họ đều đẩy cô vào chỗ chết?

- Cảm ơn Huyền Dạ đại nhân thành toàn.

Nói xong câu đó, người phụ nữ mặc sườn xám liền biến mất.

Hóa ra không phải muốn giết cô, nhất thời cô nhẹ nhàng thở ra. Mà thi thể của ông Đồng và đạo sĩ Trương nằm ngay trước mặt cô, cô nghĩ thấy mùi máu tươi không biết nên làm gì bây giờ.

- Em còn định ở nơi này sao?

Đột nhiên trước mặt xuất hiện một người ôm ngực nhìn cô, ánh mắt thâm thúy, khóe môi nhếch lên một chút cười như có như không, nhìn thấy anh tâm tình của cô có chút phức tạp, giống như sau khi trời sập xuống liền thấy một người có thể dựa vào.

Trời ạ! Sao cô lại có ý nghĩ như vậy nhỉ? Cô dùng lực lắc đầu, muốn bỏ lại cách nghĩ này ở phía sau.

Con rắn lớn mang cô đi tới bờ ao đó, vậy mà hoa sen đỏ trong hồ nước đã héo rũ, chỉ còn lại hoa sen trắng lẻ loi nở rộ ở nơi đó.

Anh lấy ra một cái bình sứ nhỏ màu trắng, miệng niệm câu gì đó, vậy mà đóa hoa sen trắng kia hóa thành một ngọn khói xanh bay vào trong bình. Cô tò mò hỏi:

- Đó là gì thế?

- Hồn phách.

Hả? Hồn phách của người nào thế?

Cô còn chưa hỏi tiếp, Đồng Tiểu Uyên đã đi tới, tầm mắt cô ta nhìn con rắn lớn ở phía sau cô, không nói gì một lúc, hóa ra ngoại trừ cô ra còn có người có thể thấy con rắn lớn.

- Chuyện phía sau giao cho người xử lý.

- Dạ.

Hả? Đây là tình huống gì vậy?

Sau khi rời khỏi biệt thự, con rắn lớn đưa bình sứ nhỏ cho cô, mình thì quay trở về ngọc thạch, trong bụng cô đầy nghi ngờ muốn hỏi, nhưng dường như con rắn lớn mệt chết đi được, giao cho cô mang bình sứ nhỏ đến biệt thự cổ liền biến mất.

Bây giờ cô có tâm lý bóng ma với biệt thự cổ đó, nhưng lại nghĩ không phải nữ quỷ mặc đồ đỏ đã hồn bay phách tán rồi sao? Chắc là không còn lệ quỷ nữa đâu?

May mà nhà chúng cô gần thành phố Y, ngồi xe hơn ba tiếng là có thể về đến nhà, sợ hãi bà ngoại thấy cô trở về không yên tâm, cho nên sau khi xuống xe cô đi thẳng đến biệt thự cổ.

Đi tới biệt thự cổ, vậy mà cửa lớn mở ra, từ xa cô đã thấy nữ quỷ đứng ở cửa.

Không biết có phải vì cô ấy quen biết con rắn lớn hay không, cô lại không sợ cô ấy lắm. Nữ quỷ áo trắng nhìn thấy cô tới liền cười dịu dàng với cô, sau đó xoay người mang cô vào trong nhà.

Trên đường đi cô ấy nói chuyện với cô, giọng nói vẫn dịu dàng như nước:

- Chị ấy là chị sinh đôi của tôi, chị ấy tên là Uyển Tinh, tôi tên là Uyển Thanh, Đồng lang là người được tôi cứu ở trong núi trên đường trở về, lúc đó anh ấy bị thương...

Nữ quý áo trắng nói đứt quãng, dường như nhớ lại chuyện năm đó.

Rõ ràng cô nhớ rõ ông Đồng gọi nữ quý mặc đồ đỏ là Uyển Thanh, đây là chuyện gì vậy?

- Tôi mang anh ấy về nhà dưỡng thương, thời gian lâu dần sinh tình, tự mình hứa hẹn cả đời. Tôi cầu xin cha mẹ gả cô cho anh ấy, vốn là lòng tràn đầy vui mừng đợi làm cô dâu của anh ấy...

Nữ quý áo trắng nói tới đây, cô đã có thể đoán được đại khái mọi chuyện phía sau, nhưng lại không đành lòng ngắt lời cô ấy.

- Chị em song sinh rất là kỳ lạ, khuôn mặt sinh ra đã giống nhau, yêu thích cũng giống hệt nhau, chị gái cô cũng thích Đồng lang, cầu xin tôi vài lần muốn tôi tặng Đồng lang cho chị ấy, nhưng tình cảm sao có thể nói cho là cho...

Nữ quý áo trắng đi đến một chòi nghỉ mát ngồi xuống, cô cũng ngồi xuống đối diện cô ấy.

- Trước kết hôn một ngày chị ấy gặt tôi uống nước có trộn thạch tín, giấu thi thể của tôi ở phía sau hòn núi giả, sau đó đóng giả thành tôi kết hôn với Đồng lang.

Bỗng nhiên nữ quý áo trắng nhìn về phía cô:

- Cô nói xem sao tâm tư của người này lại phức tạp như vậy? Tôi chưa từng dự đoán được thì ra Đồng lang cố ý làm mình bị thương, vì gặt tôi đưa anh ấy về nhà. Công việc buôn bán của anh ấy thất bại nên tâm tư có chút nghiêng lệch, cho dù chị gái không có giết tôi, tôi cũng sẽ chết trong tay Đồng lang...

Cô tưởng cô đoán ra được kết cục, bây giờ mới phát hiện mình hoàn toàn đoán sai, cô cho rằng ông Đồng đó vì Uyển Tinh mà sát hại Uyển Thanh, dưới phần mộ mới làm ra chuyện táng tận lương tâm như vậy, nhưng hóa ra...

- Có thể là làm việc trái với lương tâm, ban đêm anh ấy không thể ngủ say giấc, tìm đạo sĩ lấy một hồn một phách trong ba hồn sáu phách của tôi và chị gái nuôi ở trong nhà. Đạo sĩ đó hạ thuật cấm, làm tôi và chị gái không thể đầu thai, càng không thể rời khỏi nơi này...

Sao một người có thể nhẫn tâm đến mức này chứ? Trái tim cô buồn bực, cô không biết bây giờ Uyển Thanh có tâm tình gì kể lại chuyện xưa với cô, nhưng cô không nói được một câu ra khỏi miệng.

An ủi cô ấy sao? Đột nhiên cô cảm thấy an ủi thật sự vô dụng nhất.

Cô giao binh sứ nhỏ cho Uyển Thanh:

- Có phải có một hồn một phách này, cô có thể đầu thai hay không?

Uyển Thanh không trả lời cô, chỉ cười dịu dàng nói:

- Cảm ơn cô.

Sau đó cô ấy mở bình ra, khói xanh chậm rãi bay ra, nhập vào trong người Uyển Thanh.

Thân thể cô ấy càng lúc càng mờ nhạt, trong lúc cô ấy sắp biến mất hoàn toàn, cô ấy lại nói một câu:

- Huyền Dạ đại nhân, cảm ơn anh.

Cô cũng không biết mình bắt đầu khóc từ khi nào, nước mắt một viên một viên rơi xuống, trong câu chuyện xưa này, rõ ràng Uyển Thanh là người vô tội nhất, nhưng cô ấy tốt bụng nhất... Nghĩ tới đây, cô càng khóc to hơn.

- Trên đời này người đáng thương nhiều lắm, em muốn khóc vì từng người từng người sao? Chỉ sợ khóc đến khi em mù đều khóc không hết.

Nghe thấy giọng nói của con rắn lớn, cô lập tức dừng khóc, sao lại có người máu lạnh như vậy nhỉ? Một chút đồng cảm cũng không có, thiếu chút nữa cô đã quên mất, quả thật rắn là động vật máu lạnh, khó trách không có đồng cảm.

Sau khi hồn phách Uyển Thanh biến mất, đầu lâu trên mặt đất cũng đều hóa thành bột phấn, bay lá tả theo gió, biệt thự cổ vắng vẻ trống trải.

Người một nhà vốn vui vẻ, cũng vì lòng tham của ông Đồng mà mất cả tính mạng.

Nhoáng một cái trời đã tối rồi, tuy bây giờ biệt thự cổ không có quý, nhưng cô vẫn không dám qua đêm ở nơi này, liền đi đến Ngũ Tiên Quan.

- Đúng rồi, mấy ngày nay anh đều đi đâu thế?

Cô nghĩ vì con rắn lớn này bảo cô đến biệt thự cổ lấy chân thân của anh ta ra, cô mới liên tiếp gặp phải chuyện xui xẻo, cô đẩy tất cả mọi chuyện lên người con rắn này.

- Ngày đó đánh nhau với con chồn anh bị thương.

Hóa ra con rắn lớn vô dụng như vậy, một con chồn cũng không đánh bại được:

- Vậy vì sao sau đó tôi lại quay về biệt thự cổ? Con chồn đó ném tôi vào sao?

- Anh đưa em về Ngũ Tiên Quan mới rồi đi, e rằng em bị con chồn đó làm cho sợ hãi.

Đưa về Ngũ Tiên Quan sao? Khó trách bà ngoại nói bọn họ phát hiện ra cô đang hôn mê trong Ngũ Tiên Quan, cho nên sau đó cô lại quay về biệt thự cổ là giả sao? Tự cô nghĩ lung tung à?

- Vậy sao Uyển Tinh có thể bò lên người tôi?

Nếu từ đầu cô đã không về biệt thự cổ, vậy cô căn bản không gặp được nữ quý mặc đồ đỏ! Sao cô ta lại tìm đến nhà cô được?

- Có phải vấn đề của em hơi nhiều rồi không?

Dường như con rắn lớn trong ngọc thạch không kiên nhẫn rồi.

- Một vấn đề cuối cùng.

- Đó là giao dịch giữa con chồn vàng và nữ quý, con chồn vàng giúp cô ta tìm người thích hợp để bám vào, cô ta gán hồn phách của mình cho con chồn vàng.

- Vậy vì sao tôi là người thích hợp?

- Vấn đề cuối cùng của em đã hỏi xong rồi.

- Có thể hỏi một câu cuối cùng hay không?

Đợi một lúc lâu con rắn lớn trong ngọc thạch không có trả lời, cô chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi:

- Thật sự là một câu cuối cùng mà.

Vẫn không trả lời như cũ.

Không nói thì không nói, cô tức giận tìm một góc ngồi xuống, lần qua lần lại một ngày vừa ngồi xuống cả người liền xụi lơ ở nơi đó, vết thương lúc trước bị đạo trưởng Trương dùng roi quất cũng nóng rát đau đớn.

Không cần nhìn cũng biết chắc chắn trên người cô vết thương chồng chất, máu thịt mơ hồ, tìm tư thế thoải mái tựa vào tường, chắc là vì mệt nên mơ mơ màng màng nhắm hai mắt lại.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê hình như có người cởi quần áo cô, có thứ gì đó lạnh lẽo sờ soạn trên người cô, hình như vết thương nóng rát cũng không đau đớn như vậy rồi.

Sau đó cô hoàn toàn ngủ say...

Ngày hôm sau lúc trở lại trường học đã đến thời gian ăn cơm trưa, cô nghịch ngọc thạch trong tay đợi nhóm Trương Mộng trở về, còn muốn giải thích nguyên nhân hai ngày nay cô không trở về ngủ.

Cửa ký túc xá vừa mở ra, Miêu Miêu đi vào trước, cô vui vẻ nghênh đón:

- Mọi người đã về rồi!

Miêu Miêu nhìn thấy tô vốn là sừng sốt, sau đó quay đầu nhìn Trương Mộng và Lưu Hoan Hoan. Sau đó về mặt Trương Mộng ghét bỏ đi tới trước mặt cô:

- Người không biết xấu hổ thật sự chuyện gì cũng dám làm ra, mọi người xem bụng đã to như vậy rồi, cô ta còn dám về trường học.

- Đúng vậy đúng vậy, da mặt đủ dày.

Cô kinh ngạc đứng ở nơi đó, những người này trở mặt thật nhanh.

- Lúc trước em bị Uyển Tinh bám vào người, quý có thể ảnh hưởng đến sóng điện não của con người, cho nên bọn họ mới có thể không nhớ rõ chuyện

lúc trước.

Giọng nói của con rắn lớn truyền đến tai cô.

Hóa ra là như vậy, cho tới bây giờ bọn họ đều không phải bạn bè tốt của cô.

Không muốn nghe những lời lạnh nhạt của bọn họ, hơn nữa cô mang thai đi học ở trường cũng không được tốt lắm, vì vậy cô thu dọn đồ đạc rời khỏi trường.

Một mình kéo hành lý chậm rãi đi trên đường không có mục đích, cô buồn rầu nói với con rắn lớn:

- Xem ra đêm nay chúng ta phải ăn ngủ ngoài đường rồi.
- Em đến tập đoàn Đồng thị tìm Đồng Tiểu Uyển, cô ấy sẽ sắp xếp chỗ ở cho em.
- Thật hay giả vậy? Nhà bọn họ xảy ra chuyện lớn như vậy, cô còn là đồng lõa nữa, cô ấy sẽ cho tôi chỗ ở sao?

Chỉ là hình như cô ấy rất nghe lời con rắn lớn nói, không biết có quan hệ gì với con rắn lớn đây.

Ôm cách nghĩ ngựa chết chữa cho ngựa sống, cô đi tìm Đồng Tiểu Uyển, không ngờ gọi cho cô ấy ở chỗ lễ tân tập đoàn Đồng thị, cô ấy lại tự mình xuống dưới.

Sau đó hỏi cô có yêu cầu gì, muốn ở nơi như thế nào, cô có thể có yêu cầu gì, có nơi ở đã là không tệ rồi. Nữ cường nhân đúng là khác biệt, nhanh chóng sắp xếp nơi ở cho cô, còn bảo nhân viên đích thân đưa cô đi đến đó.

Chân trước của cô vừa chuẩn bị đi, mấy người cảnh sát liền đi tới, vì bọn họ muốn nói chuyện của ông Đồng, cô có ý bước chậm lại định nghe lên mọi chuyện.

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 02/10/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Ma quỷ tầng tầng lớp lớp

- Về người giúp việc đó, chúng tôi hi vọng cô Đồng cung cấp thêm một chút tin tức.

- Ngại quá, chuyện nên nói tôi đều nói hết rồi, các anh cũng biết gần đây nhà chúng tôi xảy ra nhiều chuyện, tôi mệt muốn chết rồi, không còn sức lực nói với các anh.

- Cô Đồng, thành phố Y đã xảy ra mấy vụ án mạng các thiếu nữ bị cưỡng bức rồi giết chết, chúng tôi hi vọng cô có thể phối hợp với cảnh sát.

- Các anh có vấn đề gì thì hỏi nhanh, lát nữa tôi còn có cuộc họp.

Đồng Tiểu Uyển nói xong liền mang mấy người cảnh sát rời đi, chắc là đi đến phòng họp nào đó.

Hóa ra không phải bọn họ nói vụ án mạng của ông Đồng, vụ án các thiếu nữ bị cưỡng bức rồi giết chết sao? Thành phố Y này đúng là không an toàn lắm! Cô theo sát nhân viên của Đồng Tiểu Uyển đi đến nơi mình ở, không dám ở bên ngoài.

Đồng Tiểu Uyển giúp cô tìm một nhà trọ, đồ dùng đồ điện bên trong căn cái gì có cái đó, nghĩ đến sau này mình có thể ở đây, tâm tình của cô vô cùng tốt, vụ án mạng các thiếu nữ bị cưỡng bức rồi giết hại bị cô ném ra sau đầu, hài lòng vui vẻ dùng mấy trăm đồng còn sót lại đi mua đồ dùng hàng ngày.

Mà con rắn lớn không biết lại đi đâu, nhưng ngọc thạch vẫn treo ở trước ngực cô, có lẽ con rắn lớn còn chưa nghỉ ngơi đủ, lúc này đang ngủ say!

Cô tìm một cửa hàng tiện lợi gần đó đi vào, tuy cửa hàng tiện lợi này không to lắm, nhưng những thứ cô cần đều có đủ cả, cô mua đầy một giỏ đồ mới

hài lòng đi tính tiền.

Lúc này người trong cửa hàng tiện lợi không nhiều lắm, nhân viên cửa hàng tính tiền cho cô xong liền ngồi sau quầy hàng đọc sách.

- Chị gái - -

Nghe thấy tiếng gọi, cô cúi đầu liền nhìn thấy một cô bé như búp bê sứ đứng bên cạnh cô, cô bé mới đến đùi cô, bộ dạng khoảng bảy tám tuổi.

- Sao thế? Bạn nhỏ.

Cô ngồi xổm xuống mỉm cười hỏi.

Cô gái nhỏ nghiêng đầu nhìn cô một lúc lâu, ngọt ngào ngây thơ nói:

- Em muốn ăn kẹo.

Cô sững sốt, cười mua cho cô bé một chiếc kẹo.

- A, chị mời em ăn.

Nói xong liền đưa kẹo cho cô bé, mà cô bé vui vẻ nhận lấy kẹo, một câu cảm ơn cũng không nói liền rời khỏi cửa hàng tiện lợi.

Cô nhìn bên ngoài trời tối đen như mực, nghĩ thầm rằng, cha mẹ cô bé này đúng là quá yên tâm, muộn như vậy mà để một đứa bé đi bộ bên ngoài.

Sau đó cô mang đồ ra khỏi cửa hàng tiện lợi, bởi vì mua quá nhiều cho nên cô xách rất nặng, dọc theo đường đi cô đi một lát lại nghỉ một lát, khi đi đến một cột đèn đường, một người đàn ông chặn đường cô.

Cô ngẩng đầu nhìn anh ta, phát hiện anh ta cũng đang nhìn cô, ánh mắt lạnh như băng nhìn có chút dọa người, cô lễ phép nở nụ cười với anh ta:

- Ngại quá...

Cô còn chưa nói xong, bỗng nhiên mặt người đàn ông trước mặt bắt đầu vận vẹo, cô hoảng sợ mở to hai mắt, thân thể loáng một cái chạm vào cột bên cạnh, cảm giác đau đớn làm cô tỉnh táo vài phần.

Cô cố gắng giữ bình tĩnh nhìn người đàn ông, đợi động tác tiếp theo của anh ta. Ngay lúc cô cho rằng anh ta vẫn đứng ở nơi đó, đột nhiên anh ta nhanh chóng nhào về phía cô, trong phút chốc trước khi anh ta sắp đụng đến cô, cô ném đồ trong tay xuống nhanh chóng chạy ra ngoài.

Lúc này trên đường cái không có một bóng người, hơn nữa không có một chiếc xe đi ngang qua, cô liều mạng chạy về phía trước, hi vọng chạy đến một nơi có nhiều người.

Cô nghe thấy tiếng gió vù vù ở phía sau, biết nam quỷ đó vẫn đuổi theo cô. Cô quên mất người đầu thể chạy trốn khỏi quỷ, bỗng nhiên nam quỷ đó nhảy tới trước mặt cô, vung tay lên đẩy mạnh cô ra ngoài.

Cô đụng mạnh vào cột đèn đường, không kịp đứng dậy nam quỷ lại đi tới trước mặt cô lần nữa, cô nhìn thấy con mắt anh ta rủ xuống sùm mặt, vậy mà cái miệng không có đầu lưỡi, máu đen tuyền trào ra từ hốc mắt, trong miệng, lỗ mũi anh ta...

- Huyền Dạ - - Huyền Dạ - - Huyền Dạ - -

Cô khàn cả giọng gọi to, chưa bao giờ muốn gặp Huyền Dạ như bây giờ, nhưng mãi đến khi nam quỷ dùng bàn tay lạnh lẽo cứng ngắc bóp chặt cổ cô, Huyền Dạ cũng không có xuất hiện.

Nam quỷ bóp chặt cổ cô chậm rãi nâng lên, hai chân cô cách mặt đất một khoảng, cô nắm lấy tay nam quỷ, ý thức muốn sống làm cô không ngừng vùng vẫy, mà sức lực trên cổ càng ngày càng mạnh.

- Cứu - - mạng - -

Trước khi hôn mê vậy mà cô có một ý nghĩ này, làm vợ xà tiên cũng không có điểm nào hay, còn luôn bị quỷ tìm tới cửa.

Lại mở mắt ra, cô nằm ở trên một cái giường lớn mềm mại, trên người đắp một cái chăn tơ lụa màu đỏ hình hoa mẫu đơn, trong phòng có đốt đàn hương, ngửi vào không hiểu sao lại an tâm hơn. Trong lòng cô yên lặng nhớ lại, chắc là cô đã đến địa phủ.

- Chung Linh, mau đến đây đi, cô ấy tỉnh rồi!

Bên tai truyền đến một giọng nữ thanh thúy, cô tìm nơi phát ra tiếng, một con thỏ nhỏ màu trắng đang nhảy tới nhảy lui cạnh giường cô.

- Yêu quái - -

Cô giật mình ngồi dậy, hai tay ôm ngực đập con thỏ nhỏ ra ngoài, sau đó cô liền nghe thấy một tiếng kêu thê lương thảm thiết, cô cảm nhận được ngực

lên xuống kịch liệt, lăm bằm:

- Trái tim tôi còn đang đập sao? Vậy mà tôi không chết?

- Là Diệp Từ cứu cô.

Lại là một giọng nữ khác, lạnh lùng và trong veo hơn trước một chút. Lúc này một người phụ nữ mặc đồ bó sát xuất hiện trước mặt cô, một bộ quần áo bao bọc cô ấy trước lời sau lồm.

Người này là ai?

Không đợi cô mở miệng, con thỏ vừa rồi lại nhảy lên:

- Chung Linh, cô ấy bắt nạt tôi, nếu sớm biết vậy tôi đã để cô ấy chết trong tay con quỷ đó, không cứu cô ấy rồi.

Hả?

- Là hai người cứu tôi sao?

Nghĩ đến vừa rồi mình đập nó một cái, bỗng nhiên cô có chút chột dạ, nhưng nghĩ lại lại thấy mình không có sai, bất kỳ ai nhìn thấy con thỏ có thể nói chuyện được đều sẽ bị dọa.

Sau đó Chung Linh nói cho cô biết, tối hôm qua Diệp Từ cũng là con thỏ trắng nhỏ đó cứu cô, đương nhiên cũng không phải là trùng hợp, gần đây Diệp Từ đang giúp Chung Linh điều tra chuyện lệ quỷ đã thương con người, mấy ngày trước đã theo dõi nam quỷ thiếu chút nữa giết chết cô.

Chung Linh là thiên kim một nhà chuyên bắt quỷ, nếu là trước đây, một cô gái nói với cô cô ấy là người bắt quỷ cô nhất định sẽ coi đó là một truyện cười buổi sáng, nhưng bây giờ cô không cười nổi, cô còn tưởng rằng cô gặp đại nạn nhiều lần không chết, tất có hạnh phúc đến cuối đời!

Nhưng Chung Linh lại nói cho cô biết gần đây cô sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng, bảo cô ngàn vạn lần đừng ra cửa vào buổi tối, hẳn là bất kỳ ai sau khi nghe thấy như vậy đều không vui nổi!

Một mình cô kinh hồn bạt vía trở về nhà trọ, bởi vì tâm tình của cô không tốt nên khi đi vào thang máy hoàn toàn không để ý tới trong góc còn có một người đang đứng.

Khi sắp đến tầng cô ở, phía sau là từng con lạnh lẽo, cô nghi ngờ quay đầu lại, lúc này mới nhìn thấy trong góc thang máy có một người đàn ông mặc tây trang đang đứng.

Anh ta cúi đầu, cô không thấy rõ khuôn mặt anh ta lắm, tây trang trên người anh ta có chút nếp nhăn, trên dày giả cũng đều là bùn đất, tóc lộn xộn, có chút không hợp với cách ăn mặc của anh ta lắm.

Chắc là gần đây gặp quỷ nhiều, cuối cùng cô cũng cảm thấy lông tơ dựng đứng, quay đầu lại không dám nhìn anh ta.

Thang máy “Đỉnh” một tiếng đến tầng cô ở, cô nhanh chóng đi ra ngoài, vào nhà mới của mình, kiểm tra cửa sổ vài lần mới yên tâm ngồi trên ghế sofa.

Lấy ngọc thạch đen như mực trên cổ xuống, cô quơ quơ trước mắt:

- Này, Huyền Dạ.

Con rắn lớn vẫn không có một chút động tĩnh, cô không thể chắc chắn anh có ở trong ngọc thạch hay không, bất an trong lòng tăng thêm một chút.

Sau đó vậy mà cô ngủ thiếp đi trên ghế sofa.

Sáng sớm cô bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, mở mắt ra mơ hồ một lúc lâu cô mới nhớ tới mình đang ở trong nhà trọ Đồng Tiểu Uyển sắp xếp. Cô cầm lấy di động vạn năm không ai liên lạc lên nhìn, một dãy số xa lạ, vừa chuẩn bị nghe máy đối phương đã tắt máy rồi.

Bởi vì đồ dùng mưa ngày hôm qua đều đánh mất rồi, lúc này cô không có đồ để rửa mặt, tâm tình lại rơi xuống đáy cốc, đó là chút tiền cuối cùng của cô rồi.

Lấy nước ấm hắt lung tung lên mặt rửa sạch mặt, kéo khăn mặt bên cạnh ra lau khô nước trên mặt, ngay lúc cô vắt khô khăn lông chuẩn bị xoay người, bỗng nhiên phía sau có cơn gió lạnh truyền đến.

Rõ ràng trong phòng vô cùng ấm áp, cô lại không nhận được sự run cả người. Bỗng nhiên cô truyền đến một chút cảm giác mát lạnh, toàn thân cô cứng đờ, dường như có thể cảm nhận được có thứ gì đó lạnh buốt dán vào mình.

- Đừng tự mình dọa mình, không có thứ gì đâu, không có thứ gì đâu...

Cô không ngừng an ủi bản thân, một lúc lâu sau mới có dũng khí chuẩn bị quay đầu lại nhìn, chỉ là không đợi cô xoay người, phía sau truyền đến âm thanh ma sát, tóc gáy cô lập tức dựng đứng lên.

Cô cảm thấy lưng càng ngày càng lạnh, nhiệt độ xung quanh đều đã giảm xuống, cô nắm chặt khăn mặt trong tay, động cũng không dám động.

Đúng lúc này, khoe mắt liếc thấy có thứ gì đó trong gương, cô nhìn qua đó theo phản xạ có điều kiện. Không nhìn còn tốt, vừa thấy trái tim sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực, trong gương một gương mặt máu tươi đầm đìa đang dán sát bên mặt cô, đôi mắt đỏ tươi xuyên qua gương nhìn chăm chăm cô, khoe miệng cười quỷ dị lại càng làm người ta sởn gai ốc...

Cô muốn kêu cứu, lại phát hiện mình không phát ra được một chút âm thanh, giống như bị người ta dùng tay bóp chặt cổ, làm sao bây giờ làm sao bây giờ?

Dù sao đều chết cả, cô đấu tranh trong lòng rất lâu, cuối cùng nhắm mắt lại quay đầu ném khăn tay về phía vật thể không rõ, sau đó muốn chạy ra ngoài, nhưng mới vừa nhấc chân lên lại phát hiện hai chân mình bị dính chặt lấy, cô cúi đầu nhìn, đúng là máu đặc sánh còn tỏa ra mùi hôi thối.

Hai chân cô mềm nhũn trực tiếp ngã xuống mặt đất, mà lúc này vật thể không rõ để sát mặt vào mặt cô, tóc dài đen tuyền lộn xộn bay tới bay lui trước mắt cô...

Cứ nhìn nhau như vậy một lúc lâu, ngay lúc cô cho rằng cô sẽ phải rời khỏi thế giới đáng yêu này, vật thể không rõ nói chuyện:

- Cô có thể nhìn thấy tôi sao?

Vô nghĩa, không nhìn thấy cô bị dọa thành như vậy sao?

- Có phải cô sắp chết rồi không? Hay là người bất quỷ, mờ con mắt âm dương ra, hay là người sắp chết mới có thể nhìn thấy hồn ma, nhìn đáng vẻ cô bình thường như vậy, nhất định là sắp chết.

Vật thể không rõ nói xong liền bay tới bay lui trước mặt cô:

- Thôi quên đi, tôi cũng không dọa cô nữa, dù sao cô cũng sắp chết rồi.

Rốt cuộc chuyện này là sao vậy? Cô sống rất tốt, trừ phi cô làm cô sợ, nếu không sao cô có thể chết được? Lúc này cô mới phát hiện hình như giọng nói của nữ quỷ vật thể không rõ này còn rất dễ nghe.

- Chuyện đó... Chuyện đó...

Bất chợt cô nuốt nước miếng:

- Tôi ...

- Tôi biết cô muốn nói chuyện gì, có phải đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy nữ quỷ xinh đẹp như vậy cho nên vô cùng kích động đúng không? Không sao không sao, nhìn nhiều vài lần là quen ngay ấy mà.

Nữ quỷ nói xong lại dán sát mặt vào mặt cô.

Nhìn nhiều vài lần cô thật sự bị dọa chết đó, cô nhắm chặt hai mắt lại, kiên quyết không nhìn cô ta. Chỉ cần nghĩ đến khuôn mặt khủng bố âm trầm đó, cô lại rùng mình một cái.

- Tôi cho cô nhìn, vậy mà cô không dám nhìn!

Hình như nữ quỷ tức giận, trong chớp mắt bầu không khí xung quanh lạnh xuống, mà đôi mắt cô dưới lực lượng không rõ nào đó bị ép mở mắt ra, lúc nhìn thấy nữ quỷ đó lần nữa, cô ngây ngẩn cả người, người này là nữ quỷ lúc nãy sao?

Lúc này đứng trước mặt cô là một mỹ nữ tóc dài da trắng, mặc chiếc váy dài màu trắng, giống như Tiểu Tiên Nữ vậy. Thấy bộ dạng sùng sốt của cô, nữ quỷ đặc ý:

- Tôi đã nói rằng cô sẽ rung động vì sự xinh đẹp của tôi mà!

Dịch: Hà My

Biên tập: Bảo Nhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 02/10/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Nữ quỷ vô cùng đáng yêu

Cô tự nhận cô chưa từng gặp nhiều quỷ lắm, có Uyển Tinh lệ quỷ như vậy, còn có Uyển Thanh quỷ dịu dàng như thế, nữ quỷ mặc sùron xám hình như cũng không tệ, đương nhiên cũng có nam quỷ tối qua muốn giết cô...

Nhưng trước mặt con quỷ như vậy, vẫn là lần đầu tiên cô được gặp, tuy cô ấy đã biến trở về bộ dạng khi còn sống, nhưng cô vẫn không dám nhìn cô ấy như cũ.

Nhưng cô ấy nhất quyết không tha, sống chết đều đi theo cô.

Cô giả bộ như chăm chỉ, một lát lại lau bàn, một lát lại lau nhà, một lát lại gấp quần áo... Mà nữ quỷ ở bên cạnh không ngừng chít chít oa oa, có lẽ là lâu lắm rồi không có người nói chuyện cùng!

- Cô có biết hay không, cô bé gái tự sát trên sân thượng trước nhà cô, mấy ngày hôm trước là bị tôi dọa đó. Còn có nam sinh ở tầng dưới nhà cô thổ lộ bị từ chối, cuối cùng nghĩ quần trong lòng cũng bị tôi đuổi đi. Còn nữa còn nữa, những cô hồn dã quỷ ở gần đây đều bị tôi đuổi đi, ha ha ha ha...

Cô nghe thấy tiếng cười của nữ quỷ mà run rẩy hết cả người, cô nghĩ ngợi trong lòng trăm lần, có thể đừng nói với cô những chuyện này được không, sau này cô tiếp tục sống trong nhà trọ này như thể nào đây, cảm thấy đầu đầu cũng có quỷ...

Nữ quỷ vui vẻ phấn chấn nói xong, đột nhiên giọng nói nhỏ xuống một chút:

- Nhưng gần đây nhiều quỷ hơn, chỉ là cô yên tâm, không dễ dàng gì tôi mới tìm được người nói chuyện cùng mình, tôi nhất định sẽ bảo vệ cô thật tốt.

Trời ạ, rõ ràng chỉ có một mình cô ấy lắm lắm, sao lại có con quỷ dong dài như vậy.

Nữ quỷ nói cho cô biết cô ấy tên là Tiểu Hoa, vốn cũng là một nữ sinh đại học, nhưng cô ấy không nhớ rõ mình chết như thế nào rồi.

Sau khi chết con người sẽ bị quỷ sai mang đến địa phủ, đi qua cầu Nại Hà, uống canh Mạnh Bà, sau đó lại luân hồi. Mà những hồn ma ở lại dương gian chậm chạp không chịu rời đi, nhất định là có tâm nguyện chưa xong, hoặc là lệ khí quá nặng địa phủ không nhận.

Tiểu Hoa không nói với cô cô ấy có tâm nguyện gì, càng không ép cô giúp cô ấy hoàn thành chuyện gì, đương nhiên cô cũng không ngốc đến mức chủ động hỏi cô ấy.

Không dễ dàng gì mới đợi đến lúc cô ấy im lặng một lát, cuối cùng lỗ tai của cô cũng yên tĩnh rồi.

Sờ sờ cái bụng tròn trịa, không biết bắt đầu từ lúc nào, vậy mà cô có thói quen kỳ lạ này. Mà những triệu chứng mang thai ban đầu của cô cũng chậm rãi chuyển biến tốt đẹp, khẩu vị trở nên thanh đạm hơn, khí sắc cũng tốt hơn nhiều.

Tuy thỉnh thoảng cô còn mơ thấy một con rắn chui ra từ trong bụng mình, còn không dám tưởng tượng mấy tháng nữa, con quái vật này sẽ chui từ trong người cô ra.

- Cảm giác làm mẹ nhất định là rất tuyệt đúng không?

Tiểu Hoa thừa dịp cô không chú ý ngồi xổm bên cạnh cô, gờ tay muốn sờ sờ bụng của cô, do dự một lúc lâu lại rút tay về, ánh mắt lại có chút chờ mong.

- Có lẽ vậy!

Nếu là kết hôn sinh con bình thường, làm mẹ đương nhiên sẽ hạnh phúc, nhưng cô mang thai lại không tính là bình thường.

- Đứa bé vô cùng khỏe mạnh, cũng thật đáng yêu!

Tiểu Hoa vẫn ngồi xổm bên cạnh cô như cũ, nhìn chăm chăm bụng cô không dời mắt, trên mặt tràn đầy tình thương của mẹ.

Chắc là bị loại không khí này cuốn hút, tâm tình cô vốn tối tăm tốt hơn một chút:

- Cô có thể nhìn thấy đứa bé sao?

Tiểu Hoa gật gật đầu:

- Nho nhỏ, đen tuyền.

Cô nhớ lại bộ dạng của con rắn lớn, lại tưởng tượng bộ dạng con rắn nhỏ nhỏ trong bụng, quả nhiên là đen tuyền, giống hệt cha đứa bé.

- Cô yêu anh ta không?

Khi Tiểu Hoa hỏi những lời này, vẻ mặt có chút mờ mịt.

Yêu anh sao? Cô không biết nên mở miệng nói như thế nào cô không thích anh ấy, dù sao cho tới bây giờ, cô đều cảm thấy cô và con rắn lớn không cùng một thế giới, hơn nữa không có khả năng sống cùng với anh.

Quái vật trong bụng hơi động, dường như có thể cảm nhận được ý nghĩ của cô.

May mà Tiểu Hoa không mong đợi cô sẽ trả lời cô ấy, tiếp tục lăm bằm:

- Tôi không thể cảm nhận được loại cảm giác này rồi.

Nói xong cô ấy sờ sờ cái bụng bằng phẳng của mình.

Mặc kệ ở nơi nào, không có tiền đều là vấn đề lớn nhất, tuy bây giờ gió không thổi mưa không xối, nhưng cô cũng không thể trơ mắt nhìn mình chết đói! Vì thế liền ưỡn bụng ra ngoài tìm việc. Về sau nghĩ lại mình đúng là rất ngốc, ai sẽ thuê một thai phụ làm việc chứ.

Tìm một công việc rất mệt mỏi, cô đói bụng ngồi trong ghế dài ở công viên, con rắn lớn vẫn không có xuất hiện, mà ở thành phố Y cô cũng không có người có thể nhờ giúp đỡ.

Ngay lúc này cô muốn ăn malatang, miến chua cay, vịt nướng, rất nhiều đồ xiên ngon, thì ngửi thấy mùi thi thể thối rữa, đừng hỏi cô vì sao cô biết đó là mùi thi thể thối rữa, ở nông thôn thường xuyên sẽ thấy động vật chết ném ở trong sông.

Cô cũng không biết mình nghĩ như thế nào, vậy mà ma xui quỷ khiến đi dọc theo rừng cây nhỏ tìm nơi tọa ra mùi thú, còn an ủi chính mình, ban ngày ban mặt không có quỷ đâu.

Đi khoảng một trăm mét, cô nhìn thấy một nữ sinh nằm dưới gốc cây, còn chưa đi qua đó đã có mùi tanh tưởi truyền đến.

Có thể tọa ra mùi như vậy, không cần nghĩ cũng biết nữ sinh đó bị làm sao, cô nhanh chóng lấy điện thoại ra báo cảnh sát.

Cảnh sát bảo cô đợi ở chỗ đó không được đi, đợi bọn họ đến đây làm ghi chép, tuy là ban ngày ban mặt, nhìn nữ sinh nằm cách đó không xa, cô vô cùng sợ hãi.

May mà cảnh sát tới rất nhanh, cô nhận ra được hai cảnh sát trong đó, hai người đó là người cô gặp ở tập đoàn Đồng thị, cô lập tức nhớ đến vụ án các thiếu nữ bị cưỡng bức rồi giết hại mà bọn họ nói.

Sao cô lại xui xẻo như vậy, chuyện gì cũng đều bị cô đụng tới, cô càng ngày càng cảm thấy lời Chung Linh và Tiểu Hoa nói rất đúng, chắc là cô cách cái chết không xa rồi.

Hiện trường nhanh chóng được đường cảnh giới bao vây lại, một lát sau có rất nhiều quần chúng ăn dưa vây quanh, vậy mà cô nhìn thấy cô bé gắp ở cửa hàng tiện lợi trong đám người.

Cửa hàng tiện lợi cách nơi này rất gần, có lẽ cô bé theo cha mẹ ra ngoài đi dạo chơi đùa.

Hai cảnh sát đó mang cô đến cục cảnh sát làm ghi chép, còn bảo cô để lại phương thức liên lạc, nói là lúc nào cần sẽ liên lạc với cô, sau đó bảo cô rời đi.

Từ trong miệng bọn họ, cô mới biết được thành phố Y đã xảy ra vụ án thứ bảy thiếu nữ bị cưỡng bức rồi giết hại, hơn nữa khi phát hiện ra thi thể đều đã bị thối rữa nghiêm trọng, trước đó không có bất luận người nào báo án mất tích.

Cô cảm thấy hình như mỗi ngày cô trở về đều là thất hồn lạc phách, ngay lúc cô sắp đi đến nhà trọ, lại bị người ta nắm lấy từ phía sau, cô quay đầu lại liền nhìn thấy cô bé như búp bê sứ gắp ở cửa hàng tiện lợi.

Một tay cô bé kéo góc áo của cô, một tay giơ thẳng đến trước mặt cô, trong lòng bàn tay có mấy viên kẹo, hai mắt mở to chớp chớp.

Cô giơ tay sờ đầu cô bé, nhất thời hơi lạnh từ ngón tay truyền khắp người cô, toàn thân cô cứng đờ, cảm thấy cảm xúc này quá quen thuộc rồi. Chẳng lẽ cô bé trước mặt cô cũng là quỷ sao? Nhưng lúc này là ban ngày ban mặt, nhất định là cô suy nghĩ nhiều rồi.

Cô cố gắng duy trì tươi cười trên mặt:

- Chị không ăn kẹo, em ăn đi, cha mẹ em đâu? Có phải lạc đường rồi không?

- Em không có cha mẹ, chị chơi với em.

Cô bé kéo góc áo của cô muốn dẫn cô đi, không ngờ tới vóc dáng cô bé không cao nhưng sức lực lại vô cùng mạnh, cô bị cô bé kéo đi về phía trước

vài bước.

- Nhà em ở đâu? Chị đưa em về nhà có được không?

Cô bé quay đầu lại nhìn cô, dường như đang suy nghĩ xem nhà mình ở chỗ nào, một lúc lâu sau cô bé mới nói:

- Em biết đường về nhà mà...!

Bây giờ trẻ con đúng thật là, vừa rồi còn nói không có cha mẹ, bây giờ lại nói biết đường về nhà.

- Vậy em nhanh về nhà đi...! Cha mẹ không tìm thấy em sẽ sốt ruột đó.

- Chị ăn kẹo đi.

Cô bé lại giơ tay lên thật cao, thậm chí cô có chút không đành lòng từ chối một đứa bé, cô chậm rãi giơ tay nhận lấy kẹo.

Trong chớp mắt cô thấy hai mắt cô bé lập tức sáng lên:

- Chị mau ăn đi, chị mau ăn đi.

- Được.

Cô nhét kẹo vào trong miệng, mùi vị không khác gì kẹo hoa quả, cô nghĩ thầm, đã ăn kẹo rồi, bây giờ nên trở về nhà thôi!

Nhưng ngay sau đó, cô bé lộ ra tươi cười kỳ lạ:

- Chị, chị ăn kẹo của em thì là người của em đó!

Hà? Cô không hiểu rõ lời cô bé nói, nhìn cô bé nhảy nhót rồi đi, cô nghĩ trong lòng bây giờ đứa bé đều trưởng thành sớm như vậy sao.

Thấy cô bé đã đi xa, cô mới xoay người tiếp tục đi về nhà trọ, mới đi được mấy bước bỗng nhiên trái tim quặn đau, giống như có người bóp chặt trái tim cô.

Cô ôm ngực chậm rãi ngồi xổm người xuống, đợi cảm giác đau đớn chậm rãi biến mất, rõ ràng thời tiết đã lạnh, cô lại đau đớn đến mức mồ hôi đầm đìa, khoảng một phút đồng hồ sau, cảm giác đau đớn mới chậm rãi biến mất.

Gần đây cô bị dọa vô số lần, trái tim cô bị dọa sắp xảy ra vấn đề rồi.

Khi đi vào thang máy nhà trọ, cô lại thấy người đàn ông mặc tây trang đứng trong góc như lần trước, lần này anh ta vẫn đứng ở đó, cúi thấp đầu không biết nghĩ đến chuyện gì.

Cô ấn tầng mình muốn đi nhìn con số chậm rãi tăng lên, cố gắng làm mình không suy nghĩ đến người đàn ông kỳ lạ sau lưng.

“Đỉnh” một tiếng, đã đến tầng nhà cô, cô vội vội vàng vàng đi ra thang máy.

Ngay khi cô thở ra một hơi, người đàn ông trong thang máy gọi cô lại:

- Đợi một lát.

Bước chân của cô dừng lại, ngay sau đó lại tự trách mình vì sao không giả bộ không nghe thấy trực tiếp rồi đi. Cô không quay đầu lại, người đàn ông kia cũng không đi tới, cô cũng không nghe thấy tiếng cửa thang máy đóng lại.

- Có phải cô có thể nhìn thấy tôi hay không?

Nghe anh ta hỏi như vậy, cô đã không cần xoắn xuýt rồi cuộc người đàn ông này là người hay quý, cô chậm rãi xoay người lại, anh ta đang ngẩng đầu nhìn cô.

Ngoại trừ sắc mặt có chút tái nhợt, vành mắt hơi đen một chút, bộ dạng vẫn rất thanh tú, cũng không phải quá dọa người lắm, dũng khí của cô nổi lên hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Hỏi xong cô lại tự trách mình không có đầu óc, đang êm đẹp hỏi một con quỷ có sao không làm cái gì?

- Tôi không muốn hồn phi phách tán, cô có thể cứu tôi hay không?

Anh ta đùa cái gì vậy? Cô là một người bình thường sao có thể cứu một con quỷ được chứ?

- Cô không cần cảm thấy khó xử, quá thật yêu cầu của tôi hơi quá phận rồi.

Con quỷ mặc tây trang này nói vậy trái lại càng làm cô xấu hổ hơn.

- Tôi có thể giúp anh làm chuyện gì?

- Cô có thể đi tìm một người bắt quỷ tên là Chung Linh được không, bảo cô ấy bắt tôi đi? Tôi nghe hồn ma gần đây nói cô ấy rất lợi hại.

Về mặt nam quỷ nhìn cô đây chờ mong.

Lại có quỷ tự nguyện để người bắt quỷ bắt đi, rốt cuộc anh ta gặp phải chuyện đáng sợ gì vậy nhỉ? Chỉ là may mắn, vậy mà cô còn quen Chung Linh, dường như cô có thể làm được chuyện này.

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 03/10/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Vụ án thiếu nữ bị cưỡng bức rồi giết hại

Cô dựa vào trí nhớ tìm được nơi Chung Linh ở, nhưng cô ấn chuông cửa mãi cũng không thấy người ra mở cửa, chắc là không có ở nhà. Cô dạo quanh bên ngoài một vòng, sau khi chắc chắn cô ấy không có ở nhà cô định trở về ngày mai lại đến tìm nữa.

Nhà Chung Linh cách nhà trọ cô ở một khoảng, trên người cô không có một xu cho nên cô lựa chọn đi bộ về nhà, lúc này trời đã mờ tối, đèn đường bên đường cũng đã bật sáng.

Cô đá cục đá ở ven đường, nghĩ lại những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này, hình như từ sau khi kết hôn với con rắn lớn là cô có thể thấy quỷ, dụi dụi mắt, hình như cũng không có thay đổi quá nhiều.

Con rắn lớn vẫn không có động tĩnh, cô đã bắt đầu hoài nghi anh ta không ở trong ngọc thạch rồi...

Chỉ là nhắc tới cũng kỳ lạ, cô vốn vô cùng bài xích con rắn lớn, chắc là gần đây xảy ra rất nhiều chuyện vô cùng đáng sợ, lại không tự giác được ý lại vào anh.

Ngần vịn lần không thể để con rắn lớn biết được ý nghĩ đó của cô, cô dám chắc chắn sau khi anh ta biết được sẽ cười nhạo cô. Đợi gặp mặt, cô sẽ hỏi rõ rốt cuộc chuyện cậu họ và lão đạo Dương Hồ Tử là chuyện gì xảy ra.

Vừa nghĩ vừa đi đường, dường như thời gian trôi qua vô cùng nhanh, đợi cô lấy lại tinh thần, trời đã hoàn toàn tối đen. Người đi trên đường cũng càng ngày càng ít, thỉnh thoảng có một số người vội vã đi qua.

- Tô Tô.

Sau khi đi tới đi lui có người gọi cô lại, giọng nói có chút quen thuộc, cô quay đầu lại liền nhìn thấy Trương Mộng. Nhìn xung quanh một lát, hình như chỉ có một mình cô ta, không phải lúc này cô ta nên ở trong ký túc xá sao?

Bởi vì lúc ở trường cô ta luôn luôn nhắm vào cô, cho nên cô không có hảo cảm với cô ta, cách hai ba mét nhìn cô ta, muốn nhìn xem cô ta muốn làm cái gì.

- Tô Tô, cứu cứu tôi.

Trương Mộng đứng yên tại chỗ, dường như không dám đến gần cô. Sao hôm nay vừa quỷ vừa người muốn cô cứu bọn họ vậy?

- Cô làm sao vậy?

Cô cảnh giác nhìn chằm chằm Trương Mộng, cảm thấy cô ta có gì đó không thích hợp:

- Xảy ra chuyện gì sao?

Đột nhiên Trương Mộng hoảng sợ nhìn về phía sau cô, toàn thân cô cứng đờ, không phải phía sau cô có thứ gì khủng bố đang đứng đó chứ? Cô chậm rãi xoay người, kỳ lạ là không có thứ gì.

Xem ra cô lại bị Trương Mộng chinh rồi:

- Tôi biết cô không thích tôi, nhưng bây giờ cô không còn ở trường học nữa rồi, cô có cần thiết tiếp tục nhằm vào tôi hay không?

Đột nhiên Trương Mộng đứng trước mặt cô khóc “Hu hu”, cô kinh ngạc nhìn thấy một con côn trùng béo núc nịch thịt chui từ trong hốc mắt cô ta, sau đó con mắt bị đẩy ra ngoài, một đồng côn trùng màu trắng chậm rãi bò từ bên trong ra.

Quái vật trong bụng lại đá cô một cái, giống như nhắc nhở cô không được qua đó, cô kìm nén ý nghĩ muốn nôn ra, phát hiện chân mình giống như nặng ngàn cân, không thể nào nâng lên nổi.

Lúc này làn da trên mặt Trương Mộng nứt ra, không thể đếm được có bao nhiêu con côn trùng máu trắng bò từ trong ra, từng con từng con rơi xuống đất.

Sau đó cô thấy được khuôn mặt phía sau Trương Mộng, là nam quý trong thang máy cầu xin cô giúp. Anh ta vứt thân thể Trương Mộng xuống đất, trên mặt lộ ra tươi cười kỳ lạ, bước từng bước về phía cô.

Quả nhiên cô là người ngu ngốc, vậy mà tin tưởng lời nói của một con quỷ, còn tốt bụng muốn giúp anh ta, bây giờ thì tốt rồi, tự mình nhảy vào cạm bẫy của người ta.

Bộ dạng nam quý vẫn giống như lúc cô gặp, chỉ là trên khuôn mặt thanh tú có thêm mấy vết máu và lộ ra xương trắng, anh ta chạy tới trước mặt cô, chân của cô vẫn không thể di chuyển được.

- Anh muốn làm gì?

Nam quý không có bóp cổ cô, mà bắt đầu cởi quần áo cô ra, cô khẩn trương nhìn anh ta, đã chết rồi còn muốn loại chuyện này sao?

- Anh biết tôi là ai không? Tôi là vợ của xà tiên, nếu anh dám làm gì tôi, anh ấy nhất định sẽ làm anh chết vô cùng thảm.

Không đúng, anh ta đã chết rồi:

- Tôi còn quen biết Chung Linh mà anh nói, nếu anh làm tổn thương tôi, cô ấy nhất định sẽ bắt anh làm anh không thể đầu thai...

Cô nói một tràng không ngừng, nam quý vẫn luôn thờ ơ, nhìn đáng vẻ của anh ta dường như không nhớ rõ cô. Sau khi áo khoác bị kéo xuống đất cô càng khẩn trương hơn:

- Anh có tâm nguyện gì? Tôi có thể cố gắng hoàn thành giúp anh, anh mau dừng tay lại có được không.

Lúc này đột nhiên có tiếng còi cảnh sát vang lên, cuối cùng nam quý cũng dừng động tác, vung tay lên đẩy mạnh cô ngã xuống đất, cô nằm trong đồng côn trùng trắng bóng, sát bên cạnh là thi thể vô cùng thê thảm của Trương Mộng, ghê tởm và sợ hãi nói không nên lời.

- Không được nhúc nhích.

Vài chiếc xe cảnh sát dừng ở ven đường, hơn mười người cảnh sát đi xuống, gươm súng bao vây cô và thi thể Trương Mộng, lần đầu tiên cô cảm thấy hóa ra chú cảnh sát lại đáng yêu như vậy.

Chỉ là không đợi cô sùng bái xong, một chiếc còng tay lạnh như băng còng vào tay cô.

- Chú cảnh sát, vì sao lại còng tay cháu lại?

Cô bị hai cảnh sát kéo từ trên đất dậy, vậy mà hai người đó là hai người cảnh sát cô gặp ở tập đoàn Đồng thị.

- Chúng tôi hoài nghi cô có liên quan đến các vụ án liên hoàn thiếu nữ bị cưỡng bức rồi giết hại, mong cô phối hợp với chúng tôi.

Có làm hay không, rõ ràng cô mới là người bị hại:

- Chú cảnh sát, các chú đều nói là vụ án cưỡng bức rồi giết hại, định hướng tình dục của cháu vô cùng bình thường...

- Những lời này đợi về cục cảnh sát rồi nói sau!

Cô bị kéo nhét vào trong xe cảnh sát, mà nam quý đó sớm đã không thấy tung tích.

Cô được cảnh sát mang vào phòng thẩm vấn:

- Chúng tôi nhận được tố cáo, hoài nghi cô tham dự vào các vụ án liên hoàn thiếu nữ vị cường bức rồi giết hại, trước mắt còn đang tìm chứng cứ, hi vọng cô có thể chủ động nói ra, chúng tôi có thể giúp cô giảm bớt tội trạng.

Về mặt cảnh sát trước mặt quang minh chính đại, tuy nói những lời khuyên nhủ cô, nhưng trên mặt lại vô cùng ghét bỏ bộ dạng của cô.

- Chuyện này không có một xu quan hệ với cháu, cháu còn là người bị hại đó! Chú không thấy cháu sắp bị dọa chết sao?

- Cô thật sự không giống bị dọa sợ, một cô gái gặp phải loại chuyện như này hai lần sớm đã sợ tới mức cả họ mình là gì cũng không nhớ rõ.

Người cảnh sát này tự cho là đúng phân tích:

- Lần trước người báo cảnh sát cũng là cô đúng không! Theo đạo lý những người gặp phải loại chuyện này, đều sợ tới mức không dám ra cửa mới đúng.

Đó không phải là vì cô gặp nhiều quý, hơn nữa ngay từ đầu cô cho rằng nam quý đó giống như Tiểu Hoa, sẽ không hại cô! Nhưng nếu như cô nói ra chuyện cô có thể nhìn thấy quý, nhất định bọn họ sẽ nghĩ rằng cô là kẻ điên.

- Chuyện này chỉ có thể nói lên là gan của cháu rất to, không có nghĩa là cháu chính là hung thủ!

Bây giờ cảnh sát đều có đầu óc như vậy sao? Thấy gió liền là mưa, không tìm thấy hung thủ liền kéo cô gánh tội thay.

Cảnh sát thẩm vấn thấy cô sống chết không thừa nhận, mất đi kiên nhẫn, vỗ bàn đứng dậy giữ chặt áo của cô:

- Loại tội phạm giết người như cô ông đây thấy nhiều rồi, ông đây có biện pháp làm cô mở miệng.

Nói xong đẩy mạnh vai cô một cái, làm cô đập mạnh vào chiếc ghế.

Cô trợn mắt há miệng nhìn ông ta, không phải cảnh sát đều là đầy tớ của nhân dân sao? Không tìm được chứng cứ cô là hung thủ, đã bắt đầu động tay động chân rồi.

- Nói thật cho cô biết, chúng tôi đã tới trường học lúc trước của cô điều tra, tất cả mọi người đều nói Trương Mộng là người rất tốt bụng, từng có mâu thuẫn với cô, hai nữ sinh khác cùng phòng trong ký túc xá của cô cho rằng cô là người đáng nghi nhất.

Quả nhiên tên cảnh sát này không có đầu óc:

- Cháu thừa nhận cháu từng có mâu thuẫn với Trương Mộng, nhưng mà có mâu thuẫn thì cháu phải giết cô ta sao? Nếu vậy không phải trên thế này sẽ có rất nhiều vụ án giết người sao? Các chú có từng bận rộn như vậy không? Còn nữa, chú nói xem vụ án này cháu chỉ quen biết mỗi Trương Mộng, chú chắc chắn đều do cháu làm sao?

Sau đó cô bị cảnh sát này đánh vài cái ông ta mới rời đi, đều đánh vào bụng, nhìn bên ngoài không nhìn ra bất luận vết thương nào. Bây giờ bụng cô hơi tròn trịa, vừa nhìn liền biết là phụ nữ có thai, ông ta là một người cảnh sát vậy mà ra tay được.

Bụng có chút đau đớn, không phải là tổn thương đến quái vật nhỏ đấy chứ? Cô dùng tay bị còng lại cẩn thận xoa nhẹ cái bụng:

- Chớ sợ chớ sợ, cha con lập tức đến ngay đây.

Vừa mới nói xong bên ngoài liền truyền đến tiếng hét thảm thiết, sau đó cửa phòng thẩm vấn lại được mở ra, người cảnh sát đó lại đi đến.

- Chú lại muốn làm gì?

Người cảnh sát đó phịch một tiếng quỳ gối trước mặt cô:

- Cầu xin cô bỏ qua cho cô! Cầu xin cô bỏ qua cho cô...

Không đợi cô hỏi rõ mọi chuyện, ông ta liền giúp cô mở còng tay ra.

Đây là tình huống gì thế này?

Bởi vì là buổi tối, trong cục cảnh sát chỉ có mình người cảnh sát này trực, cho nên lúc ông ta thả cô đi cũng không có bất luận kẻ nào ngăn cản, cô cứ không hiểu ra sao rời khỏi cục cảnh sát như vậy.

Mãi đến khi nhìn thấy con rắn lớn tựa vào cửa lớn cục cảnh sát, cô mới suy nghĩ cẩn thận, con rắn này còn biết xuất hiện sao! Cô vô cùng không tình nguyện đi tới, hung dữ trừng mắt với anh.

Trong lòng nghĩ thầm rằng, tốt nhất anh nên cho cô một lời giải thích hợp lý.

Con rắn lớn giơ tay chạm vào bụng của cô:

- May mà không sao.

Sau đó rời đi trước mắt cô.

Hóa ra người anh ta cứu không phải là cô, mà là con quái vật này, cô đuổi theo anh ta:

- Anh sợ đứa bé gặp chuyện không may, anh còn yên tâm để tôi một mình sao?

Con rắn lớn đang đi về phía trước bỗng nhiên dừng bước, buồn cười nhìn cô:

- Em đang trách anh không ở bên cạnh em sao?

- Còn lâu mới phải.

Cô không biết vì sao trong lòng mình lại trống rỗng:

- Điều tại anh nên tôi mới gặp phải nhiều chuyện xui xẻo như vậy, chẳng lẽ anh không nên đảm bảo cô an toàn sao?

Con rắn lớn đánh giá cô từ đầu đến chân:

- Không phải rất an toàn sao, hơn nữa quả thật lá gan rất to.

Bỗng nhiên anh ta cúi đầu tiến sát mặt mình vào mặt cô, gần đến mức cô có thể cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo của anh.

Nhất định là do mùi hương trên người anh có chức năng mê hoặc người khác, cho nên cô mới không có tiền đồ nhìn anh đến gần người rồi.

- Còn thật sự không sợ anh rồi.

Con rắn lớn véo nhẹ cái mũi cô, nắm tay cô tiếp tục đi về phía trước:

- Bây giờ anh không cần bám vào ngọc thạch nữa rồi, nếu em tìm anh, có thể nói với ngọc thạch gọi anh.

Quả nhiên không ở trong ngọc thạch:

- Vậy mấy ngày nay anh đi đâu vậy?

- Em rất tò mò hành tung của anh sao?

Đột nhiên cô có cảm giác như vợ hỏi chồng vậy, cô vội vàng phủ nhận:

- Anh không cần nói cho tôi biết, tôi chỉ hỏi một chút thôi.

Trở lại nhà trọ, Tiểu Hoa không có ở đây, có lẽ là nhìn thấy con rắn lớn liền trốn đi, cả ngày nay cô không có ăn gì, cô đã đói đến mức ngực dán sát vào lưng rồi.

Ôm cách nghĩ nhớ đâu có đồ ăn mở tủ lạnh ra, vậy mà phát hiện bên trong đầy các loại thức ăn, sữa chua, sữa, nước trái cây, thịt bò, thịt heo, thịt gà, thịt dê, còn đủ loại rau dưa và đồ ăn khác, cô kinh ngạc há to miệng, quay đầu nhìn con rắn lớn:

- Những thứ này đều là của tôi sao?

Con rắn lớn gật đầu, đi đến sofa nằm xuống.

Cô vui vẻ lấy đồ ăn mình thích ra, định chia sẻ với con rắn lớn, mà anh đã khôi phục chân thân cuộn tròn trên ghế sofa, dường như ngủ thiếp đi rồi.

Thực ra cô vẫn cảm thấy có phải rắn độc dài dài đều rất dọa người hay không, chỉ cần nhìn thấy bọn chúng vừa dài vừa tròn cô liền cảm thấy da đầu run lên, nhưng bây giờ nhìn thấy con rắn lớn, vậy mà cô không có loại cảm giác này rồi.

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 03/10/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Quỷ sai U Minh

Trên người con rắn lớn không có hoa văn rõ ràng gì, chỉ có từng miếng vảy lớn màu đen, nhớ đến cảm giác khi tiếp xúc thân mật với những cái vảy này, mặt cô càng ngày càng đỏ, không cần soi gương cô cũng có thể đoán được chắc chắn mặt cô vô cùng đỏ.

Trời ạ! Cô đang nghĩ cái gì vậy?

Lấy hai tay che mặt, nếu để cho con rắn lớn thấy bộ dạng hiện giờ của cô, sẽ không còn mặt mũi gặp người khác nữa mất. Cô dùng lực vỗ vỗ mặt mình, một lúc lâu sau mới cảm thấy nhiệt độ trên mặt mình giảm xuống.

Cô ngồi một góc sofa ăn đồ ăn vặt, mà con rắn lớn trên ghế sofa không nhúc nhích một chút nào. Cô duỗi ngón tay đầy mỡ tò mò chọc chọc vảy rắn của anh, cứng quá, còn lạnh như băng nữa.

Cô nhàm chán rút tay về định tiếp tục lấp đầy cái bụng của mình, bỗng nhiên con rắn lớn vươn cái đuôi ra quấn lấy cô:

- Ăn no chưa?

Cô cảm nhận được cái đuôi của con rắn lớn chui vào trong quần áo của cô, dạo chơi ở phía sau lưng cô, cô sợ tới mức ra sức lắc đầu, sau đó muốn lùi về sau.

- Anh cũng đói.

Lúc cô vùng vẫy, chỗ nào đó của con rắn dính sát vào người cô, nếu bây giờ trong tay cô có một cái kéo cô nhất định sẽ cắt thật mạnh:

- Tôi lấy đồ ăn giúp anh, anh mau thả tôi ra.

- Anh chỉ muốn ăn em thôi.

Bỗng nhiên con rắn quấn quanh người cô biến thành hình người, ôm chặt cô vào trong ngực, cảm cộ tới cộ lui trong cổ cô, trên tay cũng không thành thật, đã bắt đầu cởi quần áo của cô ra. Cô đẩy vài lần, vẫn không tránh thoát khỏi anh ta.

- Con rắn dâm đảng này.

Mới vừa nói xong trước ngực bị con rắn dâm đảng nào đó bóp mạnh một cái, đau đớn làm cô kêu ra tiếng:

- Tôi còn đói bụng đó! Tôi không muốn làm công việc dùng thể lực, tôi mệt!

Con rắn dâm đảng nào đó chuyển cô ngồi lên trên chân anh ta, bây giờ tư thế của cô biến thành... Không thể miêu tả được tư thế ái muội này:

- Công việc dùng thể lực đương nhiên là do chồng em làm rồi, đợi đứa bé sinh ra lại cho vợ.

Đúng là không biết xấu hổ:

- Ai da, đột nhiên bụng của tôi hơi đau, con trai của anh nói nó không thoải mái.

- Con anh không hiểu chuyện với em như vậy à.

Thứ che đây cuối cùng trên người bị con rắn lớn kéo ra, ngón tay lạnh lẽo của anh vuốt ve mỗi một tắc làn da trên người cô, cảm giác vô cùng vi diệu. Hai tay của cô vòng qua cổ anh, tựa đầu vào bờ vai của anh, nếu không trốn được vậy không bằng ngủ một giấc đi!

Cô cảm thấy có thể cô là người đầu tiên làm chuyện đó trực tiếp ngủ mất, may mà sau khi con rắn lớn thỏa mãn thú tính của mình cũng không so đo với cô, còn săn sóc ôm cô đến giường ngủ!

Nửa đêm, cô mơ mơ màng màng đụng phải vảy rắn cứng rắn lạnh lẽo của con rắn lớn sợ tới mức lập tức nhảy bật dậy từ trên giường, con rắn lớn nâng đầu rắn của anh nhìn cô một cái, không nói một câu liền biến thành hình người ôm lấy cô tiếp tục ngủ, cũng không chê cô làm âm ỉ đến anh.

Cô và con rắn lớn sống mơ mơ màng màng ở trong nhà trọ mấy ngày không ra cửa, cuộc sống trôi qua vô cùng nhàn nhã, cũng không sợ quỷ tới làm cô sợ.

Trái lại thường xuyên bị một con rắn nào đó làm sợ gần chết, tắm rửa xong anh bỏ lại gần, nấu cơm xong anh cũng bỏ lại gần, đương nhiên, từ tối hôm đó sau khi bị anh làm tỉnh lại, phần lớn thời gian anh đều dùng bộ dạng con người.

Cô vốn cho rằng nhìn nhiều khuôn mặt đẹp trai sẽ miễn dịch, nhưng dường như không thể thực hiện được đối với con rắn này, thật sự là càng nhìn càng đẹp, mỗi ngày cô đều cố gắng giữ bình tĩnh khi ở cạnh anh.

Ngày nhân nhĩ luôn trôi qua rất nhanh, sáng sớm hôm nay có người đến gõ cửa, phải biết rằng cho tới nay cửa nhà trọ của cô chưa có người từng gõ.

Nghĩ đến nam quý cô gặp được trong thang máy, từ sau đêm đó biến mất chưa từng xuất hiện, lúc trước cô từng gặp anh ta nhiều lần ở trong thang máy, nói không chừng anh ta còn đang ở trong cái nhà trọ này, có lẽ, bây giờ người đang gõ cửa là anh ta.

Cô đứng sau cánh cửa nắm tay cầm cánh cửa không dám mở ra, hơn nữa từ lần trước ở trong sân nhà mình dán sát vào cửa trông thấy gương mặt đáng sợ của Uyên Tĩnh, cô cũng không dám nhìn bên ngoài qua mắt mèo nữa.

- Anh ở nơi này, quý không dám vào đâu.

Con rắn lớn khẽ nói một câu ở phía sau.

Không phải quý sao? Cô lập tức mở cửa.

- Cô đang làm gì đó? Lâu như vậy mới ra mở cửa?

Ngoài cửa thực ra là Chung Linh còn có con thỏ trắng Diệp Từ:

- Nếu cô không mở cửa tôi sẽ phá cửa xông vào rồi.

Người nói câu này đương nhiên là Diệp Từ, nó đi qua chân cô nhảy vào trong nhà, khi nhìn thấy con rắn lớn liền hét ầm lên.

Cô quay đầu nhìn con rắn lớn, vô cùng bình thường mà!

- Chung Linh, Chung Linh, cô nhanh tới đây.

Diệp Từ nhảy lộc cộc lộc cộc trở về bên cạnh Chung Linh lại hoạt bát nhảy đến bên cạnh con rắn lớn, làm người ta nhìn thấy đều cảm thấy mệt mỏi.

Dường như Chung Linh nhìn thấy con rắn lớn cũng vô cùng kinh ngạc:

- Huyền Dạ đại nhân? Sao anh...

Sao tất cả mọi người đều quen con rắn lớn này vậy? Chẳng lẽ con rắn lớn rất nổi tiếng sao? Cô đóng cửa lại, bảo Chung Linh ngồi trên ghế sofa, mình lại nhanh chóng đi rót cốc nước.

Dường như con rắn lớn không muốn để ý tới Chung Linh, không nói một câu đi vào phòng xong không đi ra nữa, cô xấu hổ giải thích có thể là anh ấy không thoải mái lắm, may mắn Chung Linh không tiếp tục hỏi nữa.

- Hôm nay chúng tôi tới đây là vì muốn hỏi cô chuyện vụ án thiếu nữ bị cưỡng bức rồi giết hại.

Về vụ án này, cô đều giữ ở trong lòng không buông ra được, dù sao cũng là con rắn lớn đưa cô ra khỏi cục cảnh sát, nhờ đâu những tên cảnh sát đó cảm thấy cô chạy tội, cô có mười cái miệng cũng không nói rõ!

Thấy cô không nói lời nào, Chung Linh tiếp tục nói:

- Còn nhớ rõ chuyện tôi nói với cô chúng tôi đang đuổi theo mấy lệ quỷ đã thương người không?

Cô gật gù đầu, đương nhiên cô nhớ rõ, nếu bọn họ không điều tra chuyện này, nói không chừng tới hôm đó cô đã chết trong tay nam quý không biết xuất hiện từ lúc nào rồi.

- Vụ án thiếu nữ bị cưỡng bức rồi giết hại ở thành phố Y vô cùng có khả năng do những lệ quỷ này gây nên.

- Cái gì?

Cô lại nhớ đến nam quý cô gặp phải trong thang máy, hình như lúc đó anh ta cũng định cởi quần áo cô ra, không phải là...

Lúc này Diệp Từ cũng lừ lừ nói:

- Hai vụ án mạng liên tiếp bị cô gặp phải, hơn nữa trong đó có hai nam quý đều chuẩn bị ra tay với cô, cho nên chúng cô muốn hỏi một chút cô có thể tìm được điểm liên hệ trong chuyện này không.

Điểm liên hệ sao? Sao cô càng nghe càng cảm thấy cô là điểm liên hệ đó, cô xuất hiện ở hiện trường vụ án nhiều lần, khó trách những tên cảnh sát đó sẽ cảm thấy cô là người bị tình nghi.

- Tôi cũng không hiểu rõ lắm sao mình lại gặp phải chuyện như vậy...

- Không hiểu rõ lắm cũng không sao, cô có thể giúp chúng tôi dẫn những nam quý đó đến, lúc trước bọn chúng đều không ra tay được nhất định sẽ trở về tìm cô.

Sao cô lại không thích nghe những lời của Diệp Tử đến vậy! Nhất định sẽ quay lại tìm cô sao?

- Các cô hãy tha cho tôi đi! Tôi không phải là người bất quý, mỗi lần nhìn thấy quý đều bị dọa sợ gần chết, còn giúp các cô làm mỗi dụ sao?

Cô không ngừng lắc đầu.

- Tôi không muốn chết sớm như vậy đâu.

Dường như Chung Linh cảm thấy lời nói của cô vô cùng có đạo lý, nhủ mày ngồi chỗ đó không nói được lời nào. Diệp Tử không dễ nói chuyện như vậy:

- Đã chết nhiều thiếu nữ vô tội như vậy rồi, nếu không nhanh chóng tìm những lệ quý ra tay từ phía sau, vẫn còn nhiều thiếu nữ chết hơn nữa, cô có thể nhẫn tâm như vậy sao?

- Tôi không có nhẫn tâm...

Cô nhất thời nghẹn lời, nghĩ đến bộ dạng Trương Mộng chết thảm trái tim cô lại rung động, lập trường kiên định dần dần dao động rồi, hơn nữa Trương Mộng là cô gái thứ tám bị chết thảm rồi. Nếu thật sự do quý gây nên, vậy thì đừng hi vọng cảnh sát có thể giải quyết chuyện này.

- Cô không nhẫn tâm thì là gì?

Diệp Tử nhảy lên đùi cô, nhảy tới nhảy lui.

- Được rồi được rồi!

Cô thở dài một hơi:

- Tôi có thể giúp các cô, chỉ là các cô nhất định phải đảm bảo an toàn cho tôi, nếu các cô không dám cam đoan, vậy tôi từ chối.

Nghe cô nói như vậy, Diệp Tử lập tức dùng móng vuốt mềm như lông chạm vào đùi cô:

- Cô yên tâm, Chung Linh lợi hại như vậy, không sao đâu.

Lúc này cửa phòng mở ra, con rắn lớn lộ ra khuôn mặt lạnh như khối băng nhưng vọn người mê mết chết không đền mạng:

- Chuyện lần này không đơn giản như các cô nghĩ đâu, các cô có thể đi tìm Lục U Minh, anh ta cũng đang đau đầu vì chuyện này.

Con rắn lớn nói xong còn tròn mắt nhìn cô một cái.

Cô... Cô đâu có chọc giận anh ta chứ?

- Lục U Minh sao?

Dường như Chung Linh không quen thuộc với cái tên này lắm.

Trái lại về mặt Diệp Tử giống như quen biết người này, nhưng nghe thấy tên anh ta giống như có phần sợ hãi:

- Anh ta là quý sai, lần trước thiếu chút nữa sẽ bắt cô đi, cô cũng không nên tìm anh ta, người đó có thể thay đổi thái độ.

Quý sai sao? Là Hắc Bạch Vô Thường phải không nhỉ? Đột nhiên cô cảm thấy có hứng thú với người này. Đường như con rắn lớn có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô:

- Anh ta không phải là người em có thể trêu chọc.

Anh nói xong liền trở về phòng rồi.

Không thể trêu chọc thì không trêu chọc! Chỉ là quý sai bắt Diệp Tử làm gì? Không phải quý sai chỉ mang quý tới địa phủ thôi sao? Anh ta bắt một con thỏ thảo vất làm gì?

Chắc là nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của cô, Chung Linh giải thích với cô:

- Diệp Tử cũng là hồn ma, vì để tiện hành động nên bám vào người con thỏ này.

Trong lòng cô hiện lên vô số dấu chấm than, còn có chuyện như vậy sao?

Sau đó cô liền vứt bỏ con rắn lớn rồi đi với Chung Linh, nhưng bọn họ không đi tìm Lục U Minh, bởi vì sợ anh ta mang Diệp Tử đi, dù sao Diệp Tử cũng là hồn ma ở lại dương gian phi pháp.

Cô không biết Diệp Tử nói cách làm mỗi dụ rớt cuộc là như thế nào, dù sao đến buổi tối bọn họ bảo cô một mình đi bộ bên ngoài vùng hoang vu, mà bọn họ sẽ ẩn náu ở gần chỗ cô, chỉ cần cô gặp nguy hiểm bọn họ sẽ xuất hiện. Cô cảm thấy cách làm này không được đáng tin cho lắm, nhờ đâu thật sự gặp được quỷ, bọn họ không kịp cứu cô thì làm sao bây giờ?

Chỉ là bản khoán của cô cuối cùng vẫn bị phủ định, chỉ có thể nghe theo bọn họ sắp xếp.

Cô đi tới đi lui chỗ phát hiện thi thể Trương Mộng lúc trước bốn năm lần, không thấy một con quỷ nào xuất hiện, lúc muốn hỏi Chung Linh xem có phải biện pháp này của bọn họ không có hiệu quả hay không, phát hiện mình cũng không biết bọn họ ẩn náu ở chỗ nào. Một người buổi tối khuya từng gặp quỷ ở nơi này, đương nhiên sẽ sợ hãi.

- Chung Linh?

Cô bắt đầu có chút sốt ruột tìm kiếm Chung Linh và Diệp Tử, nhưng gọi một lúc lâu không có ai trả lời, không thể nào! Bọn họ bỏ cô ở đây sao?

Không nên mà! Chẳng lẽ bọn họ xảy ra chuyện gì rồi?

Nghĩ tới đây cô càng sốt ruột hơn, muốn gọi con rắn lớn lại phát hiện đêm qua lúc tắm rửa xong liền tiện tay để ngọc thạch trên bồn rửa mặt.

- Chị - -

Một giọng nói sắc bén truyền vào tai cô, không biết cô bé như búp bê sứ cho cô ăn kẹo xuất hiện từ lúc nào, cô bé cười hi hi đi về phía cô.

Lại nhìn thấy cô bé cuối cùng cô cũng cảm thấy là lạ chỗ nào:

- Sao em lại ở đây một mình? Muốn như vậy còn chưa về nhà sao?

- Chị về nhà cùng em có được không?

Cô bé nói xong thì giữ chặt lấy tay cô, xúc cảm lạnh lẽo làm cô sợ tới mức nhanh chóng rút tay lại.

- Chị còn có việc, em nhanh về nhà đi.

Nói xong cô định rời đi.

Nhưng mà cô bé nhất quyết không buông ra:

- Chị, chị ăn kẹo của em rồi thì là người của em, không thể nói chuyện không tính toán gì hết...!

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 04/10/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Cô nhi oán hận

Đây là logic gì vậy? Hơn nữa cô căn bản không có đồng ý với cô bé chuyện gì mà!

Cô bé giữ chặt lấy tay của cô:

- Chị làm trái với giao hẹn phải chịu trừng phạt đó...!

Cô còn chưa hiểu ý tứ của cô bé, mặt cô bé đã bắt đầu nứt ra, từng mảng da bóc ra, đôi mắt cũng hoàn toàn chỉ còn lại lòng trắng, nhìn vô cùng quỷ dị

dọa người.

- Chung Linh - - Diệp Từ - -

Lúc quan trọng hai người đó lại đi đâu rồi hả? Cô nhìn cô bé nở nụ cười cứng ngắt:

- Cùng lắm thì chị trả lại kẹo cho em

- Không được đâu...!

Cô gái lôi kéo tay của cô lắc lắc giống như làm nũng:

- Chị đã là người của em rồi.

Không phải không phải, cô kích động lắc đầu, mà lúc này cô bé cũng buông lỏng tay cô ra, đương nhiên cô sẽ không bỏ qua bất luận cơ hội chạy trốn nào, dù sao mình không chạy thì không có cơ hội được cứu.

Nhưng mà cô còn chưa chạy được vài bước, bả vai đã bị người ta nắm lấy, trong chớp mắt hai chân cô cách mặt đất, thân thể đã ở giữa không trung cách mặt đất ba bốn mét. Cô ngẩng đầu nhìn qua, cô bé cũng cúi đầu nhìn cô, miệng cười “Ken két ken két”, không phải là cô bé muốn ném cô từ trên cao xuống đó chứ, để cô rơi xuống máu thịt mơ hồ!

Chắc là khoảng một phút sau, hình như cô bé không có ý để cô ngã chết, mà giống như cùng chơi đùa mang theo cô bay tới bay lui. Cảm giác đó giống như đang đùa với trời cao, cô đầu văng mắt hoa lại càng sợ hãi hơn, rất muốn nôn ra.

Cô bé chơi đùa đủ rồi cũng không có giết cô, mà nhốt cô vào trong một tầng hầm âm u ẩm ướt không có ánh sáng, sau đó không biết cô bé đã đi đâu.

Bây giờ cô bị nhốt trong một nơi xa lạ ngoại trừ sợ hãi thì là sợ hãi, nhất cử nhất động đều là một loại động tác máy móc.

Trong tầng hầm ngầm chỉ có một cửa sổ thông gió rất nhỏ, ngoại trừ có mùi hôi thối làm người ta muốn nôn ra, đều không nhìn thấy cái gì. Cô lấy điện thoại ra lại phát hiện không có một chút tín hiệu, cuối cùng mượn chút ánh sáng mỏng manh trên màn hình để tìm kiếm cảm giác an toàn. Cô dùng đèn trong di động chiếu sáng tầng hầm ngầm muốn nhìn một chút, chỉ là cái nhìn này, làm cô hồi hận ruột đều xanh lại rồi.

Để cô chết đi! Để cô chết đi! Cô cảm thấy mình thật sự sắp điên rồi, cứ tiếp tục như vậy, cho dù cô không chết cũng bị thần kinh mất.

Trên vách tường cách cô hai thước có hai người bị đóng đinh ở trên tường, đôi mắt đều mở rất to, cái mũi lỗ tai miệng đều bị cắt ra, hoàn toàn thay đổi. Cô không dám nhìn tiếp, run run rẩy rẩy cúi đầu lùi về sau một bước:

- A - - A - -

Khi tầm mắt cô nhìn thấy một đám giòi bọ màu trắng trên xác chết bò đầy đất liền kêu ra tiếng.

Cô lại lùi về sau vài bước muốn cách xa những thi thể này một chút, lùi lùi ‘rầm’ một tiếng đụng phải thứ gì đó phía sau.

Cô quay đầu liền nhìn thấy một đôi chân lúc ẩn lúc hiện trước mặt cô, không cần ngẩng đầu cô cũng biết đó là cái gì. Nếu lúc này bị hù chết thì tốt biết bao, cô sẽ không bị hành hạ như vậy nữa.

Sau khi hiểu rõ khắp nơi đều là thi thể, cô đã không dám động một bước rồi, ngồi xỏm tại chỗ ôm lấy đầu của mình.

- Chị, em mạng chị chạy đi có được không?

Đột nhiên bên tai truyền đến tiếng nói của cô bé, cô không tin cô bé đó sẽ tốt bụng như vậy. Thấy cô không có phản ứng, cô bé lại nói thêm

- Bên ngoài có một con sông, chỉ cần trong một tiếng chị bơi ra ngoài được em sẽ bỏ qua cho chị...!

Rõ ràng là giọng nói ngọt ngào ngây thơ, nhưng cô nghe xong lại vô cùng khiếp sợ.

Thấy cô vẫn không có phản ứng như cũ, cô bé xách cô lên mở cửa ném ra ngoài, quả thật bên ngoài có một con sông, rất dài vô cùng rộng rãi căn bản không nhìn tới tận cùng, có thể thể là biết nhất định rất sâu, dựa theo thể lực của cô căn bản không có khả năng bơi qua đó được. Nhưng cô bé trực tiếp ném cô vào trong nước, nhìn cô vùng vẫy trong nước cười vô cùng vui vẻ.

Nước sông lạnh như băng làm cho cô chậm rãi tỉnh táo lại, không thử một lần làm sao biết sống hay chết, cô chui vào trong nước, bơi về phía trước.

Mà ở phía sau, tiếng cười của cô bé càng ngày càng sắc bén hơn...

Cô không biết mình bơi bao lâu, cũng không biết khi nào mới có thể bơi tới bờ sông bên kia, nhưng bất luận cô bơi như thế nào, tiếng cười sắc bén của cô bé vẫn luôn vang vọng bên tai cô, cô cảm thấy thể lực xói mòn từng chút từng chút một, ngay cả vùng tay vùng chân cử động đều đã vô cùng gắng sức.

Động tác bơi cũng chậm rãi không có quy luật, cái mũi chua xót vì bị nước sông chui vào, trong miệng, hơi thở cũng chậm rãi nhiễu loạn. Trước đó một giây ngay lúc sức lực của cô sắp hao hết, cô loáng thoáng nhìn thấy bờ sông, tay chân vừa rồi không còn sức lại tràn đầy sức lực.

Lại bơi tiếp một phút, cuối cùng cô cũng chạm vào được bùn đất trên bờ sông, nhưng không đợi cô cảm thấy may mắn vì rốt cuộc mình cũng được cứu, một đôi chân bần thiu dơ dáy giẫm lên hai tay cô, cô ngẩng đầu lên nhìn, cô bé đang cười “Khanh khách khanh khách”, vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp họa.

- Em nói sẽ bỏ qua cho chị.

Cho đến lúc này, cô còn giữ lại một chút may mắn.

Cô bé nghiêng đầu, lại giả bộ vô tội:

- Em không có nói gì nha! Là chị nói sẽ làm bạn với em mà... Người lớn đừng lừa gạt trẻ con nhé...!

Chuyện này lại chứng minh một lần nữa lời quỷ nói không thể tin, vậy mà cô ngốc đến mức tin thêm một lần nữa, kết quả mỗi lần đều bị gạt.

Vì thế cô lại bị ném vào trong tầng hầm ngầm khủng bố đó, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy, những thứ khác không đáng sợ bằng cô bé này rồi.

- Chị, em nói cho chị biết...! Những người đàn ông chết ở nơi này đều rất xấu xa! Bọn họ đều bắt nạt chị gái nhỏ, cho nên em mới giết bọn họ...! Có phải em vô cùng ngoan hay không?

Cô bé nói xong dường như tâm tình tốt hơn, lại bay tới bay lui trước mặt cô.

- Em sẽ không để bọn họ chết một cách dễ dàng như vậy được! Em muốn sau khi bọn họ chết cũng không thể bình an, tốt nhất là hồn phi phách tán.

- A a a - - a a a - -

- Vụng trộm nói cho chị biết...! Những chị gái chết đi chính là do ma quỷ làm đó?

- Chị, chị nhanh đoán xem, là ai bảo bọn họ làm như vậy?

- Những tên đàn ông này đều rất ngu ngốc! Lúc còn sống bị em hành hạ đến chết, chết rồi còn bị người bắt quỷ đánh cho hồn phi phách tán...

Nhìn cô bé vui vẻ hát bay vòng quanh, cô lại lùi về góc tường, hai tay càng ôm chặt lấy mình hơn. Quả nhiên cô bé này mắc bệnh thần kinh, cô có thể đoán trước được mình sẽ lãnh ít dữ nhiều, thậm chí sẽ chết không thể nghi ngờ.

Cô nhìn cô bé đột nhiên nghĩ đến Tiểu Hoa, vì sao cô gặp cô bé này nhiều lần nhưng không phát hiện ra bộ dạng cô bé rất giống Tiểu Hoa nhỉ?

Nhĩ đến Tiểu Hoa, dường như sau khi con rắn lớn trở về cô ấy chưa từng xuất hiện một lần nào, Tiểu Hoa tốt bụng như vậy, sao có thể có quan hệ với cô bé đáng sợ này được, nhất định là cô quá rối loạn nên hoa mắt rồi.

- Chị, chị thích chết kiểu gì vậy?

Cô không muốn chết! Biết không thể giảng đạo lý với cô bé này, cô quay đầu đi không nhìn cô bé, dù sao cũng chết một lần rồi, tùy cô bé vui vẻ đi. Dường như cô nghĩ quá đơn giản, cho dù chết, cô bé cũng không để cô chết một cách thoải mái.

Theo tiếng cười càng lúc càng to của cô bé, cô nhìn thấy mấy bóng đen xông ra từ trong góc tường, mắt mấy người đó đều toàn lòng trắng nhìn chăm chăm cô, trong chớp mắt cô bị bóng đen vây quanh rồi.

Muốn làm gì vậy? Cô còn chưa kịp nghĩ ngợi, nhóm bóng đen cùng đánh về phía cô, giương nanh múa vuốt xé rách quần áo của cô. Trước ngực chột lạnh, áo bị kéo xuống dưới, lúc này dùng đầu ngón chân đều có thể nghĩ được cô bé muốn mấy người này làm gì cô? Không ngờ trước khi chết cô còn bị một đám quỷ làm nhục.

Nói không chừng đợi cô chết, cũng sẽ hóa thành lệ quỷ, nếu có thể, cô nhất định sẽ xé nát cô bé này, oán khí trào ra từ trong đáy lòng cô, nhìn cô bé lại khôi phục khuôn mặt nhỏ nhắn như búp bê sứ, cô xé nát hình ảnh của cô bé ở trong tưởng tượng.

Hai tay và hai chân của cô bị một đám nam quỷ lôi kéo, không thể động đậy, mặt khác mấy nam quỷ đứng ở bên cạnh chuẩn bị kéo xuống thứ che đậy cuối cùng trên thân thể cô, máu tanh hôi từ trong miệng bọn họ nhỏ xuống thân thể trần trụi của cô, làm cô buồn nôn.

Lúc này cô muốn bao nhiêu tuyệt vọng thì có bấy nhiêu tuyệt vọng, đã nhắm mắt lại đợi cái chết, “Rầm” một tiếng, cô bị quăng ngã trên mặt đất.

Ai ôi, mộng bị ngã đập rồi.

- Ý, ngực cô thật to đó!

Bên tai vang lên giọng nói thanh thúy quen thuộc, con thỏ trắng nhỏ Diệp Tử kéo quần áo cho cô, vẻ mặt ghét bỏ đánh giá cô.

- Nhìn cái gì hả? Cần thận tôi nướng cô ăn đó.

Ngoài miệng nói những lời ngoan độc, nhưng cô lại nhẹ nhàng thở phào trong lòng, xem ra ông trời vẫn còn thích cô, không nỡ để cô chết sớm.

- Không phải hai người nói sẽ bảo vệ tôi sao? Hóa ra không chỉ những lời quỷ nói không tin, lời nói của hai người cũng không thể tin được.

Dùng quần áo bọc mình lại thật kín, cô buồn bực mắng chửi người.

- Chúng tôi không có biện pháp mà! Bị mấy con quỷ đó quẩn lầy, Chung Linh hao phí rất nhiều sức mới thu phục được bọn họ, cô xem không phải chúng tôi tới cứu cô rồi sao?

Cô đứng phía sau Diệp Từ, cúi đầu nhìn Diệp Từ chỉ cao đến chân mình, cảm giác an toàn vừa mới dâng lên liền không còn nữa:

- Diệp Từ, cô đánh thắng được nhóm người đó không?

Diệp Từ quay đầu lại dùng đôi mắt thỏ đỏ rực tròn mắt nhìn cô một cái:

- Nhiều quỷ như vậy, đương nhiên là tôi không đánh lại được rồi!

- Vậy cô cùng chết với tôi sao?

Cô dờ khóc dờ cười hỏi.

Diệp Từ tiếp tục dùng đôi mắt thỏ đỏ rực trừng mắt với cô:

- Cô không đánh lại được còn có Chung Linh mà! Chung Linh nhà cô rất lợi hại đó! Đúng không, Chung Linh.

Vừa dứt lời, cô liền thấy Chung Linh mặc trang phục màu đen xuất hiện trước mặt các cô, không biết miệng đang niệm cái gì, ném ra vài lá bùa, trong chớp mắt mấy nam quỷ đó tan thành mây khói.

- Oa, thật lợi hại.

- Hừ, đương nhiên là lợi hại rồi!

Diệp Từ đắc ý hừ hừ hai tiếng.

Ngay lúc các cô nói chuyện, khuôn mặt cô bé lúc trước có bộ dạng như búp bê sứ hung dữ, tím bầm lại:

- Các người phá hỏng chuyện tốt của tôi nhiều lần như vậy, vậy thì chết cùng chị ta đi!

Hiếm khi Diệp Từ nghiêm túc:

- Chung Linh, oán khí của cô bé này quá nặng, cô phải cẩn thận đó.

Nói xong liền lùi vào góc tường, tất nhiên cô cũng vội vàng lùi vào góc tường theo.

Chỉ thấy cô bé không ngừng dùng những thi thể trên đất, trên tường ném về phía Chung Linh, mà dường như lá bùa của Chung Linh dùng không hết, từng lá bùa dính lên người thi thể, thi thể liền đứng yên không động rồi. Thấy cô bé rơi vào tình cảnh xấu, trái tim của cô buồng lỏng hơn phân nửa, dùng đầu ngón chân chọc chọc mõng Diệp Từ, lông lá xù xì, thật thoải mái. . .

- Cô làm gì thế?

Đối mặt với con thỏ nhỏ hung dữ, cô nở nụ cười:

- Tôi muốn hỏi một chút, vì sao cô bé đó chỉ biết ném thứ gì đó! Cô bé đó không biết làm cái gì khác à?

Trong phim không diễn như vậy mà!

- Cô cho rằng bọn họ là gì? Bọn họ ở lại thế gian này đều luôn dựa vào oán niệm để chống đỡ, nếu oán niệm mất đi sẽ không làm được gì rồi.

A... Hóa ra bọn họ dựa vào oán niệm để giết người!

A - -

Đột nhiên bên tai vang lên tiếng trẻ sơ sinh khóc nỉ non, cô ôm đầu đau đớn như bị xé rách, nhìn Diệp Từ đầy khó hiểu, mà Diệp Từ cũng dùng móng vuốt ôm đầu mình.

Cô nhìn theo ánh mắt của Diệp Từ, tiếng trẻ sơ sinh khóc do cô bé phát ra, Chung Linh vốn chiếm ưu thế cũng bị tiếng khóc ảnh hưởng, bị cô bé khổng

chế được không ngừng đập mạnh vào tường, trán, khoe miệng khắp nơi đều đã chảy máu.

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 04/10/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Rắc rối

- Cứ tiếp tục như vậy Chung Linh sẽ chết mất.

Trái tim cô lại nâng lên cao.

- Còn cần cô nói sao.

Diệp Tử nói xong cũng xông lên:

- Chung Linh cô cố chống đỡ, tôi tới giúp cô...

Vừa dứt lời, Diệp Tử bị hất mạnh xuống đất.

Nhìn Chung Linh và Diệp Tử nằm trên mặt đất, cô dòi tầm mắt nhìn về phía cô bé, phát hiện cô bé cũng đang nhìn cô chậm rãi đi tới:

- Bây giờ không ai có thể cứu chị rồi! Chị, chị rất không ngoan đó...!

Cô cảm thấy có một lực lượng vô hình chạm vào cổ cô, thân thể chậm rãi nâng lên cao, giống như bị người ta bóp chặt cổ, thật sự không có người tới cứu cô rồi.

- Con bỏ qua cho bọn họ đi! Người có lỗi với con là mẹ.

Tiểu Hoa vài ngày không gặp vậy mà lúc này lại xuất hiện, sao cô cảm thấy cô ấy và cô bé này quen nhau nhỉ?

- Tiểu Hoa, cô đi mau, cô bé này rất lợi hại.

- Mẹ!

Cái gì? Cô chẳng quan tâm mình bị quẳng ngã xuống đất, trong đầu đều là dấu chấm hỏi, Tiểu Hoa là mẹ cô bé này sao? Lúc Tiểu Hoa chết vẫn còn là sinh viên đại học, sao có thể có con lớn như vậy được?

- Mẹ?

Giọng nói của cô bé vừa vui vẻ chậm rãi nhỏ xuống, giống như đứa bé bình thường không đòi được thứ mình thích:

- Mẹ, con sẽ vô cùng ngoan, vô cùng nghe lời, mẹ đừng bỏ con mà.

Cô bé lập tức lại giống như khoe ra chỉ những xác người đàn ông trên mặt đất:

- Mẹ, bọn họ đều là những người xấu bắt nạt chị gái nhỏ, con giết bọn họ rồi...!

Tiểu Hoa vẫn im lặng không nói, trong mắt tràn đầy bi thương, nói:

- Là lỗi của mẹ, con đừng làm những chuyện ác nữa, không có kết cục tốt đâu.

- Không làm chuyện ác sẽ có kết cục tốt à? Mẹ cũng gặp con rồi? Diêm Vương sẽ thu nhận con? Con có thể đầu thai một lần nữa, đúng không à?

Giọng nói của cô bé lại sắc bén trở lại:

- Không thể, con căn bản chưa từng tồn tại trên thế giới này, cho dù con không làm cũng sẽ không có kết cục tốt.
- Thực xin lỗi, đều là lỗi của mẹ.
- Con không trách mẹ.

Hai tay cô bé giờ lên muốn ôm Tiểu Hoa, Tiểu Hoa lại không có ý muốn ôm cô bé, cô bé vô cùng chán nản bỏ hai tay xuống:

- Vì sao mẹ thích chị ấy nhưng không thích con?

Nói xong còn âm âm u u nhìn cô một cái.

Ngay khi cô bé đắm chìm trong bi thương, Chung Linh ném một lá bùa đỏ tươi về phía cô bé, lúc lá bùa đó chạm vào cô bé, ánh sáng màu đỏ tỏa ra xung quanh, cô nghe thấy tiếng cô bé thét thê lương một tiếng “Mẹ”, đợi ánh sáng màu đỏ biến mất, đã không thấy tung tích cô bé đâu.

Tiểu Hoa lập tức ngồi sững sờ trên đất, ngẩng đầu bất lực nhìn cô:

- Cô giết con bé hai lần, nhưng... Nhưng...

Cô có thể cảm nhận được bi thương của Tiểu Hoa, lại không giúp được cô ấy chuyện gì, chỉ có thể đi qua ngồi xổm xuống nhẹ nhàng ôm lấy cô ấy.

- Không sao, mọi chuyện đều đã qua rồi.
- Tô Tô, không qua được rồi...
- Được, chúng ta nên đưa cô ấy rời đi.

Không biết Diệp Tử nhảy lại gần từ lúc nào:

- Đợi lát nữa trời sẽ sáng đó!

Cô bảo vệ Tiểu Hoa ở sau người, nghĩ đến vừa rồi Chung Linh làm cho những hồn ma đó hồn phi phách tán, càng thêm phòng bị nhìn Chung Linh và Diệp Tử:

- Hai người không được làm tổn thương Tiểu Hoa.
- Tô Tô, oán niệm của cô ấy không ít hơn cô bé kia đâu, cô hỏi một chút xem cô ấy hại bao nhiêu người rồi.

Cô quay đầu nhìn Tiểu Hoa, mà Tiểu Hoa bất lực lắc lắc đầu với cô:

- Cô có chứng cứ gì chứng minh cô ấy hại rất nhiều người? Dù sao cô không thấy là được.

Cô quen Tiểu Hoa chỉ là một nữ quỷ nói rất nhiều, sẽ vui vẻ hỏi cô yêu con rắn nhỏ hay không, cũng sẽ khó sợ hỏi cô có phải cô ấy không thể làm mẹ nữa hay không...

- Cô - -
- Tô Tô, cô mau tránh ra.

Nhìn thấy cô và Chung Linh giằng co, Diệp Tử nhanh chóng nhảy tới nhảy lui.

Ngay lúc Chung Linh cố gắng kéo cô ra, cô ôm cổ cô ấy:

- Tiểu Hoa, cô đi mau, cô đi mau.
- Nhưng...
- Đừng lo lắng, cô ấy là người bất quý chứ không phải người bất người, sẽ không làm gì được tôi, cô đi mau đi!

May mà sức lực của cô mạnh, có thể kiềm chế Chung Linh một lát.

Không biết qua bao lâu, cô nghe Chung Linh lạnh lùng nói:

- Cô ta đã đi rồi.

Sau đó cô ấy không quay đầu lại tiêu sái rời đi, không cần nghĩ cũng biết cô ấy tức giận, rất tức giận.

Diệp Tử nhìn Chung Linh rời khỏi, lại nhìn cô một lát:

- Tô Tô, cô xong đời rồi, cô thật sự xong đời rồi! Ai da, cô làm tôi tức chết rồi.

Sau đó cũng nhảy đuổi theo Chung Linh.

Một mình cô đứng trong tầng hầm ngẫm âm u lạnh lẽo, không biết để Tiểu Hoa chạy là đúng hay sai, chỉ là lúc đó trong lòng cô nghĩ không thể để Tiểu Hoa biến mất. Mãi cho đến rất lâu về sau, cô mới biết được mình sai hoàn toàn, người đã chết nên trở lại nơi bọn họ nên đi, cho dù lưu luyến thế giới này đến mức nào.

Vào ban đêm, cô mơ một giấc mộng, trong mộng có Tiểu Hoa. Tiểu Hoa nói với cô, cô ấy nhớ ra mình chết như thế nào... Một năm đó cô ấy giống như cô vậy, ôm đay chờ mong đi tới thành phố Y, tưởng tượng cuộc sống sinh viên đại học tốt đẹp phong phú như thế nào.

Nhưng cô ấy lại bị một đám người đánh ngất mang tới một kho hàng hoang vắng, cô ấy bị mười mấy người làm nhục một ngày một đêm, nếu không được người ta phát hiện, có lẽ cô ấy đã sớm chết bên trong kho hàng rồi.

Sau này mỗi ngày cô ấy trốn trong ký túc xá không dám tiếp xúc với người khác, mãi đến khi cô ấy phát hiện mình đã mang thai. Cô ấy không biết đứa bé là con của ai trong đám người đó, cô ấy hận đứa bé này, càng hận những người đã hủy đi nhân sinh của cô ấy, nhưng cô ấy càng không có dũng khí sống trên thế giới này nữa, cho nên cuối cùng cô ấy lựa chọn tự sát.

Cô ấy còn nói với cô, những người làm nhục cô ấy đều đã chết rồi, cô bé đó là quỷ nhỏ trong bụng cô ấy huyền hóa mà thành, cho tới bây giờ, cô ấy cũng không có biện pháp yêu đứa bé kia.

Sau khi tỉnh mộng trời còn chưa sáng, cô ngồi một mình trên giường ngẩn ngơ, khó trách oán hận của cô bé nặng như vậy, mình tồn tại vốn là một sai lầm, cũng không có người chờ mong cô bé đi đến thế giới này, cuối cùng còn bị mẹ mình tự tay giết chết...

- Vĩnh viễn đừng tin lời quỷ nói.

Không biết con rắn lớn ở bên cạnh cô tỉnh dậy từ lúc nào, cô quay đầu nhìn anh một cái, suy nghĩ ý của anh.

- Anh cũng cảm thấy tôi không nên để Tiểu Hoa chạy sao?

Đôi mắt con rắn lớn ở trong đêm đen có vẻ vô cùng sáng ngời, anh nhìn cô một lát, nhắm hai mắt lại, ngay lúc cô cho rằng anh đã ngủ, anh lại nói một câu:

- Không cần suy nghĩ.

Ngày hôm sau, cô đi đến nhà Chung Linh.

Dù sao người ta đã cứu cô, cô lại thả quỷ người ta muốn bắt đi, tuy nếu để cô chọn lại một lần nữa mà nói cô vẫn sẽ làm như vậy, nhưng cô cảm thấy có chút băn khoăn.

Người mở cửa là Chung Linh, lúc nhìn thấy cô đứng ngoài cửa cô ấy có chút kinh ngạc, sau đó nghiêng người để cô đi vào.

Cô không nhìn ra cô ấy còn tức giận hay không, im lặng đi vào trong:

- Chuyện đó...

- Thực ra tôi là cô nhi.

Cô vừa định giải thích, Chung Linh liền ngắt lời cô nói:

- Cô nhớ rõ trước đây, mỗi lần gia đình tụ tập đều vô cùng náo nhiệt.

Dường như cô nhi và gia đình tụ tập có chút mâu thuẫn, tuy trong lòng cô có vô số nghi vấn, nhưng vẫn kiên nhẫn lắng nghe.

- Gia đình tôi chuyên bắt quỷ, mà tôi có con mắt âm dương, tư chất xuất sắc, từ nhỏ đã được người nhà kỳ vọng cao, cũng thường xuyên mang tôi đi phong ấn các loại quỷ vào trong mật thất.

Chung Linh nhìn cô khỏe mỗi nhếch lên nụ cười cay đắng:

- Người nhà tôi đều bị tôi hại chết... Cô quen biết một nữ quỷ tên là Linh Mộc ở trong mật thất, cô ta khác những con quỷ mà tôi nhìn thấy, cô ta cũng nói với tôi rất nhiều chuyện thú vị, cũng thích nghe tôi nói đủ loại chuyện.

- Trước đó tôi cũng giống như cô, cho rằng có thể trở thành bạn với quỷ. Nhưng chính vì tôi tin Linh Mộc nên mới thả cô ta ra, mới hại chết tất cả người nhà của tôi, nếu không có mẹ liều mạng bảo vệ tôi, nói không chừng tôi cũng sẽ chết trong tay cô ta.

Cô không nói được một câu nên lời, lại càng không thể nói một câu giải thích nên lời, nhất định là nhiều năm như vậy Chung Linh đều sống trong hổ thẹn, hơn nữa cũng không thể dễ dàng tha thứ cho một hồn ma tồn tại.

- Đến nay tôi vẫn chưa tìm được Linh Mộc, không thể báo thù cho người nhà.

Cô nhìn thấy tay Chung Linh nắm chặt lại, móng tay đâm sâu vào trong da thịt:

- Nhất định sẽ tìm được.

Cô lợi hại như vậy, nhất định sẽ làm được thôi.

Bầu không khí trong phòng vô cùng thấp, cô vốn không có bạn bè, càng không biết nên an ủi người khác như thế nào, tay chân luống cuống ngồi ở chỗ đó, mà Chung Linh ngồi đối diện cô cúi đầu tràn đầy bi thương.

- Chung Linh Chung Linh.

May mà lúc này Diệp Từ nhảy vào, phá vỡ bầu không khí này:

- Tôi tìm tất cả những nơi nên tìm rồi, đều không tìm thấy hồn phách của tám nữ sinh đó.

- Hồn phách của tám nữ sinh gì?

Vẫn là vụ án thiếu nữ bị cưỡng bức rồi giết hại sao?

Nhìn thấy cô Diệp Từ hừ hừ hai tiếng:

- Sao cô lại tới đây? Còn không phải tại cô, nói không chừng nữ quỷ đó đã mang hồn phách bọn họ đi rồi.

Chung Linh giải thích với cô:

- Hồn phách của tám nữ sinh bị lệ quỷ hại chết đều không thấy nữa, vốn tưởng rằng bị con quỷ nhỏ giấu đi rồi, nhưng tôi và Diệp Từ tìm khắp nơi cũng không thấy.

- Có phải những lệ quỷ này làm hay không?

- Chắc không đâu, những lệ quỷ này đều bị con quỷ nhỏ điều khiển, không có ý thức tự chủ, bây giờ con quỷ nhỏ đã hồn phi phách tán, tất cả các manh mối đều mất hết.

- Chắc cũng không phải Tiểu Hoa làm đâu! Cô ấy cần những hồn phách này làm gì?

Tuy cô nói như vậy nhưng trong lòng lại tồn tại một nghi vấn rất lớn, dường như thời gian Tiểu Hoa xuất hiện quá trùng hợp với các vụ án mạng này.

Nghe thấy cô nói như vậy, Diệp Từ càng tức giận hơn:

- Sao đến bây giờ cô vẫn giúp nữ quỷ đó nói chuyện vậy! Những lời ma quỷ nói mà cô cũng dám tin.

- Chẳng phải cô cũng là quỷ sao?

- Tôi khác, tôi và Chung Linh đã giao hẹn xong sau khi tìm được Linh Mộc giúp cô ấy tôi sẽ đi đầu thai.

Diệp Từ tức giận đến mức dùng móng vuốt nhỏ lông mềm như nhung vỗ vỗ đầu gối cô.

Chung Linh giải vây đúng lúc cho cô:

- Bây giờ đưa ra kết luận vẫn còn hơi sớm, việc cấp bách hiện giờ của chúng ta là phải tìm được những hồn phách đó, làm rõ người bắt bọn họ đi là người hay quỷ, rốt cuộc người đó muốn làm gì.

Bởi vì bản khoán trong lòng, cô xung phong nhận việc nói:

- Tôi đi tìm cùng với mọi người.

- Đừng, cô không có một chút tác dụng nào, sẽ không làm được chuyện gì.

- Được rồi Diệp Từ.

Không ngờ tới vậy mà Chung Linh lại an ủi cô:

- Cô cũng đừng tự trách mình nữa, có lẽ thật sự không liên quan đến nữ quỷ đó! Hơn nữa nếu cô ta dám làm chuyện ác, chúng tôi sẽ bắt cô ta trở về.

Chỉ là chuyện lần này giống như lời Huyền Dạ đại nhân nói, hẳn là không đơn giản như chúng ta nghĩ.

Hình như Huyền Dạ từng nói như vậy:

- Có phải tìm gặp Lục U Minh thì sẽ có manh mối hay không? Diệp Tử không dám đi, cô có thể tìm giúp các cô!

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 04/10/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Bịa đặt lung tung

Cô thật sự không hiểu nổi vì sao một tên quý sai lại thích ở trên sân thượng, xui xẻo chính là cô đi theo hồn ma Chung Linh bảo nó dẫn đường đến trước một tòa cao ốc, vậy mà thang máy trong tòa nhà lại bị hỏng.

Dường như hồn ma dẫn đường rất sợ Lục U Minh, đưa cô đến dưới tầng liền biến mất, nhìn nhắc nhở âm áp trước thang máy cô âm thầm cắn răng, cuối cùng quyết định đẩy cửa thoát hiểm bên cạnh ra, dùng khí nổi lên leo năm tầng, cuối cùng cô cảm thấy đã đến cực hạn của cô rồi.

Phải biết rằng bây giờ cô là phụ nữ có thai bốn năm tháng đó!

Ngẩng đầu nhìn cầu thang không tới tận cùng, cô hồi hận vì đồng ý với Chung Linh và Diệp Tử đến tìm Lục U Minh, nhưng cô cảm thấy mình đã leo lên tầng năm rồi, xuống lần nữa thì rất đáng tiếc, vì thế cắn răng tiếp tục bò lên trên.

Đợi đến lúc cô leo được mười tầng, cô thở hổn hển ngồi dưới cầu thang không muốn nhúc nhích, thật sự là không còn một chút sức lực nào rồi.

Chắc là cô vận động mạnh nên hơi nóng toàn thân sôi trào, quái vật nhỏ trong bụng cũng bắt đầu vòng lên ngã xuống, cô có thể cảm nhận được nó lăn từ đầu này sang đầu kia, lại lăn từ đầu kia sang đầu này...

Chỉ là cuối cùng cô vẫn tiếp tục đi lên sân thượng, lấy tay mà bò lên.

Trên sân thượng này còn rất rộng, cô tìm một lúc lâu mới nhìn thấy Lục U Minh ngồi trên lan can, anh ta có mái tóc ngắn màu đỏ sậm, sùnn mặt rất đẹp, nhưng cách quá xa nên cô không thấy rõ ngũ quan lắm. Cô vốn tưởng rằng anh ta sẽ giống như con rắn lớn mặc trường bào cổ đại, không ngờ anh ta hoàn toàn giả dạng thành người hiện đại, áo gió màu đen ôm lấy thân thể cao lớn, cô đều có thể tưởng tượng ra dưới lớp quần áo của anh ta chắc chắn là đáng người không tệ.

Dù sao cũng là quý sai, lúc này cô tràn ngập kính sợ đối với anh ta, cô cẩn thận đi tới, nghĩ nên dùng phương thức gì chào hỏi anh ta.

Chỉ là còn chưa mở miệng anh ta đã quay đầu sang nhìn cô, ánh mắt giống như con sói xám lớn nhìn thỏ trắng nhỏ. Nhưng không thể không nói, anh ta là người đẹp trai thứ hai sau con rắn lớn.

Khuôn mặt tròn bóng trắng nổi lên làn da đẹp trai góc cạnh rõ ràng, đôi môi không tô son mà đỏ thắm, cái mũi cao thẳng, đôi mắt đen như mực câu hồn nhiếp phách, không chỗ nào không bày ra cao quý và tao nhã, cô lại không có tiền đồ nhìn đến thất thần rồi.

- Cô là cô gái thiếu chút nữa làm Liễu Huyền Dạ chết trong tay con chồn vàng đúng không?

Khóe miệng Lục U Minh hơi cong lên, dường như tâm tình rất tốt.

- Anh quen tôi à?

Anh ta vron người nhảy lên vững vàng rơi xuống trước mặt cô:

- Tôi vô cùng tò mò người phụ nữ Liễu Huyền Dạ nhìn trộm, cuối cùng hôm nay cũng nhìn thấy rồi.

Nói xong anh ta dạo vòng quanh cô một vòng, miệng chặc chặc nói:

- Bộ dạng cũng được.

Cô không nói gì trợn trừng mắt, quý sai cũng nhàm chán như vậy sao:

- Tôi tới tìm anh là muốn hỏi một chút...

- Tôi biết cô muốn hỏi chuyện gì, Liễu Huyền Dạ còn thần thông quảng đại hơn tôi, vậy mà cô không hỏi anh ta lại đến tìm tôi.

Lục U Minh dựa vào cạnh tường, nhìn cô một cách thú vị.

Quả nhiên tiền và quý không dễ nói chuyện như vậy:

- Vậy nếu tôi đã đến đây rồi, anh có thể nói cho tôi biết những hòn phách đó ở đâu không?

Thực ra cô rất muốn nói thêm một câu, cô leo 33 tầng thang bộ lên tới đây, bây giờ cả người sắp hư thoát rồi.

Lục U Minh đi đến trước mặt cô, cúi đầu tiến đến gần sắp dán sát vào mặt cô, cô sợ tới mức lập tức lùi về sau một bước, may mắn anh ta không có tiếp tục đi về phía trước.

- Thật sự muốn biết sao?

Ý cười trên khóe miệng anh ta càng sâu.

Cô ra sức gật đầu, đương nhiên là muốn biết rồi, đây là mục đích cô đến nơi này tìm anh ta đó!

Kết quả là anh ta xoa xoa tay:

- Thực ra tôi cũng không biết.

Sau đó liền xoay người đi đến bên cạnh lan can trên sân thượng chống tay vào, nếu đặt vào tình huống bình thường, nhìn thấy anh ta như vậy cô nhất định sẽ lệ hoa si, nhưng bây giờ cô chỉ muốn đánh người.

- Sao anh có thể không biết được? Không phải anh là quý sai sao? Những hòn phách này đang êm đẹp thì biến mất, chẳng lẽ anh không đi tìm hòn phách về sao?

Chuyện này ở trần gian gọi là gì ấy nhỉ? Gọi là bỏ rơi nhiệm vụ.

- Là chuyện tôi quản, cho nên tôi cũng vô cùng buồn rầu đó!

- Nhưng qua nét mặt của anh tôi không nhìn ra anh có một chút buồn rầu nào.

Cuối cùng bây giờ cô mới hiểu rõ thật sự không nên tin lời của quý, khó trách có câu gọi là bịa đặt lung tung.

- Đương nhiên, tôi đúng là quý sai, cho cô nhìn xem tôi buồn rầu như thế nào nhé?

Lục U Minh nói xong lại đi tới trước mặt cô:

- Nếu cô đã muốn biết như vậy, tôi mang cô đến một nơi.

Không đợi cô đồng ý, anh ta liền ôm lấy thắt lưng cô vươ người nhảy từ trên sân thượng xuống.

- A - -

Cô nhắm mắt lại nắm chặt lấy quần áo anh ta:

- Cứu mạng - -

Gió thổi vù vù bên tai cô, thổi làm làn da cô hơi đau.

Chắc là chỉ có vài giây, cô nghe thấy giọng nói của Lục U Minh:

- Được rồi, đã đến nơi.

Đến nơi nào chứ! Cô cảm thấy trái tim mình sắp ngừng đập đến nơi rồi, sau đó mở mắt ra lại thấy một nơi vô cùng đẹp.

Cô không biết có bao nhiêu người từng thấy hoa bi ngạn, hay là những bông hoa bi ngạn trên bức tranh, liếc mắt một cái liền không trông thấy tận cùng dọc theo nhánh sông trải dài đến tận cùng. Ngôi sao trên trời cũng bị nhuộm thành đỏ như máu, ánh ngược là nước chảy, tất cả mặt sông đều đã biến

thành màu đỏ màu đỏ, giống như dây lên ngọn lửa lớn hùng hực.

Mà ngọn đèn dầu cuối chân trời cũng chậm rãi sáng lên, lác lác, lóe lóe, giống như một đám đom đóm bay lượn, từng ngôi sao giúp đỡ chiếu sáng bầu trời xanh, trông rất đẹp mắt.

Chỉ là đêm khuya thanh vắng, cô không nhìn thấy một bóng người, toàn bộ thế giới đều yên tĩnh giống như không có âm thanh nào tồn tại.

- Đây là đâu vậy?

Tuy cô thật sự không đành lòng phá hủy cảnh đẹp như vậy, nhưng vẫn hỏi Lục U Minh bên cạnh:

- Sao lại có một nơi đẹp như vậy.

Lục U Minh chỉ vào con sông uốn lượn là ranh giới nói với cô:

- Đó chính là Vong Xuyên.

- Nơi này là địa phủ sao?

Cô không dám tin tất cả những thứ trước mắt, lại nhìn Lục U Minh, địa phủ hoàn toàn khác với tưởng tượng của cô! Trong tưởng tượng của cô địa phủ sẽ là một nơi âm u đáng sợ, khắp nơi đều là dung nham nham thạch, khắp nơi đều có quỷ dọa người mới đúng!

Đột nhiên cô cảm thấy hình như chết cũng không phải là một chuyện vô cùng đáng sợ.

- Đi.

Lục U Minh mang cô đến một cây cầu, trên cầu có một nhóm người xếp hàng dài, cô nhìn thấy đủ loại hồn ma, có vô cùng bình thân, có vô cùng hung dữ, có ông cụ tóc trắng xóa, có cô gái thanh xuân trẻ tuổi, còn có đứa bé non nớt...

Cuối hàng ngũ là một bà cụ hiền lành:

- Đó là Mạnh Bà sao!

Lục U Minh gật gù đầu:

- Nhìn thấy những hồn ma này cô không sợ sao?

- Nếu sau khi anh bị các loại quỷ đáng sợ dọa vô số lần, sẽ không sợ nữa. Hơn nữa không phải anh nói nơi này là địa phủ sao? Những con quỷ này sẽ không dám làm gì tôi đâu!

Các cô không đi qua cầu Nại Hà, mà vượt qua cầu Nại Hà đi dọc theo Vong Xuyên về phía trước, khi đi ngang qua cầu Nại Hà, cô chú ý đến bia đá cạnh cây cầu:

Đầu cầu Nại Hà canh Mạnh Bà, mấy kiếp không ngoảnh đầu nhìn lại.

Khóc cười tang thương, đi theo Hoàng Tuyền, Phật thiện độ rất gian khổ.

A Tị phách lạc, hồn thất tình ở đây, làm đường lạc lối tình ngộ thế nào.

Đau buồn khổ sở vì luân hồi, U Minh khó say mê, độc bộ không đường về.

Còn chưa xem xong, Lục U Minh liền kéo cô rời đi:

- Không phải cô muốn biết hồn phách của những thiếu nữ đang ở đâu sao?

Anh ta mang cô đến một căn phòng nhỏ.

Mới vừa mở cửa phòng ra vậy mà cô nhìn thấy người đàn ông mặc tây trang mình gặp trong thang máy, sau khi lấy thi thể Trương Mộng làm cô sợ còn cởi quần áo cô ra, hại cô bị bắt đến cục cảnh sát, nam quỷ có diện mạo thanh tú.

Sợ đi cô nhớ rõ như vậy, là vì mọi người không biết cô sợ biết bao nhiêu, con quỷ này không chỉ lừa cô thiếu chút còn làm cô... Nghĩ lại cô liền tức giận.

Cô không dám đi vào, đứng ở cửa hỏi Lục U Minh:

- Sao anh ta lại ở trong này?

- Tất quả ma quỷ đều tới nơi này.

- Tôi không có ý này, ý tôi là không phải anh ta hồn phi phách tán rồi sao? Tôi nhớ rõ Chung Linh đã diệt những lệ quỷ này rồi mà!

Không có lý gì lại còn một người.

- Là cô dẫn anh ta đến nơi này, trong vụ án này chỉ còn lại mình anh ta, cô muốn hỏi một chút hay không?

Lục U Minh nói xong dùng tay đẩy cô đi vào.

Cô sợ tới mức nhanh chóng lùi về sau:

- Anh chắc chắn anh ta sẽ không làm tôi bị thương chứ?

- Yên tâm, trước mặt tôi, anh ta không dám đâu.

Vì thế cô lại tin quỷ nói lần nữa, cẩn thận đi vào trong. Nam quỷ trong thang máy cúi đầu, toàn thân đều đang run rẩy, bộ dạng giống như vô cùng sợ hãi.

- Đây.

Cô không dám cách anh ta quá gần, chỉ có thể gọi anh ta từ xa. Nghe thấy giọng nói của cô, nam quỷ trong thang máy ngẩng đầu ánh mắt có chút mờ mịt, một lúc lâu sau mới nhớ tới cô là ai.

Anh ta nhìn cô biểu tình giống như có chút ảo não:

- Thực xin lỗi, tôi không cố ý, tôi cũng không có biện pháp...

- Anh có thể nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?

Cô nhanh chóng muốn hỏi ra chuyện gì đó từ trong miệng nam quỷ trong thang máy, để không lãng phí cô lần qua lần lại lâu như vậy.

Nam quỷ trong thang máy nhìn phía sau cô, bộ dạng giống như vô cùng kiêng kị, cô quay đầu nói với Lục U Minh:

- Anh đi ra ngoài một chút đi, nhưng đừng cách quá xa đó, nhờ đâu có chuyện gì tôi sẽ gọi anh.

Lục U Minh không nói gì, bộ dạng tự nhiên rồi đi.

- Được rồi, bây giờ anh có thể nói rồi.

- Tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì...

Nam quỷ trong thang máy ảo não xoa tóc của mình:

- Cô ta thật đáng sợ, thật là đáng sợ...

Cô không muốn nghe nhất những lời không biết này, có thể nói chuyện có chút tác dụng được không:

- Người nào đáng sợ? Cô bé đó sao?

- Đều đáng sợ cả...

- Rốt cuộc anh thấy người nào?

Nói chuyện với con quỷ này sẽ gấp chết mất:

- Anh đừng sợ, nơi này là địa phủ, rất nhanh thôi anh sẽ được chuyển thể đầu thai, không ai có thể xúc phạm tới anh.

- Tôi chỉ nói với một mình cô thôi.

Nam quỷ nói xong còn liếc nhìn xung quanh một lát, chắc chắn chỉ có một mình cô mới tiếp tục nói:

- Tôi nhìn thấy bọn họ mang tất cả hồn phách đi rồi.

- Bọn họ là ai?

- Tôi không biết, là hai người phụ nữ rất đẹp...

Đáng tiếc cô không có ảnh chụp của Tiểu Hoa, nếu không thì sẽ lấy ra cho anh ta nhận diện một chút, vì thế hỏi một lúc lâu vẫn không có tin tức giá trị.

- Vậy anh chắc chắn hồn phách của những thiếu nữ bị hai nữ quỷ khác mang đi đúng không?

- Tôi không biết bọn họ có phải là nữ quý hay không. . .

Cô cảm thấy cô sắp bị con quý này làm cho tức chết rồi:

- Lục U Minh, anh có thể dẫn anh ta rời đi rồi.

Cô quát to một tiếng, một giây sau Lục U Minh liền xuất hiện ở trong phòng.

Nhìn thấy Lục U Minh, nam quý lại cúi đầu, không nói thêm câu nào nữa.

- Thế nào rồi? Hỏi được cái gì không?

Cô lắc lắc đầu:

- Anh đều không hỏi được chuyện gì, cô có thể hỏi được gì sao? Nói không chừng anh ta thật sự không biết chuyện gì cả.

Sau khi nam quý rời đi, Lục U Minh liền mang cô rời khỏi địa phủ, chúng cô lại quay trở về sân thượng, giống như căn bản không đi đến địa phủ vậy.

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 04/10/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Khách sạn đáng sợ

Không giống lúc trước trên sân thượng lại có thêm một người, cô còn chưa phản ứng kịp, Lục U Minh liền đi tới ôm cổ con rắn lớn:

- Cậu còn biết tới gặp tôi nữa này.

Xuất hiện trên sân thượng đúng là con rắn lớn, nhìn bộ dạng hai người bọn họ chắc là quen biết nhau đã lâu, quan hệ cũng không tệ lắm.

Cô vừa mới nghĩ như vậy xong, con rắn lớn liền ghét bỏ đẩy Lục U Minh ra:

- Không phải tôi tới gặp cậu, tôi tới đón cô ấy trở về.

Con rắn lớn nói xong còn chỉ chỉ cô.

- Liễu Huyền Dạ, sao trước đây tôi không phát hiện ra cậu trọng sắc khinh bạn như vậy nhỉ?

Lục U Minh nói ngoài miệng như vậy, nhưng không có một chút tức giận nào:

- Người vợ này của cậu tôi cũng nhìn trúng, hay là tôi chiếm về nhé?

Con rắn lớn quăng cho anh ta một ánh mắt cậu thử xem, anh kéo lấy cánh tay cô định nhảy từ trên sân thượng xuống, cô lập tức ôm lấy cánh tay anh, đáng thương tội nghiệp nói:

- Tôi sợ.

Sau đó anh ôm lấy cô, ấn đầu của cô vào trong ngực anh, vẫn lại là nhảy xuống, vì sao bọn họ đều thích phương thức đi đi về về này nhỉ?

Từ ngày đó sau khi trở về, nhà trọ của chúng cô trở thành trại tập trung, cô cắt hoa quả xong để lên trên bàn trà, nhìn mọi người ngồi trên ghế sofa theo thứ tự là Chung Linh, Lục U Minh còn có con rắn lớn, đương nhiên là không thể thiếu Diệp Từ đang nhảy tới nhảy lui trên bàn trà.

- Chung Linh, có phải hiệu suất làm việc của cô quá thấp rồi hay không? Nhiều ngày như vậy rồi... sao không có một chút manh mối nào?

Lục U Minh oán hận, nói nếu anh ta mất bát com, con rắn lớn phải nuôi anh ta.

- Anh là một quỷ sai đều không tìm thấy những hồn phách này, tôi có thể làm gì chứ?

Chung Linh cũng không yếu thế nói.

Trải qua mấy ngày ở chung, kiêng kị của Diệp Tử với Lục U Minh ít đi rất nhiều, lúc này cũng hung dữ nói với anh ta:

- Đúng vậy đúng vậy.

- Cần thận tôi lột da thô của cô nướng lên ăn đó.

Nghe thấy Lục U Minh nói như vậy, Diệp Tử lập tức bại trận, về mặt ẩm ướt núp trong lòng Chung Linh.

Thực ra mỗi ngày nhìn bọn họ đấu võ mồm như vậy còn rất náo nhiệt.

- Mọi người định khởi hành lúc nào thế?

Con rắn lớn rất ít nói chuyện cuối cùng đã mở miệng.

- Hôm nay, chậm trễ một giây nói không chừng lại có người hi sinh.

Chung Linh lắc lắc ba lô đã thu dọn xong:

- Hai người thì sao? Muốn đi cùng không?

Nói đến vấn đề có đi hay không, cô vẫn còn tức giận với con rắn lớn.

Chuyện là như vậy, Chung Linh tìm được một chút manh mối thành phố N bên cạnh cũng xuất hiện vụ án thiếu nữ bị giết, vì thế định cùng Lục U Minh đi qua đó xem xét, nói cho cùng rất có khả năng chuyện này liên quan đến Tiểu Hoa, mà cô lại để cho Tiểu Hoa chạy mất, cho nên cô cảm thấy mình có trách nhiệm rất lớn trong chuyện này, muốn đi cùng với bọn họ.

Kết quả bắt đầu có vấn đề, con rắn lớn không cho đi...

- Đương nhiên là đi, chỉ là tôi đi cùng mọi người, anh ấy không đi.

Cô thờ hờn hờn nói, người ta là xà tiên, chẳng muốn quản những loại việc nhỏ nhặt này.

May mà lúc xuất phát con rắn lớn không có ngăn cản các cô.

Từ thành phố Y đến thành phố N chỉ cần một tiếng, nhưng gần một tiếng thiếu chút nữa muốn mạng của cô, Lục U Minh hoàn toàn lái xe thành đua xe.

Lúc xuống xe cô liền ngồi xổm ở ven đường nôn đến chết đi sống lại, đột nhiên cũng có chút hối hận vì không nghe lời con rắn lớn nói.

Đến thành phố N, các cô trực tiếp đi đến khách sạn xảy ra sự việc, nghe nói hai nữ sinh đó đều chết ở nơi này, chỉ là kỳ lạ chính là, theo đạo lý liên tục xảy ra hai vụ án mạng, khách sạn nhà này đã sớm nên đóng cửa, nhưng mà lúc chúng cô đến vẫn buôn bán như cũ, có thể đi vào trong ở.

Khách sạn nằm ở vị trí vùng ngoại thành phía Bắc thành phố N, tên là khách sạn Tường Vi, khu dân cư gần đó cũng không nhiều lắm, chỉ có một khu trường học lâu năm, cho nên đến ngày nghỉ sẽ có một số học sinh đến đó.

Còn chưa tiến vào khách sạn, cô cũng cảm nhận được từng cơn gió lạnh lẽo, chỉ nhìn một cái liền cảm thấy khách sạn này không bình thường. Chung Linh đi vào trước, sau khi xảy ra vụ án mạng, người tới không nhiều lắm, chỉ có một vài người đến ở.

Lúc đứng trước quầy lễ tân với Chung Linh, cô cảm thấy cô gái trước quầy lễ tân luôn hữu ý vô ý nhìn chằm chằm cô, sau khi phát hiện ra cô đang nhìn cô ta, cô ta lại lễ phép cười với cô.

Khách sạn có tổng cộng bốn tầng, các cô đều ở phòng tầng ba, theo như lời Diệp Tử nói, bởi vì cô yếu nhất, gặp được quỷ chi biết kêu to, tất cả cùng ở chung một tầng, Chung Linh và Lục U Minh ở hai phòng bên cạnh cô.

Đối với sắp xếp như vậy cô vô cùng hài lòng, sau đó mỗi người trở về phòng thu dọn đồ đạc, hẹn đến thời gian ăn cơm tối sẽ tập hợp ở cửa.

Mới vừa vào phòng, cô liền cảm thấy có bóng đen lướt qua trước mắt cô một cái, lại nhìn kỹ thì không thấy gì nữa, cô an ủi chính mình Chung Linh và Lục U Minh đều đã ở đây, không có việc gì.

Đồ dùng trong phòng đều có vẻ cũ kỹ, thậm chí có vài thứ có dấu vết loang lổ, bởi vì chỉ có một cái cửa sổ rất nhỏ, cho nên cho dù là ban ngày cũng không sáng lắm, cô bật đèn, ném túi lên trên giường.

Khách sạn này ở xã hội bây giờ được xem như là khách sạn giá rẻ, cho nên cũng không thể chờ mong khách sạn tốt bao nhiêu, cô nhìn xung quanh một vòng, buồng vệ sinh vô cùng nhỏ, chắc là đứng hai người thì không thể xoay người, nơi tắm rửa lại càng nhỏ hơn, vòi sen còn nhỏ nước “Tí tách”.

Đương nhiên càng đừng hi vọng có thêm TV và những đồ điện khác, đồ điện duy nhất trong căn phòng chắc là ngọn đèn trên tủ đầu giường, trái lại hình dạng của chiếc đèn vô cùng bình thường, nhưng hình vẽ bên trên là một gương mặt người nhắm mắt, vừa thấy cô còn tưởng rằng thật sự là da mặt người dán lên trên.

Cô nhìn chăm chăm khuôn mặt mà lại nhìn có chút mê mẩn, đúng lúc này đột nhiên cô cảm thấy phía sau có người nhìn cô, cô quay mạnh đầu lại không thấy ai cả, trên mặt tường phía sau treo một bức tranh bên trên.

Trong bức tranh là một cô gái im lặng ngồi, bình thần nhắm mắt lại, khoé miệng vẫn còn nở nụ cười. Cô lấy bức tranh này xuống dưới, sau khi chắc chắn nó chỉ là một bức tranh bình thường lại treo trở về tường.

Gần đến thời gian ăn cơm tối, cô đi ra khỏi phòng gõ cửa phòng Chung Linh bên cạnh, gõ mấy lần nhưng không có người trả lời:

- Chung Linh? Chung Linh cô ở đâu?

Gọi vài tiếng vẫn không có ai trả lời cô, vì thế cô lại đến trước phòng Lục U Minh, kỳ là chính là vẫn không có một ai. Lúc này bọn họ đi đâu vậy nhỉ?

Không đứng lăm! Cho dù bọn họ đi nơi khác cũng phải nói với cô một tiếng mới đứng.

Cô giẫm xuống cầu thang bằng gỗ “Kèo cà kèo kẹt” đến trước quầy lễ tân, cô gái đứng trước quầy lễ tân nhìn thấy cô liền nhiệt tình hỏi cô cần cái gì.

- Ngại quá, xin hỏi cô có nhìn thấy những người đi cùng cô đâu không?

- Bọn họ đi về phía sau nhà ăn rồi, cô đi dọc theo hành lang này đi đến tận cùng, quẹo trái là có thể nhìn thấy.

- Cảm ơn.

Hai người đó đúng thật là, ăn một bữa cơm đợi cô một lát thì sao chứ? Nói tập hợp ở cửa lại không đợi cô, nghĩ như vậy cô vội vàng đi dọc theo hành lang đến đó.

Không ngờ tới nhìn từ bên ngoài khách sạn này xem ra cũng không lớn, nhưng bên trong lại rất rộng, cô đi dọc theo hành lang năm phút mà chưa đi đến chỗ tận cùng, cửa phòng hai bên đều đóng chặt, trên tường bên ngoài mỗi căn phòng đều treo một bức tranh, những người ở trong tranh đều nhắm mắt lại.

Cô cũng không nghĩ nhiều, chắc ông chủ khách sạn này thích thể loại như vậy!

Lại đi năm phút nữa cuối cùng cô cũng đi tới cuối hành lang, quẹo trái đi gần mười bước mới đến nhà ăn, cô vừa mới đi vào liền thấy bên trong có rất nhiều người, dường như mỗi bàn đều đã ngồi đầy.

Nhìn thấy cô tiến vào, bọn họ đều quay đầu nhìn về phía cô, nhất thời cô đổ mồ hôi lạnh sau lưng, tình cảnh này quá quý dị rồi. May mà chỉ một lát sau bọn họ đều cúi thấp đầu ăn cơm.

Rõ ràng có rất nhiều người, nhưng trong phòng ăn lại vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe thấy âm thanh rất nhỏ của bát đĩa va chạm.

Cô tìm một vòng mới nhìn thấy Lục U Minh và Chung Linh:

- Sao hai người không đợi tôi mà đến đây trước vậy? Tôi còn tưởng rằng hai người xảy ra chuyện gì rồi.

- Chúng tôi có chút đói bụng, nên xuống đây trước.

Chung Linh cười đẩy một món ăn đến trước mặt cô:

- Mau ăn mau ăn đi.

Nói thật cô cũng đói bụng từ lâu rồi, buổi sáng ăn được một chút đã sớm nôn ra hết, hơn nữa bây giờ sức ăn của con rắn nhỏ càng lúc càng lớn, cho nên mỗi ngày đều muốn ăn nhiều hơn.

Cô nhanh chóng mở nắp đậy bát cơm của mình ra, một cái đầu máu chảy đầm đìa xuất hiện trước mặt cô, “A - -” cô che miệng không nhìn được hết âm lên.

Vậy mà cái đầu này là của cô gái cô vừa nhìn thấy ở quầy lễ tân:

- Chung Linh? Chuyện này...

Cô vừa thét chói tai đã dẫn đến sự chú ý của tất cả mọi người trong phòng ăn, bọn họ đều quay đầu nhìn về phía cô, nhưng mà biểu tình trên mặt mọi người đều rất lạnh lùng, dường như không vì vậy mà hoảng sợ, thật sự là hành vi của cô vô cùng khác thường.

- Mau ăn đi! Cô không đói bụng sao?

Giọng nói của Chung Linh lại truyền đến, cô càng ngày càng cảm thấy tươi cười của cô ấy không bình thường, lại nhìn đồ ăn trước mặt cô ấy và Lục U Minh, vậy mà đều là tay chân máu chảy đầm đìa.

Cô quay mạnh đầu, không chỉ đồ ăn trên bàn hai người, tất cả mọi người đều đang nồng nhiệt gặm thịt người máu chảy đầm đìa, vậy mà vừa rồi cô không thấy miệng bọn họ đầy máu tươi?

Không đúng, không phải như vậy...

Cô lại nhìn về phía Chung Linh à Lục U Minh, nhất định hai người không phải là thật, những chuyện cô nhìn thấy cũng không phải là thật.

Cô thật cẩn thận đứng dậy muốn rời khỏi nhà ăn đáng sợ này, Chung Linh lại kéo tay cô lại:

- Đừng đi mà!

Sau đó da mặt trên mặt cô ấy chậm rãi bong ra, chỉ còn lại thịt máu chảy đầm đìa.

“A - -” cô hét lên một tiếng rồi hất tay cô ấy ra, chạy ra khỏi nhà ăn, phía sau cũng lập tức truyền đến tiếng bước chân, cô quay đầu lại nhìn, gần như tất cả những người trong nhà ăn đang đuổi theo cô.

Cô đi qua hành lang, bỗng nhiên phát hiện những bức tranh ở trên tường đều đã xảy ra thay đổi, những người đó vốn đang nhắm mắt đều mở mắt ra hết, đang quỷ dị nhìn chăm chăm cô.

Chạy một lúc lâu, cuối cùng cô cũng đi đến được quầy lễ tân, cô gái ở trước quầy lễ tân nhìn thấy cô vẫn lễ phép như trước hỏi cô:

- Xin hỏi cô cần gì ạ?

Cô liếc nhìn cô ta, cô gái trước quầy lễ tân không biết đầu đầu mắt mắt rồi, cổ bị đứt nên không ngừng có máu màu đen tuyền trào ra, cô kìm nén ghê tởm dâng lên, muốn nhanh chóng rời khỏi khách sạn đáng sợ này.

Nhưng cửa lớn đã bị khoá, cô kéo như thế nào đều không mở ra được:

- Liễu Huyền Dạ, anh nhanh tới cứu tôi đi.

Thấy những con quái vật đó sắp đuổi đến nơi, cô ngồi sững sờ trên mặt đất, tuyệt vọng nhìn bọn họ sắp chạm vào người cô, đột nhiên trước mắt cô hiện lên ánh sáng vô cùng chói mắt.

Cô nghe thấy có người đang gọi cô:

- Tô Tô, mau tỉnh lại.

- A - -

Cô mở mắt ra liền thấy mình vẫn ở trong phòng, liếc mắt nhìn thấy chiếc đèn cổ kỳ lạ trên tủ đầu giường, cô sợ tới mức bật dậy, có người ôm lấy cô từ phía sau, che mắt của cô lại:

- Đừng nhìn, nó sẽ không chế ý thức của cô.

Là giọng của Lục U Minh, cô kéo tay anh ta đang che mắt mình ra, “Oa oa” khóc rống lên, anh ta cũng bị dọa đến mức chân tay luống cuống, ôm cô không ngừng an ủi:

- Không sao không sao nữa rồi.

Cô mở hai mắt mông lung đắm lệ ra, lại phát hiện cô gái trong bức tranh trên tường cũng mở mắt ra, con mắt còn chớp một cái, cô lập tức đẩy Lục U Minh ra:

- Anh là ai?

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 05/10/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nhiếp hồn đoạt phách

- Tôi là Lục U Minh mà!

Anh ta vỗ vỗ mặt cô:

- Không phải bị dọa đến ngu rồi đấy chứ?

Cô đẩy tay anh ta ra:

- Vừa rồi hai người đều đi đâu vậy, tôi gõ cửa phòng hai người nhưng không thấy hai người ở bên trong, sau đó... Nhà ăn... Cô gái trước quầy lễ tân...

Cô cảm thấy mình đã nói linh tinh rồi.

- Tôi vẫn luôn ở trong căn phòng này, căn bản không có đi đâu cả.

- Vậy vừa rồi thì sao?

Nói xong cô lại ngửi thấy mùi thịt nướng, cô nhìn về phía tòa ra mùi, Chung Linh ném một lá bùa đang cháy về phía ngọn đèn trên tủ đầu giường.

Khuôn mặt trên chiếc đèn lại có thể đau đớn xoay vặn cùng một chỗ, giống như người bị ngọn lửa mạnh đốt cháy:

- Cho nên những chuyện đó đều là giả? Tôi căn bản không ra khỏi căn phòng này sao?

Chung Linh gật gật đầu:

- Chúng cô ở bên ngoài vẫn không đợi được, cứ tới đây gõ cửa, nhưng gõ một lúc lâu cũng không có phản ứng, liền đoán cô xảy ra chuyện rồi.

- Còn tưởng rằng cho cô ở phòng giữa sẽ an toàn hơn một chút, thật vô dụng.

Tuy cái đầu thỏ của Diệp Tử không nhìn ra được bất luận biểu tình nào, nhưng cô biết cô ấy đang cười nhạo cô.

Cô tóm lấy lông của cô ấy xách cô ấy lại gần mình:

- Vậy từ giờ trở đi cô ở cùng phòng với tôi.

Sau đó cô ôm Diệp Tử vào trong ngực, sống chết không chịu buông ra.

- Cô mau thả tôi ra, tôi không muốn ở cùng phòng với cô, cô không thả tôi ra tôi sẽ cắn cô đó!

Mặc kệ Diệp Tử vùng vẫy như thế nào, cô vẫn không buông tay, không đối phó được những con quỷ này, nhưng một con thỏ trắng nhỏ cô còn có thể đối phó, cuối cùng Diệp Tử không có biện pháp, đành phải thỏa hiệp ngủ cùng với cô.

Cô ôm Diệp Tử ngồi ở trên giường, chỉ chỉ bức tranh trên tường:

- Tôi còn nhớ rõ rõ ràng cô ta chậm rãi nhắm hai mắt lại, sao bây giờ lại mở ra rồi hả? Hình như vừa rồi cô ta còn chớp mắt nữa đó.

Cô đẩy đẩy Lục U Minh:

- Anh nhanh qua đó xem đi.

Không biết Lục U Minh lấy một con dao từ chỗ nào, đi đến trước bức tranh đâm mạnh vào, vậy mà bức tranh đó bắt đầu chảy máu:

- Chỉ là một con quỷ nhỏ bám vào phía trên mà thôi.

Đối với anh mà nói đó chỉ là quỷ nhỏ, nhưng với cô mà nói cho dù là quỷ gì cũng đều đáng sợ.

Ngh xong chuyện nhà ăn đáng sợ cô nói, Chung Linh và Lục U Minh đều cảm thấy nhất định phải nhanh chân đi đến đó xem, tuy cô vô cùng bài xích,

nhưng cũng không dám ở lại trong phòng một mình.

Lúc đi ngang qua quầy lễ tân, cô gái đứng trước quầy lễ tân vẫn nhiệt tình chào hỏi chúng cô như trước, đầu vẫn còn ở trên cổ không thiếu thứ gì cả. Giống như cảnh không thật lúc trước, đến nhà ăn phải đi qua một hành lang rất dài, trên vách tường hành lang đều là bức tranh, những người trong bức tranh đều nhắm mắt lại.

Nhưng mỗi khi chúng cô đi qua một bức tranh, người trong bức tranh đó sẽ mở to mắt ra, cô ép buộc mình không nhìn về phía bọn họ, theo sát bên cạnh Chung Linh và Lục U Minh.

Đi tới nhà ăn lúc trước, cô sợ hãi không dám đi vào trong.

Lục U Minh bảo vệ cô từ phía sau:

- Có tôi ở đây một số quỷ nhỏ đều phải trốn tránh.

Hiếm khi nhìn thấy anh ta đứng đắn như vậy một lần, kết quả câu tiếp theo của anh ta làm cho cô cảm thấy mình suy nghĩ nhiều rồi, anh ta vẫn không có một chút đứng đắn như cũ:

- Cho nên cô có thể suy nghĩ kỹ một chút được không, bỏ Huyền Dạ đi nhé?

Vào nhà ăn, bên trong không có một bóng người, Chung Linh và Diệp Tử xem xét xung quanh, cô lại đi theo Lục U Minh ngồi ở đằng kia.

Kiểm tra xong, vẻ mặt Chung Linh buồn bực đi tới chỗ bọn cô:

- Quý hồn ở đây đều có vài năm tuổi, không phát hiện ra hai nữ sinh vừa mới chết.

- Lại không thấy nữa sao?

Cô thật sự rất tò mò, những người này mang hồn phách đi để làm gì.

Đúng lúc này, đột nhiên có một bóng đen lướt qua nắm lấy vai cô, may mà Lục U Minh ở bên cạnh nhanh tay hơn người đó, một tay nắm lấy cô bảo vệ ở sau người.

Bóng đen chậm rãi lộ ra khuôn mặt thật, là một người đàn ông có khuôn mặt lịch sự nhã nhặn, nhưng lại có chút éo lá.

- Là anh giết hai nữ sinh đó sao?

Chung Linh đi tới trước mặt anh ta, chất vấn.

Người đàn ông che miệng cười cười:

- Loại chuyện này đừng có mà đổ oan cho tôi, tôi yêu cầu rất cao với thức ăn của mình, ví dụ như cô gái nhỏ phía sau người kia, tôi cũng rất thích.

Người đàn ông nhìn cô không có ý tốt, cô nhanh chóng trốn phía sau Lục U Minh né tránh.

- Cho dù không phải anh giết, cũng chắc chắn không thoát được liên quan đến anh, anh giấu hồn phách của bọn họ ở chỗ nào? Hay là bị anh ăn rồi?

Chung Linh cảnh giác nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của người đàn ông, trái lại Lục U Minh không có một chút khẩn trương nào, quý nào dám trêu chọc vào một quỷ sai chứ.

- Tuy không phải tôi không thích ăn hồn phách, nhưng vị thịt người vẫn ngon hơn một chút. Chỉ là...

Người đàn ông lại dời tầm mắt sang nhìn cô:

- Nếu các người đưa cô ấy cho tôi, trái lại tôi có thể suy nghĩ lộ ra một chút tin tức cho các người.

- Anh nghĩ cũng hay quá nhỉ, cũng không nhìn xem chúng tôi là ai.

Diệp Tử nhảy đến trước mặt người đàn ông:

- Tôi khuyên anh tốt nhất thái độ nên tốt một chút, nói ra những chuyện mà mình biết, có lẽ còn chưa đến mức hồn phi phách tán.

Trái lại người đàn ông không cho là đúng:

- Cô cho rằng quý sai đó sẽ giúp các người sao?

Cô nghi ngờ nhìn chằm chằm Lục U Minh từ phía sau, chẳng lẽ không phải anh ta tới giúp các cô sao?

- Một mình tôi có thể đối phó anh rồi.

Chung Linh nói xong liền ra tay với người đàn ông đó.

Dường như anh ta đối phó với Chung Linh rất nhẹ nhàng, cô nhìn thấy anh ta nhảy nhót lung tung, Chung Linh hoàn toàn không phải là đối thủ của anh ta. Cô kéo tay Lục U Minh:

- Đây, không phải là anh thật sự không giúp đấy chứ?

Lục U Minh bất đắc dĩ nói:

- Không phải tôi không giúp, nếu tôi ra tay bắt con quỷ này, trở lại địa phủ phải viết mấy phần báo cáo đó, cô giúp tôi viết không?

Quỷ sai còn phải viết báo cáo sao?

- Vậy anh không thể vì vậy liền thấy chết mà không cứu được!

Cô lại kéo lấy tay anh ta:

- Chẳng phải anh tới đây là vì hòng phách của những cô gái đó sao! Hỏi ra được một chút tin tức từ trong miệng anh ta đối với anh cũng có lợi mà!

- Thành phố N không nằm trong phạm vi quản lý của tôi, thật sự không phải tôi không muốn quản chuyện này.

Dường như Lục U Minh vô cùng khó xử.

Ngay khi chúng ta nói chuyện, Chung Linh đã rơi vào hoàn cảnh xấu, vừa nhìn người đàn ông đó liền biết anh ta không phải là người đơn giản, nếu không thì sẽ không kinh doanh một khách sạn ở trên dương gian.

- Rốt cuộc anh có cứu hay không?

Mới vừa nói xong câu đó, Chung Linh đã bị đánh đập vào vách tường ngã xuống đất, cô nhìn Lục U Minh hung dữ cắn răng nói:

- Anh không cứu thì tôi đi cứu.

Nói xong liền đẩy Lục U Minh nhào tới.

Cô nghe thấy Lục U Minh nói ở phía sau:

- Thực sự hết cách với cô.

Cô còn chưa thấy rõ có chuyện gì xảy ra, Lục U Minh liền thuận thực giải quyết người đàn ông đó, cô yên lặng nghĩ ở trong lòng, rốt cuộc Chung Linh quá yếu, hay là Lục U Minh thật sự rất lợi hại đây?

Người đàn ông chặt vật quý trên mặt đất, về mặt nịnh bợ nói:

- Vừa rồi tôi chỉ nói đùa với mọi người thôi! Có chuyện gì thì từ từ nói, có chuyện thì từ từ nói.

- Biết sớm như vậy thì tốt rồi.

Diệp Tử tức giận dùng móng vuốt đá anh ta một cái.

- Nói, những hòng phách này ở đâu.

- Tôi nói tôi nói.

Người đàn ông bò từ trên mặt đất dậy, ngay lúc chúng cô đang đợi anh ta nói ra manh mối, từ bốn phương tám hướng có rất nhiều quỷ nhỏ chui ra.

Lục U Minh và Chung Linh vội vàng đối phó với những con quỷ nhỏ này, đâu còn thời gian để ý đến người đàn ông đó nữa. Cho nên rất không may, khi cô hoảng sợ đứng giữa nhà ăn thì bị người đàn ông đó bắt được.

Anh ta vui mặt vào cổ cô hít một hơi thật sâu:

- Thơm quá, nhất định có mùi vị rất ngon.

- Tôi ăn không ngon đâu, tôi không ngon một chút nào đâu.

Cô vùng vẫy muốn thoát khỏi tay anh ta, nhưng làm gì cũng không thể tránh thoát được. Cách đó không xa Lục U Minh muốn đi tới cứu cô, nhưng có rất nhiều quỷ nhỏ, anh ta bị quần lấy không phân thân ra được.

Rằng người đàn ông chậm rãi xuyên qua thịt cô, cô cảm thấy cổ nóng rất đau đớn:

- Quả nhiên mùi vị không tệ.

Nói xong anh ta chuẩn bị cắn một miếng.

Vậy mà cô bị một con quỷ ăn tươi, đau đớn thì thôi đi, xương cốt cũng không còn nữa.

- Liễu Huyền Dạ, anh ở nơi nào vậy?

Sớm biết như vậy cô đã không tức giận với anh, sớm biết như vậy cô sẽ mang theo ngọc thạch ra cửa, sớm biết như vậy...

- Bây giờ biết hối hận rồi sao?

Bỗng nhiên người đàn ông ở phía sau đang nắm lấy tay cô hét ầm lên, cô quay đầu liền nhìn thấy anh ta đau đớn mở to hai mắt, hơn nữa ngực của anh ta bị một bàn tay xuyên qua, rất nhiều khói đen xuất hiện từ bên trong, sau đó biến mất trước mắt cô. Đợi anh ta biến mất, cô mới nhìn thấy con rắn lớn đứng phía sau anh ta.

Ám ức và sợ hãi cùng dâng lên, cô nhìn con rắn lớn, biết rõ còn có hỏi:

- Sao anh lại tới đây?

- Tự em liều chết, cũng cần phải suy nghĩ cân nhắc đến đứa bé của anh chứ.

Về mặt con rắn lớn lạnh lùng, cô còn tưởng rằng ít nhất anh ấy sẽ quan tâm cô một chút, hóa ra là vì đứa bé trong bụng cô.

Sau khi đám quỷ trong nhà ăn bị tiêu diệt sạch, Chung Linh hết sạch sức lực ngồi ở trên mặt đất, Lục U Minh nhìn thấy con rắn lớn, nói một câu đầy thâm ý:

- Tôi biết cậu sẽ đến mà.

- Chỉ là sẽ không có manh mối gì nữa rồi.

Lúc này cô gái ở trước quầy lễ tân không biết chạy ra từ đâu, nhìn thấy các cô lại sợ tới mức lập tức xoay người, dưới mí mắt của con rắn lớn sao có thể chạy trốn được.

Vốn cho rằng không biết được một chút tin tức gì! Không ngờ tới con quỷ nhỏ này còn biết rất nhiều, hơi dọa một chút là nó nói ra tất cả rồi.

- Là ông chủ và Linh Mộc đại nhân làm, tôi cũng chỉ bị ép, tôi là một cô hồn dã quỷ... Tôi chỉ biết có vậy thôi...

Nghe thấy cái tên Linh Mộc, người khiếp sợ nhất là Chung Linh:

- Cô nói xem Linh Mộc trông như thế nào?

- Tôi cũng chưa nhìn thấy bao giờ! Điều nghe ông chủ nói thôi...

Con quỷ nhỏ sợ tới mức núp ở trong góc, sợ hãi nhìn Chung Linh:

- Mọi người tha cho tôi đi!

- Cô chắc chắn hồn phách của những thiếu nữ đó đều bị Linh Mộc mang đi sao?

- Tôi nghe ông chủ nói vậy, cũng không biết là thật hay giả. Ông chủ nói có Linh Mộc làm chỗ dựa vững chắc cho anh ta, sau này anh ta không sợ người nào nữa rồi...

Dường như Lục U Minh cảm thấy có hứng thú với cái tên Linh Mộc này:

- Linh Mộc là ai? Lợi hại như vậy sao?

Cô có thể cảm nhận được tay Chung Linh đang run, cô nắm lấy tay cô ấy an ủi:

- Nói không chừng chỉ là trùng tên thôi! Hơn nữa cho dù đúng là Linh Mộc đó, không phải càng tốt sao? Cuối cùng cô cũng tìm được cô ta rồi.

Lục U Minh nghe thấy lời cô nói thì mờ mịt:

- Hai người quen cô ta sao?

Không có ai trả lời vấn đề của anh ta.

Cuối cùng Chung Linh thu quỹ nhỏ này, các cô vừa đi ra cửa lớn khách sạn, khách sạn phía sau bắt đầu rung lắc, trong chớp mắt biến thành đất bằng phẳng.

Sau khi khách sạn biến mất, nơi này lại trở thành bãi tha ma, nói một cách chính xác hẳn là bãi tha ma ở nơi đây, cô cảm thấy sau này cô không dám ở trong khách sạn ở vùng hoang vu rồi.

Trên đường về thành phố Y, Lục U Minh vẫn oán giận phải viết rất nhiều báo cáo đáng ghét, còn bảo chúng cô bắt luận như thế nào đều phải bồi thường cho anh ta.

Cô xoa Diệp Từ trong ngực:

- Tôi sẽ không viết hộ anh, chỉ là lần qua lần lại lâu như vậy cũng chưa ăn cái gì, trở về tôi có thể làm đồ ăn ngon cho anh.

Đối với trù nghệ của cô, trải qua mấy ngày ở chung, đã hoàn toàn chinh phục Lục U Minh, Chung Linh và Diệp Từ, tuy nhiên mới đầu cô vẫn còn cảm thấy rất kỳ lạ, quỹ mà cũng cần ăn cơm sao?

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 05/10/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Gặp lại hoàng tiên

Tuy các cô biết sơ bộ hồn phách của thiếu nữ bị Linh Mộc mang đi, nhưng mà Linh Mộc ở đâu lại không biết, vì sao cô ta muốn mang những hồn phách này đi cũng không biết.

Chung Linh càng coi trọng việc này hơn trước kia, nghe Diệp Từ nói mỗi ngày cô ấy đều chạy ngược chạy xuôi, cho nên hiếm khi mới nhìn thấy cô ấy một lần. Lục U Minh cũng trở về địa phủ, dù sao anh ta còn một đồng việc phải làm, người chết mỗi ngày nhiều như vậy.

Gần đây con rắn lớn cũng luôn không thấy bóng dáng, cô cũng chẳng muốn hỏi anh ấy, dù sao hỏi cũng chưa chắc người ta đã nói cho cô biết. Chỉ là cô suy đoán, chắc là đến mùa đông rồi, anh ấy đi ngủ đông, không phải rắn đều phải ngủ đông đấy sao!

Bụng của cô càng ngày càng to, đi được vài bước sẽ cảm thấy rất mệt, động tác của con rắn nhỏ cũng càng ngày càng lớn, càng ngày càng thường xuyên, thường xuyên đến nỗi cô thường hoài nghi mình mang thai con khi.

Đã lâu rồi không gặp bà ngoại, chắc là do mang thai nên dễ dàng đa cảm, cô vô cùng nhớ bà ngoại, hơn nữa chuyện của Chung Linh bây giờ cô cũng không giúp được gì, vì thế thu dọn đồ đơn giản về với bà ngoại.

Người trong thôn thấy cô trở về, đều phải nhìn cái bụng của cô vài lần, cô vẫn giống như trước đây, bọn họ muốn nhìn cô cũng không quản, dù sao mất sinh trưởng ở trên người bọn họ mà.

Bà ngoại nhìn thấy cô tất nhiên là vô cùng vui vẻ, lôi kéo cô nhìn trái nhìn phải một chút, nói cô có vẻ hơi gầy, hỏi cô lần này trở về mấy ngày, bà muốn bồi bổ cho cô thật tốt.

Nhìn thấy cái bụng to của cô về mặt bà ngoại lập tức u sầu:

- Không biết sẽ sinh ra cái gì nữa đây...

Cô nói đùa với bà ngoại:

- Chắc là con rắn ạ!

Nghe cô nói như vậy, bà ngoại càng đau lòng hơn:

- Cháu nói chuyện gì thế này? Bà ngoại còn muốn cháu có thể gà cho một nhà tốt, giúp chồng dạy con, cả đời vui vẻ hài lòng, haizz!

- Ai da, bây giờ cháu rất tốt.

- Bà ngoại biết cháu là đứa bé ngoan, không muốn để cho bà lo lắng.

Bà ngoại vỗ mu bàn tay cô giống như trước đây:

- Người đó có tới tìm cháu không?

Đương nhiên cô biết người bà ngoại nói là con rắn lớn:

- Anh ấy rất tốt, nếu không có anh ấy cháu cũng không biết mình ăn ngủ ở đâu nữa.

- Chồng nuôi vợ là chuyện vô cùng hiển nhiên.

Lại nói một chút việc nhà với bà ngoại, bà liền đi chuẩn bị đồ ăn cho cô, cô nửa nằm trên giường, chơi đùa ngọc thạch, cũng không biết sau khi con rắn lớn trở về phát hiện cô không có ở đó có đi tìm cô hay không.

Bà ngoại ở trong phòng bếp bận rộn một lúc lâu, nấu một bàn đồ ăn toàn món cô thích, món chua ngọt, trứng chiên cà chua, canh cá nấu với cà tím, khoai tây chua ngọt, vân vân.

Chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy hài lòng, cô thoải mái ăn đầy bụng, cho đến cuối cùng cảm thấy bụng sắp nứt ra mới dừng lại.

Giúp bà ngoại rửa bát xong chúng cô lại ở trong sân phơi nắng, bây giờ thời tiết đã rất lạnh, cô rất sợ lạnh nên vừa đến mùa đông liền mặc rất nhiều quần áo, quần mình thành một cái bánh chưng.

Hiếm khi mới thanh thản dễ chịu như vậy, lúc cô sắp híp mắt ngủ, dường như nhìn thấy ở cửa sân có thứ gì chạy qua, tốc độ rất nhanh, hoàn toàn không thấy rõ.

Con buồn ngủ của cô biến mất sạch, lập tức cảnh giác:

- Bà ngoại, gần đây chỗ chúng ta có xảy ra chuyện gì kỳ lạ không ạ?

- Chuyện kỳ lạ sao? Không có nha! Cháu hỏi chuyện này làm gì?

- Cháu chỉ hỏi linh tinh vậy thôi, muốn nghe bà nói chuyện ấy mà.

Không muốn để bà ngoại lo lắng, cô thay đổi đề tài:

- Gần đây bà ngoại đang bận rộn chuyện gì vậy ạ?

Thực ra chỉ là một chút việc nông đơn giản, thời gian rảnh rỗi sẽ đến nhà hàng xóm chơi, nhưng cô muốn nghe bà ngoại nói chuyện với cô.

- Còn có thể bận rộn chuyện gì được! Gần đây trong thôn luôn bị mất trộm gà, mọi người bàn bạc buổi tối thay phiên nhau trực trông, bắt bằng được tên trộm gà đó, nhà chúng ta chỉ có một mình bà ở nhà, cũng không giúp đỡ được gì.

- Trộm rất nhiều gà sao? Gà mỗi nhà đều bị trộm ạ?

- Đúng vậy! Mỗi ngày đều tới trộm, nhưng lại không bắt được, nghe nói là do con chồn vàng làm chuyện này.

Bà ngoại nói xong lời cuối cùng giọng nói càng ngày càng nhỏ, dường như có chút kiêng kỵ.

Con chồn vàng sao? Ô gà đóng chặt rất khó trộm được gà, một con chồn vàng bình thường căn bản không vào được, cho dù vào được cũng khó mà đi ra.

Cô nhớ tới con chồn làm con rắn lớn bị thương, lúc ấy cô gặp được ông ta ở sau núi, chẳng lẽ chính là ông ta sao? Nếu ông ta có thể làm con rắn lớn bị thương, vậy chắc chắn người bình thường không thể đối phó được với ông ta, càng không nói đến người phụ nữ có thai như cô.

Đang nghĩ như vậy, cô cảm thấy có người đang nhìn cô, cô ngẩng đầu lên liền thấy một con chồn trốn bên cạnh đồng cỏ khô ở ngoài sân, đứng nhìn cô từ xa.

Tuy cô chưa từng thấy nhiều con chồn vàng lắm, bộ dạng chúng nó ở trong mắt cô cũng không khác nhau là bao, nhưng cô dám chắc chắn, con chồn vàng trước mắt là con chồn vàng cô gặp được ngày đó.

Con rắn lớn từng nói, cô trúng yêu thuật của nó mới có thể cho rằng mình lại quay về biệt thự cổ còn gặp Uyển Tĩnh, hơn nữa nó còn làm giao dịch với Uyển Tĩnh để cô ta bám vào người cô. Con chồn vàng này nhằm vào cô khắp nơi, xem ra lần này là cô chủ động đưa tới cửa, chắc chắn nó sẽ không dễ

dàng bỏ qua cho cô.

Chỉ là nó chỉ đứng nhìn từ phía xa, cũng không đi đến gần, một lúc lâu sau cô lại nhìn, nó đã không còn ở đó nữa rồi.

Nhưng trái tim của cô vẫn bị kéo cao lên, cảm thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra, cô lo lắng nên cơm tối cũng không ăn được bao nhiêu, buổi tối còn ằm ỉ muốn ngủ cùng bà ngoại.

Chủ yếu là vì nhờ đầu con chồn vàng tìm tới cửa, cô ở bên cạnh bà ngoại có vẻ an tâm hơn một chút, nếu lại giống như Uyển Tinh lần trước, nhất định cô sẽ lại trúng kế nữa.

Ban đêm ở nông thôn luôn luôn có vẻ yên tĩnh, không có ằm ỉ náo nhiệt như thành thị. Trước đó cô đã để bầy bà ngoại dùng để bắt chuột và con thú nhỏ ở cửa sân, còn cả cửa nhà và ngưỡng cửa phòng ngủ nữa.

Lại để dao phay, lưỡi liềm, kéo, tóm lại là tất cả những thứ có thể sử dụng làm vũ khí ở bên cạnh giường, đương nhiên những thứ này đều là gạt bà ngoại để.

Bà ngoại làm việc và nghỉ ngơi vô cùng có quy luật, vừa đến tám chín giờ liền ngủ thiếp đi, mà cô đã chuẩn bị xong hết, nằm ở trên giường không dám nhắm mắt lại.

Nửa đầu thật bình tĩnh, không có chuyện gì xảy ra, nhưng sau đêm khuya tất cả mọi chuyện đều sẽ xảy ra, cho nên cô lại càng giữ vững tinh thần mười phần.

Chắc là rạng sáng lúc một hai giờ, ngoài cửa sổ vang lên tiếng lạch cạch lạch cạch, cô nhìn về phía cửa sổ, liền thấy cửa sổ vốn khóa kỹ từ bên trong mở ra, con chồn vàng cô nhìn thấy ban ngày đang nằm úp sấp trên cửa sổ nhìn cô.

Cô lập tức ngồi dậy, sợ đánh thức bà ngoại, vừa bước nhỏ xuống giường, thuận tay cầm lấy dao phay ở bên cạnh giường, ngăn cách cửa sổ hỏi:

- Rốt cuộc ông muốn làm gì?

- Bây giờ cô đi theo cô.

Cô rất muốn nói dựa vào cái gì cô phải đi theo ông, nhưng cô lại cảm thấy những lời nói đó rất vô nghĩa:

- Cho dù ông có thù oán với con rắn lớn đó, cũng không liên quan gì đến tôi, ông có thể đừng quán lấy tôi có được không?

- Tôi cũng chỉ muốn giúp cô mà thôi, con rắn đó đối với cô không đơn giản như vậy, cô cho rằng cậu ta thật lòng muốn bảo vệ cô sao? Đừng trách tôi không có nhắc nhở cô, đợi cô thuận lợi sinh ra đứa bé cho cậu ta, cô xem cậu ta sẽ đối xử với cô như thế nào.

Miệng con chồn vàng khi đóng khi mở:

- Nếu cô không biết suy xét...

Cô nhìn thấy con chồn vàng cố ý lộ ra răng nanh, không tự giác được nuốt một ngụm nước bọt:

- Ngay cả ông đều đã hết cách với anh ta, tôi có thể làm gì chứ?

Nói tới đây, cô đã nóng nảy, bởi vì cô biết nếu con chồn vàng muốn dẫn cô đi, cô căn bản không phản kháng được. Chỉ là bây giờ con chồn vàng kiên nhẫn hơn lần trước:

- Chỉ cần cô phối hợp, toàn bộ người trên thế giới này đều không phải là đối thủ của chúng ta. Đương nhiên nếu cô không phối hợp, tôi cũng chỉ có thể dùng một số thủ đoạn mà thôi.

Sao cô lại không biết cô có thể tạo ra được tác dụng lớn như vậy nhỉ? Nhưng nghe con chồn vàng nói như vậy, trái lại cô rất tò mò, rốt cuộc ông ta muốn làm cái gì thế, hơn nữa nhìn tình hình giống như tạm thời ông ta sẽ không xúc phạm tới cô.

- Vậy có phải bất luận như thế nào tôi đều phải đi theo ông hay không?

Con chồn vàng gật gật đầu, thấy thái độ của cô bắt đầu thỏa hiệp, ngữ khí nói chuyện cũng tốt hơn nhiều:

- Cô yên tâm, tôi và Linh Mộc đều sẽ bảo vệ cô.

Linh Mộc sao?

Nghe thấy cái tên quen thuộc như vậy, cô không khống chế nổi lộ ra biểu tình kinh ngạc, lại sợ con chồn vàng nhìn ra manh mối, lập tức lại biểu hiện thành rất tò mò:

- Linh Mộc là ai?

- Cô không cần biết nhiều như vậy.

- Vậy tôi có thể thay một bộ quần áo rồi đi theo ông hay không? Ông xem tôi còn mặc đồ ngủ đó.

Thấy cô đồng ý rồi đi với ông ta, con chồn vàng cũng đồng ý để cô đi thay quần áo, đóng kín cửa sổ cô chạy đến phòng mình, vội trộm lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Chung Linh, còn đặc biệt nhét bột mì nhỏ ở trong túi, làm ký hiệu ở trên đường đi.

Con chồn vàng mang cô đi về phía một sơn động sau núi, sơn động vô cùng kín đáo, giấu ở trên vách đá vách núi đen, cho dù cố gắng tìm kiếm cũng chưa chắc sẽ tìm được.

Sau khi vào sơn động bên trong có vẻ ngoằn ngoèo, rất nhanh bột mì trong tay cô dùng hết rồi. Con chồn vàng nhanh chóng chạy ở phía trước, phát hiện cô không theo kịp sẽ dừng lại đợi cô, rẽ trái rẽ phải một lúc cô sớm đã quên đường cũ rồi.

Không ngờ tới sau khi đi hết con đường đá ngoằn ngoèo hiểm trở, trong sơn động có khoảng trời riêng, bên trong có một không gian rất lớn, trên không nhìn tới trời, dưới không thấy đáy.

Cô đi theo con chồn vàng men theo con đường nhỏ dốc đứng vào trong một huyệt động nhỏ, lại đi một lát liền đi tới một phòng theo phong cách của Nhật, ngăn cách bởi bức bình phong ẩn ẩn có thể nhìn thấy mặt người phía sau, nói một cách chính xác hẳn là quý, nếu cô không đoán sai đó chính là Linh Mộc.

- Người cô đã mang tới cho cô, cô đừng quên đồng ý chuyện của tôi.

Con chồn vàng lại biến thành bộ dạng một người đàn ông trung niên, đẩy cô về phía trước một bước.

Sau bình phong truyền đến tiếng nói của Linh Mộc, tinh tế dịu dàng, nếu trước đó cô không biết cô ta là con quỷ độc ác biết bao nhiêu, nghe thấy giọng nói này cô nhất định sẽ cho rằng cô ta là một nữ sinh dịu dàng.

- Ông yên tâm, sau khi xong chuyện chúng ta sẽ được như nhu cầu của hai bên, ông tiếp tục làm tiên của ông, được mọi người ngưỡng mộ cung phụng. Tôi cũng sẽ hủy đi luân hồi trên thế giới này, để cho mọi người vạn kiếp bất phục...

Tiếng cười của Linh Mộc cũng là dịu dàng, nếu không nghe hiểu ý tứ trong lời nói của cô ta, cô còn nghĩ cô ta cười tươi đẹp biết bao nhiêu.

Vậy mà cô ta muốn hủy đi thế giới này? Chỉ dựa vào một nữ quỷ sao?

Con chồn đó còn giúp cô bận rộn, cũng không biết bọn họ lấy đâu ra tin tưởng với cô như vậy. Cô luôn đứng ở nơi đó không nói được lời nào, mãi đến khi nhìn thấy Linh Mộc đi từ sau bình phong tới.

Nhìn thấy cô ta trong chớp mắt đột nhiên cô nhớ tới mấy câu không biết nhìn thấy ở đâu.

Xước ước đa dật thái, khinh doanh bất tự tri

Thường căng tuyệt đại sắc, phục thị khuynh thành tư

(Dịch thơ:

Dáng yêu điệu thướt tha, dịu dàng uyển chuyển đưa

Vẻ tươi riêng một cõi, khuynh quốc khuynh thành sao.)

(Dịch nghĩa:

Dáng vẻ yêu kiều yêu kiều duyên dáng, dịu dàng uyển chuyển trang nhã

Gương mặt thanh cao xinh đẹp tuyệt trần, dáng dấp nghiêng nước nghiêng thành không bì kịp.)

Thật sự không phải cô khoa trương, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp như vậy, dùng hết tất cả từ ngữ cô được học cũng không biểu đạt được xinh đẹp của cô ta, cô ta cười nhẹ nhàng chậm rãi bước đến mặt cô, trong mắt không giấu được bi thương:

- Cũng là một người đáng thương.

Cô không thể tưởng tượng ra một người xinh đẹp như vậy lại là ác quỷ Chung Linh nói, giết chết cả nhà của cô ấy, còn nói muốn để cho người trên thế giới này vạn kiếp bất phục.

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 06/10/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Thể chất cực âm

Linh Mộc kéo tay cô ngồi xuống sập mềm của cô ta:

- Cô không cần sợ tôi, tôi không làm cô bị thương đâu.

Cô ta nói xong liền rót một chén trà để vào trong tay cô.

Ngay lúc cô nghi ngờ quỹ còn cần dùng trà sao, cô ta chủ động giúp cô giải nghi vấn:

- Đặc biệt chuẩn bị cho cô đó, bây giờ trời lạnh, âm khí trong núi này rất nặng, uống chén trà nóng làm ấm thân thể.

Cho tới bây giờ cô chưa từng gặp người nào tri kỷ suy nghĩ cho cô như vậy, cô không kìm lòng nổi nhận lấy chén trà, cả người giống như bị mê hoặc vậy.

Linh Mộc tiếp tục nói:

- Bụng của cô đã lớn như vậy rồi, chỉ sợ không lâu sau là sinh thôi! Rắn vốn là động vật máu lạnh vô tình, huống chi anh ta lại là tiên, cô hãy đi tu vi của anh ta, anh ta nhất định sẽ tìm cô đòi lại.

Hãy đi tu vi của anh sao? Tuy lúc vừa mới bắt đầu mơ thấy con rắn lớn anh đúng là đã nói cái gì mà cô hãy đi tu vi của anh, nhưng sau này anh không nói lại chuyện này nữa...

Rõ ràng mơ thấy con rắn lớn là lần đầu tiên cô thấy anh, cô hãy tu vi của anh lúc nào chứ?

- Chỉ là cô yên tâm, tôi nhất định sẽ không để anh ta làm cô bị thương, nhưng bây giờ cô đấu với anh ta còn có chút cật lực, cho nên cần sự giúp đỡ của tôi.

Lâm Ngọc nắm lấy tay cô, ánh mắt mị hoặc làm cô là một nữ sinh nhìn cũng có chút động lòng:

- Nhưng cô cái gì cũng không...

- Đừng lo lắng, nếu cô tin tưởng tôi, tôi nhất định có thể.

Cho nên cuối cùng Linh Mộc cũng không nói cho cô biết rốt cuộc bảo cô làm chuyện gì, đương nhiên cô cũng không hỏi cô ta có biết Chung Linh hay không, nhớ đâu bây giờ dụ dỗ của cô ta là giả bộ, cô đây không phải là tự mình chuốc lấy khổ cực sao. Cô ta bảo con chồn vàng đưa cô đến một gian phòng khác, cô liền không gặp bọn họ nữa.

Bởi vì phòng cô vẫn luôn có ngọn nến cháy sáng, cũng không có khả năng có cửa sổ hay các loại ống thông gió, cho nên cô không biết bây giờ là lúc nào. Chắc là bà ngoại đã tỉnh rồi, không biết bà có nhìn thấy tờ giấy cô viết cho bà hay không.

Còn Chung Linh nữa, sau khi tỉnh lại nhìn thấy tin nhắn cô gửi cho cô ấy chắc chắn sẽ lập tức chạy đến, nghĩ đến dưới tình thế cấp bách cô lấy bột mì làm dấu hiệu, đột nhiên cảm thấy mình vô cùng ngu ngốc, gió trên ngọn núi mạnh như vậy, bột mì khê thổi là không còn nữa, bảo Chung Linh đến nơi này tìm cô thế nào đây?

Ngay lúc cô đang suy nghĩ miên man, hoàn toàn không đoán được một giây sau sẽ xảy ra chuyện gì, Tiểu Hoa xuất hiện trước mặt cô, cô ấy vẫn giống như trước kia.

Cô ấy nhìn cô không nói một lời, cô nhớ rõ trước đây cô ấy nói rất nhiều, một lúc lâu sau cô mới hỏi cô ấy:

- Thật sự là cô làm sao?

- Lúc trước thiếu chút nữa tôi bị người bắt quỹ bắt đi, là Linh Mộc cứu tôi.

Cô chưa bao giờ biết hóa ra Tiểu Hoa nói chuyện cũng có thể dịu dàng như vậy.

- Cho nên các người liền giết nhiều cô gái vô tội như vậy sao? Còn mang hồn phách của bọn họ đi không cho bọn họ đầu thai?

Cô càng nghĩ càng tức giận:

- Cô cũng là quỷ đó!

Tiểu Hoa có chút luống cuống tay chân, giọng nói mang theo khóc nức nở:

- Bọn họ không phải chúng tôi giết, chúng tôi chỉ mang hồn phách của bọn họ đi thôi. Tuy nhiên... Cho dù có một số chuyện quá thật vì tôi mà chết.

Cô biết Tiểu Hoa lại nghĩ đến đứa con gái chưa sinh ra của cô ấy, lại không có tiền đồ mềm lòng:

- Đứa bé sai không thể trách cô được, vậy hai nữ sinh chết ở khách sạn thì sao?

- Bọn họ bị đám quỷ trong khách sạn dọa chết.

Cô nhớ lại hình ảnh khủng bố trong khách sạn Tường Vi, nếu năng lực thừa nhận kém một chút chắc chắn cô cũng bị dọa chết rồi:

- Các người muốn những quỷ hồn đó làm gì?

- Lúc trước Linh Mộc bị người bắt quỷ phong ấn, tuy trốn thoát được nhưng lại bị thương rất nặng, những hồn phách này có thể giúp cô ấy nhanh chóng khôi phục, dù sao bọn họ đều đã chết, cho dù đầu thai cũng không biết có sống tốt hay không, chẳng bằng kết thúc luân hồi của bọn họ.

Tiểu Hoa nhẹ nhàng băng quơ nói xong, vậy mà cô cảm thấy cô ấy vô cùng đáng sợ:

- Các người dựa vào cái gì thay người khác quyết định chứ? Có lẽ bọn họ cũng muốn đi đầu thai thì sao?

- Cô không ngăn cản được Linh Mộc đâu.

Trong đôi mắt của Tiểu Hoa hiện lên chút chột dạ:

- Cô cũng đừng làm trái với ý nguyện của cô ấy, cô ấy đồng ý với tôi rồi, chỉ cần cô phối hợp với cô ấy thật tốt, cô ấy tuyệt đối sẽ không làm cô bị thương.

- Phối hợp sao? Rốt cuộc cô ta muốn cô làm cái gì? Cô ta nói muốn làm mọi người vạn kiếp bất phục, rốt cuộc tôi có thể giúp các người chuyện gì?

- Linh Mộc không phải quỷ hồn bình thường, là quỷ sát trăm năm khó gặp, oán khí vốn rất nặng, nếu không có một người là cực âm phụ thể, còn chưa đợi cô ấy cắn nuốt trăm quỷ, cũng sẽ bị sát khí trong người làm mình bị thương.

Nói tới đây, cuối cùng Tiểu Hoa đi tới trước mặt cô, kéo tay cô an ủi:

- Sẽ không có bất luận ảnh hưởng gì với cô đâu.

- Vì sao nhất định là cô? Cực âm là có ý gì đây?

Vì lấy được sự tin tưởng của cô, Tiểu Hoa luôn cố gắng giải thích cho cô hiểu:

- Khi cô sinh ra vào ngày âm tháng âm năm âm, dương khí trên người đã thiếu, đặc biệt thích hợp cho quỷ hồn bám vào người, cũng sẽ không có hiện tượng bài xích. Hơn nữa trên người cô có tu vi của xà tiên, nếu có thể bám vào người cô năng lực của Linh Mộc chắc chắn sẽ tăng lên.

Khó trách lần trước Uyển Tình cũng cần phải bám vào người cô, hóa ra là vì thể chất cực âm.

- Cô nói tu vi của xà tiên là có ý gì?

- Cô còn nhớ rõ mật rắn cô ăn không? Đó không phải là mật rắn bình thường, là đan dược xà tiên ngưng kết thành tu vi, cho nên cô mới bị xà tiên quán lấy.

- Vậy không có tu vi sẽ như thế nào?

- Làm xà tiên không có tu vi, anh ta cũng sẽ giống như một con rắn bình thường vậy, người nào cũng có thể thay thế vị trí của anh ta. Chỉ là cô đừng coi thường Liễu Huyền Dạ, bản lĩnh của anh ta rất lớn, không phải ai cũng có thể dễ dàng diệt trừ. Con chồn vàng còn suốt ngày muốn làm anh ta biến mất, nhưng mình lại không có bản lĩnh gì.

Khó trách con rắn lớn hận cô như vậy, hóa ra là cô làm hại anh không có tu vi.

Cảm xúc của cô giảm xuống, cũng không biết làm thế nào mới có thể trả lại tu vi cho anh, chỉ là việc cấp bách bây giờ là phải đối phó với Linh Mộc:

- Vì sao Linh Mộc không trực tiếp bám vào người tôi?

Cô muốn biết nhiều chuyện hơn từ miệng Tiểu Hoa.

Cho dù trên người cô có tu vi của con rắn lớn, cũng chắc chắn không phải là đối thủ của Linh Mộc, thực ra cô ta hoàn toàn không cần sự đồng ý của cô, trực tiếp bám vào người cô là được rồi.

- Là vì nếu ý thức của cô đủ lớn mạnh, sẽ sản sinh ra bài xích với Linh Mộc, cho dù không thể loại bỏ hồn phách của cô ấy ra khỏi thân thể của cô, cũng sẽ ảnh hưởng đến oán niệm của cô ấy.

Xem ra cô còn rất quan trọng, nhưng mà muốn cô giúp người xấu làm việc ác sao? Làm sao có thể chứ, tuy cô không phải là người giàu lòng yêu thương, nhưng không phát rồ đến mức muốn hủy đi thế giới này.

Bây giờ việc cô cần phải làm là cố gắng kéo dài thời gian, đợi cho Chung Linh đến đây:

- Tiểu Hoa, tối hôm qua vì đề phòng con chồn vàng đó, tôi cũng chưa dám đi ngủ, bây giờ tôi buồn ngủ quá, tôi có thể ngủ một lát trước hay không?

- Đương nhiên là có thể, vậy cô nghỉ ngơi trước đi, đợi cô tỉnh ngủ cô sẽ quay lại đây với cô.

Thấy thái độ của cô chuyển biến tốt đẹp với cô ấy, Tiểu Hoa vô cùng vui vẻ, trong chớp mắt liền rời đi.

Cô nằm ở trên giường sắp xếp lại những tin tức Tiểu Hoa cung cấp, nói một cách chính xác là Linh Mộc cần cô cam tâm tình nguyện để cô ta bám vào người cô, mới có thể tự do dạo chơi ở dương gian làm những chuyện xấu mà cô ta muốn, nếu cô không đồng ý, cô ta còn cần tỉnh dưỡng rất lâu, nếu không cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đột nhiên cô cảm thấy quả thật mình vẫn còn rất quan trọng, nghĩ như vậy vậy mà cô ngủ thiếp đi, có lẽ là thần kinh kéo căng cả một buổi tối cuối cùng cũng thả lỏng rồi.

Lại mở mắt ra, ngồi ở cạnh giường cô không phải Tiểu Hoa, mà là Linh Mộc:

- Tỉnh rồi sao?

Cô gật gật đầu, trước khi Chung Linh chưa tới, cô nhất định phải biểu hiện bằng lòng phối hợp với cô ta mới được:

- Tôi ngủ rất lâu sao?

- Không có, cô đói bụng chưa? Tôi bảo Tiểu Hoa tìm một chút thức ăn.

Linh Mộc đỡ cô ngồi dậy, lại mang cô đi đến bên cạnh bàn, cô nghĩ chắc cô ta sẽ không bỏ độc hại chết cô đâu, nên cứ yên tâm bắt đầu ăn.

- Chắc là gần mười năm tôi chưa dựa vào con người gần như vậy rồi.

Linh Mộc giúp cô gấp thức ăn, trong mắt đều là ý cười:

- Có phải cô và Chung Linh rất thân hay không?

Nghe thấy tên Chung Linh, tay cầm chiếc đĩa của cô hơi run lên:

- Cũng tạm.

- Có phải cô ấy rất hận tôi hay không? Tôi cũng là thân bất do kỷ, không thể vẫn bị phong ấn ở nơi đó được! Người bắt quỷ đó! Đều là người dê tiện, cô thực sự nghĩ rằng bọn họ vì giữ gìn thái bình trên thế giới này mới bắt quỷ sao? Không phải, bọn họ cũng lấy tiền của người khác, đều vì tiền mà thôi.

Nghe Linh Mộc nói, bỗng nhiên cô không có khẩu vị ăn nữa, cho dù là như vậy, cô ta cũng không thể lừa gạt Chung Linh, còn sát hại cả nhà cô ấy nữa, bóng ma như vậy chỉ sợ cả đời này Chung Linh đều không thể quên đi được.

- Nói vậy Tiểu Hoa đã nói cho cô biết, cô có bằng lòng giúp tôi hay không?

Cho dù không muốn cô cũng không dám nói nha! Cô buông đĩa xuống, cười xấu hổ, lại tiếp tục nghe cô ta nói:

- Nếu cô không giúp tôi, sớm hay muộn Liễu Huyền Dạ cũng sẽ lấy mạng của cô, chẳng bằng chúng ta hợp lại, giải quyết anh ta trước.

- Vậy cô định khi nào thì...

- Là đêm nay, đêm nay có trăng quầng, bách quỷ dạ hành, chính là thời cơ tốt nhất để tôi dung nhập vào cơ thể cô.

Nhanh như vậy sao?

- Nhưng mà bụng tôi to như vậy, có thể không tiện hay không?

Linh Mộc giờ tay sờ sờ cái bụng của cô, đột nhiên dùng lực:

- Dù sao cô cũng không muốn quái thai này, không bằng tôi giúp cô giết chết đứa bé này.

Lời này con chồn vàng từng nói rồi, cô nhanh chóng đứng dậy trốn vào trong góc tường.

Sợ hãi Linh Mộc lại làm con rắn nhỏ bị thương, cô lấy hai tay che bụng lại:

- Bây giờ tôi không phải rất muốn giết đứa bé.

- Cô không muốn giết đứa bé này, con rắn kia rất muốn giết cô đó. Hơn nữa cô có nghĩ tới sau mười tháng hoài thai, quái vật trong bụng cô sẽ chui ra như thế nào không? Nó sẽ xé mở cái bụng của cô, làm cho cô đau đớn.

Cho dù nói ra những lời nói ác độc, Linh Mộc vẫn xinh đẹp như cũ, dường như giọng nói cũng luôn luôn gặp biến không sợ hãi, cô tưởng tượng mãi mà không ra, rốt cuộc cô ta gặp phải chuyện gì, mới có thể biến thành quỷ sát trăm năm khó gặp mà Tiểu Hoa nói:

- Cho dù là như vậy, lúc đó chẳng phải là chuyện của mấy tháng sau sao!

- Nhưng đứa bé ở trong bụng của cô sẽ là một phiền phức.

- Vậy cô có thể đợi cô sinh đứa bé này ra đã.

Vậy mà cô lại ngu ngốc cho rằng Linh Mộc có thể đợi thêm mấy tháng.

Nghe xong lời cô nói, biểu tình của Linh Mộc có chút thay đổi:

- Cô đang cố gắng kéo dài thời gian sao?

Ánh mắt của cô ta nhìn chăm chăm cô, không bỏ qua bất luận biểu tình nào trên mặt cô.

Đột nhiên cô hận mình cho tới bây giờ đều không nói dối, hoảng sợ nói:

- Làm sao có thể?

- Có phải cô cảm thấy tôi cần cô cam tâm tình nguyện phối hợp, cho nên hết cách với cô hay không?

Ngữ khí của Linh Mộc cũng trở nên lạnh lẽo hơn.

- Đương nhiên không phải...

- Vậy cô có biết hay không, tôi có 100 phương pháp làm cô mất đi ý thức, nếu không phải Tiểu Hoa khổ sở cầu xin tôi, cô cảm thấy cô sẽ có tình cảnh gì?

Mặt Linh Mộc vẫn xinh đẹp như trước, nhưng lúc này cô lại không thường thức nổi, cô hoàn toàn tin tưởng cô ta sẽ không lưu tình với bất cứ người nào:

- Tôi sẽ phối hợp với cô, chỉ là bây giờ cô...

- Không sao, tôi đã không cần cô phối hợp.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Linh Mộc, sợ hãi trong đáy lòng cô chậm rãi dâng lên, cô nhìn cửa phòng liền chuẩn bị lao ra, mà dường như con chồn vàng ở ngoài cửa đã đợi từ lâu:

- Yêu thuật của tôi cô đã lĩnh giáo một lần rồi, nói vậy cô còn nhớ rõ tư vị đó đúng không? Lần này tôi cho cô lĩnh hội lợi hại hơn.

Con chồn vàng biến thành một người đàn ông trung niên vỗ vào gáy cô một cái, sau đó đầu của cô liền trống rỗng rồi.

Dịch: Hà My

Biên tập: Bảo Nhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 06/10/2018

Chương 19: Đại chiến với Linh Mộc

Cô cảm thấy mình trôi nổi trên không trung, thân thể rất nhẹ rất nhẹ, hai chân đều không chạm đến mặt đất, cô cố gắng muốn nhìn phía trước, lại luôn bị sương trắng xóa che tầm mắt.

Toàn bộ thế giới không có một chút âm thanh nào, thậm chí cô còn quên cả tên của chính mình, vì sao cô lại ở nơi này?

- Mẹ.

Hình như có người nói chuyện, thế giới này vốn yên tĩnh không có âm thanh cuối cùng cũng có một chút âm thanh, giọng nói kia càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ ràng.

- Mẹ, mẹ sao vậy?

Sương mù trước mặt chậm rãi tản ra, cô nhìn thấy một đứa bé trắng trẻo mập mạp chạy về phía cô, chắc là vừa mới biết đi, lung la lung lay giống như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Đứa bé chạy tới nhào vào trong ngực cô, cọ tới cọ lui ở trong lòng cô, giống như làm nũng gọi:

- Mẹ mẹ...

- Cháu là ai?

Đứa bé chớp chớp mắt ngây thơ hồn nhiên nhìn cô:

- Con là bé cưng của mẹ mà!

Bé cưng sao? Vừa rồi cô không nhớ rõ mọi chuyện đột nhiên nghĩ ra tất cả:

- Con là con rắn nhỏ sao?

Cô không dám tin nhìn đứa bé trong lòng mình, cô vẫn cho rằng mình sẽ sinh ra một con rắn đen, sao có thể sinh ra được một đứa bé đáng yêu như vậy nhỉ?

Dù sao cũng là đứa bé mình đau khổ cay đắng mang thai mười tháng sinh ra, sao có thể không thích được chứ, cô xoa khuôn mặt đứa bé, cười “Ha ha ha ha” với nó.

Ngay khi cô đang đắm chìm trong hạnh phúc, đứa bé trong lòng bị người ta cướp đi, cô ngẩng đầu liền thấy con rắn lớn, anh vẫn có biểu tình lạnh như băng như cũ.

Đứa bé ở trong lòng anh vẫn cười vô cùng vui vẻ như trước, còn không ngừng gọi “Cha”.

- Sứ mệnh của cô đã hoàn thành rồi, cũng nên đến lúc để cô nợ máu trả bằng máu rồi.

Con rắn lớn nói xong liền bóp chặt lấy cổ cô, cô hoảng sợ nhìn anh, không tin anh sẽ thật sự giết chết cô.

Nhưng mà lực bóp cổ càng lúc càng mạnh, cô cảm thấy mình đã không thể thở được, hóa ra những lời bọn họ nói đều là thật, đợi cô sinh đứa bé xong, anh sẽ giết chết cô, cô vô cùng muốn hỏi con rắn lớn một chút, có phải toàn bộ những chuyện anh làm lúc trước đều chỉ vì làm cô có thể thuận lợi sinh bé cưng ra hay không, nhưng cô không phát ra được một chút âm thanh nào.

- Mẹ mẹ.

Đứa bé trong lòng con rắn lớn lắc lắc cánh tay đầy thịt gọi cô.

Lúc này, dường như cô cảm nhận được tình cảm của người mẹ, chỉ là vừa mới cảm nhận được, cô lại sắp mất đi đứa bé của cô rồi. Cô cảm thấy nước mắt chảy từ trong khóe mắt cô ra, cô tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt lại.

- Tô Tô, đừng để cô ta không chết.

- Tô Tô, tỉnh táo lại đi.

- Mẹ mẹ, con muốn ôm.

...

Dường như bên tai cô có rất nhiều giọng nói, nghĩ đến biểu tình lạnh như băng của con rắn lớn cô lại không muốn mở mắt ra, nhưng mà, hình như cô nghe thấy giọng nói của con rắn lớn.

- Tô Tô...

Cô muốn trợn mắt nhìn xem con rắn lớn muốn nói cái gì, nhưng mà mí mắt đều đã nặng ngàn cân, cô không thể nào mở mắt ra được:

- Liễu Huyền Dạ, Liễu Huyền Dạ...

- Anh ở đây.

- Có phải anh rất hận tôi hay không.

Là cô hại anh không có tu vi, anh vẫn muốn trả thù cô đúng không! Còn muốn cô nợ máu trả bằng máu.

- Cô mau tỉnh lại đi, Tô Tô.

Đó là giọng nói của Chung Linh.

Cô mở mắt ra, Chung Linh và con rắn lớn thật sự ở ngay trước mặt cô, cô vừa định nói cuối cùng hai người cũng đã đến đây, liền phát hiện thân thể của mình không thể khống chế.

Vậy mà cô đang đánh nhau với Chung Linh, hơn nữa cô cố gắng thu hồi cánh tay như thế nào cũng không làm được, tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy chứ? Chẳng lẽ cô đã bị Linh Mộc bám vào người rồi sao?

- Tô Tô, nhanh để cô ta ra khỏi người cô đi, tập trung ý niệm, cô có thể.

Chung Linh sợ làm cơ thể của cô bị thương, càng không ngừng lùi về phía sau, khắp nơi đều bị Linh Mộc áp chế.

Con rắn lớn rất tốt, đứng ở một bên xem náo nhiệt, ánh mắt nhìn cô giống như còn có chút tức giận, cô không nghĩ ra mình trêu chọc anh lúc nào.

- Tốt nhất các người đừng ngăn cản Tôi, cẩn thận Tôi hủy đi thân thể của cô ta.

Đây là giọng nói của Linh Mộc, còn là giọng nói phát ra từ miệng cô, vừa rồi Chung Linh nói cái gì nhỉ? Tập trung ý niệm, làm Linh Mộc rời khỏi cơ thể của cô.

Cô muốn tập trung ý niệm, tập trung ý niệm!

Nhưng nhìn cô ra tay với Chung Linh, cô căn bản không tập trung được! Cô muốn hỏi con rắn lớn nên làm như thế nào đây, lại vẫn không thể phát ra âm thanh, cô đành phải cố gắng tập trung ý thức của mình.

- Chung Linh, cô có học thuật Mao Sơn không?

Con rắn lớn đứng ở bên cạnh nói.

Chung Linh vừa đánh vừa trả lời:

- Từng học rồi.

- Mục đích của thuật Mao Sơn chỉ là siêu độ vong hồn, hàng yêu trừ ma, chủ yếu có tác dụng với quỷ, trên cơ bản pháp thuật không tạo thành tổn thương đối với con người, cô dùng thuật Mao Sơn đối phó với cô ta đi.

Sau khi Chung Linh thay đổi pháp thuật, dường như có thể đối kháng với Linh Mộc.

- Chung Linh, cô còn nhớ rõ những chuyện xưa tôi từng nói với cô không? Hoa anh đào khắp bầu trời, còn có pháo hoa rực rỡ nhiều màu, tôi vẫn muốn mang cô về quê quán của cô, cho cô nhìn thấy cảnh tượng mỹ lệ đó.

Vậy mà Linh Mộc bắt đầu mê hoặc Chung Linh.

Nhưng Chung Linh không bị mê hoặc, còn nhớ tới chuyện cả nhà đều bị diệt:

- Lúc trước tôi tin lời của cô nói, coi cô như bạn bè cho nên mới hại cả nhà cô.

Cuối cùng cô vẫn không thể nào tập trung ý thức, ngay lúc cô gặp đến mức không biết làm sao, Chung Linh không cẩn thận đánh vào bụng của cô, cảm giác đau đớn lan truyền khắp người cô, vậy mà cô có thể cảm nhận được đau đớn rồi.

Chắc là con rắn nhỏ ở trong bụng bị đánh đau, cũng bắt đầu lăn qua lăn lại, rõ ràng là cô cảm nhận được có thứ gì đó tách ra khỏi thân thể cô, rất nhanh lại chui vào lần nữa.

Trong đầu của cô chỉ còn lại một ý nghĩ, cô muốn Linh Mộc này rời khỏi cơ thể của cô, con rắn nhỏ cùng cố gắng phản kháng với cô, cô cảm thấy ý thức của mình lại khôi phục một chút.

Vậy mà có thể không chế thân thể của chính mình, cô dùng hết sức lực toàn thân ôm lấy nham thạch bên cạnh, la lớn:

- Chung Linh, hay là cô dán lá bùa lên người tôi đi.

Không phải trong phim phải dán lá bùa liền không động được sao!

Linh Mộc vùng vẫy ở trong thân thể cô, dường như không phải là đối thủ của con rắn nhỏ, cuối cùng không có biện pháp, đành phải rời khỏi cơ thể cô.

- Các người cho rằng như vậy tôi sẽ không có biện pháp sao?

Cô ta nói xong kéo Tiểu Hoa đứng ở bên cạnh qua, cô trơ mắt nhìn cô ta nuốt Tiểu Hoa xuống.

- Đừng mà.

Cô cầu xin Chung Linh giúp đỡ:

- Chung Linh, cô nhanh cứu Tiểu Hoa đi.

Chung Linh cho cô một ánh mắt cô ấy cũng không có biện pháp nào, cô ấy lại đánh nhau với Linh Mộc, không biết con chồn vàng chui ra từ chỗ nào, xông thẳng đến chỗ con rắn lớn.

Nghĩ đến lúc trước ông ta làm con rắn lớn bị thương, trái tim của cô đều bị kéo cao lên.

Nhưng con rắn lớn cũng không kém cỏi giống như cô dự đoán, chỉ một lát đã giải quyết được con chồn vàng, con chồn đó chết đến nơi còn không biết hồi cải:

- Cậu không dám giết tôi đâu, giết tôi cậu không có cách nào ăn nói với những người khác, Liễu Huyền Dạ, một ngày nào đó tôi sẽ diệt trừ cậu.

- Giết ông tôi còn cần giải thích với ai sao?

Cô còn chưa thấy con rắn lớn làm cái gì, con chồn vàng liền ngã xuống vũng máu.

Mà bên kia, Chung Linh và Linh Mộc vẫn không phân biệt được trên dưới, cô không biết dùng pháp thuật gì cả, chỉ có thể đứng ở một bên lo lắng xuống. Đột nhiên trong lúc đó son động lung lay, rất nhiều tảng đá lăn từ phía trên xuống dưới, hình như sắp sụp rồi.

Cuộc chiến đấu giữa Chung Linh và Linh Mộc bắt đầu ngã trái ngã phải đứng không vững, sau đó cô lại nghe thấy giọng nói đặc ý của Linh Mộc:

- Cảm ơn cô lại giúp tôi giải phong ấn.

Nói xong Linh Mộc đã không thấy tăm hơi, cô hoàn toàn không hiểu ý tứ trong lời nói của cô ta, nhưng nhìn biểu tình của Chung Linh, dường như vừa xảy ra chuyện lớn mà cô không biết.

Son động lắc lư càng lợi hại hơn, con rắn lớn mang theo cô và Chung Linh rời khỏi nơi này trước, đợi cho bọn cô rút lui an toàn, son động hoàn toàn sụp đổ.

- Tôi lại bị cô ta lừa rồi.

- Há?

Cô nhìn con rắn lớn một lát, lại nhìn Chung Linh một lát, vẫn không hiểu rõ mọi chuyện như cũ:

- Linh Mộc đó lại chạy mất rồi sao? Lại bắt trở về không được sao.

- Thực ra son động này là nơi phong ấn, có người dùng Dịch Kinh Biến Quái nhốt Linh Mộc ở bên trong, là sơ sót của tôi, vậy mà trùng kế của cô ta, giúp cô ta hủy đi phong ấn. Bây giờ cô ta còn chưa lợi hại lắm, đợi cô ta nuốt được trăm quý, người nào cũng không phải là đối thủ của cô ta.

Biểu tình của Chung Linh vô cùng nghiêm trọng, tuy cô không hiểu Dịch Kinh Biến Quái là gì, nhưng nghe hiểu sau này Linh Mộc sẽ càng lợi hại hơn, thật sự có thể làm cho mọi người vạn kiếp bất phục.

Đứng ở chỗ này cũng vô dụng, cô định mang Chung Linh và con rắn lớn về nhà của cô trước, nhưng còn chưa đi được mấy bước, con chồn vàng rõ ràng đã chết lại nhảy ra.

- Muốn tôi chết không dễ dàng như vậy đâu, ít nhất tôi phải lôi kéo các người chôn cùng.

Không biết ông ta đang niệm cái gì trong miệng, cô nhìn thấy cảnh vật xung quanh bắt đầu biến hóa, đợi cho tất cả hoa cỏ cây cối đã đứng im, Chung Linh và con rắn lớn biến mất.

Cô vẫn còn đứng trên một ngọn núi, chỉ là bầu trời giống như lớn hơn, nước sông cũng càng trong suốt hơn, khắp nơi đều là cảnh tượng tràn đầy sức sống.

Không đúng! Bây giờ phải là mùa đông mới đúng, sao lập tức lại biến thành mùa hè rồi thế này?

- Chung Linh? Liễu Huyền Dạ?

Cô dọc theo đường núi đi xuống dưới, vẫn luôn gọi Chung Linh và con rắn lớn, nhưng đáp lại cô chỉ có tiếng côn trùng kêu vang và tiếng chim hót.

Dưới chân núi có một thôn trang nhỏ, nhóm thôn dân nhìn thấy người lạ không biết từ nơi nào xuất hiện, đều cảnh giác đánh giá cô, đương nhiên là cô cũng phòng bị bọn họ.

Vậy mà những thôn dân này đều ăn mặc trang phục búi tóc thời xưa, không biết con chồn vàng chết tiết đó đưa cô tới nơi nào rồi.

May mà cô lung lay ở trong thôn xóm một lúc lâu cũng không có ai cảm thấy gợn ghê đuổi cô đi ra ngoài, chỉ là cũng không có một nhà nào dám cho cô ở nhờ.

Đến buổi tối, một mình cô đáng thương tội nghiệp ngồi trước cửa một nhà, bụng cô đã đói đến mức kêu “Ừ ưc”, cô nghĩ ngủ rồi sẽ không đói bụng nữa, cho nên cô dựa vào tường cố gắng ép mình phải ngủ.

Trong lúc mơ mơ màng màng hình như cửa ở phía sau mở ra, có người vỗ vỗ bờ vai cô, cô quay đầu lại nhìn vậy mà nhìn thấy Linh Mộc, cô sợ tới mức nhanh chóng đứng dậy.

- Sao cô lại ở trong này?

Linh Mộc nhìn cô đầy nghi ngờ, dường như căn bản không quen biết cô:

- Trước đây cô nương từng gặp tôi rồi sao?

Cô cẩn thận đánh giá nữ nhân trước mặt mình, tuy bộ dạng cô ta giống hệt Linh Mộc, nhưng lại giống như không phải Linh Mộc, bởi vì nhìn cô ta kiểu gì cũng không thấy giống quý lắm:

- Cô là người sao?

Hình như cô ta không hiểu lời cô nói:

- Tôi không phải là người thì là cái gì?

Nói xong cô ta lôi kéo tay cô đi vào trong nhà:

- Hiện giờ ở đây không yên ổn, cô một mình từ ngoài đến nên không ai dám cho cô vào ở.

Cô ta chuẩn bị cho cô một chút đồ ăn, lại hỏi cô từ đâu tới đây. Cô không dám nói thật với cô ta, đành phải nói mình và người nhà bị lạc nhau.

Sau đó cô ta giới thiệu với cô, thôn trang này tên là thôn Chúc Gia, đa số người trong thôn đều họ Chúc, vì vậy vị trí địa lý của thôn trang rất tốt, cho nên xem như là thái bình.

Mà người phụ nữ này thật sự tên là Linh Mộc, năm nay gần hai mươi mốt tuổi, đã là vợ của người ta, còn mang thai giống như cô vậy, chỉ là cái thai này mới ba tháng.

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 07/10/2018

Chương 20: Tai họa về sau

Dựa theo cách nói của cô ta, hiện giờ là năm Thanh Mạt. Cho nên cô đoán chắc là con chồn vàng đưa cô đến thời gian rất lâu trước kia, mà lúc này Linh Mộc còn sống.

Có phải Chung Linh và con rắn lớn cũng giống như cô, bị đưa đến địa điểm khác nhau hay không?

May mà lúc Linh Mộc còn sống là một người nhiệt tình tốt bụng, chồng của cô ta cũng không tệ, hai vợ chồng nhiệt tình tiếp đãi cô, chỉ là dặn đi dặn lại bảo cô không được bước ra khỏi nhà này.

Bởi vì thôn Chúc Gia ẩn giấu trong một ngọn núi lớn, bình thường đều là tự cung tự cấp, chưa bao giờ tiếp xúc với người ngoài, cho nên tư tưởng văn hóa có vẻ lạc hậu, cũng vô cùng bài xích người bên ngoài. Mặt khác Linh Mộc còn nói cho cô biết, thực ra cô ta vốn cũng không phải là người trong thôn này, cô ta đi theo cha buôn bán đi ngang qua nơi này, kết quả gặp phải mưa to gió lớn ở trên núi, phần lớn mọi người bị lạc còn bị thương, là chồng hiện tại Chúc Bình cứu cô ta.

Bởi vì lúc cô ta bị thương Chúc Bình luôn cẩn thận chăm sóc cô ta, còn không để ý toàn bộ người trong thôn phản đối cho cô ta ở trong nhà mình, dần dần Linh Mộc cũng có tình cảm với anh ta.

Hai người tự định chung thân ngay dưới cây liễu ở trong thôn này, kết thành vợ chồng, hiện giờ tình cảm vợ chồng son càng tốt hơn, rất nhanh là bọn họ có đứa bé rồi.

Cô không tưởng tượng ra được vì sao Linh Mộc hạnh phúc ngọt ngào như vậy lại biến thành quỷ sát, rốt cuộc là có chuyện gì thay đổi cô ta?

Đột nhiên có một cách nghĩ lớn mật còn tự tìm đường chết xuất hiện ở trong đầu cô, nhìn bộ dạng quỷ hồn của Linh Mộc phải hai mươi mấy tuổi mới chết, hay là cô ở bên cạnh cô ta vài năm, để cô ta không chết thảm như vậy là được rồi.

Chung Linh cũng không cần đi khắp thế giới tìm cô ta, càng không cần sợ cô ta làm hại người trên dân gian, đột nhiên cô cảm thấy mình vô cùng thông minh.

Hơn nữa cho dù bây giờ cô muốn chạy cũng không biết trở về như thế nào nha! Đã tới rồi thì cứ an tâm, cô ngay cả quỷ hồn Linh Mộc đều đã đổi mặt, còn sợ cô ta một người còn đang sống sao.

Cô muốn dùng tình yêu cảm hóa cô ta, nghĩ tới đây, cô cảm thấy toàn thân mình tràn đầy năng lượng.

Chỉ là sự thực chứng minh, quả nhiên ý nghĩ này của cô là tự tìm đường chết, Linh Mộc biến thành quỷ là chuyện nhất định phải xảy ra, vậy mà cô còn vọng tưởng đấu với ông trời.

Tuy Linh Mộc và Chúc Bình đã kết hôn một khoảng thời gian, nhưng người trong thôn vẫn không tiếp nhận Linh Mộc như trước, cho nên bình thường cô ta không ra cửa, ở nhà làm việc nhà, làm cơm đợi Chúc Bình trở về ăn cơm.

Bây giờ có cô nói chuyện với cô ta, Linh Mộc ước gì có thể nói cho cô biết tất cả mọi chuyện, đương nhiên chuyện hai chúng cô nói nhiều nhất, vẫn là đứa bé trong bụng.

Ngay lúc cô tự cho rằng mình ở chung với Linh Mộc rất hòa hợp, không biết người trong thôn Chúc Gia biết được tin tức cô ở nhà Chúc Bình từ ai.

Cùng ngày toàn bộ người trong thôn đến vây quanh nhà Chúc Bình, ép Chúc Bình giao cô ra, thôn trưởng đứng đầu lại càng tận tình khuyên bảo:

- Chúc Bình à, cậu và Linh Mộc kết hôn, bây giờ chúng tôi cũng không có biện pháp với cô ta, nhưng hiện tại cậu lại thu nhận và giúp đỡ một người phụ nữ có lai lịch không rõ ràng, cậu bảo cô biết ẩn nói với toàn bộ người dân thế nào đây?

- Thôn trưởng... tôi...

Thực ra trong khoảng thời gian này cô cũng phát hiện, Chúc Bình có vẻ yếu đuối, nếu người khác thật sự ép anh ta làm chuyện gì, anh ta sẽ không có biện pháp nào.

- Thôn trưởng, Tô Tô và người nhà bị lạc nhau, xung quanh nơi này đều là núi, cô ấy còn mang thai, căn bản không có khả năng đi một mình ra ngoài. Ông châm chước một chút, đợi người nhà của cô ấy tìm đến cô ấy nhất định sẽ rời đi, ông nhìn xem cô ấy là một người phụ nữ có thai sẽ không làm mọi người bị thương được!

Cuối cùng vẫn là Linh Mộc đứng dậy, giúp cô nói chuyện.

- Yêu nữ này còn không biết xấu hổ cầu xin thay người khác.
- Vừa thấy cô ta liền biết không phải mặt hàng tốt đẹp gì, nếu không Chúc Bình cũng không bị mê hoặc thành như vậy.
- Đúng vậy, đúng vậy đó!
- Nếu thôn chúng ta xảy ra chuyện gì, nhất định là cô ta làm hại.

...

Nhóm thôn dân cô một lời người khác một câu, cô phát hiện người nói những lời này cơ bản đều là phụ nữ, mà đàn ông lại là bộ dạng háo sắc nheo nheo mắt nhìn chăm chăm vào Linh Mộc.

Mấy người phụ nữ đó nói xong lại chuyển đối tượng công kích sang cô.

- Người phụ nữ có lai lịch không rõ ràng đó cũng chắc chắn không khá hơn chút nào đâu.
- Đã mang thai còn không ở yên trong nhà.
- Ai biết có phải cô ta thật sự bị lạc người nhà hay không.
- Nói không chừng là mang thai con hoang của tên đàn ông nào đó, không dám về nhà.

...

Những người này nói chuyện càng lúc càng khó nghe, Linh Mộc nắm lấy tay cô, dùng ánh mắt an ủi cô, bảo cô đừng so đo với mấy người đó làm gì, nếu không thì bọn họ sẽ nói không ngừng.

Mà Chúc Bình đứng ở bên cạnh thôn trưởng cũng không nói câu nào bảo vệ các cô, nhìn trái tìm có chút lạnh lẽo.

Mà người trong làng âm ỉ xong cũng giải tán hết, sau khi đóng kín cửa nhà Chúc Bình bắt đầu giải thích với Linh Mộc, nói anh ta cũng không có biện pháp nào, dù sao cũng là bọn họ làm sai trước.

Linh Mộc còn luôn nói không sao đâu, cô ta hiểu rõ nỗi khổ của anh ta mà.

Cô là một người ngoài nhìn đều đã có chút tức giận, sao có thể nói là bọn họ sai trước được chứ? Hai người thật lòng yêu nhau ở bên cạnh nhau thì làm sao? Trái lại cô cảm thấy đầu óc người trong thôn Chúc Gia này đều có vấn đề.

Sau hôm ấy, thôn Chúc Gia bắt đầu xảy ra liên tiếp các việc lạ, vốn là trong thôn có mấy con chó chết ở đầu thôn, sau đó một số dã thú trên núi xông vào trong thôn làm người ta bị thương, sau đó là một gia đình ở cuối thôn bị cháy nhà, một nhà năm người đều bị lửa cháy mà chết, không có người còn sống.

Có thể nghĩ là biết, đương nhiên người trong thôn sẽ không cảm thấy những chuyện này đều là tai nạn, bọn họ một mực chắc chắn là người gây tai họa, đều cho rằng Linh Mộc và cô làm hại.

Cô tự hỏi sao có thể có chuyện như vậy được, nhưng đương nhiên bọn họ sẽ không tin lời cô nói. Một buổi sáng tỉnh mơ cô và Linh Mộc bị nhóm người trong thôn ép đi vào bàn thờ trong thôn để thờ cúng.

Bọn họ treo cô và Linh Mộc ở trên giá treo, xung quanh còn chất đầy bó củi, cô nhỏ giọng hỏi Linh Mộc:

- Không phải là bọn họ muốn đốt cháy hai chúng ta đấy chứ?

Linh Mộc cười có lỗi với cô:

- Ngại quá, tôi lại làm liên lụy đến cô rồi.
- Liên lụy hay không liên lụy cái gì, nếu trong khoảng thời gian này cô không thu nhận và giúp đỡ tôi, tôi còn không biết mình sẽ thế nào đâu!

Tuy ngoài miệng cô nói như vậy, nhưng cô không muốn bị chôn sống chết cháy nha!

Vào lúc giữa trưa, thôn trưởng bảo những người dân trong thôn im lặng, để cho ông ta nói vài câu trước:

- Thôn Chúc Gia chúng ta trăm ngàn năm qua không tranh sự đời, cũng đều là mưa thuận gió hòa, vì hai yêu nữ này đến đây, mới xảy ra một số vấn đề làm cho chúng ta đau buồn không dứt. Hôm nay chúng ta sẽ xử tử hai người này, cầu xin ông trời che chở cho chúng ta.
- Được lắm...

- Xử tử, xử tử...

Nhóm thôn dân bị những lời của thôn trưởng làm cho cảm xúc tăng vọt, cầm lấy cây đuốc chuẩn bị đốt bó củi dưới chân chúng cô bất cứ lúc nào:

- Linh Mộc, bọn họ thật sự dám đốt sao?

Linh Mộc ở bên cạnh vẫn không nói gì, cô liếc nhìn cô ta, thấy cô ta thất vọng nhìn Chúc Bình đứng cách đó không xa, mà bộ dạng Chúc Bình vẫn là yếu đuối như trước, cúi đầu không dám lên tiếng nữa.

Từ trong đáy lòng cô cảm thấy Linh Mộc không đáng, chỉ dựa vào khuôn mặt này của cô ta, đặt ở đâu cũng đều là mỹ nữ độc nhất vô nhị, Chúc Bình có thể lấy được cô ta chắc chắn kiếp trước đã cứu vớt thế giới, vậy mà lại không quý trọng thật tốt.

Nhóm thôn dân đã cầm lấy đuốc châm vào bó củi dưới chân chúng cô, chỉ là ông trời đều đã giúp chúng cô, một cơn gió mạnh thổi tới, bọn họ châm lửa nhiều lần mà không cháy.

Ngay lúc cô cảm thấy may mắn, bọn họ trực tiếp bỏ cây đuốc lên trên bó củi, lửa gặp được bó củi khô ráo lập tức đẩy lên ngọn lửa lớn.

Một thoáng chốc cô liền cảm thấy làn da bị ngọn lửa đốt đau, quần áo trên người đã bắt đầu bị cháy, cô nhìn Linh Mộc bên cạnh, lửa bên phía cô ta còn mạnh hơn cô nhiều.

Liễu Huyền Dạ, anh đang ở đâu thế?

Ngay lúc cô cho rằng mình sẽ phải chết không thể nghi ngờ, bầu trời vốn trong xanh đột nhiên có mây đen dày đặc, mấy tia chớp xẹt qua, trong phút chốc có hạt mưa to rơi xuống, dập tắt ngọn lửa lớn vây quanh chúng cô.

Lúc trước đã nói, thôn Chúc Gia này là một thôn trang nhỏ, tư tưởng của nhóm thôn dân khép kín, trình độ văn hóa lại càng thấp, cho nên vô cùng mê tín.

Chỉ mấy tia sét xẹt qua, sấm đánh, tất cả bọn họ đều quỳ ở trên mặt đất, nói là chộc giận thiên thần, cầu thiên thần tha mạng cho bọn họ. Chỉ là may mà bọn họ mê tín, cho nên cô và Linh Mộc mới đại nạn không chết.

Con rắn nhỏ trong bụng cô có vẻ khỏe mạnh, cho nên lần qua lần lại như thế nào cũng đều tốt cả, nhưng Linh Mộc không may mắn như vậy rồi. Bé cưng ba tháng trong bụng vốn đang trong thời kỳ nguy hiểm, Lại quá thất vọng về Chúc Bình, sau khi được Chúc Bình mang về nhà liền bắt đầu chảy máu, cuối cùng đẻ non rồi.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy Linh Mộc thất thố như vậy, cô ta đập bẻ tất cả đồ đạc trong nhà, còn bảo Chúc Bình cút ra ngoài, không muốn gặp anh ta nữa, cuối cùng ôm cô khóc rất lâu.

- Không sao không sao, cô còn trẻ tuổi như vậy, chăm sóc thân thể tốt một chút sẽ dễ dàng mang thai thôi.

Cô vẫn biết mình không biết cách an ủi người khác lắm.

Linh Mộc khóc lóc ở trong lòng cô đến khi không còn sức để khóc, chỉ có thể không ngừng nức nở:

- Đợi không kịp rồi, Tô Tô, tôi không thể đợi được đến lúc đó rồi.

Cô không hiểu ý của Linh Mộc lắm, buổi tối cô dụ dỗ cô ta rất lâu, sau đó mới trở về phòng mình nghỉ ngơi. Mãi đến khi Chúc bình chạy vào phòng cô nói không thấy Linh Mộc đâu nữa, cô nhanh chóng ra ngoài tìm với anh ta, tìm đến hơn nửa đêm cuối cùng phát hiện ra cô ta nằm trong đống cỏ khô, quần áo của cô ta không chỉnh tề, trên làn da trần trụi đều là vết thương.

Trong đôi mắt vốn tràn đầy hạnh phúc lại là một vùng tro tàn, dường như không còn lưu luyến thế giới này nữa.

Cô cời áo khoác của mình bao bọc lấy thân thể cô ta, cũng không dám hỏi cô ta vì sao tối muộn rồi còn ra ngoài, rốt cuộc là ai làm? Cô không dám hỏi chuyện gì, chỉ ôm cô ta mà thôi.

Làm cho cô tức giận chính là thái độ của Chúc Bình, vậy mà anh ta ghét bỏ Linh Mộc, nếu thái độ của cô không cứng rắn mang Linh Mộc về nhà, anh ta căn bản không muốn xen vào việc của các cô nữa.

- Tô Tô, cô có biết hàng thuật không?

Linh Mộc vẫn không chịu đi ngủ, nắm lấy tay cô nói chuyện cô hoàn toàn không hiểu:

- Hàng thuật đó! Chính là dùng một sợi tóc của một người đặt vào người rom là có thể đẩy đối phương vào chỗ chết.

Đây không phải là vu thuật sao?

- Cũng không phải mỗi người đều có thể vận dụng hàng thuật một cách thuần thực, hàng thuật là một loại pháp thuật nghịch thiên, mỗi một lần hàng thuật, liền mất đi một năm sống, đa số những người làm hàng thuật chỉ sống đến bốn mươi tuổi không bệnh mà chết.

- Thực ra rất nhiều hàng thuật đã thất truyền, thầy hàng thuật chân chính không còn lại mấy người, xuất phát từ tâm lý người vì tài mà chết, không có gần vạn lượng bạc bọn họ sẽ không dễ dàng ra tay. Nhưng mà cô biết không? Cho dù hàng thuật đã yếu kém theo năm tháng, nhưng một số hàng thuật nhập môn cũng đủ hành hạ chết một người bình thường.

Nghe Linh Mộc nói, cô có chút sợ hãi:

- Cô nói những chuyện này làm gì vậy?

- Tôi cũng chết vì hàng thuật, người giết tôi chính là cha của tôi.

Linh Mộc đẩy bụng oán hận nhìn phía trước, cô có thể nghe thấy tiếng răng nanh cô ta chạm vào nhau vang lên “Ken két”.

- Cô chết rồi sao? Cô không phải là người à?

Rõ ràng là người còn sống, sao có thể đã chết được?

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 07/10/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Gia tộc chuyên bắt quỷ

- Cô biết cô thật lòng đối xử tốt với cô, cô yên tâm, cô sẽ không làm cô bị thương.

Ngữ khí của Linh Mộc rất bình tĩnh, lại ít đi vài phần dịu dàng.

Cô vẫn không tin trước khi cô gặp Linh Mộc cô ta cũng đã chết rồi, cô nắm lấy tay cô ta:

- Rõ ràng là còn hơi ấm! Cô đừng làm cô sợ có được không?

- Tô Tô, cô kể cho cô nghe chuyện xưa, cô có bằng lòng nghe hay không?

Linh Mộc nói xong câu đó liền rơi vào trầm tư, cô đợi một lúc lâu, cô ta cũng không tiếp tục nói hết, ngay lúc cô cho rằng cô ta sẽ không mở miệng, cô ta chậm rãi nói:

- Thực ra nhà chúng tôi chuyên bắt quỷ, cha tôi tinh thông hàng thuật, là thầy hàng thuật có tiếng. Hàng thuật có ảnh hưởng lớn đến thân thể, cha tôi sống đến năm 45 tuổi, liền biết đại nạn của mình sắp đến rồi...

Sau đó thì sao? Vì vậy nên giết cô trước? Trong lòng cô càng ngày càng có nhiều nghi vấn, cũng càng ngày càng đồng tình Linh Mộc, cho dù là còn sống hay là chết đi, dường như cô ta đều không may mắn.

- Ông ấy chiếm được một bí thuật trong tay vị đạo sĩ nào đó, dùng máu người thân nhất của ông ấy để tế có thể kéo dài tuổi thọ. Sau khi tôi chết, cha tôi ném tôi xuống ngọn núi Chúc Bình phát hiện ra cô, ngọn núi đó vô cùng thần kỳ, vậy mà làm cho xác chết của tôi không xấu, còn giống hệt như lúc còn sống vậy.

Nghe đến đó, cô nhanh chóng nói:

- Nếu đã như vậy, vậy cô quên hết chuyện mình đã chết đi, sống như người bình thường.

- Tô Tô, tôi cũng muốn mà! Cô cho rằng sau khi gả cho Chúc Bình, có thể an tâm ở nhà giúp chồng dạy con, nhưng ông trời không cho, tất cả những chuyện xảy ra đều đã nhắc nhở tôi, tôi đã chết rồi.

- Sẽ không, Linh Mộc, mọi chuyện đều đã qua rồi, đều đã khá hơn rồi.

Tối hôm đó, cô và Linh Mộc nói rất nhiều chuyện, lại không nghĩ rằng đây là lần cuối cùng các cô thành thật nói chuyện với nhau.

Ngày hôm sau tỉnh lại, cô lại không thấy Linh Mộc đâu nữa, chỉ là lần này Chúc Bình không muốn đi tìm cô ta với cô, cô tìm trong thôn Chúc Gia mãi mà không thấy bóng dáng của cô ta, cô nhớ đến ngọn núi cô ấy nhắc lúc trước, liền chuẩn bị đi lên núi thử thời vận, thuận tiện nhìn xem ngọn núi thần kỳ đó ở nơi nào, vậy mà có thể làm cho thi thể giống như người sống.

Ngọn núi đó tìm thấy rất dễ, phong cảnh trên núi giống như lần đầu tiên cô tới nơi này, rõ ràng là sắp hết mùa hạ mà phong cảnh vẫn tươi tốt như cũ.

Cô không hiểu thuật phong thủy, cũng không biết rốt cuộc ngọn núi này tốt ở chỗ nào. Đi vào trong núi một lúc lâu, cô phát hiện mình lạc đường, đường lên núi xuống núi vốn chỉ có một con đường duy nhất, nhưng cô đi tới đi lui lại không tìm thấy con đường đó.

Một người ở trong núi khó tránh khỏi có chút khản trương, bất luận là gió thổi hay cô lay đều có thể dọa cô, cứ lo lắng đề phòng như vậy đi thêm một lát nữa, cô nhìn thấy một cái bia mộ.

Thực ra cô rất sợ những bia mộ như vậy, trên bia mộ không có chữ, lư hương chén đĩa để trên mặt đất đã lâu nên có một tầng rêu xanh thật dày, sau bia mộ không phải là một bãi đất, cô luôn lăm bằm trong miệng xin lỗi cô không có ý quấy rầy đâu, rồi cẩn thận đi đến phía sau bia mộ.

Đẩy nhánh cây cỏ dại ra, vậy mà cô thấy được một bậc thang, dường như bậc thang rất dài, sâu không thấy đáy, là một vùng tối đen. Chẳng lẽ đây là huyết trong truyền thuyết sao? Chắc không phải đâu! Không phải trong sách nói những cái huyết này đều vô cùng kín đáo sao?

Cho dù không kín đáo cũng có rất nhiều cơ quan bảo vệ! Đâu giống như ngôi mộ này, lại có bậc thang để ở chỗ này, cô là người không trộm mộ mà cũng có thể dễ dàng tìm thấy.

Chắc đó không phải là mộ đâu, cô tưởng rằng ngôi mộ đó là tấm bia đá ghi tọa độ gì đó, nghĩ vậy nên tò mò đã thúc giục cô đi xuống đó nhìn xem một cái.

Bởi vì quanh năm bị nhánh cây che khuất, trên bậc thang mọc đầy rêu xanh, cô cẩn thận chạm vào vách tường đi xuống, bên trong tối đen không nhìn thấy được gì cả.

Bỗng nhiên cô có chút hồi hận, trong tình huống nhìn không rõ cảnh vật ở bên trong cô lại càng sợ hãi hơn, năng lực thừa nhận cũng càng giảm đi nhiều hơn.

Suốt đường đi cô luôn xoắn xuýt có cần quay đầu lại không, đi tới đi lui phía trước có ánh sáng, tuy trong lòng cô vẫn còn sợ hãi, nhưng cô vẫn đi về phía trước, khi đến gần cô mới nhìn rõ hóa ra một viên đá phát ra ánh sáng, cũng không biết nó có đáng tiền hay không.

Bậc thang vẫn sâu không thấy đáy như trước, cô phỏng đoán mình đi xuống dưới đất được hai ba mươi thước rồi ấy chứ! Rốt cuộc là ai nhảm chán như vậy, đào một cái lỗ sâu như thế.

May mà trên vách tường đều có tảng đá phát sáng, chiếu sáng tất cả các bậc thang, cô lại đi xuống dưới khoảng ba mươi thước nữa, trước mặt xuất hiện một cái cửa đá.

Cô đẩy đẩy cửa đá, không nhúc nhích một chút nào, chắc là phải dùng cơ quan gì đó mới có thể mở ra được. Cô mò mẫm bốn phía, tìm một lúc lâu cũng không phát hiện ra cơ quan nào, cửa đá rất cao, trên cửa đá có khắc chi chít chữ viết, nhưng cô hoàn toàn không hiểu chữ đó có nghĩa gì.

Không dễ dàng gì mới đi xuống được, chẳng lẽ muốn cô lại đi lên trên sao? Cô mò mẫm trên cửa đá một lúc lâu, không biết đụng phải chỗ nào, đột nhiên cửa đá bắt đầu rung rung.

Một tầng bụi thật dày rơi xuống đầu xuống mặt cô, cô nhanh chóng che mặt mình lại, đợi cho bụi bay hết đi mới mở mắt ra, vậy mà cửa đá chậm rãi mở sang hai bên, mãi đến khi mở ra hoàn toàn.

Cô liếc mắt nhìn vào bên trong, bên trong sương mù lượn lờ, trong sương mù ầm ầm có tảng đá khổng lồ, cô vừa mới chuẩn bị đi vào, con rắn nhỏ trong bụng đá cô một cái. Cô dừng bước sờ sờ cái bụng:

- Con lo lắng cho an toàn của mẹ sao? Không sao đâu mà! Không phải có con bảo vệ mẹ đấy sao!

Cô đi đến trước tảng đá, khí lạnh đập vào mặt, giống như một khối băng lớn lạnh lẽo. Cô muốn giơ tay mò mẫm tảng đá lớn một lát, ai ngờ vừa mới đụng tới tảng đá thân thể đã bị hút vào.

Đợi trước mắt có ánh sáng yếu ớt, đầu còn tảng đá nào nữa, mà cô cũng đã không còn ở nơi ban đầu. Nhưng nơi này không khác nơi lúc trước mấy, là một phòng xây bằng tảng đá, còn có hai cánh cửa.

Đều nói tò mò hại chết mèo, quả nhiên không sai. Cô không hiểu ra sao đi tới thôn Chúc gia, bây giờ lại không hiểu ra sao đi tới nơi không biết, xem ra cô không trở về được rồi.

Đi từ trong một cánh cửa ra ngoài, bên ngoài vẫn là một căn phòng được xây bằng tảng đá, cô tiếp tục ra khỏi phòng, vẫn là phòng bằng đá như cũ, có cảm giác nơi này giống như một mê cung vậy.

Cô không biết mình đi bao lâu, dù sao đi đến khi mình không còn một chút sức lực nữa rồi. Cô ngồi dưới đất đánh giá căn phòng đá này, vẫn giống hệt

căn phòng mình từng đi qua, nếu cô không đi ra được, đợi ở đây hai ba ngày sẽ mất mạng.

Lúc này ngọc thạch màu đen treo trên cổ cô hơi phát ra ánh sáng, cô tháo nó xuống, dường như nó muốn dẫn cô đi ra ngoài.

Thực ra lúc trước cô gọi con rắn lớn vô số lần, nhưng không có bất luận tiếng đáp lại, còn tưởng rằng miếng ngọc thạch này không còn tác dụng nữa!

Cô dựa theo ngọc thạch nhấc nhờ đi qua một gian lại một gian phòng, đi khoảng chừng mười phút, cô cũng không biết có tính là rời đi không, dù sao cuối cùng cô đi đến một căn phòng không như vậy nữa.

Căn phòng này rộng hơn rất nhiều, ở giữa là một cái quan tài, bởi vì xung quanh tường có thứ gì đó phát sáng, cho nên làm người ta không sợ hãi lắm.

Cô đi đến bên cạnh quan tài, giờ tay đẩy nó, đương nhiên là không đẩy ra được, nghe nói người nào mà mở quan tài ra sẽ trừ tức vong linh, cô còn lâu mới làm chuyện đó. Vòng quanh quan tài một vòng, đột nhiên trên đỉnh đầu phát sáng có thứ gì đó rơi xuống, cô tập trung nhìn vào vậy mà là một đám côn trùng như đom đóm.

Nó không ăn thịt người đấy chứ? Cô cẩn thận lùi về sau, sợ đám côn trùng này cùng loại với sinh vật khủng bố như bọ rùa lửa.

Nhưng mà một giây sau, tất cả đám côn trùng trên tường đều bay lượng, cô sợ tới mức lập tức ôm chặt đầu gối xỏm xuống, đợi rất lâu cũng không có thứ gì tập kích cô.

Hóa ra nhưng côn trùng này đều bay về phía quan tài, sau đó quan tài chậm rãi nứt ra, bên trong là một quan tài bằng ngọc trắng, nhìn từ bên ngoài có thể thấy thi thể bên trong mặc đồ màu đỏ.

Dũng khí của cô lại nổi lên, nhẹ nhàng đẩy nắp quan tài ra, vậy mà thi thể trong quan tài lại là Linh Mộc. Cô nhớ rõ Linh Mộc nói xác chết của cô ta sẽ không thối rữa, chết cũng giống như còn sống vậy, nhưng rõ ràng trước mắt là một thi thể mà! Tuy cũng không có thối rữa.

Tuy thi thể này hoàn hảo không thiếu thứ gì, nhưng đã hoàn toàn mất nước, nói một cách chính xác là một cái xác khô, cô lại nhìn thấy Linh Mộc sao? Rốt cuộc người nào mới là giả?

Sau khi cô chào hỏi với Linh Mộc xong, đẩy tất cả nắp quan tài sang bên cạnh, trong quan tài không có thứ gì chôn cùng, chỉ có một sổ trang sức đơn giản.

Cô tìm một lúc lâu mới thấy gổ đầu của Linh Mộc giống cái hộp, lại dùng dũng khí rất lớn cho tay vào trong quan tài lấy cái hộp đó ra.

Có quỷ mới biết cô có bao nhiêu dũng khí, càng không biết người nào cho cô mượn lá gan.

Mở cái hộp không biết chất liệu là gì ra, cô thấy bên trong có một cái khăn tay và một số hạt giống gì đó, trên khăn tay có viết chữ, may mà cô còn biết chữ phồn thể.

Sau khi đọc xong cả người cô không được tốt lắm, chắc chắn Linh Mộc trong quan tài là thật, Linh Mộc cô gặp ở thôn Chúc Gia cũng là thật.

Nội dung trên khăn tay đại khái là, quả thật cha của Linh Mộc tính dùng cô ta huyết tể, cho nên hạ hàng thuật lên người Linh Mộc, nhưng trước khi Linh Mộc chết đã tự tay giết chết cha cô ta, còn trộm vĩnh sinh cổ của cha cô ta. Vĩnh sinh cổ chính là hạt giống trong cái hộp kia, để nó trên thi thể người kia có thể sống lại, cũng có thể đạt được vĩnh sinh. Nhưng nó cũng có di chứng, trí nhớ của người sống lại sẽ rối loạn, mà thế gian này chỉ có hai cổ.

Cho nên cô gặp được Linh Mộc là vì trước khi chết cô ta đã trồng vĩnh sinh cổ cho mình, nhưng cô ta lại quên mất chuyện này, cho rằng mình đã chết.

Mà sở dĩ thi thể Linh Mộc ở chỗ này là vì Linh Mộc lạm sát kẻ vô tội, giết chết tất cả thôn dân thôn Chúc Gia...

Cái gì? Rõ ràng hôm nay lúc cô ra cửa, những thôn dân này vẫn còn rất tốt mà, sao tất cả đều bị Linh Mộc giết chết rồi hả? Cô nhanh chóng nhìn xuống tiếp.

Linh Mộc còn giết đạo sĩ đề nghị cha cô ta dùng cô ta làm huyết tể, con cháu của đạo sĩ lại giết chết Linh Mộc, chôn ở nơi này.

Bởi vì oán khí của Linh Mộc quá nặng, cho nên phong ấn cô ta ở trong này, nhưng trong quá trình phong ấn Linh Mộc có một hồn một phách chạy trốn.

Sau khi đọc xong chữ trên khăn tay, trong đầu cô hỗn loạn, cô cảm thấy mình vẫn không hiểu rõ mọi chuyện như cũ, rất loạn... Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Cô ép buộc mình tỉnh táo lại, sắp xếp lại tin tức này.

Dựa theo trình tự thời gian, cha của Linh Mộc muốn giết cô ta, nhưng trước khi Linh Mộc chết đã trồng vĩnh sinh cổ cho mình nên còn sống, sau đó được Chúc Bình cứu trở về, sau đó lại gặp cô, kế tiếp xảy ra những chuyện cùng cô trải qua. Hai lần liên tục bị người thân vứt bỏ, Linh Mộc liền giết người.

Cuối cùng bị con cháu của đạo sĩ kia giết chết phong ấn thi thể ở nơi này...

Lí giải này rất được, cô cảm thấy tất cả mọi chuyện đều thông suốt, một hồn một phách Linh Mộc chạy trốn bị người nhà của Chung Linh bắt lại, lại bị

Chung Linh thả ra, còn lại đã bị phong ấn ở nơi đây, sau đó lại được các cô thả ra.

Nói như vậy ngọn núi cô đi lên là ngọn núi ở phía sau thôn các cô? Mà sau khi thôn Chúc Gia bị diệt, rất nhiều năm sau lại có người đến sinh sống, thành thôn các cô?

Không thể tưởng tượng nổi, chuyện gì xảy ra thế này?

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 10/10/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chồng rắn bá đạo

Đã lý giải được rõ ràng, cô không biết Linh Mộc đang nằm trong quan tài có thể đột nhiên mở to mắt giết chết cô hay không, nhưng theo tình huống trước mắt, cô ta vẫn bị phong ấn.

Cô ép buộc mình nhất định phải bình tĩnh, cho nên con chồn kia đưa cô đến thời gian Linh Mộc còn sống, sau đó không may cô xông vào phòng đá tới chỗ này, thực ra thời gian này đều sai hết, cô phải về như thế nào đây?

Sợ xác chết Linh Mộc sẽ vùng dậy, cô đóng nắp quan tài lại, nhét khăn tay và vĩnh sinh cổ vào trong túi áo. Căn phòng đá này ngoại trừ cửa cô đi vào thì không còn cửa ra nào khác, cô tìm khắp nơi, nói không chừng có năng lực đánh bật đánh bọ đục tới cơ quan nào đó, có lẽ có thể đi ra ngoài.

Ngay lúc không thu hoạch được gì dự định đi theo cánh cửa cũ ra ngoài, tất cả côn trùng vừa mới chui vào quan tài đều bay ra, không có tấn công cô mà bay loạn khắp nơi không có mục đích.

Chúng nó không ngừng đụng vào bốn vách tường, nhao nhao hóa thành tro tàn rơi xuống đất, còn phát ra âm thanh ‘xèo xèo’ vì bị đốt cháy. Cô còn chưa hiểu chúng nó bị làm sao vậy, mặt đất bắt đầu lung lay, không phải sắp sập xuống đấy chứ?

Lần này không có con rắn lớn và Chung Linh mang cô ra ngoài, cô khẩn trương bắt chập tất cả mở nắp quan tài ra chui vào. Có lẽ ở chung với Linh Mộc một khoảng thời gian cho nên ta không sợ hãi lắm, hơn nữa trong quan tài có mùi thuốc kỳ lạ, giống như có thể ngưng thần tụ khí.

Thấy tảng đá trên đỉnh đầu sắp rơi xuống, cô dùng hết sức lực kéo nắp quan tài lại, sau đó liền nghe thấy tiếng tảng đá đập vào trên quan tài.

Đầu của cô cũng đụng vào quan tài, nhất thời đầu văng mắt hoa, mắt nổ đom đóm. Phòng đá càng lắc lư mạnh hơn, cô vốn ngồi cân bằng, kết quả bị hoảng sợ nên nằm bên cạnh thi thể Linh Mộc.

Quay đầu nhìn da mặt bọc xương của Linh Mộc trước mặt, cô có chút khiếp sợ:

- Dựa vào quan hệ không tệ lắm của chúng ta, cô nhất định phải phù hộ cho tôi đó!

Không lâu sau, phòng đá bị sập càng nghiêm trọng hơn, cô cảm thấy rất nhiều tảng đá đập lên trên quan tài, cô thầm nghĩ mình sẽ không bị chôn dưới đồng đá này đấy chứ!

Đợi cho bốn phía yên tĩnh lại, quan tài cũng không còn lắc lư nữa, cô gơ tay đẩy nắp quan tài, nhưng quan tài đã bị tảng đá đè chặt, cô lại dùng chân đá vào quan tài, vẫn không nhúc nhích chút nào.

Nhưng mà yên tĩnh không duy trì lâu lắm, lắc lư mạnh hơn lúc trước rất nhiều, cô cảm thấy mặt đất sụp xuống, quan tài rơi thẳng xuống phía dưới, trong quá trình đó không gặp phải trở ngại, còn không ngừng xoay tròn. Cô lắc lư trong quan tài, thân thể không ngừng đụng vào quan tài ngọc, khắp nơi trên người đều xanh tím.

Cảm giác rơi xuống này giằng co rất lâu, cô loáng thoáng nghe được tiếng nước, ngay sau đó quan tài giống như rơi trên mặt nước, cũng ngừng rơi xuống. Quả thật là ở trên mặt nước, bởi vì cô có thể cảm nhận được quan tài trôi theo dòng nước.

Đã không còn tảng đá đè trên quan tài, cô muốn đẩy nắp quan tài ra nhìn xem mình đang ở nơi nào, nhưng mà đây lần đầu tiên không có phản ứng, cô

còn tưởng rằng mình không dùng nhiều lực, lại dùng cả tay chân đẩy nấp quan tài, vẫn không có phản ứng như cũ, không phải cô bị đẩy kín bên trong đó chứ!

Có thành ngữ gọi là họa vô đơn chí, cô tưởng rằng hơn nửa năm này cô đã gặp toàn bộ chuyện xui xẻo rồi, nhưng dường như ông trời không muốn dễ dàng bỏ qua cho cô.

Bụng hơi đau đớn, không giống như đau đớn ngoài da thịt, cũng không phải con rắn nhỏ lộn nhào trong bụng cô, mà là một cơn đau đớn co giật.

Cô có dự cảm không tốt, ít nhất con rắn nhỏ còn ba tháng mới có thể sinh ra, sẽ không xảy ra chuyện gì đấy chứ? Hình như giữa hai chân có một luồng nhiệt chảy ra, cô nhìn thấy rất nhiều máu, hoảng sợ hơn lúc trước rất nhiều.

Không phải con rắn nhỏ vô cùng khỏe mạnh sao? Nó là đứa bé của xà tiên, nên lần qua lần lại thế nào đều sẽ không gặp chuyện không may chứ? Sao có thể sinh non được?

Cô hoài nghi mình hoa mắt, vỗ mạnh vào mặt mình, nhưng bụng càng ngày càng đau đớn hơn, cô không nhịn đau được kêu ra tiếng:

- Bé cưng, con đừng có việc gì, ngàn vạn lần đừng có việc gì.

Lúc này cô hoàn toàn quên mất lúc trước mình hi vọng quái thai này rời khỏi cơ thể cô bao nhiêu, trong đầu cô chỉ còn có một ý niệm, chính là đứa bé không có việc gì, cô cũng không muốn đứa bé có việc.

Cô nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng:

- Lát nữa cha con sẽ đến thôi, chúng ta đều không sao đâu, con hãy kiên trì thêm một lát nữa.

Cô không biết mình khóc khi nào, nước mắt một giọt một giọt lướt qua đôi má.

Lại trôi nổi một khoảng thời gian rất dài, tất cả sợ hãi của cô đã bị lo lắng và đau đớn thay thế:

- Liễu Huyền Dạ, anh chết ở đâu vậy...

Cô đã không còn sức lực để nói chuyện, tuyệt vọng nằm trong quan tài, cảm nhận được con rắn nhỏ chậm rãi biến mất trong thân thể cô.

Đột nhiên quan tài lung lay dữ dội, nắp quan tài được người ta mở ra từ bên ngoài, ánh mặt trời chói mắt chiếu vào, cô nhìn thấy đầu rắn to hù chết người của con rắn lớn, bây giờ cảm thấy cái đầu đó vô cùng đáng yêu.

- Liễu Huyền Dạ, anh đến rồi!

Sau đó liền không biết chuyện gì nữa.

Theo Diệp Tử nói, cô nằm trên giường trọn vẹn nửa tháng, trong nửa tháng này cô giống như không có dấu hiệu còn sống, cô ấy và Chung Linh đều vô cùng lo lắng.

Không biết Liễu Huyền Dạ dùng phương pháp gì cứu cô và con rắn nhỏ, tóm lại con rắn nhỏ không sao, vẫn nằm trong bụng cô như cũ, mà cô cũng trở lại. Cô cũng không hỏi anh giống như trước vậy, tóm lại không có việc gì là tốt rồi, quân biện pháp của anh làm gì!

Sau khi tỉnh lại cô vẫn nằm ở trên giường như cũ, toàn thân không có một chút sức lực, toàn Chung Linh chăm sóc cô. Khăn tay và vĩnh sinh cô được Liễu Huyền Dạ đặt bên gối đầu của cô, mà anh thì không biết tung tích.

Ừm, ngoại trừ lúc cô mới mở mắt ra thấy anh canh giữ ở bên giường, một tuần qua đi, cô chưa từng gặp lại anh, cũng không biết anh đi nơi nào.

Bây giờ trong lòng cô đầy tranh dữ dội, là cô hại Liễu Huyền Dạ không còn tu vi, cho nên theo lý thường anh trả thù cô là chuyện phải làm, nhưng sẽ không có khả năng nghĩ cách cứu lại? Không phải nợ máu trả bằng máu sao? Anh thật sự sẽ đợi cô sinh con rắn nhỏ xong thì giết cô sao?

Trong khoảng thời gian không đợi được Liễu Huyền Dạ, cô đưa khăn tay cho Chung Linh, Chung Linh cảm thấy với thực lực hiện giờ của cô ấy không thể nào bắt được Linh Mộc, cho nên dự định đi tìm con cháu của đạo sĩ phong ấn Linh Mộc.

Trải qua nhiều lần thăm hỏi, vậy mà nhà đạo sĩ này và đạo sĩ Trương thiếu chút nữa giết chết cô là người một nhà, là người giúp ông cụ Đồng lấy hai hòn phách của chị em Uyển Thanh Uyển Tinh, phong ấn trong hồ nước nhà mình, sau đó đạo trưởng Trương lại làm Uyển Tinh tan thành mây khói, quả nhiên nhà này giỏi phong ấn.

- Nhưng tôi thấy hành động việc làm của đạo trưởng Trương với Uyển Thanh Uyển Tinh, còn muốn giết cô bị mệnh nữa, chắc chắn không phải người tốt, người nhà bọn họ...

Cô biểu đạt lo lắng của mình với Chung Linh.

Chung Linh giải thích với cô:

- Giống như thế gia bất quý nhà chúng ta vậy, có các ngành không lồ, đạo trưởng Trương kia không phải là nhà họ Trương chính thống, theo tôi được biết, người nhà họ Trương tương đối chính trực.

- Vậy cô ngần ngại lần đầu tìm làm người, chính người nhà bọn họ khuyên cha của Linh Mộc dùng phương pháp huyết tể, mới xảy ra những chuyện sau này, dù sao nhà bọn họ cũng phải chịu trách nhiệm chuyện này.

Cô không nói cho Chung Linh chuyện cô sống cùng với Linh Mộc, dù sao Linh Mộc và cô ấy có huyết hải thâm cừu, cho dù cô cảm thấy Linh Mộc đáng thương biết bao nhiêu, nhưng quả thật cô ta giết người quá nhiều, cũng phải trả giá thật lớn với những hành động của mình.

- Quả thật nhà họ Trương không thể trốn thoát được trách nhiệm, cho nên nhanh chóng bắt được Linh Mộc trở về cũng là sứ mệnh hiện giờ của bọn họ.

Khoảng thời gian kế tiếp Chung Linh bắt đầu bận rộn với người nhà họ Trương đối phó với Linh Mộc, mà Linh Mộc mới phá được phong ấn, chắc là cần nghỉ ngơi lấy lại sức, không có một chút tin tức.

Một mình cô ở lại trong nhà trọ đã có thể xuống giường đi lại, mà Liễu Huyền Dạ vẫn còn chưa trở về.

Buổi tối cô đi ngủ sớm, trong lúc ngủ mơ thấy có thứ gì đó lạnh lẽo cứng rắn leo lên người cô, cô sợ tới mức lập tức tỉnh táo lại, sau đó mới phản ứng kịp là Liễu Huyền Dạ trở lại.

Động tác của anh rất nhẹ giống như sợ đánh thức cô, áo ngủ của cô bị anh cởi ra, cảm giác anh quấn lấy người cô càng ngày càng gấp, đương nhiên cô biết anh muốn cái gì.

Cô cũng không biết mình bị làm sao vậy, nghĩ đến trong khoảng thời gian này anh không quan tâm cô và con rắn nhỏ, một ngọn lửa giận dâng lên.

Cô đẩy mạnh cái đầu rắn của anh ra, vậy mà Liễu Huyền Dạ trượt từ trên người cô xuống, cút sang một bên:

- Em muốn mưu sát chồng.

- Anh làm sao vậy? Bị thương sao?

Anh biến thành hình người, cô nhanh chóng kiểm tra xem anh bị thương ở chỗ nào, lại bị anh đẩy ra:

- Không sao, chỉ là vết thương nhỏ thôi, nghỉ ngơi là tốt rồi.

Cô cũng không nói gì thêm, ngồi ở trên giường nhìn chăm chăm chắn ngăn người, thực ra cô rất muốn hỏi anh trong khoảng thời gian này anh đã đi đâu, có rất nhiều rất nhiều chuyện muốn hỏi anh, nhưng bây giờ cô lại không hỏi được.

- Anh sẽ không giết em.

- Hà?

Cô cảm thấy đôi khi phản xạ của cô rất dài, hơn nữa chỉ số thông minh còn không đủ dùng:

- Anh nói cái gì?

- Anh nói...

Đột nhiên Liễu Huyền Dạ nắm lấy vai cô, nói từng chữ từng câu:

- Cả ngày em đừng nghĩ đến những chuyện linh tinh nữa, anh sẽ không giết em, cho dù em sinh đứa bé ra cũng vậy.

- Vì sao? Không phải anh nói...

Nợ máu phải trả bằng máu sao? Bỗng nhiên cô vô cùng hi vọng anh mở miệng nói, anh không nỡ giết cô là vì... Anh thích cô.

Liễu Huyền Dạ liếc mắt một cái liền nhìn thấu cô:

- Bây giờ em là vợ của anh, còn là mẹ của con anh nữa, vì sao anh phải giết em?

Cô cảm thấy con người của cô đúng là kỳ! Ý vào sủng mà kiêu, đây là căn bệnh phải trị:

- Nhưng Linh Mộc nói tôi hại anh không có tu vi, hơn nữa còn nói anh là người nợ máu phải trả bằng máu!

- Bọn họ nói mà em cũng tin sao?

- Tôi chỉ tin lời anh nói.

- Có thể thay máu bằng thứ khác...

Bỗng nhiên Liễu Huyền Dạ cười không có ý tốt, tay lại bắt đầu không thành thật chiếm tiện nghi của cô.

Đột nhiên chỉ số thông minh của cô lại không đủ dùng, một lúc lâu sau mới hiểu được ý của anh, lập tức đẩy vào eo của anh, tức giận nói:

- Con rắn dâm đẳng.

Không biết có phải cô dùng sức hơi nhiều hay không, Liễu Huyền Dạ bị cô đẩy nhẹ lại lung lay một chút:

- Đúng là ác độc, vết thương của anh chịu vì em đó.

Cái gì? Bị thương vì cô? Cô còn muốn tiếp tục hỏi, đã bị anh chặn miệng, cuối cùng cô cũng hiểu rõ câu nói nào đó, ngoài miệng nói không cần nhưng thân thể lại rất thành thực, không biết cô đã quen Liễu Huyền Dạ động chạm từ lúc nào, còn không có tiền đồ bị anh đụng chạm một chút toàn thân liền nhũn ra.

Một lúc lâu sau Liễu Huyền Dạ mới buông ra, hai mắt cô mê ly thờ hồn hèn nhìn anh, dùng ánh mắt hỏi sao anh lại dừng lại rồi?

- Chồng em bị thương...

Anh tránh đi bụng của cô cẩn thận đỡ cô ngồi phía dưới người anh:

- Ngoan, tự mình động.

Dường như giọng nói của anh có thể mê hoặc lòng người, mà cô cam tâm tình nguyện bị anh dẫn đường...

Dịch: Hà My

Biên tập: Bảo Nhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 10/10/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Lại có án mạng

Một đêm này Liễu Huyền Dạ giống như giấc mộng hôm thành thân vậy, vô cùng dịu dàng, kiều diễm xuân sắc đầy phòng, cô ngủ say trong lòng Liễu Huyền Dạ, mà ánh trăng sáng ngoài cửa sổ cũng không rảnh rồi, chiếu lên vẻ mặt hạnh phúc của cô.

Ngày hôm sau tỉnh lại, cô giờ tay sờ soạng bên cạnh mình, Liễu Huyền Dạ đã rời đi rồi. Nghĩ đến anh vẫn còn đang bị thương, cô lập tức ngồi dậy, sau đó lại nghĩ đến tối hôm qua tình lực của con rắn dâm đẳng nào đó thật sự rất tốt, chắc chắn bị thương không nặng.

Ngủ một lúc đến giữa trưa mới tỉnh, cô rửa mặt xong liền chuẩn bị đến phòng bếp tìm chút đồ ăn, lúc đi ngang qua phòng khách phát hiện Liễu Huyền Dạ đang ngồi trên sân thượng phơi nắng.

Cô lập tức đi tới:

- Anh không ra ngoài à?

- Thời tiết lạnh như thế ra cửa làm gì?

Mí mắt của Liễu Huyền Dạ cũng chưa nâng lên, chuyển người lại đối mặt với mặt trời, hình như ngủ thiếp đi rồi.

Thực ra tuy Liễu Huyền Dạ rất lợi hại, nhưng vẫn chỉ là một con rắn, cho nên vô cùng sợ lạnh, cô còn tưởng rằng anh cần ngủ đông cơ!

Bây giờ vừa mới hết năm, quả thật trời vô cùng lạnh. Nói đến tết vừa đúng là khoảng thời gian cô hôn mê nằm ở trên giường, cũng chưa thể về nhà trải qua năm mới với bà ngoại, đây là ngày lễ đầu tiên cô không ở bên bà ngoại.

Vừa định đợi thêm vài ngày cô sẽ trở về, tin tức của Chung Linh đã đến rồi, bây giờ cô ấy và Diệp Tử đang ở thành phố N, bên kia lại xảy ra án mạng,

địa điểm là trong trường học bên cạnh khách sạn Tường Vi.

Lần trước cô đã nói rồi, khách sạn Tường Vi ở vùng ngoại thành thành phố N, không có nhiều người ở gần đây lắm, cũng vì có trường học lâu năm, cho nên có một số cửa hàng nhỏ.

- Tôi muốn đến thành phố N một chuyến, anh muốn đi không?

Liễu Huyền Dạ tròn mắt nhìn cô:

- Em đi chỉ có thêm phiền phức, hơn nữa...

Anh nhìn cô từ trên xuống dưới:

- Nhanh như vậy đã khỏi vết sẹo nên quên đau rồi hả?

Cô biết anh nói đến lần cô thiếu chút nữa mất đi cái mạng nhỏ của mình, thiếu chút nữa làm con của anh chết từ trong trứng nước:

- Lần trước vì để cho Tiểu Hoa chạy nên tôi muốn bù lại chút gì đó, bây giờ thì khác rồi, Linh Mộc cô ta...

Cô không có nói chuyện về Linh Mộc cho Liễu Huyền Dạ biết.

Nhưng bất luận như thế nào, cô đều muốn đích thân gặp Linh Mộc, bi kịch của cô ta cô tận mắt nhìn thấy, cô không thể nhìn cô ta sát hại sinh linh được, hơn nữa nếu không có cô ta, nói không chừng cô đã chết ở thôn Chúc Gia không về được.

- Nếu tôi nhất định phải đi thì sao?

Cô nhìn Liễu Huyền Dạ, dù sao anh cũng không ngăn cản được cô:

- Nhớ rõ mang ngọc thạch theo, nếu Chung Linh không ứng phó được, đừng gắng gượng.

- Được.

Không ngờ Liễu Huyền Dạ đồng ý nhanh như vậy, thực ra anh cũng không máu lạnh như trong tưởng tượng!

Chỉ là khi cô cầm ngọc thạch đi đến thành phố N, mới phát hiện cô chưa một lần cầm ngọc thạch gọi Liễu Huyền Dạ, cũng không biết có phải anh lừa gạt cô hay không.

Cô yên tâm thoải mái lừa gạt Liễu Huyền Dạ tiền gọi taxi đến trường học, Chung Linh và Diệp Tử đã đợi cô ở cửa trường học từ sớm, bên cạnh còn có một người đàn ông xa lạ đang đứng, khoảng chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi.

Nhìn thấy cô, Diệp Tử nhảy đến cạnh chân cô cọt xát muốn cô ôm, cô khó khăn ngồi xổm người xuống ôm lấy cô ấy, lại nghe Diệp Tử nhỏ giọng nói với cô:

- May mà cô đã đến rồi, cuối cùng không cần đi đường rồi.

Hóa ra Diệp Tử coi cô là phương tiện giao thông của cô ấy.

Bên ngoài trước mặt người khác Diệp Tử không nói lời nào, dù sao cho dù là ai nhìn thấy một con thỏ trắng nhỏ nói chuyện cũng coi cô ấy như yêu quái.

- Tô Tô, vị này chính là Trương Doãn Hiên.

Chung Linh giới thiệu người đàn ông xa lạ bên cạnh cô ấy.

Cô lập tức phản ứng kịp, người đàn ông này là người của nhà họ Trương:

- Xin chào, tôi tên là Tô Tô.

Sau đó dùng ánh mắt đầy nghi vấn nhìn Chung Linh hỏi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Nữ sinh trong một tòa ký túc xá đều đã chết, đầu còn không biết đi đâu rồi, cảnh sát đến đây một chuyến lại một chuyến cũng không điều tra ra được. Hiệu trưởng trường học quen Trương Doãn Hiên, cho nên mời anh ta qua đó xem trường học có thứ gì đó không sạch sẽ hay không, đúng lúc ta cũng đến đây nên đi cùng anh ta.

Chuyện này lại nói cho chúng cô biết một lần nữa, không phải chuyện gì cũng đều tìm chú cảnh sát:

- Vậy mọi người cảm thấy chuyện này do Linh Mộc làm sao? Có phát hiện gì chưa?

Chung Linh lắc đầu:

- Trước mắt còn chưa chắc chắn, chúng tôi định ở lại trong trường học, đợi cô ta ra tay lần kế tiếp.

- Người trong trường học có đảm bảo an toàn không? Chúng ta có ba người, được rồi, chỉ có hai người mới đối phó được Linh Mộc, trong trường học có nhiều người như vậy, đến lúc đó căn bản mọi người không làm gì được.

Chắc là lúc đó cô mới hạ quyết tâm muốn học mấy chiêu pháp thuật bất quý, cũng không phải nói là bất quý, chỉ cần có thể hù dọa bọn họ là được rồi.

Lúc này Trương Doãn Hiền vẫn đứng bên cạnh không nói gì đã mở miệng:

- Tôi sẽ sắp xếp người trong trường học, mọi người không cần lo lắng.

Oa, giọng trầm như đại bác trong truyền thuyết, giọng nói của Trương Doãn Hiền lập tức làm cô chấn động, cũng không phải nói để nghe biết bao nhiêu, chỉ cảm thấy có lực sát thương rất lớn, đứng trước mặt anh ta cô liền biến thành con cừu nhỏ.

Cô đi theo Chung Linh đến gian ký túc xá kia, thi thể đã được mang đi, nhưng trên vách tường đều là vết máu, có thể tưởng tượng ra được hình ảnh lúc đó đầm máu biết bao nhiêu.

- Đây là lần đầu tiên Linh Mộc thoát ra khỏi phong ấn giết người đúng không?

- Nếu chuyện này thật sự do cô ta làm, chắc là lần đầu tiên, cô nhìn ra được gì sao?

Chung Linh quay đầu hỏi cô, sau đó vào ký túc xá.

Cô đứng ở cửa không dám đi vào:

- Tôi có thể nhìn ra được gì sao?

Bỗng nhiên cô ngửi thấy được mùi thuốc kỳ lạ, rất quen thuộc, cô cố gắng hồi tưởng lại ở trong đầu, là hương vị trên thi thể của Linh Mộc:

- Chung Linh, cô có ngửi được mùi của đạo trường nào đó không?

- Cô cũng ngửi được sao?

Trương Doãn Hiền ở bên cạnh tò mò nhìn cô:

- Đây là thảo dược duy nhất có ở nhà họ Trương làm cho xác chết không thối rữa, lần đầu tiên tôi đã ngửi thấy.

Vậy hẳn là Linh Mộc không sai, cô nói chuyện trước quan tài cho bọn họ, lập tức kết luận hung thủ là Linh Mộc.

- Với hiểu biết của tôi về cô ta, không lâu sau cô ta nhất định sẽ ra tay, bây giờ cô ta còn chưa khôi phục hoàn toàn, nếu để cô ta cắn nuốt trăm quỷ, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi chắc chắn chuyện này là Linh Mộc làm, chúng cô liền rời khỏi ký túc xá đi làm quen với hoàn cảnh. Chắc là xảy ra án mạng nên học sinh trong trường học đều ít đi tinh thần phấn chấn, mỗi người đều cúi đầu vội vã đi về phía trước, đột nhiên cô bắt đầu hoài niệm khoảng thời gian cô học đại học.

- Tô Tô.

Trong lòng Diệp Tử không chịu nổi tình mạch, gọi nhỏ cô, cô cúi đầu nhìn cô ấy một cái:

- Sao thế?

- Trong trường học của cô có các loại khủng bố trong truyền thuyết hay không, trường học được xây trên các ngôi mộ... Còn có trên cầu thang xuất hiện thêm một số người...

Hình như mỗi trường đều lan truyền chuyện ma quỷ như vậy:

- Cô khoan hãy nói, không phải bên cạnh nơi này là một bãi tha ma à! Nếu để học sinh trong trường biết mỗi ngày đều gần một đám quỷ như vậy, chắc là sợ tới mức không dám đi học.

Giọng nói của Diệp Tử rất nhỏ, cô cũng không kim lòng nổi giảm âm lượng của mình xuống.

- Hai người đang nói chuyện gì thế?

Chung Linh ở bên cạnh thấy cô và Diệp Tử nói nhỏ, tò mò hỏi.

- Chúng tôi đang nói về chuyện ma quỷ!

Trước kia cô đều cảm thấy chuyện ma quỷ đều là gạt người, bây giờ thì, haizz... Khó không thể tả.

Nói đến cùng đều do Liễu Huyền Dạ.

- Đúng rồi, sao Huyền Dạ đại nhân đồng ý để cô đến đây vậy?

Cô nở nụ cười:

- Chắc là lương thiện xuất hiện?

Thực ra Liễu Huyền Dạ vẫn nói một chút.

- Tô Tô, sao cô không gọi là con rắn nữa, bắt đầu gọi tên rồi sao?

Diệp Từ chớp đôi mắt đỏ đỏ rưng rưng nhìn cô hỏi.

- A, không phải tên để người ta gọi đấy sao! Hơn nữa còn nói con rắn lớn kia, không lễ phép lắm.

- A... Thật sự là như vậy à!

Diệp Từ ý vị thâm trường kéo dài âm cuối, cô xoa mạnh lông mềm như nhung trên đầu con thỏ, sao có thể có con thỏ thích tò mò như vậy.

Sau khi kết thúc đề tài này, chúng cô đi đến tòa nhà dạy học, bởi vì vừa rồi Diệp Từ nói về chuyện ma quỷ trên cầu thang, lúc cô leo cầu thang không kìm nổi đếm bậc thang.

- 1, 2, 3, 4, 5,... 11, 12.

Tầng một có 12 bậc.

Tầng hai có 12 bậc.

Tầng ba có 12 bậc.

Tầng bốn có 13 bậc...

Mười ba bậc sao? Cô dừng bước quay đầu lại nhìn, vẫn là 13 bậc, đột nhiên cảm thấy da đầu hơi run lên:

- Chung Linh, lúc xây cầu thang có phải số lượng bậc thang đều như nhau không?

Chung Linh không hiểu gì cả nhìn cô nói:

- Tôi đâu có biết?

- Số bậc thang ở tầng này khác với ba tầng trước!

Chung Linh cũng nhìn bậc thang, không phát hiện ra điều gì khác thường:

- Có lẽ người ta có ý thiết kế như vậy, có lẽ công nhân sơ ý làm sai.

Thật sự như vậy sao?

Cô cũng không nghĩ tiếp nữa, đi theo Chung Linh lên tầng 6, mỗi gian phòng học đều nhìn kỹ, mọi phòng đều bình thường, cô không đếm bậc thang tầng năm và tầng sáu nữa.

Lúc xuống tầng đi ngang qua tầng 4, hình như cô ngửi được mùi máu tươi, đẩy đẩy Chung Linh:

- Cô có ngửi thấy mùi của đạo trường nào đó không?

Chung Linh nhú mày không nói gì, xem ra cô ấy cũng ngửi được, chúng cô mở mỗi gian phòng học tầng 4 ra, không phát hiện ra Linh Mộc và thi thể.

Lại tìm một vòng mới tìm được nơi tỏa ra mùi máu tươi, vậy mà truyền từ bậc thang ra, cô nhìn chăm chăm bậc thang không rời mắt, sau đó một màn quỷ dị xuất hiện, máu chảy ra từ trong bậc thang xi măng, thấm càng nhiều bậc thang xuống dưới.

Cô khản trương ôm Diệp Từ:

- Cô ta đến đây sao?

Chung Linh lắc đầu:

- Cô ta không có ở đây, gần đây cũng không có quý.

- Vậy xảy ra chuyện gì thế?

Chung Linh lại lắc đầu.

Cuối cùng chúng cô báo cảnh sát, cảnh sát bao vây trường học lại không để cho các cô đi vào, cô và Chung Linh đành phải đợi ở dưới tầng, sau khi Trương Doãn Hiến nhận được tin tức cũng đi tới, năng lực của anh ta rất mạnh, không biết nói gì với cảnh sát liền cho chúng cô lên rồi.

Lúc chúng cô đi đến tầng 4, những cảnh sát đó đập bể cầu thang rướm máu ra, đúng lúc cô nhìn thấy bọn họ chuyển thi thể không có đầu ra, nhất thời trong bụng quay cuồng.

Thấy nhiều hình ảnh khủng bố tinh thần như vậy, cô không làm được vẻ mặt không biến sắc.

- Nhìn bộ dạng thi thể hẳn là do Linh Mộc gây ra, vậy mà cô ta dám giết người dưới mí mắt chúng ta.

Trương Doãn Hiến vô cùng tức giận.

Cô hiểu rõ cảm giác của anh ta, chúng cô giống trống khua chiêng sắp xếp một lúc lâu, đợi Linh Mộc ra tay một lần nữa, kết quả đợi được là tin tức cô ta ra tay thành công, mà chúng cô không biết một chút gì, càng không nói đến đầu chính diện với cô ta.

- Là chúng ta xem nhẹ cô ta rồi.

Cảm xúc của Chung Linh cũng không tốt:

- Nếu bây giờ cô ta hành động thường xuyên như vậy, chúng ta canh giữ trong trường học không tin không gặp được cô ta.

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 10/10/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Học viện đáng sợ

Màn đêm buông xuống, đèn trong trường học sáng trưng, cô ôm Diệp Từ tiếp tục xem xét quanh trường học với Chung Linh, sợ lại làm Linh Mộc thuận lợi.

Mà trường học cũng đã thông báo với tất cả học sinh ngày mai không cần đi học, còn chuyển tất cả sinh viên trong ký túc xá đến một khách sạn trong nội thành. Lần này hiệu trưởng cũng là lấy hết vốn gốc, cảnh sát còn chưa đi đã đặt rất nhiều xe buýt, do cảnh sát hộ tống trên đường.

Nếu lại có người bị hại nữa, chắc là cái ghế hiệu trưởng sẽ không giữ được, nói không chừng còn không có cha mẹ bằng lòng cho con mình tới trường này học.

Cô và Chung Linh đi dạo vòng quanh trường một vòng, lại đi đến ký túc xá nữ sinh, từ xa đã thấy có ánh lửa, vô cùng rõ ràng trong ban đêm, chúng cô nhanh chóng đi tới.

Nhưng lúc chúng cô đi tới đó không có bóng dáng của ai, chỉ có một đồng tiền giấy sắp cháy hết, Chung Linh nhìn cô, dường như muốn nghe xem cô có ý kiến gì không:

- Chắc không phải là Linh Mộc làm đâu! Cô ta không có việc gì làm đốt tiền mà làm gì? Đốt cho mình sao?

Ngay khi chúng cô đang nói chuyện, phía trước có người chạy qua, Chung Linh nhìn bụng của cô:

- Cô đuổi theo, Diệp Từ cô ở với Tô Tô.

Chung Linh nói xong liền đuổi theo, tuy cô mang thai chạy có chút chậm, nhưng không thể không làm chuyện gì được! Cũng đi theo sau Chung Linh, nhưng tốc độ của bọn họ quá nhanh, lập tức bỏ lại cô.

- Diệp Từ, cô xem bọn họ đi đâu rồi?

- Hình như lúc trước gặp chuyện không may ở tòa nhà này! Cô còn dám đi không?

Bởi vì hiện giờ trong trường học đã không còn ai, Diệp Từ cũng không cần phải nói nhỏ nữa.

Đương nhiên cô không dám đi, nhưng nếu cô nói ra nhất định sẽ bị Diệp Từ cười nhạo:

- Không phải có tôi ở đây sao? tôi cũng là quý hôn đó!

Chẳng qua thật sự gặp quý cô sẽ để Diệp Từ đánh nhau!

Đi tới dưới tầng, cô còn kiểm tra xem ngọc thạch treo trên cổ còn hay không, mới thật cẩn thận bước từng bước một lên cầu thang.

Càng tới gần tầng 4 cô càng sợ hãi, may mà có Diệp Từ ở đây:

- Diệp Từ, tôi giao mình và con răn nhỏ cho ngươi!

- Cô cảm thấy nói như vậy với một con thỏ trắng nhỏ đáng yêu thích hợp không?

Diệp Từ chớp chớp mắt thỏ khinh bỉ nói:

- Bây giờ hồn phách của cô chỉ bám vào trên con thỏ này thôi, không có năng lực bảo vệ cô, cô tự cầu phúc đi!

Khi nói chuyện chúng cô đã đi tới tầng 4, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Chung Linh như cũ:

- Cô chắc chắn Chung Linh đến đây sao?

- Chắc là vậy!

- Chắc là vậy sao?

Quả nhiên Diệp Từ không đáng tin, vậy mà cô thật sự tin cô ấy:

- Cô có biết nơi này vô cùng đáng sợ không? Nếu Linh Mộc thật sự ở trong này, ai cũng không cứu được chúng ta, cô đúng là con thỏ ngu ngốc.

- Được rồi, cô có thấy phiền không! Cô phải nhớ kỹ cô là vợ của xà tiên, cho dù không nể mặt cô, những quý hôn yêu quái gì đó cũng phải nể mặt Huyền Dạ đại nhân chứ!

- Anh ấy có mặt mũi lớn vậy!

Cô cũng không phải không dùng thân phận này dọa người, người ta căn bản không có phản ứng với cô hiểu không?

Cãi nhau ầm ĩ với Diệp Từ vậy mà cô quên mất sợ hãi, tìm khắp 6 tầng cũng không thấy Chung Linh, ngay cả một con chuột cũng không có.

Ngay lúc chúng cô chuẩn bị đi qua tầng 4, đột nhiên đèn bấm đầu chớp lóe chớp lóe, còn có gió thổi nữa, cô vô cùng quen thuộc bầu không khí đáng sợ này:

- Diệp Từ, chúng ta sắp chuẩn bị chạy...

- Cô đừng hù dọa mình có được không? Có lẽ là điện áp thấp thôi.

- Đương nhiên tôi cũng hi vọng mình suy nghĩ nhiều rồi...

Mới nói xong câu đó, góc rẽ cầu thang xuất hiện một nữ sinh tóc dài mặc đồng phục, cô ta chậm rãi đi về phía này, sao lúc này lại có sinh viên xuất hiện ở đây?

- Diệp Từ, người đó là quý đúng không?

- Vô nghĩa, mau chạy đi!

Diệp Từ nhanh chóng dùng móng vuốt thỏ của cô ấy vỗ cô.

Nhưng nữ sinh tóc dài chặn đường xuống tầng chúng cô đi, chạy thế nào chứ? Chẳng lẽ muốn tiếp tục đi lên tầng 6 sao?

Lúc cô đang nghĩ xem nên tránh cô ta rồi khỏi tòa dạy học như thế nào, bỗng nhiên nữ sinh tóc dài quay đầu lại, cô nhìn thấy khóe mắt cô ta có vài giọt máu chảy ra, cười vô cùng quỷ dị, sau đó nhanh chóng đi về phía cô.

- A - -

Cô đầu quan tâm mình là phụ nữ có thai, nhanh chóng chạy về phía trước, những lời nói với Diệp Tử lúc trước chỉ là đùa thôi, cô ôm chặt lấy Diệp Tử trong lòng, sợ đến mức cánh tay mềm nhũn, thiếu chút nữa ném cô ấy xuống đất. Lúc nữ sinh tóc dài sắp đuổi kịp cô, có một quả bóng lăn từ phía trước tới.

Quả bóng lăn mạnh vào chân cô, cô nhìn kỹ đầu phải là quả bóng gì, là một cái đầu người máu chảy đầm đìa, đôi mắt còn nhìn chằm chằm cô.

Cô sợ tới mức bầy hồn ít đi ba hồn, đá mạnh vào cái đầu người văng ra xa.

Nữ sinh tóc dài ở phía sau nắm lấy bờ vai cô:

- Cứu cứu cô, cứu cứu tôi...

Cô cũng hi vọng ai đó có thể cứu cô!

Nữ sinh tóc dài dán sát vào lưng cô, thổi hơi lạnh vào tai cô, hai tay cũng đặt lên bờ vai cô ôm chặt lấy.

- Đi theo tôi đi! Nhanh đi theo tôi đi!

Cô tự mình chơi đi! Cô không muốn đi theo cô, cô liều mạng vùng vẫy, nhưng cô ta càng quấn chặt hơn, thậm chí cô còn cảm thấy nhiệt độ cơ thể mình đang giảm xuống.

Đúng rồi, Liễu Huyền Dạ, cuối cùng cô cũng nhớ tới Liễu Huyền Dạ.

Cô không để ý tới nữ sinh tóc dài đang nắm lấy bả vai cô sắp bóp nát xương cốt của cô ra, một tay ôm lấy Diệp Tử, một tay lấy ngọc thạch ra:

- Liễu Huyền Dạ, Liễu Huyền Dạ - -

Vừa gọi tiếng thứ hai, liền nghe nữ sinh tóc dài đang dán sát vào lưng cô hét âm lên, lúc cô ta buông tay ra móng tay dài xẹt qua lưng cô, đau đớn làm cô nhe răng trợn mắt, cô quay đầu liền thấy Liễu Huyền Dạ vung tay lên đánh cô ta hồn phi phách tán.

Nhanh như vậy?

- Đã sớm nói với em rồi mà!

- Nói với tôi gì chứ? Đây không phải là tôi gây thêm phiền phức, đây là phân tán lực chú ý của kẻ địch.

Cô nhỏ giọng nói thầm, nhưng giống như đứa bé làm sai chuyện đứng trước mặt Liễu Huyền Dạ.

Ngay lúc Liễu Huyền Dạ tiếp tục dạy dỗ cô, Diệp Tử ở trong lòng kêu lên:

- Lại tới nữa lại tới nữa.

Cô ngẩng đầu liền thấy rất nhiều đầu người máu chảy đầm đìa bay tới, từng đôi mắt há hốc miệng, hình ảnh vô cùng đáng sợ, cô lập tức trốn ra sau Liễu Huyền Dạ.

Kết quả anh liền đánh bay đầu bọn chúng, Chung Linh cũng chạy đến:

- Linh Mộc đâu?

Cô lắc đầu:

- Tôi không thấy Linh Mộc.

Chỉ là nhìn tình hình chắc là ở gần đây! Quả nhiên sau khi Liễu Huyền Dạ giải quyết những người đó xong, Linh Mộc mặc quần áo màu đỏ xuất hiện trước mặt chúng cô.

Cô ta vẫn đẹp như lần đầu tiên cô gặp, chẳng qua trong mắt luôn là lạnh lùng:

- Xem ra các người muốn đối nghịch với tôi rồi.

- Cô giết nhiều người như vậy? Còn muốn chúng tôi bỏ qua cho cô sao?

Chung Linh xông lên đầu tiên.

Tuy cô không hiểu chiêu thức pháp thuật của bọn họ, nhưng cảm nhận được rõ ràng Linh Mộc rất lợi hại, cô ta đối phó với Chung Linh một cách điêu luyện, mà Chung Linh gần như không đến gần cô ta được.

Cô kéo áo Liễu Huyền Dạ:

- Anh không định giúp đỡ sao?
- Trừ phi uy hiếp đến an toàn của em, chuyện của những người này anh không nhúng tay.

Hình như là như vậy...! Liễu Huyền Dạ đều đứng ở một bên xem náo nhiệt nhiều lần, hình như chỉ lúc những ma quỷ muốn làm hại cô mới ra tay.

- Nhưng Chung Linh sắp không đánh lại cô ta rồi...

Liễu Huyền Dạ vẫn làm như việc này không liên quan đến mình, may mà Trương Doãn Hiền chạy tới đúng lúc, liên thủ với Chung Linh đối phó Linh Mộc, cũng giống như Chung Linh anh ta cầm một thanh kiếm gỗ, nhưng Chung Linh quen dùng lá bùa.

Nhưng đầu mấy chiêu, Trương Doãn Hiền và Chung Linh bắt đầu lực bất tòng tâm, cô nhìn thấy Chung Linh ngã xuống mặt đất rồi đứng dậy tiếp tục chiến đấu nhiều lần.

Diệp Tử ở trong lòng cô không đợi được, vỗ vỗ cô bảo nhanh nghĩ biện pháp đi, cô cũng không có biện pháp nha! Liễu Huyền Dạ không nghe lời cô nói, cô lại không sai bảo anh được.

Linh Mộc đánh rơi kiếm của Trương Doãn Hiền xuống đất, lại bóp chặt lấy cổ Chung Linh:

- Chấn đường tôi nhất định phải chết, Chung Linh, cô vốn có ân với tôi, tôi không muốn làm hại cô, là cô tự tìm.
- Đòi này chuyện cô làm sai duy nhất chính là coi cô như bạn, tốt nhất là cô giết cô đi, cho dù cô biến thành quỷ cũng cần phải diệt trừ cô.

Nhìn khoe miệng Chung Linh không ngừng tràn ra máu, cô và Diệp Tử sốt ruột rồi.

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?

Liễu Huyền Dạ nói chỉ cần cô có nguy hiểm anh sẽ ra tay, cô làm mình gặp nguy hiểm là được rồi. Cô ném Diệp Tử lên mặt đất thừa dịp Liễu Huyền Dạ không chú ý xông tới trước mặt Linh Mộc.

Linh Mộc nhìn cô một cái:

- Lại là cô? Còn muốn tôi bám vào người à?

Cô có thể nghe thấy tiếng cổ Chung Linh bị cô ta bóp, bắt đầu mở miệng không chút đắn đo:

- Vậy cô bỏ qua cho Chung Linh đi, bám vào người cô.

Linh Mộc nghi ngờ nhìn cô, dường như đang suy đoán ý đồ của cô:

- Muốn chết như vậy sao?
- Linh Mộc, cô thật sự không nhớ rõ tôi sao? Tôi là Tô Tô đây! Chuyện ở thôn Chúc Gia, cô quên rồi sao?

Cô muốn để Linh Mộc nhớ rõ cô, sau đó cảm hóa cô ta.

- Thôn Chúc Gia sao?

Nghe thấy vậy, quả nhiên Linh Mộc có phản ứng:

- Sao cô lại biết nơi đó? Tô Tô?

Cô ta vẫn còn tiếp tục nghĩ lại, cô không biết rốt cuộc đã qua bao nhiêu năm, mấy trăm năm hay là mấy ngàn năm, nhưng vẫn nhìn Linh Mộc đầy chờ mong.

- Làm sao có thể?

Dường như cô ta nhớ ra chuyện gì đó, cúi đầu nhìn bụng của cô:

- Cô là Tô Tô sao?

- Đúng vậy, tôi là Tô Tô, có phải cô nhớ ra tôi rồi không?

Cô sốt ruột nói:

- Tôi tìm cô rất lâu, nhưng tìm khắp nơi đều không thấy cô, sau đó mới biết cô...

Mới biết cô làm nhiều chuyện sai như vậy.

Dường như Linh Mộc bắt đầu tin tưởng lời nói của cô, buông Chung Linh ra, Chung Linh lập tức ngã ngổ dưới đất, Trương Doãn Hiền té trên mặt đất cũng đứng dậy đỡ lấy cô ấy đến một bên.

- Vậy mà cô sống lâu như vậy? Không đúng. . .

Dường như Linh Mộc không nghĩ ra sao cô lại xuất hiện ở nơi này, nhưng đột nhiên đôi mắt của cô ta trở nên ưu thương:

- Vậy cô nên hiểu tôi hơn bất luận kẻ nào chứ, tôi chỉ muốn sống thật tốt, nhưng bọn họ muốn thiêu chết tôi, cho nên bọn họ đều đáng chết, mà người nhà họ Trương. . .

Linh Mộc chỉ Trương Doãn Hiền:

- Nếu không có bọn họ, tôi cũng sẽ không gặp phải những chuyện này, tôi chỉ báo thù cho mình thôi, bọn họ giết tôi còn phong ấn hồn phách của tôi nữa.

Cảm xúc của Linh Mộc càng không khống chế được:

- Tô Tô, rốt cuộc tôi đã làm sai chuyện gì chứ? Là thế giới này có lỗi với tôi, tôi chỉ vì mình tìm công đạo mà thôi.

Đây là lần đầu tiên cô thấy quỷ rơi nước mắt, đỏ sẫm như máu vậy, cũng là lần đầu tiên cô bị quỷ nói á khẩu không trả lời được.

- Tôi quen một quỷ sai, để người đó mang cô đi đầu thai có được không?

- Tô Tô, cô vẫn đơn thuần như vậy... tôi không còn là Linh Mộc cô quen nữa rồi.

Linh Mộc chậm rãi đi về phía cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô nói nhỏ bên tai:

- Thực xin lỗi, Tô Tô.

Cô còn đắm chìm trong đau thương của cô ta, Linh Mộc lại nhắm về phía Chung Linh, hành động của cô nhanh hơn não, không hề nghĩ ngợi chần chừ trước mặt Chung Linh.

Ngay lúc Linh Mộc sắp đụng tới cô, Liễu Huyền Dạ xuất hiện sau lưng cô ta, cô khản trương lớn tiếng ngăn cản:

- Đừng mà!

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 10/10/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Bình tĩnh trở lại

Liễu Huyền Dạ đã từng nói, anh sẽ không để cho bất kì con quỷ nào tổn thương đến cô, cô không biết có phải Linh Mộc cũng biết điều này... Cô nhìn thấy ta của Huyền Dạ xuyên qua thân thể Linh Mộc, cô ấy cười ngã xuống ngực cô.

Linh Mộc...

Đây cũng là kết quả cô muốn nhìn thấy nhất, tôi đã giết quá nhiều người, vốn nên sớm xuống Địa ngục muôn đời không được siêu sinh, không được đầu thai.

Cho dù là hiện tại, Linh Mộc vẫn đẹp đến người ta không nỡ chớp mắt như cũ.

Cô không biết từ khi nào cô trở nên thích khóc như thế.

Không phải, không phải như vậy, chỉ cần cô nhận sai lầm. ... Chỉ cần. ...

Tô Tô, tôi thật hoài niệm trước kia, có cô, có tôi, có Chúc Bình, còn có con của tôi. .... Nhưng thế giới này không công bằng. ... Tôi không hối hận, tôi hận cái thế đạo này. ... Tôi hận mọi người.

Thân thể Linh Mộc càng ngày càng trở nên trong suốt, cô nghĩ muốn ôm chặt cô ấy, nhưng cánh tay lại xuyên qua thân thể của cô ấy, ngực đau đến khó chịu, cô biết rất rõ rằng đây là kết cục của cô ấy, cũng là kết cục của cô hy vọng, nhưng hiện tại, cô vui vẻ không nổi.

Cô trở mắt nhìn Linh Mộc hóa thành vô số ánh sáng trắng biến mất trong ngực cô.

Thật xin lỗi.

Cô không biết mình có thể nói cái gì vào lúc này.

Sau khi Linh Mộc biến mất, bầu trời đêm vốn đang dày đặc mây đen đột nhiên hiện ra lốm đốm những ánh sao đầy trời, giống như bầu trời mùa Hạ kia, cô và Linh Mộc ngồi trong sân, vừa ngắm sao, vừa tưởng tượng hình dáng của đứa con trong bụng.

Liễu Huyền Dạ diu cô đứng lên, cô cũng không biết cô trúng gió cái gì, dùng một tay hất tay anh ấy ra, sau đó xoay người đi đỡ Chung Linh, Chung Linh cũng không nói chuyện, hai cô cùng nhau trầm mặc.

Cô và Chung Linh trở về hiệu trưởng sắp xếp cho các cô ở ký túc xá của giáo viên, hai cô vẫn còn đắm chìm trong đau thương, cô đứng chờ Chung Linh lấy chìa khóa mở cửa, Diệp Tử cũng hiếm khi im lặng ngồi xổm bên cạnh cửa không nói gì.

Đột nhiên hàng lang trước mặt lại xuất hiện một nữ sinh tóc dài mặc đồng phục, cô lập tức cảnh giác, không phải tất cả quỷ trong trường học này đã được diệt trừ hay sao? Tại sao lại còn một con?

Nữ sinh tóc dài mặc đồng phục dường như hơi sợ các cô, cô ấy trốn đằng sau cây cột vạm trộm nhìn, cô nhỏ giọng hỏi Chung Linh:

Cô ấy là người hay là quỷ?

Chung Linh quay đầu nhìn nữ sinh kia một chút, không nói gì, mở cửa đi vào, phản ứng này của cô ấy thì hẳn là người đi! Cô đi tới.

Sao cô lại một mình ở đây?

Tôi. ....tôi. ...

Dường như lá gan của cô bé rất nhỏ, lấp ba lấp bắp nói.

Đừng sợ, từ từ nói.

Cô bé vẫn nhát gan, yếu ớt như cũ.

Em tới đốt tiền vàng mã cho Dao Dao.

Thì ra người đốt vàng mã trước đó là cô bé này, có lẽ là sợ hãi nên vừa trông thấy các cô liền bỏ chạy.

Dao Dao là bạn tốt của em sao?.

Cô cơ bản đoán được Dao Dao này có lẽ là một trong những nữ sinh chết trong ký túc xá.

Cô bé nhẹ gật đầu.

Dao Dao là người rất tốt. ....

Cô cũng không biết làm thế nào để an ủi cô bé, chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của cô bé.

Kiếp sau của cô ấy là người trong sạch, sẽ thật hạnh phúc.

Thật sao?

Cô bé nước mắt mông lung nhìn cô.

Cô nhẹ gật gật đầu.

Đương nhiên là thật, được rồi, em mau trở về đi thôi! Đều đã trễ như thế này rồi, nếu còn không quay về người nhà em sẽ lo lắng.

Hiện tại trời cũng gần rạng sáng rồi!

Cô bé xoa xoa nước mắt.

Vâng!

Đưa cô bé đi tới cổng trường học, cô mới chuẩn bị quay về ký túc xá giáo viên, nghĩ lại lại thấy cô bé nhát gan như vậy rạng sáng một mình quay về nhà có sợ hãi hay không? Có nên để cô bé ở lại ký túc xá giáo viên một đêm không?

Nghĩ như vậy, cô định quay đầu lại gọi nữ sinh kia, nhưng ở cổng trường học đã không còn một bóng người, đi nhanh như vậy sao?

Liễu Huyền Dạ xuất hiện lúc nào, cô không biết, cô vẫn không hiểu vì sao thấy tức giận như cũ, vòng quay người anh đi về phía trước, mà dường như anh cũng tức giận.

Bàn tay to hữu lực giữ chặt lấy tay cô.

Có phải bình thường anh quá nuông chiều em rồi phải không?

Có sao?

Thái độ của Liễu Huyền Dạ với cô rất ác liệt, căn bản không nghĩ tới bộ dáng phản ứng như vậy của anh càng làm cho cô thêm tức giận.

Nếu sớm biết em không biết phân biệt tốt xấu như vậy, mới vừa rồi anh nên nhìn em đi chịu chết.

Hừ, cô vẫn không có thái độ gì với anh như cũ.

Là em muốn anh giúp các em xử lý xong nữ quý kia, bây giờ ngược lại em lại bày ra sắc mặt này với anh?

Khí lực trên tay Liễu Huyền Dạ càng lớn, cô cảm giác như tay của cô sắp bị anh bóp gãy.

Đau.

Cô kéo tay cô ra nhưng không được, cô cũng rất không chịu nổi bản thân không hiểu vì sao lại tức giận với Liễu Huyền Dạ, rõ ràng là anh bảo vệ cô, chuyện Linh Mộc cũng bởi vì anh bảo vệ cô, cũng là cô chủ động tiến lên bảo anh làm.

Cô muốn nhận sai với anh, nhưng làm thế nào cũng không nói ra miệng được.

Liễu Huyền Dạ buông tay cô ra, ánh mắt anh như lần đầu tiên cô nhìn thấy anh trong mơ, lạnh lùng, tuyệt tình, anh bỏ lại cô biến mất trong bóng đêm.

Cô cuối cùng cũng không chịu được nữa ngồi xồm xuống, khóc đến tê tâm liệt phế, không phải là cô cố ý, chỉ là cô không khống chế được bản thân, cô rất khổ sở nhưng không biết phải làm thế nào bây giờ.

Liễu Huyền Dạ, anh tên khốn kiếp này, không phải anh nói cô là vợ anh sao? Không phải anh nói cô là mẹ của con anh sao? Thế mà anh lại bỏ rơi cô, anh lại dám không cần cô. Cô đột nhiên sợ run lên, chính cô cũng không biết từ khi nào vị trí của Liễu Huyền Dạ trong lòng cô lại trở nên quan trọng như vậy.

Nhưng mà anh, dường như cho tới bây giờ cũng không có biểu hiện gì là thích cô, hai người bọn họ từ trước đến giờ giống như là một vụ giao dịch, không có tình cảm.

Càng nghĩ cô càng khóc không chút kiêng kị, cô không biết cái đau tê tâm liệt phế này là thật tình, có lẽ còn chưa bắt đầu yêu đương đã thất tình.

Cô sao vậy?

Giọng nói giống như người quen biết thấp thoáng vang lên bên tai cô, cô ngẩng đầu lên thì thấy Trương Doãn Hiên, nhưng vẫn không khống chế được nước mắt.

Tôi...tôi...không...có chuyện....

Thế mà lại để cho người mới quen một ngày nhìn thấy bộ dạng dọa người của cô như vậy, cô khẩn trương đứng lên chuẩn bị rời đi, có lẽ là do ngồi xồm thời gian quá lâu đầu có chút choáng, và cũng có lẽ là do bụng quá lớn không đứng vững được, nếu Trương Doãn Hiên không đỡ lấy cô, thiếu chút nữa cô đã ngã cắm đầu trên mặt đất.

Tôi.....tôi.....

Thế này càng thêm lúng túng rồi.

Cô không sao chứ? Tôi đưa cô trở về.

Cô vội vàng khoát khoát tay.

Không cần, không cần, ký túc xá giáo viên rất gần.

Nói xong thì đi như chạy trốn, chuyện của Linh Mộc xem như kết thúc không tồi, sau này không cần gặp lại Trương Doãn Hiền nữa.

Nghĩ đến Liễu Huyền Dạ, tâm cô lại đau từng trận run rẩy, có phải anh ấy sẽ không trở lại nữa?

Bởi vì Chung Linh và Trương Doãn Hiền còn có chuyện phải xử lý, cụ thể là chuyện gì cô cũng không biết, các cô ở lại thành phố N chờ đợi mấy ngày, chủ yếu là cô không muốn về, cô sợ sau khi trở về nhà trọ sẽ không thấy Liễu Huyền Dạ ở đó.

Hiệu trưởng kia cũng thật sự rất hào phóng, đã đưa cho Trương Doãn Hiền nhất nhiều tiền thù lao, Trương Doãn Hiền cũng không quên cô và Chung Linh, ba người chia đều.

Số tiền kia khiến cho tâm trạng vốn đầy đặc mây đen của cô lập tức trở nên sáng sủa, đây là khoản tiền đầu tiên trong đời mà cô kiếm được! Thì ra bắt quỷ cũng là một nghề nghiệp có lương cao!

Sau khi cô đem tiền bỏ vào ngân hàng, thì liền bắt đầu quần lấy Chung Linh nói cô ấy dạy cô pháp thuật bắt quỷ, dù sao hiện tại cô cũng không thể tới trường đại học đi học, cái gì cô cũng không biết, không thể một mực dựa vào Liễu Huyền Dạ nuôi đi!

Lại nói, nói không chừng sau này Liễu Huyền Dạ cũng sẽ không nuôi cô nữa, cô vẫn muốn tự lực cánh sinh.

Ngay từ đầu Chung Linh cự tuyệt cô, bởi vì cô cũng không cảm thấy nghề bắt quỷ là nghề nghiệp tốt lắm, quan trọng nhất là nó không an toàn, nhưng sau khi Diệp Tử nhắc nhở, thể chất của cô là cực âm, bây giờ đã mở ra mắt m Dương, có thể nhìn thấy quỷ, cho dù cô không đi bắt quỷ, thì quỷ cũng sẽ chủ động tìm cô.

Thế là Chung Linh cũng dao động.

Kỳ thật, tôi ở lại thành phố N này cũng là vì chuyện bắt quỷ này, nhà chúng tôi vốn ban đầu cũng giống như nhà họ Trương, đều là thế gia bắt quỷ, thanh danh thực lực cũng tương đương như nhau, nhưng mà hiện tại, thanh danh bên ngoài của nhà họ Trương vẫn nổi tiếng như cũ, khách hàng không ngừng, nhưng nhà họ Chung giờ chỉ còn một mình tôi, tôi nhất định phải chấn hưng nhà họ Chung.

Sao lại chỉ có một mình cô? Còn có Diệp tử và tôi mà!

Cô khẩn trương chọc chọc cái lông thô mềm như nhung ở móng của Diệp Tử, để cô ấy giúp cô nói mấy lời tốt đẹp.

Diệp Tử đương nhiên cũng hy vọng cái phương tiện giao thông chuyên nghiệp này vẫn phục vụ cô ấy.

Đúng vậy, chấn hưng nhà họ Trương một mình cô rất vất vả, cho dù Tô Tô cũng không thông minh, nhưng mà dạy một chút hẳn là có thể học được.

Cuối cùng, Chung Linh vẫn đồng ý dạy cô pháp thuật bắt quỷ, nhưng mà ngay từ đầu chỉ là học thuộc các câu thần chú, nói là chờ khi cô thuộc nằm lòng các câu thần chú sẽ dạy cô vẽ bùa, kết ấn...

Cô ấy còn nói, đợi cô gặp các trường bối nhà họ Trương, sẽ hợp tác với bọn họ xử lý một ít chuyện bắt quỷ, mặt khác khi trở lại thành phố Y cô ấy còn muốn tự mình mở một văn phòng làm việc, thứ nhất là vì kế sinh nhai, thứ hai là vì muốn phát huy quang đại thuật bắt quỷ của nhà họ Chung.

Đương nhiên cô thật vui vẻ, như vậy sau khi sinh con xong cô cũng không cần lo lắng mình trở thành người không có việc làm, ít nhất cũng có thể đi theo bên người Chung Linh vừa học tập vừa kiếm tiền.

Nhưng mà đây cũng đều là chuyện sau này, hôm nay Chung Linh lại mang theo Diệp Tử đến nhà họ Trương, nói là có một việc rất gấp, bởi vì hiện tại cô còn đang mang thai, mang theo cô không tiện, cho nên cô liền bị cho ở lại khách sạn.

Chờ đợi hơn nửa ngày thực sự rất nhàm chán, cô định ra ngoài dạo chơi, dù sao cũng đã tới thành phố N, không đi xem các di tích cổ ở thành phố này, không đi ăn một ít quà vật đặc sản ở thành phố này, chẳng phải là đi một chuyến uống công rồi. Cô gửi cho Chung Linh một tin nhắn thông báo một tiếng, rồi một mình cô đi ra cửa.

Lên mạng tra thông tin của những đường phố quà vật nổi danh nhất, cô liền trực tiếp đi tới đó, mặc dù thời tiết tương đối lạnh, nhưng sự hăng hái của cô vẫn không hề giảm.

Dọc theo đường phố ăn vặt, ăn được nửa con phố thì có người gọi cô lại.

Chị, thật sự là chị!

Cô nhìn tướng mạo bình thường của cô gái nhỏ bên cạnh, làm sao cũng không nhớ ra đã từng gặp cô bé ở nơi nào, mà ở thành phố T hẳn là cô không quen biết người nào mà!

Khi cô còn xấu hổ định mở miệng hỏi cô bé là ai, cô bé đã chủ động nhắc nhở cô.

Trước đây ở trường học em đã gặp chị, chị còn đưa em tới cổng trường học, ngày đó quá sợ hãi nên quên nói cảm ơn với chị.

Thì ra là em! Thật đúng dịp! Ở đây gặp được em, muốn ăn cái gì? Chị mời em.

Dù sao cũng đang ở trên phố ăn vặt, dù sao đôi phương cũng chỉ là học sinh.

Cô bé cũng không khúm núm giống như trước đó, ngược lại hoạt bát hơn nhiều, ngắt một tiếng chị dài một tiếng chị, ở cùng với cô hơn nửa ngày. Sau khi trời tối cô định tạm biệt cô bé rồi trở về khách sạn, nhưng mà cô bé lại sống chết lôi kéo cô không cho cô đi, sau khi cô liên tục tra hỏi cô bé mới nói.

Kỳ thật, sau khi Dao Dao chết em vẫn cực kì sợ hãi, luôn cảm thấy Dao Dao vẫn luôn ở bên cạnh em.

Chắc là do em suy nghĩ nhiều rồi.

Nếu không phải sợ hù dọa cô bé, cô nhất định sẽ nói cho cô bé biết quỷ trong trường học đều đã được diệt trừ sạch sẽ.

Không phải, chị ơi, em sợ hãi, cho nên mỗi ngày khi không đi học em đều ở bên ngoài không dám về nhà, bởi vì mỗi lần về nhà đều cảm giác có người đang nhìn em.

Cô bé sợ hãi dường như không phải là giả vờ.

Vậy người nhà em đâu.

Mấy ngày nay bọn họ đi chơi ở nơi khác, chị hôm nay có thể ở lại nhà em không? Ba mẹ em ngày mai là trở lại rồi....

Cô bé lôi kéo tay của cô như muốn lập tức khóc lên.

Cô hiểu rõ cảm giác sợ hãi bị quỷ quần lấy hơn so với bất kì ai, đương nhiên cô cũng không đành lòng từ chối cô bé, huống chi cô rất tin tưởng Dao Dao kia khẳng định không có ở đó.

Chỉ có buổi tối hôm nay thôi đó! Máy ngày nay chị chuẩn bị rồi khỏi thành phố N.

Cô bé lập tức vui vẻ.

Chị thật tốt, vậy bây giờ em dẫn chị về nhà.

Vừa nói xong cô bé không kịp chờ đợi lôi kéo cô đi.

Dịch: BaoNhi

Biên tập: BaoNhi

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 11/10/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Xông nhầm quỷ lâu

Cô bé gọi là Tiểu Cẩm, là người ở thành phố N, nhà cô bé ở một ngõ hẻm tối đen, lúc cô được cô bé đưa đến dưới một tòa nhà 5 tầng cũ kĩ, thì không dám bước tới, không phải cô sợ quỷ, mà quả thực tòa nhà này là một tòa nhà nguy hiểm, cảm giác bất cứ lúc nào bộ dạng cũng có thể bị ngược lại.

-Chị ơi, chị nhanh đi lên cùng em đi.

Tiểu Cẩm đứng trên bậc thang gọi cô, cô nhìn xuống bốn phía, đầu này trong ngõ hẻm đến cái đèn đường cũng không có, chỉ có ánh đèn yếu ớt từ một cái bóng đèn treo ở lối ra.

Khiến người khác cảm thấy kì lạ chính là, ở trong ngõ hẻm khác các phòng ở đều đèn đuốc sáng trưng, chỉ có tòa nhà nhà, dường như tất cả mọi người đều đi ngủ sớm, yên tĩnh đến quỷ dị. Từ sau khi có thể nhìn thấy quý, cô phát hiện cô đối với loại hoàn cảnh này và đối với quý đều dị thường miễn cảm.

Đưa mắt nhìn Tiểu Cầm, cô bé còn đang chờ cô, cô cắn răng một cái đi lên lầu cùng với cô bé. Nhà cô bé ngay tại tầng hai, đơn giản gồm hai phòng ngủ một phòng khách, mặc dù bên ngoài tòa nhà nhìn tương đối cũ nát, nhưng trong nhà Tiểu Cầm lại gọn gàng sạch sẽ, khiến cho người ta có cảm giác rất dễ chịu.

Tiểu Cầm rất nhiệt tình tiếp đãi cô, đi lấy nước giúp cô. Đột nhiên cô nghe được trong phòng ngủ có tiếng động gì đó, trong lòng lập tức khẩn trương, sợ Tiểu Cầm sợ hãi, cô nhẹ nhàng đi đến cửa phòng ngủ.

Kết quả bỗng nhiên cửa phòng ngủ bị người bên trong mở ra, cô nhìn thấy hiện ra là khuôn mặt trắng xanh như bời mây tầng phấn, là quý?

Người phụ nữ kia nhìn thấy cô thì bị biểu hiện dường như không hề kinh ngạc, cô thậm chí còn nhìn thấy trên mặt cô ta dường như hiện lên một nụ cười như có như không. Ngay khi cô đang đắn đo suy nghĩ cô ta có phải là quý hay không thì Tiểu Cầm vui vẻ chạy tới.

Lập tức bỏ nhào vào trong lòng người phụ nữ.

-Mẹ, sao mẹ đã về rồi!

Người phụ nữ này là mẹ của Tiểu Cầm? Cô lại nhìn khuôn mặt trắng xanh của bà ấy, không khỏi có chút xấu hổ.

-Xin chào đi, tôi là.....

Cô không biết nên tự giới thiệu như thế nào, may mà đúng lúc đó Tiểu Cầm nói:

-Mẹ, đây là bạn của con, một mình con ở nhà sợ hãi nên đã mời chị theo con về nhà.

-Như vậy à!

Mẹ Tiểu Cầm sùng sục xoa xoa đầu cô bé.

-Đều do mẹ không tốt, bỏ một mình con ở nhà, cho nên mẹ chờ không nổi trở về sớm hơn, mấy ngày nay con không sao chứ?

-Mẹ.....

Tiểu Cầm hẳn là nhớ đến chuyện của Dao Dao, giọng nói có chút nghẹn ngào.

-Không sao rồi, không phải đã có mẹ ở đây hay sao?

Nhìn cảnh mẹ con hai người tình thâm, không phải cô hoàn toàn không có cảm giác, nếu như mẹ của cô còn sống, hẳn là cũng sẽ giống như mẹ của Tiểu Cầm, yêu thương con gái của mình như vậy!

Khi hai người đã ổn định cảm xúc, mới nhớ đến cô đang ở bên cạnh, mẹ của Tiểu Cầm cười nói với cô.

-Cảm ơn cô đã ở bên Tiểu Cầm, đêm nay hãy ở lại phòng của Tiểu Cầm đi! Hai người đã ăn tối chưa? Tôi làm cho hai người.

-Không cần, không cần, chúng tôi đã ăn ở bên ngoài rồi.

Kỳ thật là cô muốn nói, nếu đã có người ở bên Tiểu Cầm, thì cô đã không còn chuyện gì nữa, hẳn là cô nên trở về khách sạn, nhưng mẹ Tiểu Cầm và Tiểu Cầm cứ một mực giữ cô lại, cô cũng không có cách nào từ chối.

Bởi vì mẹ Tiểu Cầm đi tàu xe mệt mỏi, sau khi các cô tắm rửa liền đi ngủ, lúc đầu cô để Tiểu Cầm ngủ với mẹ cô ấy, nhưng cô bé cảm thấy bỏ lại cô một mình không tốt.

Tiểu Cầm thuộc dạng người vừa đánh người thì ngủ ngay, nhưng cô ở một hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ thì không thể nào ngủ được, cầm điện thoại di động lên muốn nhìn thử xem Chung Linh có gọi điện thoại cho cô hay không, lại phát hiện điện thoại không có tín hiệu, ở khu vực này không có sóng.

Có lẽ là điện thoại cô đã hư, lần này về thành phố Y cô sẽ lấy tiền thù lao hiệu trưởng đưa mua một cái điện thoại di động mới. Cô để điện thoại di động xuống dưới gối đầu, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân, có lẽ là mẹ Tiểu Cầm đi toilet hay là đi lấy nước uống gì đó! Nhưng mà hơn nửa ngày sau, tiếng bước chân vẫn như cũ, giống như là đang đi đi lại lại trong phòng khách, cô càng nghe tiếng bước chân thì ý thức càng thanh tỉnh. Đột nhiên tiếng bước chân dừng lại ngay cửa, cô nghe có tiếng gõ cửa, sau đó là giọng nói mẹ của Tiểu Cầm.

-Đều đã ngủ chưa?

Cô không dám lên tiếng, nhắm mắt lại, xoay người qua, sau đó nghe thấy tiếng mở cửa, mẹ Tiểu Cầm đi đến bên giường, không hiểu sao cô trở nên rất khẩn trương. Cũng may bà ấy chỉ đứng một lúc, thấy hai cô đều đã ngủ thì rời đi. Cô tự an ủi là bản thân mình suy nghĩ quá nhiều, bà ấy chỉ đến xem thử con gái mình đã ngủ hay chưa, chuyện này rất bình thường.

Mà tiếng bước chân ngoài cửa rốt cuộc cũng biến mất, cô cố gắng ngủ thật nhanh, nhưng một giờ trôi qua, hai giờ cũng đã trôi qua nhưng cô vẫn thanh tỉnh, một chút buồn ngủ cũng không có.

Lúc này, Tiểu Cầm bên cạnh cũng có động tĩnh, cô bé rời khỏi giường, cô có thể cảm giác được cô bé đang ngồi bên cạnh nhìn cô chăm chăm, may là mặc dù cô không ngủ nhưng cũng khép hờ hai mắt.

Một phút sau Tiểu Cầm đi ra khỏi phòng, có lẽ là đi vệ sinh, rốt cuộc cô cũng mở mắt, nghi vấn đầu tiên trong lòng là tại sao hai người ấy đi vệ sinh mà lại không bật đèn? Là bởi vì nhà của chính mình nên quá quen thuộc hay sao?

Thời gian lại từng giây, từng phút trôi qua, từ đầu đến cuối Tiểu Cầm cũng không trở về, lại trôi qua hơn khoảng nửa giờ, cô thật sự cũng nằm không được nữa, cũng rời khỏi giường.

Cho dù gặp phải Tiểu Cầm hay là mẹ của Tiểu Cầm cô cũng có thể nói cô muốn đi vệ sinh mà!

Thế nhưng khi cô mở cửa phòng Tiểu Cầm ra, thì thấy đèn của phòng khách đang tắt, đèn của toilet cũng tắt, cảm giác ỳ ỳ khi nhìn thấy căn nhà này vào ban ngày lại dâng lên.

Cô tìm khắp nơi cũng không thấy được Tiểu Cầm, ngay khi cô chuẩn bị quay lại phòng ngủ của Tiểu Cầm, thì ngấm trộm nghe được giọng nói của Tiểu Cầm và mẹ của Tiểu Cầm, cô theo âm thanh đi đến một chỗ rẽ, có lẽ là phòng chứa đồ.

-Con nhanh đưa con bé đi đi, cung cấp đồ chơi như thế sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

Đây là giọng nói của mẹ Tiểu Cầm. Sau đó lại nghe thấy Tiểu Cầm khóc nói:

-Mẹ ơi, đây là Dao Dao, chúng con là bạn tốt, bạn ấy muốn con mang bạn ấy về nhà, con không thể không mang!

-Đưa nhỏ ngốc, con bé đã chết, người và quỷ sao có thể tiếp tục kết giao với nhau được?

-Nhưng mà mẹ.....

-Không có nhưng mà, ngày mai mẹ sẽ đem đồng đồ nát này ném đi.

Hai người đó còn đang cãi nhau kịch liệt, cô đột nhiên nghe thấy tiếng mẹ Tiểu Cầm thét chói tai.

-Quý!

Sau đó là âm thanh đồ vật đổ vỡ.

Suy nghĩ đầu tiên trong đầu cô là xảy ra chuyện rồi, cô lập tức vọt vào.

Mẹ Tiểu Cầm ngã trên mặt đất, Tiểu Cầm thì ngồi xồm khóc bên cạnh bà ấy, bên trong còn có thêm một cô gái nhỏ, một đầu tóc ngắn, đôi mắt thật to, nhìn thấy cô đi vào ánh mắt lập tức trở nên hung hăng.

-Cô là ai?

-Dao Dao, cô ấy là bạn của tớ, không có quan hệ gì tới cô ấy, cậu không nên tổn thương cô ấy.

Tiểu Cầm khóc nói.

Thì ra nữ sinh tóc ngắn này là Dao Dao, thế mà quỷ hồn thật sự đang tồn tại. Cô đưa mắt nhìn quanh phòng chứa đồ, nhìn thấy trên tủ nhỏ có đặt ảnh đen trắng của một nữ sinh tóc ngắn, trên đó còn đặt đồ cúng, trong lư hương không biết đang đốt cái gì, có mùi rất thơm.

Cái mùi này..... Cô và Chung Linh đã từng ngửi qua, là nhang Tê Giác, khi đốt sẽ sinh ra dị hương, nghe nói có thể thấy được quỷ. Giá cả của nhang Tê Giác cũng không rẻ, người bình thường căn bản là không mua được, nơi này tại sao có thể có?

Mà Chung Linh đã nói với cô, nhang Tê Giác là dùng để nuôi quỷ, không lẽ là Tiểu Cầm dùng để nuôi Dao Dao? Nhìn hoàn cảnh hiện tại này, có lẽ là mẹ Tiểu Cầm phát hiện không cho Tiểu Cầm tiếp tục cung cấp, nuôi dưỡng một con quỷ, cho nên chộc giận Dao Dao.

-Nhưng mà bị cô ta nhìn thấy, thì cô ta nhất định phải chết.

Trên mặt Dao Dao không ngừng chảy máu, cô nắm chặt lá bùa trong túi, lúc ra cửa đã tiện tay cầm theo, đợi đến khi cô ta tới gần thì ném.

Đột nhiên đầu Dao Dao quay một vòng 360 độ, sau đó chinh chinh đầu rồi bay về phía cô. Trong lúc hốt hoảng cô đem lá bùa dán trên cái đầu kia, cái đầu lập tức rơi trên mặt đất, còn mở to mắt, há hốc mồm oán hận trừng mắt nhìn cô, mà Dao Dao cách đó không xa trên cổ trụ lùi.

Không có đầu, dường như cô ta không nhìn thấy gì, mà quáng đi tới đi lui trong phòng, cô và Tiểu Cầm cùng nhau đỡ mẹ Tiểu Cầm dậy.

-Các người về phòng trước, ở đây để tôi xử lý.

Nghe cô nói vậy, Tiểu Cầm và mẹ Tiểu Cầm một khắc cũng không ở thêm, rồi đi khỏi phòng chứa đồ.

Cô nhìn đầu Dao Dao trên mặt đất đã hóa thành một vũng máu, nghĩ thầm con quỷ này cũng không quá khó đối phó.

Thân thể Dao Dao không có đầu vẫn ở trước mặt cô lắc lư, cô đọc chú ngữ Chung Linh đã dạy cho cô, rồi ném ra vài lá bùa, thân thể Chung Linh lập tức co quắp, một thoáng chốc liền hóa thành một đoàn khói đen biến mất.

Lần đầu tiên diệt trừ quỷ, cô cảm giác rất thành tựu, kỳ thật cũng không khó như trong tưởng tượng như vậy!

Cô đến phòng ngủ mẹ Tiểu Cầm nhưng không thấy mẹ con Tiểu Cầm, lại đến phòng ngủ của cô và Tiểu Cầm, vẫn không trông thấy hai mẹ con cô ấy, qua một lát không lẽ đã đi ra ngoài?

Hẳn là không! Giờ này các cô ấy có thể đi đâu?

Đột nhiên có người chụp lên cửa sổ, âm thanh rất rất lớn, qua cửa sổ cô thấy hai bàn tay dính đầy máu tươi, còn có quỷ?

Cô thận trọng đi đến bên cửa sổ, thì thấy mẹ Tiểu Cầm đang ghé người ngoài cửa sổ, một mặt đầy máu, nhìn thấy đặc biệt dọa người.

-Dì, tại sao dì ở chỗ này?

-Cứu ta, cứu ta....

Cô mở cửa sổ ra đưa tay kéo bà ấy, đột nhiên cô càng cảm thấy kì quái, cửa sổ là được khóa lại từ bên trong, vì sao bà ấy lại treo ở bên ngoài?

Mẹ Tiểu Cầm nắm được tay của cô, động tác nhanh nhẹn bò lên, căn bản không giống như một con người bình thường, cô còn chưa kịp chuẩn bị liền bị bà ấy bóp cổ.

-Cùng chết! Cùng chết đi!

Không muốn.... Cứu mạng....

Khí lực của bà ta đặc biệt lớn, chưa được một lúc cô bị ngất đi.

Khi cô tỉnh lại, thì trời đã sáng, cô nằm trên mặt đất trong phòng ngủ của Tiểu Cầm, gian nan bò lên, cô sờ lên cổ mình, vẫn rất đau.

Từng chuyện đã xảy ra trong tối qua lại hiện lên trong đầu, nhìn lại cửa sổ, trên mặt kính cửa sổ in dấu hai bàn tay máu, xem ra không phải là mơ.

Cô ra khỏi phòng, trong phòng khách loạn thất bát tao (~hỗn loạn), có lẽ là có người từng đánh nhau ở đây, cô cẩn thận đi tới, sợ mẹ Tiểu Cầm lại đột nhiên xuất hiện, nhưng mà lần lượt tìm tất cả các phòng, vẫn không có ai như cũ.

Cô mở cửa lớn ra vừa vặn cũng trông thấy người đối diện mở cửa, đối phương nhìn thấy cô dường như rất kinh ngạc.

-Ngại quá, cho tôi hỏi một chút, người có từng gặp người của nhà này không?

-Cô gái, người của căn nhà đó đã chết thật lâu, cô là thân thích của bọn họ sao? Làm sao cô có thể vào nhà được vậy?

-Đã chết?

-Đúng vậy! Cả gia đình đều chết trong nhà, nhưng chết rất thảm!

Làm sao có thể? Tiểu Cầm rõ ràng là người mà! Chẳng lẽ là do đạo hạnh của cô không cao nên không nhìn ra?

-Con gái của nhà này gọi là Tiểu Cầm phải không?

Cô vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi.

-Đúng đấy! Tên là Tiểu Cầm, haiz..., là một cô gái nhỏ rất tốt bụng đó! Đáng tiếc.

Hàng xóm vẫn còn đang nói, nhưng một câu cô cũng không nghe vào, tối qua mẹ Tiểu Cầm kém chút nữa đã bóp chết cô, nhưng tại sao cô vẫn còn sống? Sau đó đã xảy ra chuyện gì?

Tiểu Cầm đã đi đâu? Mẹ của cô bé đã đi đâu? Nếu như các cô ấy đều là quỷ, vì sao lại ở trước mặt cô trình diễn tiết mục bị Dao Dao bắt nạt kia?

Đầu óc cô rất loạn, rất nhiều vấn đề cô nghĩ mãi mà không rõ, cô nghi ngờ căn bản cô không diệt trừ được Dao Dao kia.

Dịch: BảoNhi

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 27/10/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Nhang Tê Giác

Dù sao tòa nhà này cho cô cảm giác như những tòa nhà trước kia cô từng ở, khẳng định không bình thường, cô không muốn tiếp tục ở lại nơi thị phi này, định nhanh chóng rời đi.

Nói không chừng khi về hỏi Chung Linh thì sẽ biết chuyện gì đã xảy ra, mà cô đã biến mất lâu như vậy, Chung Linh và Diệp Từ nhất định rất sốt ruột.

Cô đóng kĩ cửa lớn nhà Tiểu Cầm rồi nhanh chóng đi xuống lầu, chỉ kì quái chính là, cửa sắt của căn nhà bị khóa, cô kéo như thế nào cũng không ra, khóa cửa bên trong bị cô kéo nửa ngày cũng không có phản ứng.

Nhìn xuyên qua cửa sắt cô thấy khí trời bên ngoài rất tốt, khó có được giữa mùa đông mà ánh nắng lại chói chang như vậy, cô lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi cho Chung Linh để cầu cứu, thế nhưng điện thoại vẫn không có tín hiệu. Ngay khi cô đang suy nghĩ làm sao để ra ngoài, thì trước cửa sắt có người đi qua, cô vui vẻ kêu lên.

-Chào người chào người, tôi bị giam ở đây không ra được, có thể giúp tôi một chút hay không?

Người qua đường nhìn cô một cái, lại nhanh chóng quay đầu đi, ánh mắt dường như né tránh cô, không dám nhìn thẳng vào cô.

-Người có thể tìm người tới mở cửa giúp tôi hay không?

Kết quả người đó xem như cô hoàn toàn không tồn tại, cũng giả bộ như không nghe thấy cô đã nói, vội vã bỏ đi. Ngay sau đó lại có người đi ngang qua, thời gian này hẳn là thời điểm đi alfin hoặc đưa con đi học.

Nhưng mặc kệ cô kêu cứu như thế nào, bọn họ đều hành động như người ban đầu, xem như không nhìn thấy cô. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Ngay khi cô đang nghi hoặc không hiểu, lại một cặp nam nữ xuất hiện, người con trai nhìn cô qua một cái, bởi vì cho tới bây giờ anh ta là người nhìn cô lâu nhất, cho nên cô lại dấy lên lòng tin.

-Anh ơi, anh có thể cứu tôi ra ngoài hay không, tôi nhất định sẽ cho anh tiền.

Nghe cô nói như vậy, người con trai lại liếc mắt nhìn cô vài lần, nhưng người con gái bên cạnh anh ta lập tức lôi anh ta đi.

-Nhìn cái gì vậy? Cẩn thận bị quán lên rồi lấy mạng của anh, một tòa nhà đều đã chết hết rồi.

Cô nhìn bóng lưng của đôi nam nữ đã đi xa, hóa ra bọn họ xem cô là quý?

Giữa ban ngày những người đi đường này cũng nghĩ là mình trông thấy quý hay sao? Xem dáng vẻ của bọn họ hẳn là không chỉ nhìn thấy một lần, còn có một tòa nhà đều chết là xảy ra chuyện gì?

-Chị ơi.....

Đột nhiên cô cảm thấy cổ mình phát lạnh, đây là giọng nói của Tiểu Cầm, hẳn là cô ta đang đứng ngay sau cô. Đây là giữa ban ngày, cô ta cũng dám ra, xem ra đạo hạnh của cô ta rất cao.

Lúc này cô mới phát hiện căn nhà này cho dù là ban ngày cũng đen sì, một tia ánh sáng cũng không chiếu vào được, cô quay đầu nhìn Tiểu Cầm cũng như tối hôm qua, đứng trên bậc thang nhìn cô.

Chỉ là bây giờ cô ta không còn là một nữ sinh tóc dài thẹn thùng khi gặp người lạ nữa, mà là một nữ quý. Mái tóc dài của cô ta có chút lộn xộn, con mắt bầm đen nhìn xung quanh một vòng, miệng cũng màu tím đen, con mắt cũng đỏ ngầu không nhìn thấy con người.

Cô lặng lẽ duỗi tay vào trong túi áo, thế mà đã dùng hết lá bùa, lưng cô dán lên cửa sắt, toàn thân đều lạnh.

-Tiểu Cầm, tôi với cô không thù không oán, cô thả tôi đi đi!

-Chị ơi.....

Cô ta đi từ từ xuống cầu thang, từng bước từng bước tới gần cô, cô khản trương đến độ hô hấp bắt đầu hỗn loạn, cô đưa tay sờ sờ ngọc thạch đeo trên cổ, Liễu Huyền Dạ sẽ đến cứu cô sao?

-Chị ơi,....

Tiểu Cầm đã đi đến trước mặt cô, cô lại nghe thấymoojt mùi hương dễ ngủi, giống như đã từng ngửi qua nhiều lần, là hương tê giác..... Cô ta cũng là quý được người nuôi dưỡng?

Khó trách trước đó người qua đường nhìn thấy cô đều sợ hãi, cô còn kì lạ vì sao mọi người đều có mắt Âm Dương, đều có thể nhìn thấy quý, thì ra nguyên nhân là do nhang tê giác, đến tột cùng là ai đang nuôi Tiểu Cầm?

-Chị ơi, em đưa chị về nhà.

Tiểu Cầm giữ chặt tay cô muốn kéo cô lên lầu, hiện tại cô làm sao còn dám lên lầu, nói không chừng mẹ của cô ta cũng đang ở đó, Dao Dao kia cũng đang ở đó, lá bùa cũng đã sử dụng hết, cô không phải tự tìm đường chết hay sao! Cô găt gao nắm chặt tay vịn của cửa sắt sau lưng, sống chết không chịu đi.

Dường như Tiểu Cầm rất tức giận, tóc dài bắt đầu bay múa trong không trung

-Tiểu Cầm, em muốn gì chị đều đốt cho em, em hãy để chị đi đi!

Cô ta hoàn toàn không để tâm đến lời cô nói, cầm tay kéo cô lên lầu, khí lực của cô không lớn như cô ta, bàn tay nắm lấy tay vịn bị cô ta cứng rắn kéo ra, thân thể đụng phải cầu thang, đau đớn lập tức bắt đầu lan ra.

Tiểu Cầm kéo cô lên lầu hai, cô nhìn thấyá hàng xóm cách vách đang cách một cánh cửa khuôn mặt hoảng sợ nhìn qua, sắc mặt mỗi người đều bầm đen, chẳng lẽ đều là quý? Cô nhớ lúc trước người qua đường đã từng nói người của một tầng lầu đều chết, nói như vậy người trong tầng lầu này đều đã chết?

Bọn họ dường như rất sợ Tiểu Cầm, Tiểu Cầm chỉ lườm bọn họ một cái, tất cả bọn họ đều nhanh chóng đóng cửa lại, mà cô một lần nữa bị Tiểu Cầm ném vào trong phòng ở tầng 2.

-Chị ơi.....

-Cùng chết! Cùng chết đi!

Quả nhiên mẹ của Tiểu Cầm vẫn còn ở nơi này, cô vừa xuất hiện âm thanh của bà ta liền truyền tới, cô nhìn bốn phía cũng không thấy bà ta, một giọt chất lỏng dính trên trán của cô, cô đưa tay lau đi, thế mà một tay máu, ngẩng đầu lên thì thấy mẹ Tiểu Cầm đang ở trên trần nhà, âm trầm nhìn cô cười.

Một giây sau bà ta từ trên trần nhà bỏ nhào về phía cô,co hoảng hốt nhanh chóng tránh sang bên cạnh, động của bà ta rất nhanh, ‘cách cách cách’ liền đuổi theo.

-Dì ơi, người hại các người không phải tôi, sao các người lại nhất định quán lấy tôi!

-Chị ơi, là chủ nhân muốn chị chết!

Tiểu Cầm theo sát mẹ mình cùng đuổi theo cô, cô bị hai người đó làm ngã nhào xuống đất, muốn xoay người, đây chính là quý đè đi!

Toàn bộ thân thể cô đều dán trên sàn nhà.

-Chủ nhân các người là ai vậy? Các người hãy để tôi nói chuyện với hấn, chuyện gì cũng thể giải quyết mà! Làm gì mà động một chút lại muốn mạng của tôi? Mạng của tôi không đáng tiền.

Kì thật cô cũng rất bội phục chính bản thân mình, trong trường hợp này mà có thể ở trước mặt quý nói nhiều lời như vậy, nhưng bọn Tiểu Cầm cũng không phản ứng với lời nói của cô, cô cảm giác có cái gì xuyên thấu qua thân thể cô từ sau lưng, cô cảm giác lực đạo của nó càng ngày càng mạnh, dường như có thể bóp nát trái tim của cô.

Con quần đau vẫn tiếp tục, dường như cô không có biện pháp hít thở không khí vào, miệng há to, cái mũi dùng lực hít, nhưng triệu chứng thiếu dưỡng khí lại càng ngày càng rõ.

-Liễu Huyền Dạ, tôi.....

“Tôi còn chưa giải thích với anh!” Cô muốn cầm ngọc thạch ra, nhưng thân thể bị mẹ Tiểu Cầm đè ép, động đậy không được.

Ánh mắt cô dần dần mơ hồ, dường như cô nhìn thấy Lục U Minh và một người đứng cách đó không xa, về mặt anh ta lạnh lùng lật lật sổ ghi chép.

Chẳng lẽ cũng là quý sai? Đang chờ cô chết đi sau đó mang quý hồn của cô về địa phủ?

Cô gian nan giờ tay lên với anh ta.

- Cứu .... Mạng. ....

Cô còn chưa muốn chết! Cô còn chưa nói chuyện yêu đương, còn chưa được mặc áo cưới, vẫn còn quá nhiều chuyện chưa làm.

Quý sai kia lạnh lùng nhìn cô một cái, lâm bầm.

- Mỗi người trước khi chết đều sẽ nói với tôi như vậy, cô còn muốn tôi cứu? Đây không phải là đập bể bát com của tôi hay sao?

Quả nhiên quý sai và Lục U Minh cùng một đức hạnh.

Ngay khi cô cảm giác tim mình sắp nổ tung, phổi cũng sắp nổ, thì đột nhiên thân thể chợt nhẹ đi, đột nhiên không khí ập đến làm cô sặc, ho khan dữ dội.

- Bất quý sư?

Đây là giọng nói của mẹ Tiểu Cầm.

- Lại là các người?

Đây là giọng nói của Tiểu Cầm.

- Tôi khuyên các người không nên lo chuyện bao đồng.

- Tô Tô, cô không sao chứ?

Đây là... Đây là giọng nói của Chung Linh.

Đột nhiên cô cảm động muốn khóc, Chung Linh, cuối cùng cô cũng đến. Cô cố gắng xoay người ngồi trên đất, hai mắt lung tròng nhìn Chung Linh, quả thật như nhìn thấy thiên sứ.

- Oa, Tô Tô, vậy mà cô còn chưa chết.

Đây là giọng nói chán ghét của Diệp Tử.

- Chung Linh, tôi nói đến Diêm Vương cũng không muốn cô ấy tới đi! Sao lại dễ dàng chết như vậy, vậy mà cô còn lo lắng cả một buổi tối.

Diệp Tử nói xong liền vọt vào trong ngực cô, ừ ừ trước ngực cô.

- Con thỏ lưu manh này, tôi hiện tại không còn khí lực đánh cô, cô đừng chọc tôi.

- Ui... còn tinh lực để phát cáu.

Có lẽ là nhìn sắc mặt tái nhợt và bộ dạng yếu ớt của tôi, mà lương tâm của Diệp Tử trời dấy buông tha cho vô.

- Cho cô chạy loạn, biết mình dụ quý vậy mà mỗi ngày đều đưa lên đến cửa, cô nói xem sao cô lại ngu xuẩn như vậy?

Nhìn Diệp Tử nhảy nhảy trước mắt, đột nhiên cô rất muốn ăn thịt thỏ, thịt đầu thỏ kho tàu, thịt đùi thỏ kho tàu, thịt thỏ kho tàu.

- Trở về tôi sẽ liền đem cô làm thịt thỏ kho tàu...

- Có bản lĩnh ngay bây giờ cô đến đây!

- Được rồi, đến lúc nào rồi? Hai người còn đấu võ mồm.

Chung K Linh đang đối phó Tiểu Cầm tạo khoảng cách rồi nhìn qua hướng này.

- Tô Tô, cô thật sự không sao chứ?

Cô muốn khoát khoát tay, lại phát hiện mình không còn sức lực để đưa tay.

- Tôi không sao, cô không cần lo lắng cho tôi.

Đi cùng các cô ấy còn có Trương Doãn Hiên, cô còn tưởng rằng mình sẽ không bao giờ thấy anh ta nữa! Anh ta đối phó với mẹ của Tiểu Cầm nhẹ nhõm hơn nhiều so với Linh Mộc.

Đại khái là tương đối thoải mái, anh ta thành thạo điều luyện múa kiếm gỗ trong tay, thế mà còn rất đẹp trai. Khi cô và Diệp tử còn ngồi xỏm bên cạnh thưởng thức quá trình, thì anh ta đã giải quyết xong mẹ Tiểu Cẩm.

-Mẹ.....

Tiểu Cẩm bên Chung Linh nhìn thấy mẹ của mình tan thành mây khói, lập tức trở nên táo bạo, cô nghe được đèn treo trên đỉnh đầu nổ ;phanh phanh phanh', sau đó cô ta thoát khỏi tay Chung Linh bay về phía Trương Doãn Hiên. Nhưng mà Chung Linh và Trương Doãn Hiên cùng đối phó với cô ta, đương nhiên càng thêm dễ dàng.

Cô còn chưa xem đủ, Trương Doãn Hiên đã gác kiếm lên cổ Tiểu Cẩm.

-Nói, là ai nuôi các người?

-Tôi không biết anh đang nói cái gì, các người muốn động thù thì nhanh động thù đi, đông dài làm gì?

-Khi cháy thì có dị hương, ngửi phải thì có thể thấy được quý, cả tòa nhà này đều tràn ngập mùi hương Tê Giác, cô cho rằng thực sự có thể lừa được chúng tôi?

Không biết Trương Doãn Hiên vẽ cái gì lên trán Tiểu Cẩm, Tiểu Cẩm đau đớn hét ầm lên.

-Nói hay không? Loại đau đớn như xé rách hồn phách này cô không chịu được đâu.

-Tôi ... Tôi không biết.....

-Miệng cũng rất cứng rắn, vậy đừng trách tôi không khách khí.

Trương Doãn Hiên vừa nói vừa lặp lại động tác vẽ bùa.

Chung Linh ở một bên sốt ruột ngăn cản.

-Mau dừng tay.

Nhưng mà cô ấy vừa nói xong, Tiểu Cẩm cũng hồn phi phách tán.

-Đạo hạnh của cô ta cho dù cao hơn so với quý bình thường, nhưng cũng không chịu được tra tấn này của anh.

Về mặt cương nghị của Trương Doãn Hiên đối mặt với trách cứ của Chung Linh lại không biết làm sao.

-Là tôi đã xuống tay nặng rồi.

-Cũng không phải tôi trách anh, người này nuôi nhiều quỷ hồn như vậy không biết là có mục đích gì? Chúng ta đi hỏi mấy quỷ hồn khác trước trong tòa nhà này một chút, xem có thể hỏi ra cái gì từ trong miệng họ không.

Chung Linh nói xong liền đi ra ngoài, đi ra cửa vẫn không quên quay đầu lại dặn dò Diệp Tử.

-Chăm sóc Tô Tô cho tốt.

Sau khi Chung Linh và Trương Doãn Hiên rời đi cô mới nhớ tới tên quỷ sai trước đó, anh ta đứng ở chỗ cô nhìn qua, vậy mà anh ta còn đứng ở đó, nhưng mà bọn Chung Linh đều không nhìn thấy anh ta.

Cô tức giận nhìn không khí nói:

-Ai, không có biện pháp nào, mạng tôi lớn, có vài người nhất định đã đi một chuyến không công rồi.

Hừ, cho anh thấy chết mà không cứu.

Dịch: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 28/10/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Công việc bắt quỷ

Tên quỷ sai kia dờ khóc dờ cười nhìn cô.

-Không có khả năng mỗi lần cô đều may mắn như vậy, nếu muốn sống thật tốt thì phải luôn cẩn thận ở khắp nơi, tôi cũng không muốn đi tới đi lui như thế này.

Cũng không phải cô cẩn thận là có thể phòng ngừa, làm sao cô biết được vào ban ngày quỷ cũng có thể ra ngoài đi dạo, mà hình dáng y như con người bình thường, làm sao cô phân biệt được!

Cô ngẩng đầu nhìn lại, quỷ sai kia đã đi ra ngoài. Nghi ngoi một lát, cô lại có chút sức lực, cô vịn ghế salon bên cạnh chậm chạp đứng lên, đi từng bước một đến bên cửa, Diệp Tử nhảy nhót bên cạnh líu ríu nói:

-Chung Linh bảo tôi chăm sóc cô thật tốt, cô đừng có tự dày vò mình, nếu cô chết thật, Chung Linh sẽ trách tội tôi.

Cô mặc kệ Diệp Tử, chậm rãi đi ra khỏi phòng, thời điểm bước xuống cầu thang lại càng thêm đau đớn, cảm giác mỗi bậc tiếp theo mình sẽ ngã chổng vó.

Đến dưới lầu, cửa sắt đã bị bọn người Chung Linh mở ra, quỷ sai kia cũng đứng ở nơi đó, cô nhìn thấy quỷ hồn trong tòa nhà này từng người từng người bước ra, mà quỷ sai kia cũng điểm danh từng người từng người một, sau đó đều xếp hàng đứng ngoài cửa sắt, cuối cùng có khoảng một trăm quỷ hồn.

Cảnh tượng này khiến cho cô nhớ lại lần Lục U Minh mang cô đi địa phủ, ở cầu Nại Hà nhìn thấy cảnh này.

-Tất cả mọi người ở tòa nhà này đều đã chết?

Mặc dù trước đó đã biết chuyện này, nhưng khi tận mắt nhìn thấy thì cô vẫn khá khiếp sợ.

-Đây là ai làm?

Quỷ sai đang cầm sổ ghi chép nhìn thoáng qua cô, lại lập tức cúi đầu xuống quyền sổ sách.

-Cô nói là ai làm?

-Tại sao mấy người Tiểu Cầm lại muốn làm thế này?

-Cô hỏi tôi, tôi hỏi ai?

Vì sao quỷ sai hiện tại đều không đáng tin cậy như vậy, Lục U Minh đã từng nói với cô, quỷ sai cũng là một chức quan ở Địa Phủ, dù sao cũng là quan, vì sao đức hạnh cả đám đều thế này.

Khi Chung Linh và Trương Doãn Hiền xuống tới, quỷ sai kia cũng chuẩn bị mang các quỷ hồn đi, cô nhanh chóng hỏi Chung Linh.

-Các người đã tra hỏi rồi sao?

Nếu không tra hỏi sao có thể để những quỷ hồn này tùy tiện rời đi như vậy.

-Tất cả bọn họ đều chết do tất nghẽn cơ tim, vài người là bị hù chết, vài người là do Tiểu Cầm làm. Sau khi chết bọn họ bị người dùng nhang Tê Giác nuôi dưỡng trong tòa nhà này, cửa dưới lầu này còn bị hạ cấm thuật, bọn họ vẫn luôn bị giam giữ ở đây, biết mới là lạ.

Về mặt Chung Linh u sầu, xem ra chuyện này cực kì nghiêm trọng, cũng cực kì khó giải quyết, hiện tại còn không có manh mối.

-Là con người nuôi dưỡng bọn họ sao?

Chung Linh gật gật đầu.

-Nuôi cả một tòa nhà quỷ, số lượng nhang Tê Giác không phải người thường có thể cung cấp được, người này không đơn giản.

Bốn phía lập tức trở nên yên tĩnh, ai cũng không mở miệng nói chuyện, đến Chung Linh cũng nói chuyện này không đơn giản, đằng sau chuyện này khẳng định có âm mưu rất lớn, nói không chừng lại là một Linh Mộc khác, muốn hủy đi thế giới này.

-Ai nha! Rồi cũng có cách giải quyết, người nhà họ Trương đã từng xử lý nhiều án lớn, lần này cũng không thành vấn đề, đúng hay không? Trương Doãn Hiền.

Diệp Tử nhảy lộc cộc lộc cộc phá tan sự yên tĩnh, có lúc Diệp Tử cũng có điểm đáng yêu như vậy.

Trương Doãn Hiền cũng lập tức nói tiếp.

-Đúng vậy đấy! Huống chi lần này là do con người tác quái, chuyện này so với quỷ thì dễ hơn nhiều, nhất định sẽ có manh mối.

-Có lúc người còn đáng sợ hơn quỷ.

Chung Linh vẫn cau mày như cũ, cô nhanh chóng đổi đề tài.

-Vì sao các người lại đến đây? May mắn các người kịp thời đuổi tới kịp, nếu không tôi có bao nhiêu cái mạng cũng không đủ chết.

-Đây là lần đầu tiên chúng ta hợp tác với nhà họ Trương làm ăn.

-Làm ăn?

-Bởi vì cả tòa nhà này đầy chuyện ma quái, không thể nào cho thuê hoặc bán đi, mà dân cư phụ cận cũng bị ảnh hưởng cực lớn, mọi người đều ảm ỉ muốn dọn đi, dọn đi rồi chưa chắc đã có người dọn vào, như thế thì tổn thất lớn, ông chủ xí nghiệp đương nhiên không muốn nhìn thấy điều này, nên ông ta mời người họ Trương đến bắt quỷ.

Thì ra là như vậy.

-Vậy bây giờ quỷ trong tòa nhà này đều đã được dọn dẹp sạch sẽ, có phải là coi như đã hoàn thành nhiệm vụ không?

Mặc dù chưa tìm ra được kẻ đứng đằng sau, nhưng mà không còn ảnh hưởng đến tòa nhà này nha!

Chung Linh nhẹ gật đầu.

-Cuộc làm ăn này xem như đã hoàn thành, bây giờ chỉ cần đợi đối phương giao khoản tiền còn lại.

Nói xong, cô ấy quay sang nhìn Trương Doãn Hiền.

-Nhưng người đứng đằng sau này tôi nhất định phải tìm ra.

-Đương nhiên.

Kì thật cái cô quan tâm nhất hiện tại là rốt cuộc cuộc làm ăn này được bao nhiêu tiền, đây là lần đầu tiên Chung Linh chính thức cùng nhà họ Trương hợp tác, lỡ như bị nhà họ Trương bắt nạt thì phải làm sao? Cô chọc chọc Chung Linh nói nhỏ:

- Bao nhiêu tiền vậy?

Chung Linh nhẹ nhàng bâng quơ nói một câu:

-Hai mươi vạn.

-Cái gì?

Tinh thần vốn đang suy yếu của cô lập tức trở nên hưng phấn.

-Nhiều như vậy, tổng cộng là hai mươi vạn hả?

Cô còn tưởng rằng hiệu trưởng kia đã trả cao, quả thực là gặp sự phụ.

Kết quả Chung Linh nói câu sau đó càng dọa cô hơn.

- Là hai người chúng ta mỗi người hai mươi vạn, nhà họ Trương bốn mươi vạn.

Cô cảm thấy sắp ngất đi, không phải cô đang nằm mơ đấy chứ? Sao đột nhiên cô biến thành người có tiền rồi? Trước kia đến 1 vạn cô còn chưa được thấy qua.

-Tôi cũng có phần..... Chung Linh, cô cũng quá tốt rồi!

Mặc dù trong lòng kích động muốn chết, nhưng ngoài mặt vẫn khách khí.

-Tôi cũng không giúp được việc gì.

-Dao Dao kia không phải là co diệt trừ sao? Hơn nữa cô và mẹ Tiểu Cầm độ sức lâu như vậy, còn thiếu chút nữa mất mạng, đây là cô nên nhận được.

-Tôi thật sự diệt trừ được Dao Dao?

Cô còn tưởng là giả a!

-Nhưng mà hai mươi vạn cũng nhiều quá đi!

So với cảm giác thành tựu khi diệt trừ Dao Dao, thì hiện tại cái cô quan tâm nhất vẫn là tiền bạc.

Lúc này, Diệp Từ nhảy tới.

-Tổng cộng tám mươi vạn, thành phố N cũng không phải thành phố nhỏ, cô có biết một căn phòng bao nhiêu tiền không? Mà ở đây là cả một tòa nhà, huống chi tòa nhà này đầy chuyện ma quái, cư dân của cả một ngõ hẻm cũng đã an tâm không rời đi nữa, tôi còn cảm thấy tiền ít đó!

Sau khi Diệp Từ giải thích như thế, giống như thực sự hơi ít, nhưng mà có thể có hai mươi vạn cô cũng đã rất vui vẻ. Còn chưa nhìn thấy tiền, lòng cô đã ngây ngất.

Ra khỏi con hẻm này, chúng tôi đi đến nhà họ Trương, mặc dù nhà họ Trương ở trung tâm thành phố, nhưng lại cô lập giữa thành phố ồn ào náo động một cách thần kì, còn có một sân vườn rất lớn, quả thật là một lão đại gia thời cổ đại mà, lối vào uốn lượn, thật sự rất có hương vị.

Dù sao cô cũng đã từng đi qua cổ trạch của nhà Uyển Thanh, biệt thự sa hoa nhà họ Đồng, cho nên có thể không chế được biểu cảm kinh ngạc của mình, bình tĩnh đi theo bên người Chung Linh.

Mới vừa đi đến đại sảnh, thì đã thấy một người đi tới, chính xác mà nói không phải là đi, hắn ta ngồi trên xe lăn, tự mình điều khiển xe lăn chậm rãi đến gần, dáng dấp cũng rất nhã nhặn, không khó coi, không biết là ngã bệnh hay chân bị thương.

Kết quả làm cô không nghĩ tới là, hắn vừa đi tới đã oán hận cô.

-Mang thai còn mù quáng lăn qua lăn lại, khiến cho nhiều người đi theo lo lắng như vậy.

-Tôi...

Tuy những lời hắn nói đều là sự thật, nhưng cô và hắn không quen biết, hắn không có thể nói chuyện uyển chuyển với cô một chút à? Mà cô bắt hắn lo lắng cho cô à? Mắc mớ gì đến hắn?

-Doãn Thần.

Trương Doãn Hiền nghiêm khắc quát lớn người đàn ông ngồi trên xe lăn.

-Không được vô lễ với khách.

Người đàn ông gọi là Doãn Thần kia dường như càng nghiêm trọng hơn.

-Mặc kệ là đang mang cái gì, đều phải chịu trách nhiệm với con của mình, nếu như sinh ra mà thiếu tay hoặc thiếu chân, thì hối hận cũng không kịp.....

-Ai, người.....

Cô bị tức đến nói không ra lời, hắn mắng cô cũng được, vì sao lại trù ẻo con rấn nhỏ? Người này thật sự không có lễ phép còn siêu cấp đáng ghét.

Đoán chừng là sợ các cô cãi nhau, Chung Linh nhanh chóng kéo cô ra, đi xa mới nói với cô.

-Đây là con thứ hai của nhà họ Trương.

-Quả nhiên là khác nhau.

Cô tức giận nói.

-Kì thực anh ta đối xử với người khác rất tốt, tại vì tối hôm qua cô mất đi tin tức, chúng tôi tìm thế nào cũng không thấy cô, anh ta cũng là lo lắng. Mà lại...

Chung Linh đột nhiên hạ thấp giọng nói.

-Anh ta là tàn tật bẩm sinh, nghe nói là khi Trương phu nhân mang thai còn khăng khăng đi bắt quỷ, bị khí âm nhập thân, bây giờ mới có dạng này....cho nên cô nên thông cảm.

Khó trách anh ta có thể nói rấn nhỏ của cô như vậy, thì ra anh là một ví dụ đau đớn thê thảm.

-Nếu là quan tâm, anh ta không thể nói tốt một chút sao? Nhất định phải nói quái gở như vậy.

Tôi cũng không phải người không phân rõ phải trái.

-Được rồi được rồi, chuyện làm ăn của chúng ta còn cần người ta chiều cố nhiều hơn, cô đừng so đo với cậu ta.

Đến Chung Linh cũng đã nói như vậy, cô làm gì còn lý do để tức giận nữa, nghĩ lại quả cân giữa hai mươi vạn và tức giận.

-Yên tâm, tôi biết rồi.

Sau khi Chung Linh giải thích rõ ràng mọi chuyện cho tôi, hai chúng tôi trở lại phòng khách nhà họ Trương, các trưởng bối của nhà họ Trương đều ở đây, đang ngồi trong phòng khách có mấy người lớn tuổi, cũng có vài người đàn ông trung niên.

Cô vừa bước vào phòng khách, tất cả bọn hắn đều nhìn về phía bụng của cô, nhìn đến toàn thân cô đều không được tự nhiên. Cô né tránh sau lưng Chung Linh, muốn che đi bụng mình, cũng là muốn ngăn trở tầm mắt của bọn hắn.

Lúc này, người đàn ông trung niên ngồi gần cánh cửa nhất nói:

-Xà tiên, chúng ta không thể trêu vào, bác nhất định phải hợp tác với các cô ấy hay sao?

-Thực lực của nhà họ Trương chúng ta rõ như ban ngày, tôi nghĩ chúng ta không cần thiết phải hợp tác với bất kì kẻ nào, huống hồ, cái trong bụng cô gái này là phúc hay là họa, không ai nói rõ được.

Một người đàn ông ngồi đối diện với lão già tóc trắng cũng phụ họa nói.

-Có cần thiết hay không, là phúc hay là họa, tự tôi sẽ phán đoán, tôi còn chưa mò mắt đến nước này.

Cô đem ánh mắt đặt lên người ông cụ đang nói chuyện.

Ông cụ ngồi ở vị trí chính giữa của phòng khách, hẳn là đại lão gia của nhà họ Trương đi! Nhìn một đầu tóc bạc của ông ấy, có lẽ là tuổi cũng không ít, nhưng giọng nói lại vô cùng to, còn có tác dụng là cho người khác khiếp sợ. Sau khi ông cụ đó nói mấy câu, những người khác trong phòng khách lập tức không có ý kiến.

-Con gái, con qua đây.

Cô quan sát bốn phía, phát hiện bọn Chung Linh đã đứng sang một bên, cho nên nói ông cụ này là đang gọi cô? Cô giống như cầu cứu nhìn về phía Chung Linh, cô ấy như dùng ánh mắt nói với cô biết không sao, thế nhưng cô nha!

-Đừng sợ, ta không có ác ý.

Ông cụ lần nữa vẫy vẫy tay với cô, thế nhưng cô không đi qua cũng không tốt. Cô chậm rãi đi đến trước mặt ông, thế mà ông ta lại để tay lên bụng cô, nhưng mà nhìn dáng vẻ hiền lành của ông ta, thì để ông ta sờ một chút đi!

Con rắn nhỏ trong bụng cô dường như rất thích ông, vậy mà đá đá vào bụng cô, ông lão hẳn là cảm nhận được, cười lên ha ha.

-Con của xà tiên quả nhiên không giống người thường, đứa trẻ này về sau nhất định là phúc tinh của nhà họ Trương, các người nhất định phải chăm sóc thật tốt.

Ai? Phúc tinh của nhà họ Trương? Ông lão này cũng quá để mắt đến con rắn nhỏ của cô rồi! Nhưng mà không biết vì sao, đột nhiên cô cảm thấy rất tự hào, dù sao cũng là con của cô mà.

Dịch: BảoNhi

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 30/10/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Đôi giày thêu màu đỏ

Về sau cô mới biết được quả thật ông cụ này là lão đại nhà họ Trương. Trương lão thái gia, nghe nói lúc ông còn trẻ rất lợi hại, tất cả quý nhin thấy ông đều sợ hãi.

Sau khi Trương lão thái gia hỏi han ân cần cô một lát, liền nói với Trương Doãn Hiền chuyện nhang Tê Giác, mọi người cùng nhau phỏng đoán, rốt cuộc là dạng người gì có năng lực chuẩn bị nhiều nhang Tê Giác như vậy. Hơn nữa nếu người đó biết nhang Tê Giác có thể tẩy bỏ Quỷ Hồn, nhất định biết chuyện về hồn phách.

Sau đó bọn họ bắt đầu loại trừ, nếu tòa nhà ở đó có chuyện ma quái, người được lợi nhiều nhất là ai?

Nếu mấy vấn đề này đặt ở chỗ cô, chắc chắn hoàn toàn không biết gì cả, nhưng nhà họ Trương lại khác, nhân mạch bọn họ lớn, còn có rất nhiều tiểu quý công hiển sức lực, cho nên gần như không có chuyện gì bọn họ không biết.

Cuối cùng tập trung vào ba người bị tình nghi.

Người thứ nhất là chủ thầu tòa nhà kia, nghe nói lúc xây tòa nhà ăn bớt nguyên liệu, bây giờ thấy tuổi thọ sử dụng tòa nhà này càng ngày càng ngắn, cho nên mới muốn làm chuyện ma quái này, đúng lúc có thể đòi lực chú ý của mọi người.

Người thứ hai là đối thủ cạnh tranh của ông chủ sản nghiệp này, cả một đám dân sống trong ngõ nhỏ, trong khoảng thời gian này thuộc hạ của ông ta còn động viên các cư dân âm ỉ, sau đó đến chỗ ông ta mua nhà hoặc thuê phòng.

Người cuối cùng bị tình nghi là kẻ thù của ông chủ sản nghiệp này, còn có thù oán gì, cô có nghe nói, là bị ông chủ này cho đội nón xanh, cho nên nhắm vào ông chủ sản nghiệp này khắp nơi.

Nhưng cô cảm thấy những người này không có lý do giết chết mẹ con Tiểu Cẩm, dù sao người ta không oán không thù với bọn họ, vì oán hận riêng của mình chôn vùi tính mạng của người không liên quan, còn gián tiếp tạo ra một tòa nhà người chết oan chết uổng, cũng quá tàn tạt lương tâm rồi.

Chẳng lẽ vì giết bọn họ rồi dưỡng thành Quỷ Hồn?

- Doãn Hiền, chuyện này giao cho cháu xử lý, vẫn phải làm phiền Chung tiểu thư đi một chuyến.

Trương lão thái gia ngắt lời những người khác bàn tán, dặn dò nói.

- Dạ, bây giờ cháu đi điều tra.

Trương Doãn Hiền cung kính đứng ở một bên.

Chung Linh cũng nói:

Trương lão thái gia nói gì vậy, chúng cháu còn phải dựa vào ông quan tâm đó! Sao cháu có thể cảm thấy phiền được, cháu nhất định sẽ tra rõ chuyện này, không bỏ qua cho một hung thủ.

Bọn họ nói xong liền định ra cửa, đương nhiên cô cũng phải đi theo, kết quả cô mới đi chuyển, Trương lão thái gia liền gọi cô lại:

- Tô Tô cháu ở lại đi!

- Cháu...

Nói thật, cô tình nguyện đi theo Chung Linh bên ba bên ngoài, cũng không muốn một mình ở Trương gia, nhưng khi chuẩn bị khởi hành Chung Linh cũng nói với cô:

- Cô ở đây nghỉ ngơi đi, tối qua cũng chưa ngủ ngon, tôi bảo Diệp Từ ở cùng cô.

Cuối cùng cô phải ở lại, Trương lão thái gia bảo người giúp việc mang cô đến phòng khách nghỉ ngơi, chắc là thật sự mệt mỏi, cô nằm xuống giường liền ngủ thiếp đi, mãi đến tối mới tỉnh lại.

Chung Linh đã quay về, đang ở trong phòng đợi cô, thấy cô mở mắt lập tức đi tới:

- Cô ngủ sâu như vậy, tôi còn lo lắng xảy ra chuyện!

- Ngủ say như heo vậy.

Bỗng nhiên Diệp Từ nhảy đến, nhảy tới nhảy lui trên người cô.

Cô vội vàng đẩy cô ấy ra:

- Nhanh xuống nhanh xuống đi, cô béo như vậy, cô muốn đè chết tôi à! Cô đi soi gương xem, chúng ta ai giống heo hơn.

- Đương nhiên là cô, bây giờ cô như quả bóng ấy.

- Tôi đây là mang thai.

Chung Linh dờ khóc dờ cười nhìn các cô:

- Hai kẻ dở hơi này, ằm ỉ đủ chưa, nếu đủ rồi thì chúng ta đi ăn cơm.

Nói xong cô ấy bỏ lại cô và Diệp Tử rồi đi.

- Ăn ăn ăn, sao có thể không ăn được?

Diệp Tử lập tức nhảy xuống giường vội vàng đi theo.

Đương nhiên cô không muốn bị bỏ lại, chỉnh quần áo xong cũng chạy ra ngoài:

- Hiếm khi Diệp Tử nói đúng, chuyện gì đều có thể không làm, nhưng không thể không ăn cơm.

- Trái lại điểm này hai người cùng chung chí hướng.

- Hai người điều tra thế nào rồi? Có tiến triển không?

Bước chân của Chung Linh thoáng chậm lại, vừa đi vừa nói với cô:

- Có thể loại trừ chủ thầu kia, mấy năm trước công trường ông ta nhận thầu xảy ra vấn đề, ra tòa bồi thường táng gia bại sản, đâu còn tiền mà mua nhang Tê Giác.

cô vội vàng truy hỏi:

- Vậy hai người khác thì sao?

- Cô đoán xem kẻ thù kia là ai?

Nói đến đây Chung Linh ra vẻ thần bí.

Cô đâu đoán ra được, ngay cả ông chủ kia cô cũng chưa từng gặp:

- Là ai thế? Cô đừng thừa nước đục thả câu nữa. Chỉ là cô bảo tôi đoán, không phải là người quen đây chứ?

Cô đến thành phố N lần hai, lần đầu tiên là khách sạn Tường Vi, lần thứ hai là trường học, cô nghĩ tới người mình gặp một lần:

- Chắc chắn Lục U Minh không có khả năng, Trương Doãn Hiên cũng không có khả năng, không phải là hiệu trưởng kia đó chứ?

Như vậy quá chán động? Chỉ là hiệu trưởng kia rất có tiền, nói ông ta mua nổi lượng nhang Tê Giác lớn cũng không phải không có đạo lý.

- Không phải hiệu trưởng, kẻ thù này cô quen, là người phụ nữ... người phụ nữ này cô đã từng gặp, còn có ấn tượng khắc sâu.

Nghe Chung Linh nói vậy, cô càng tò mò:

- Phụ nữ sao? Phụ nữ tôi quen ở thành phố N? Tôi không biết ai mà, ngoại trừ mẹ Tiểu Cẩm, cô ta không phải là phụ nữ, cô ta là nữ quý.

Không thể nào!

Cô giữ chặt lấy Chung Linh ở phía trước, trong mắt đều là kinh ngạc:

- Thật sự là mẹ Tiểu Cẩm sao? Chỉ là nói ra, hình như cô chưa từng thấy cha Tiểu Cẩm, hơn nữa xảy ra chuyện lớn như vậy, vậy mà từ đầu đến cuối anh ta không xuất hiện, nơi đó cũng là nhà anh ta mà!

- Quả thật rất kỳ lạ, đến nay chúng ta không tìm được anh ta, anh ta giống như đột nhiên bốc hơi vậy.

- Có thể là như này hay không, cha Tiểu Cẩm phát hiện mẹ Tiểu Cẩm ngoại tình... liền giết cô ta, sau đó mẹ Tiểu Cẩm thành Quỷ Hồn lại hại chết người tòa nhà. Nhưng...

Thấy cô đột nhiên im lặng, Chung Linh cười:

- Cô cũng nghĩ tới đó! Cho dù anh ta có lý do giết mẹ Tiểu Cẩm, vì sao cũng giết luôn cả con gái mình? Hơn nữa cô cũng thấy hoàn cảnh nhà bọn họ rồi đây, không thể mua nổi nhang Tê Giác, anh ta cũng không có mua.

- Nhưng vì sao sau đó anh ta lại biến mất?

- Đây cũng là chuyện chúng tôi khó hiểu, Trương Doãn Hiền còn đang điều tra, với mạng lưới quan hệ nhà bọn họ, cho dù còn sống hay đã chết đều có thể tìm được, chỉ là vấn đề thời gian.

- Vậy người bị tình nghi thứ ba là ai?

- Đây là người đang bị tình nghi lớn nhất, chúng tôi điều tra ra quả thật thời gian trước anh ta mua một lượng lớn nhang Tê Giác, còn không biết dùng chỗ nào. Chỉ là cô biết kẻ có tiền rồi đó, không phải người chúng ta có thể gặp bất cứ lúc nào.

Chung Linh bắt đầu dãi gang tay.

Có tiền có thể sai khiến ma quỷ, có tiền còn có thể nuôi đồng quỷ, nhà họ Trương là một ví dụ:

- Muốn nói có tiền, không phải Trương gia càng nhiều tiền hơn sao? Còn chuyện gì bọn họ không làm được?

- Đương nhiên là vậy, ngày mai chúng ta sẽ đi gặp người kia.

- Ngày mai nhất định phải đưa cô đi cùng, một mình cô ở Trương gia...

Cô còn chưa nói xong, Trương Doãn Thần xuất hiện, hình như anh ta có ý kiến rất lớn với cô, mới mở miệng khiến người ta nóng giận:

- Đứng ở đây làm gì? Người một nhà đều đang đợi các cô đến ăn cơm, Chung Linh bận rộn một ngày mệt mỏi về tình có thể tha thứ, vị tiểu thư này ngủ ngày rồi còn mệt sao?

- Tôi...

Nể tình anh ta đáng thương như vậy, cô không so đo với anh ta:

- Chung Linh, chúng ta đi.

Đây là lần đầu tiên cô ăn cùng nhiều người như vậy, một bàn đầy người, xung quanh còn có quản gia người giúp việc gì gì đó, nhưng vô cùng yên tĩnh, siêu cấp yên tĩnh.

Không dễ dàng gì gần ăn xong, cô đang nghĩ có nên chuẩn em hay không, Trương lão thái gia đã mở miệng nói:

- Tô Tô, Chung Linh, hai cháu ngàn lần không cần khách sáo, cứ coi như đây là nhà mình.

Cô và Chung Linh đều cười lễ phép, lại khách sáo vài câu, cuối cùng mới kết thúc bữa tối hôm nay.

Một lát về phòng, cô phàn nàn với Chung Linh:

- Nhà người có tiền đúng là lắm quy củ, ăn một bữa cơm đều rất áp lực, chúng ta phải nhanh chóng giải quyết xong chuyện này rồi về thành phố Y. Chung Linh, ngày mai cô mang tôi đi cùng nhé?

Cô làm nũng kéo ống tay áo Chung Linh, chớp chớp mắt với cô ấy.

- Chung Linh cũng không phải là nam, cô làm nũng với cô ấy cũng vô dụng.

- Cô nói nhiều rồi đó.

Cô trừng Diệp Từ một cái:

- Nếu như ngày mai tôi không thể ra cửa, cô nhất định phải ở lại với tôi.

- Đừng mà...!

Lúc này Diệp Từ mới phản ứng kịp:

- Chung Linh, cô để Tô Tô đi cùng đi! Tôi sẽ giúp cô nhìn cô ấy, đảm bảo không xảy ra vấn đề.

Con thỏ này trở mặt thật nhanh.

Bởi vì đến công ty người ta, Chung Linh nghĩ không có gì nguy hiểm, liền đồng ý để cô và Diệp Hạo đi cùng, hơn nữa có cô ấy và Trương Doãn Hiền ở đó, nhất định sẽ đảm bảo an toàn của cô.

Tuy ban ngày cô ngủ rất lâu, nhưng vẫn mệt mỏi không chịu được, sau khi Chung Linh nói chắc chắn cô liền ngủ mất.

Nhưng còn chưa ngủ bao lâu, cô liền bị bóng đè, kỳ lạ chính là cô biết rõ mình đang ở trong mơ, cho nên cho dù xảy ra chuyện gì đều là giả.

Trong mơ, cô đứng ở trong một bãi tha ma âm u, bầu trời u ám, không có một người. cô không ngừng an ủi mình, đây là mơ đây là mơ... Đợi tỉnh lại sẽ không có chuyện gì nữa...

Nhưng sao có thể thật sự không sợ được, cô cẩn thận bước đi, đi qua một ngôi mộ lại một ngôi mộ nữa, hình như không đi ra được. cô ép buộc mình không nhìn ảnh chụp trên những bia mộ, mắt không chớp nhìn chằm chằm mặt đất.

Đột nhiên phía sau giống như có người vỗ vai cô, nhất thời trái tim cô đập nhanh hơn, vì hốt hoảng mà bị bậc thang làm trượt chân ngã nhào vào một bia mộ.

Mặt cô đều dán vào bia mộ bằng đá cẩm thạch, lạnh thấu xương, khỏe mắt khẽ nhìn ảnh chụp trên bia mộ, là một người phụ nữ thướt tha thùy mị ba bốn mươi tuổi, mắt ngọc mây ngài. cô nhìn kiểu gì cũng cảm thấy cô ta cười với cô, vô cùng kỳ lạ, cô hốt ha hốt hoảng rời khỏi bia mộ.

Không nên nhìn, không nên nhìn, cô tự nói với chính mình, lại dòi tằm mắt đến đất, kết quả trước mắt đột nhiên xuất hiện đôi giày thêu màu đỏ, tằm mắt cô theo giày thêu nhìn lên trên, lúc nhìn thấy váy đỏ cô không dám nhìn tiếp, sao mơ cũng có thể gặp quỷ được nhỉ?

Cô lập tức ngồi xổm xuống ôm lấy đầu mình:

- Nhanh tỉnh lại nhanh tỉnh lại nhanh tỉnh lại!

Cô không muốn trở thành người đầu tiên nằm mơ thấy quỷ bị dọa chết.

Người phụ nữ giày thêu váy đỏ cũng ngồi xổm xuống, chậm rãi đến gần cô:

- Không phải sợ, tôi sẽ không làm cô bị thương.

Cô còn lâu mới tin, từng có quỷ nói với cô như vậy, nhưng ai không muốn mạng cô chứ, ngay lúc cô nhắm mắt lại định kiên trì đến khi tỉnh dậy, người phụ nữ dùng lực kéo tay cô, giờ tay xoa gương mặt cô, nâng mặt cô lên để cô nhìn thẳng cô ta.

Nhìn thấy cô ta cả người cô đều khiếp sợ, người phụ nữ trước mặt ba bốn mươi tuổi, mắt ngọc mây ngài. cô chậm rãi dòi tằm mắt về phía bia mộ, ảnh chụp trên đó và người phụ nữ trước mặt là cùng một người.

- Tôi muốn xin cô giúp đỡ, tôi thật sự không có ác ý, phải làm gì cô mới tin tưởng tôi?

Người phụ nữ nói xong bắt đầu bối rối.

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 11/01/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Nổi trên mặt nước

Thấy cô không có phản ứng, cô ta tiếp tục nói:

- Nếu tôi lừa cô, tôi mãi mãi không thể nào siêu sinh. Như vậy cô có thể tin tưởng tôi chưa?

Về mặt cô ta chân thành nhìn cô.

Đối mặt với cô ta, sợ hãi lúc đầu của cô chậm rãi biến mất rất nhiều:

- Sao cô có thể xuất hiện trong mơ của tôi?

- Bởi vì thể chất của cô khác biệt, tôi mới có thể dễ dàng tiến vào trong mơ của cô, cô yên tâm, tôi sẽ không làm tổn hại đến thân thể của cô.

Người phụ nữ vẫn luôn mãi đảm bảo với cô.

- Cô muốn tôi giúp cô chuyện gì?

- Cô đồng ý rồi sao? Cảm ơn, cảm ơn!

Người phụ nữ mừng rỡ, kéo tay cô không ngừng nói cảm ơn:

- Tôi tên là Trần Giai Văn, là...

Cô ta còn chưa nói xong, đột nhiên bối rối, nhưng không có xấu hổ:

- Anh ấy tỉnh dậy, tôi không thể ở lâu được, lần sau tôi lại tới tìm cô.

Cô không hiểu cô ta nói anh ấy tỉnh dậy là có ý gì, càng không rõ vì sao cô ta không nói xong muốn đi:

- Tuy tôi đồng ý giúp đỡ, nhưng nếu tôi cố gắng nhưng không làm được, tôi sẽ...

Không đợi cô nói xong, Trần Giai Văn đã nói:

- Không sao, tôi sẽ không trách cô, còn muốn cảm ơn cô, cảm ơn...

Sau khi Trần Giai Văn biến mất, cô vẫn đứng trong nghĩa địa như trước, cũng không tỉnh lại, ý thức giống như vô cùng hỗn loạn, cuối cùng hoàn toàn ngủ say.

- Tô Tô.

- Tô Tô.

Nghe có người gọi cô, cô mở mắt ra theo phản xạ có điều kiện, là Chung Linh và Diệp Tử:

- Làm sao vậy?

Đầu đầu, cô giơ tay xoa xoa trán, nhìn hai người đầy khó hiểu:

- Sao đều đến đây hết vậy? Sắp xuất phát à?

Chung Linh luôn mãi chắc chắn cô không sao, mới nói:

- Trương Doãn Thần nói trong phòng cô có quỷ khí, bảo tôi tiến vào xem, nhưng lại không phát hiện cái gì.

Quỷ khí sao?

Người phụ nữ đi giày thêu mặc váy đỏ trong giấc mơ hiện lên trong đầu cô, Trương Doãn Thần nói quỷ khí là cô ta đi!

Cô nói cho Chung Linh giấc mơ tối qua:

- Cô ta không làm tôi bị thương, nhưng cô ta nói còn đến tìm tôi.

- Sao cô ngốc vậy? Ngay cả quỷ cũng dám hứa, nếu cô không giúp được cô ta, cô ta nhất định sẽ bỏ lên người cô.

Diệp Tử lại bắt đầu dùng móng vuốt lông mềm như nhung của cô ấy vỗ cô, bộ dạng chỉ tiếc rên sắt không thành thép.

- Tôi thấy cô ta không giống ác quỷ mới đồng ý.

Ngoài miệng nói như vậy, cô lại bắt đầu chột dạ, giống như Tiểu Hoa cũng vô cùng tốt bụng, cuối cùng vẫn bị cô ta lợi dụng.

- Cô nha! Sớm muộn gì cũng có ngày chết trong tay mình.

Chắc là sợ cô khổ sở, Chung Linh an ủi cô:

- Không sao, nơi này là nhà họ Trương, cho dù là quỷ gì cũng không dám làm bừa. Chỉ là Diệp Tử nói không sai, không được có bất luận giao tình hoặc giao dịch gì với quỷ, bọn họ đều đã chết, không có vấn đề gì với thế giới này nữa, cũng không thể ảnh hưởng đến bất luận kẻ nào.

- Tôi biết.

Sau khi thu dọn xong, bọn cô chuẩn bị tụ họp với Trương Doãn Hiên, kết quả vừa ra cửa liền thấy Trương Doãn Thần, tuy nhìn anh ta không vừa mắt, nhưng thấy anh ta tốt bụng nhắc Chung Linh đến xem cô, thái độ của cô tốt hơn một chút!

- Chuyện đó, cảm ơn anh!

Kết quả người ta không cảm kích:

- Biết mình hấp dẫn quý mà không có một chút phòng bị nào, cô ngàn lần đừng chết ở nhà họ Trương, xui xẻo.

Nói xong anh ta đẩy xe lăn rồi đi.

- Ai? Anh đừng đi, anh... Anh đứng lại.

Một lúc lâu sau cô mới phản ứng kịp:

- Anh có bị bệnh không vậy?

Mới vừa nói xong, Trương Doãn Hiên đã đi tới, cô há to miệng nuốt câu tiếp theo vào bụng, cảm giác giống như nuốt con ruồi.

- Thôi quên đi, anh ta không có ác ý.

Chung Linh ở bên cạnh khuyên nhủ.

Trương Doãn Hiên cũng xin lỗi thay Trương Doãn Thần:

- Tình tình em trai tôi không được tốt lắm, Tô tiểu thư ngàn vạn lần đừng tính toán với cậu ấy, đợi thân rồi sẽ biết cậu ấy nói năng chua ngoa nhưng tim đậu hủ.

Còn thân sao? Có quý mới thân với anh ta, không phải anh ta nói năng chua ngoa, quả thực là ác độc. Nhưng Trương Doãn Hiên lại không tệ, cô không thể đổ hết trách nhiệm lên người anh ta, càng không thể cho anh ta sắc mặt.

Cho nên rõ ràng rất tức giận, còn cười không sao cả với Trương Doãn Hiên:

- Không sao!

Rất nhanh chuyện này đã bị ném ra sau đầu, cô, Chung Linh và Trương Doãn Hiên cùng tới công ty kẻ bị tình nghi số hai. Trước đó cô đã hỏi Chung Linh, người này tên là Lý Kiến Quốc, năm nay hơn bốn mươi tuổi, là người buôn bán bất động sản nổi tiếng ở thành phố N, danh tiếng cũng vậy, cho tới bây giờ chuyện không lợi mà mưu không liên quan đến ông ta, nói đơn giản một chút là một tên gian thương không hơn không kém.

Bọn cô đợi ở đại sảnh rất lâu, trợ lý của ông ta vẫn nói với bọn cô ông ta đang họp, phải đợi một lát, kết quả đợi 2 tiếng.

- Không phải ông ta cố ý đẩy chứ? Rõ ràng đã hẹn từ sớm, làm gì lại họp lúc này?

Diệp Tử oán giận trước tiên.

- Dù sao người ta cũng là ông chủ, nói không chừng mở cuộc họp đột xuất.

Chung Linh an ủi Diệp Tử, nhưng trong lòng các cô đều đã hiểu, Lý Kiến Quốc này cố ý làm lơ các cô.

Ba tiếng trôi qua, ngay cả Trương Doãn Hiên đều đã mất kiên nhẫn, gọi trợ lý của Lý Kiến Quốc đến:

- Thời gian của mọi người đều vô cùng quý giá, tôi hi vọng Lý tiên sinh có thể cho chúng tôi một lời giải thích, nếu không muốn gặp...

Trương Doãn Hiên nói được một nửa, một người đàn ông trung niên đi từ xa tới:

- Ngại quá, để thiếu gia nhà họ Trương đợi lâu rồi, thật sự là bận rộn không phân thân ra được.

Xem ra người này là Lý Kiến Quốc, thì ra đây là người ra oai phủ đầu với các cô! Lại sợ thật sự đắc tội nhà họ Trương, cho nên tự mình xuống lầu nghênh đón.

- Lý tiên sinh là người bận rộn, chúng tôi còn phải cảm ơn Lý tiên sinh đã dành thời gian bận rộn gặp mặt chúng tôi.

Lý Kiến Quốc nói khách sáo với Trương Doãn Hiên một lúc lâu, mới mời các cô lên lầu vào văn phòng ông ta, tóm lại ấn tượng của cô dành cho người này không tốt lắm.

Bởi vì lãng phí hơn ba tiếng, sau khi đi vào văn phòng Lý Kiến Quốc, Trương Doãn Hiên hỏi thẳng vào vấn đề:

- Lý tiên sinh biết nhang Tê Giác là gì không?

Cô thấy sắc mặt Lý Kiến Quốc không đối ứng phó:

- Nhang Tê Giác sao? Tôi chưa từng nghe nói, đó là thứ gì vậy?

- Nhang Tê Giác cháy có mùi khác lạ, người có thể thấy được quỷ, là thứ tốt để nuôi quỷ, Lý tiên sinh là người có kiến thức rộng rãi như vậy mà không biết sao?

Lý Kiến Quốc lộ ra biểu cảm kinh ngạc:

- Nuôi quỷ sao? Trò này người bình thường như chúng tôi không dám đụng vào, giống như người nhà họ Trương các cậu, người quỷ không sợ, tôi chỉ kiếm tiền của người sống.

- Sao tôi nghe nói khoảng thời gian trước Lý tiên sinh mua một lượng lớn nhang Tê Giác vậy nhỉ? Theo như lời Lý tiên sinh nói, người bình thường không dám chơi với quỷ, ai sẽ không có việc gì đi mua nhang Tê Giác, huống chi còn mua lượng lớn.

Đối mặt với Lý Kiến Quốc tinh bơ, Trương Doãn Hiền cũng không chịu yếu thế, từng bước ép hỏi, không cho ông ta cơ hội suy nghĩ.

Nhưng tốt xấu gì Lý Kiến Quốc là lão giang hồ tung hoành trong giới kinh doanh nhiều năm, sao có thể dễ dàng lộ ra dấu vết:

- Nếu không có bằng chứng mà nói Trương thiếu gia đừng nên ăn nói lung tung.

- Lý tiên sinh đang nghi ngờ thực lực của nhà họ Trương chúng tôi rồi!

- Cậu...

Người gì đó khó mà nói, nhưng quỷ gì đó, nếu nhà họ Trương không thể nắm giữ, vậy thì không ai dám nói chuyện, đương nhiên trong lòng Lý Kiến Quốc cũng hiểu rõ, vừa rồi còn đứng lý hợp tình trong chớp mắt biến thành hỗn hển:

- Tôi lấy tiền của tôi mua đồ, nhà họ Trương không cần phải tới quản chứ!

- Lý tiên sinh nhiều tiền, đương nhiên mua gì chúng cô không quản được, nhưng quỷ này... Cũng không phải dễ chọc, Lý tiên sinh dùng nhang Tê Giác nuôi một căn lâu quỷ, không sợ bọn họ đều tới tìm ông sao?

Trương Doãn Hiền nói đến đây cố ý ngừng lại:

- Lý tiên sinh cũng nghe nói rồi đó! Bây giờ căn lâu đó không còn chuyện ma quái, ông đoán xem những con quỷ này đã đi đâu rồi?

Rõ ràng sắc mặt Lý Kiến Quốc không được tốt, mồ hôi trên trán chảy ra:

- Không phải là tôi giết bọn họ, bọn họ tới tìm tôi làm gì?

- Cho dù không phải ông giết bọn họ, nhưng ông giam người ta trong tòa nhà đó lâu như vậy, còn không thể đầu thai, ông nói xem bọn họ có tìm ông hay không?

Không ngờ Trương Doãn Hiền đe dọa người khác lợi hại như vậy, hoàn toàn khác với bộ dạng nghiêm túc lúc bình thường của anh ta, cô và Chung Linh luôn im lặng ngồi ở một bên, nhìn bọn họ ông một câu cô một câu, còn đã nghiền hơn xem người ta đánh nhau.

Lý Kiến Quốc hoàn toàn bại trận, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Trương Doãn Hiền:

- Tôi cũng là tin lời tiểu nhân nói, thật sự không liên quan đến tôi! Cậu nói xem tôi là một thương nhân đâu biết chuyện nhang Tê Giác nuôi quỷ gì chứ, hơn nữa sẽ không phong ấn gì đó trên cửa sắt, các cậu phải tin tưởng tôi!

- Là ai bảo ông làm vậy?

Chân tướng dần dần nổi lên mặt nước, bỗng nhiên trong lòng cô vô cùng kích động, cuối cùng hung thủ sát hại Tiểu Cẩm đã bị tóm rồi. Nhưng cô chưa cao hứng được bao lâu, Lý Kiến Quốc đã nói:

- Tôi cũng không biết là ai! Là cậu ta gọi điện cho tôi, tôi không rõ sao cậu ta lại biết số của tôi. Cậu ta nói muốn làm giao dịch với tôi, điều kiện là tôi mua giúp cậu ta nhang Tê Giác.

- Ông chưa từng thấy anh ta sao?

- Không có, cậu ta bảo tôi sai người ném nhang Tê Giác vào thùng rác, chính cậu ta chọn thời gian và địa điểm, ngay cả bóng dáng người tôi cũng chưa từng thấy.

- Ông không sợ anh ta lấy nhang Tê Giác là đi cho xong việc à?

Vấn đề Trương Doãn Hiền hỏi cô cũng nghĩ tới, Lý Kiến Quốc là gian thương, sao có thể mạo hiểm giao dịch lớn như vậy với một người chưa từng gặp? Nếu người kia chạy mất, chẳng phải không tìm được sao.

- Đương nhiên cô có nghĩ tới, thực ra cô cũng sai người theo dõi cậu ta, nhưng không biết được gì. Chỉ là coi như cậu ta giữ chữ tín, thật sự làm cư dân trong ngõ nhỏ không được an bình, ầm ĩ muốn chuyển nhà.

Lý Kiến Quốc sốt ruột thanh minh cho mình, hình như chuyện Tiểu Cẩm bị hại thật sự không liên quan đến ông ta:

- Lúc ấy tôi tham tiền, tin lời cậu ta nói, nhưng tôi không ngờ cậu ta sẽ giết người của cả một tòa lầu mà!

- Ông còn nhớ rõ công viên kia không?

- Nhớ rõ nhớ rõ, là công viên Nhân Dân, Trương thiếu gia, cậu nhất định phải cứu tôi đó! Chuyện những con quỷ này tôi thật sự không biết, những tổ tông đó tôi đâu dám đắc tội!

Nếu Lý Kiến Quốc phối hợp như vậy, tất nhiên Trương Doãn Hiền không làm ông ta khó xử:

- Ông yên tâm, chỉ cần những câu ông nói là thật, tôi đảm bảo quỷ này sẽ không tới tìm ông, chỉ là sau này nên làm nhiều chuyện tốt mới được.

- Dạ dạ dạ, Trương thiếu gia nói phải.

Sau khi hỏi thêm mấy vấn đề, chúng cô liền rời khỏi công ty Lý Kiến Quốc. Dựa theo lý do thoái thác của ông ta, ông ta chỉ mua nhang Tê Giác, những chuyện khác hoàn toàn không biết gì cả.

Manh mối đến đây lại đứt.

- Xem ra nhất định phải tìm được cha Tiểu Cẩm, chuyện này mới có manh mối.

Chung Linh và Trương Doãn Hiền đều đã hết đường xoay sở, vốn tưởng rằng chuyện này có thể giải quyết!

Đoàn người chúng cô lại đi tới công viên Nhân Dân, vừa mới tiến vào không lâu đâm vào một nam một nữ đi tới, còn bật ô, bởi vì là mùa đông, nhưng trời không mưa, cô còn đặc biệt chú ý bọn họ vài lần.

Vừa nhìn cả người cô đều không tốt, người phụ nữ dưới ô không phải ai khác, vậy mà là Trần Giai Vãn, không phải cô ta đã chết sao? Sao có thể xuất hiện ở nơi này?

Cô nhìn chăm chăm vào cô ta, muốn nhìn rõ rốt cuộc cô ta là người hay quỷ, chắc là chú ý tới tầm mắt của cô, cô ta cũng ngẩng đầu nhìn về phía cô, sau khi hơi sững sờ thì nở nụ cười với cô, chẳng lẽ chỉ là hai người có diện mạo giống nhau?

Lúc cô ta đi ngang qua cô, cô ngửi được mùi hương trên người cô ta. Tất nhiên Chung Linh và Trương Doãn Hiền cũng đoán được, là nhang Tê Giác, quả nhiên người phụ nữ kia là quỷ.

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 01/11/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Nghĩa địa Tây Giao

Cô kéo Chung Linh, dán vào lỗ tai cô ấy nhỏ giọng nói:

- Cô ta là nữ quỷ tôi mơ thấy tối qua, tên là Trần Giai Vãn.

Chung Linh hơi kinh ngạc:

- Khéo như vậy sao?

Đúng là quá khéo, cảm giác có âm mưu gì đó, còn chuyện cô ta nói cô giúp đỡ, không biết muốn cô giúp chuyện gì.

- Làm sao bây giờ?

- Ở đây quá nhiều người, không có cách nào ra tay.

Đúng vậy, bây giờ sắp chạng vạng, người trong công viên nhiều hơn, quả thật không tiện ra tay, dù sao không có nhiều người trên thế giới này từng thấy quý, còn tin là có quý. Nếu Chung Linh và Trương Doãn Hiền bắt quý ở đây, chắc là sẽ khiến mọi người hoảng sợ, chắc chắn ngày mai sẽ lên tin tức đầu đề.

- Không phải Tô Tô nói cô ta không giống ác quý sao? Còn muốn tới tìm cô ấy nữa mà, vậy thì để Tô Tô đợi cô ta đến tìm là được, dù sao Tô Tô không sợ chết.

Diệp Từ âm dương quái khí nói.

Cô vò rối lông thỏ của cô ấy:

- Cô dám nói linh tinh tôi sẽ ném cô ra ngoài.

Từ sau khi có cô, Diệp Từ sợ nhất tự mình đi đường bên ngoài, lông thỏ màu trắng bị tro bụi nhuộm thành màu xám không nói, còn bị các bạn nhỏ đi ngang qua mò mẫm.

Sau khi nắm lấy nhược điểm này của Diệp Từ, cô thường xuyên dùng biện pháp đe dọa không làm phương tiện giao thông cho cô ấy để uy hiếp cô ấy, xem cô ấy còn dám nói lung tung hay không. Chỉ là nửa câu đầu Diệp Từ nói đúng, Trần Giai Văn nói muốn tới tìm cô, bảo cô giúp cô ta.

- Vậy thì đợi thôi, dù sao bây giờ cũng không có biện pháp, nếu cô ta tới tìm cô, nhất định sẽ không dễ dàng dừng tay, nói không chừng đêm nay sẽ tới.

Tất nhiên là Trương Doãn Hiền và Chung Linh hiểu đặc tính của quý hơn cô, đều nhất trí đợi xem, nhưng bọn họ cũng yêu cầu buổi tối phải ở cùng cô, nhờ đâu xảy ra chuyện bọn họ sẽ giúp cô.

Cứ như vậy, đoàn người các cô quay về nhà họ Trương, Trương Doãn Thần vẫn ngồi xe lăn và ở đó như cũ. Không biết có phải cô hoa mắt không, nhìn thấy các cô quay về hình như anh ta nhẹ nhàng thở ra.

- Sao thế? Anh....

- Quả thật nhang Tê Giác là Lý Kiến Quốc mua, nhưng người không do ông ta giết, cũng không phải ông ta nhốt Quý Hồn vào cả tòa lâu, ông ta không làm chuyện đó.

Nghe xong Trương Doãn Hiền nói, Trương Doãn Thần cũng tâm sự nặng nề:

- Người sai đi tìm cha Tiểu Cẩm đã quay về, thi thể ngâm trong sông vùng ngoại thành, đều đã hư thối rồi.

- Cha Tiểu Cẩm đã chết sao?

Cô vội vàng hỏi, vậy không phải không có cách nào điều tra người bị tình nghi cuối cùng sao.

Trước mắt ba người bị tình nghi đều được loại trừ, cũng không thể nói là loại trừ, manh mối trên người bọn họ đều bị chặt đứt, chuyện duy nhất có thể làm là bắt đầu tiếp tục điều tra người lấy nhang Tê Giác đi, các cô không biết đối phương là ai.

Chung Linh trầm mặc một lúc, cuối cùng cũng mở miệng nói:

- Nếu Lý Kiến Quốc nói nhang Tê Giác đều cho người thần bí kia, chúng ta phải tìm ra anh ta. Mục đích của anh ta là nhang Tê Giác, nhang Tê Giác ngoại trừ nuôi quý ra, không có tác dụng khác gì lớn...

- Cho nên nói, anh ta muốn nhang Tê Giác là vì nuôi quý sao?

- Nhưng chúng ta ngay cả anh ta là ai cũng không biết, muốn tìm anh ta quá khó khăn rồi.

Cô và Diệp Từ đều phát biểu quan điểm của từng người, dù sao các cô chỉ biết có vậy, còn anh ta lớn lên trông thế nào tên là gì hoàn toàn không biết.

Cuối cùng vẫn là Trương Doãn Hiền nghe hiểu ý Chung Linh:

- Quả thật tìm người rất khó, nhưng tìm quý dễ dàng hơn nhiều, huống chi còn là quý trên người có nhang Tê Giác.

Nhang Tê Giác? Quý? Trần Giai Văn?

Những tin tức này đặt cạnh nhau, hình như lại thấy được hi vọng:

- Ý của cô là chỉ cần tìm quý trên người có nhang Tê Giác, rất có khả năng liên quan đến người thần bí kia?

- Có thể nói như vậy.

- Không phải trên người nữ quý tìm Tô Tô có nhang Tê Giác sao? Vừa rồi ở công viên... Vừa rồi..

Diệp Tử giống như phát hiện ra đại lục mới, nhưng mà hình như con thỏ ngọc này không phát hiện, các cô sớm đã biết rồi.

- Quả thật vừa rồi nữ quý tên Trần Giai Văn hơi kỳ lạ, xuất hiện quá mức trùng hợp. Tôi nhớ rõ có người cảm ô giúp cô ta, nhưng mọi người có ai chú ý tới diện mạo người kia không?

Những lời này của Chung Linh làm cô rơi vào trầm tư, cố gắng hồi tưởng người đàn ông đứng bên cạnh Trần Giai Văn.

Nhưng kỳ lạ chính là bất luận nghĩ thế nào cô đều không có ấn tượng, chắc là lúc ấy dành tất cả lực chú ý lên người Trần Giai Văn, hơn nữa lúc nhìn thấy cô ta quá kinh ngạc, cho nên căn bản không nhìn người đàn ông bên cạnh.

- Rất có khả năng người đàn ông này là người thần bí.

Những lời Trương Doãn Hiền nói làm mọi người hoài nghi.

Nghĩ đến vừa rồi rất có khả năng các cô gần hung thủ như vậy, mà lại tro mắt để anh ta đi, một đám người ảo não không thôi, chuyện bây giờ có thể làm, hình như chỉ có đợi Trần Giai Văn lại tới tìm cô.

Mọi người ăn cơm tối vô cùng vội vàng, ăn xong bắt đầu bận rộn chuyện buổi tối, Chung Linh và Diệp Tử ngủ ở phòng bên cạnh phòng cô, Trương Doãn Hiền ở trong phòng khách.

Cô cũng sớm nằm ở trên giường, nhưng càng khấn trương cô càng không ngủ được, nhưng ngại nói với mọi người, chỉ có thể một mình nhắm mắt lại cố gắng đếm cừu.

Sự thực chứng minh, nếu ngủ không yên, cho dù làm gì đều tỉnh táo, cuối cùng cô mở mắt ra, nghĩ bộ dạng Trần Giai Văn trong đầu lần nữa, cùng với giấc mơ ngày đó.

Đúng rồi, nghĩa địa.

Sao cô giấc như vậy, nếu tìm được nghĩa địa kia, chẳng phải sẽ biết thân phận của Trần Giai Văn sao? Sau đó cũng biết người bạn đó của cô ta là ai, nói không chừng người thần bí là người nhà của anh ta!

Nghĩ như vậy cô liền hưng phấn ước gì có thể nói cho Chung Linh và Trương Doãn Hiền bây giờ, theo bọn họ đi tìm nghĩa địa kia, nhưng cô lại nghĩ mấy ngày nay tất cả mọi người đều mệt chết, để cho bọn họ nghỉ ngơi một chút đi!

Cuối cùng cô ngủ lúc nào cũng không biết, dù sao một đêm ngủ một mạch đến sáng, không mơ thấy gì.

Sáng sớm Diệp Tử nhảy tới nhảy lui trên người cô, cô mở mắt ra liền thấy cái đầu lông thỏ mềm như nhung của cô ấy:

- Cô làm gì thế?

- Cô còn ngủ tiếp à, nói mau nói mau, Trần Giai Văn tới tìm cô không?

Cô chui ra khỏi ổ chăn ấm áp, ngoại trừ Diệp Tử không nhìn thấy Chung Linh và Trương Doãn Hiền:

- Bọn họ đâu rồi?

- Bọn họ nói cho cô ngủ lâu một chút, đi theo Trương Doãn Thần điều tra nguyên nhân chết của cha Tiểu Cẩm rồi, còn bảo tôi không được đánh thức cô, hừ, cô ngủ như heo vậy, tôi gọi mãi mà không tỉnh.

Vậy mà cô lại là người tỉnh cuối cùng, bọn họ đều bận rộn việc ban ngày:

- Chúng ta cũng nhanh đi tìm bọn họ đi!

Nói xong cô xuống giường đi toilet rửa mặt.

Diệp Tử theo sau cô không ngừng kêu:

- Cô còn chưa nói Trần Giai Văn thế nào!

Cô rửa mặt qua loa:

- Hôm qua cô ta không tới tìm cô.

- Sao có thể không tới được? Không phải cô ta còn có chuyện cầu xin cô sao? Cô...

Diệp Từ lái nhái không ngừng, cô xách cô ấy lên chạy ra ngoài.

Mới vừa ra khỏi phòng, liền nhìn thấy bọn Trương Doãn Hiên đã quay về, cô lập tức nghênh đón:

- Các anh điều tra thế nào? Cha Tiểu Cẩm chết như thế nào?

- Phán đoán sơ bộ là nhảy sông tự sát, chúng tôi còn đang liên lạc với người thân của anh ta, hi vọng có thể biết được chút tin tức chỗ họ, cô thì sao? Thế nào?

- Hôm qua Trần Giai Văn không tới tìm tôi, chỉ là tôi có biện pháp tìm cô ta.

Nghe cô nói vậy, Trương Doãn Hiên và Chung Linh đều tò mò đợi cô tiếp tục nói hết:

- Có phải tôi từng nói với anh rồi hay không, tôi và Trần Giai Văn gặp nhau ở một nghĩa địa, chúng ta tìm nghĩa địa đó không phải có manh mối sao.

- Cô nhớ rõ nghĩa địa đó không?

- Nhớ rõ nhớ rõ, tuy lúc ấy tôi vô cùng sợ hãi, nhưng tốt xấu gì cũng là ban ngày, trên mặt đất có ánh, tôi còn chút ấn tượng với phân bố khu mộ.

Vì thế Trương Doãn Hiên mang theo cô đi đến một căn phòng như văn phòng, bên trong có rất nhiều máy tính, còn có rất nhiều nhân viên làm việc. Anh ta nói vài câu với người trong đó, đối phương liền tìm tất cả tài liệu về nghĩa địa ở thành phố N, chiếu từng hình ảnh lên trên màn hình lớn.

Cuối cùng cô loại trừ từng cái, kết luận ngôi mộ kia ở nghĩa địa Tây Giao của thành phố N. Trương Doãn Hiên không dừng một giây mang theo cô và Chung Linh tới nơi đó, vừa đi vào nghĩa địa kia, tình huống trong giấc mơ càng rõ ràng hơn.

- Là nghĩa địa này không sai, chỉ là nơi này lớn như vậy, chúng ta phải tìm thế nào đây?

Ngay lúc cô nghĩ có phải đi xem từng ngôi mộ hay không, Trương Doãn Hiên tìm người giữ mộ đến, bảo ông ta giúp mộ Trần Giai Văn ở chỗ nào.

Tuy điều tra ra được vài cái tên Trần Giai Văn, nhưng mục tiêu rút nhỏ đi rất nhiều.

Nhìn thấy mấy ảnh chụp Trần Giai Văn trên bia mộ, các cô không buông tay tiếp tục xem mấy ngôi mộ khác, kết quả xem xong hết rồi, vậy mà những ngôi mộ tên Trần Giai Văn không có ảnh người phụ nữ trong mơ của cô.

- Đây là chuyện gì thế?

- Quả thật cô nhớ rõ cô ta nói cho cô biết cô ta tên Trần Giai Văn, sao lại không có nhỉ?

Trong ký ức lúc ấy cô nhào vào bia mộ cô ta, thấy được ảnh chụp của cô ta.

Tên trên bia mộ đó... Hình như lúc ấy cô sợ quá căn bản không nhìn:

- Thực xin lỗi! tôi quên nhìn tên cô ta trên bia mộ rồi.

- Không sao, dù sao chúng ta cũng không có manh mối, đợi ở nhà không bằng tới nơi này thử thôi vận.

Không ngờ Trương Doãn Hiên sẽ an ủi cô.

Sau khi không tìm được manh mối ở nghĩa địa Tây Giao, các cô định quay về. Lúc đi ngang qua một khu mộ, bỗng nhiên cô cảm thấy cảnh tượng này giống như từng xảy ra ở đâu rồi, hình như bây giờ lặp lại.

Cô quay mạnh đầu chạy tới khu mộ, cuối cùng tìm thấy ảnh chụp của Trần Giai Văn trên bia mộ cuối cùng:

- Chung Linh Chung Linh, ở đây.

Lúc này cô quên không thể la to trong nghĩa địa, không ngừng vẫy tay với Chung Linh và Trương Doãn Hiên. Đợi bọn họ đi tới, cô cẩn thận nhìn bia mộ, khó trách không tìm được bia mộ Trần Giai Văn, hóa ra trên bia mộ này viết Lưu Trần thị.

Tìm được bia mộ nhiệm vụ của cô tính là hoàn thành, tảng đá trong lòng cô cũng hạ xuống, những tin tức còn lại chỉ có thể là Trương Doãn Hiên đi làm.

Tốc độ của Trương Doãn Hiên rất nhanh, các cô vừa mới quay về nhà họ Trương, tất cả tài liệu đã được thu thập.

Trần Giai Văn không phải người thành phố N, nhưng Lưu Hằng ông xã của cô ta là người thành phố N, hai người đã kết hôn mười năm, tình cảm vẫn rất tốt, nhưng mùa xuân năm nay Trần Giai Văn kiểm tra ra bị ung thư giai đoạn cuối, không sống được quá bốn tháng liền qua đời. Các cô cũng tìm được địa chỉ nhà Trần Giai Văn, ngay tại tiểu khu phía trước công viên Nhân Dân.

Sợ lại có thay đổi, các cô không kịp ăn miếng cơm nào, vội vã đến tiểu khu bọn họ ở.

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 03/11/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Duyên âm chưa hết

Khi bọn cô tới nhà Trần Giai Văn, đèn nhà bọn họ sáng, nhưng bọn cô gõ cửa một lúc lâu không có ai ra mở cửa:

- Ra cửa quên tắt đèn sao?
- Làm sao có thể? Đèn đã muộn thế này cho dù ra cửa cũng chỉ mua đồ ở gần đây, sẽ quay về nhanh thôi!

Diệp Từ nhảy từ trong ngực cô xuống, dựa vào cạnh cửa ngửi tới ngửi lui:

- Bên trong có mùi của quý.

Dù sao nơi này là nhà riêng của người ta, bọn cô không phải là cảnh sát, đương nhiên không thể tùy tiện xông vào, cho nên đứng đợi ngay ở cửa.

Đợi khoảng hơn nửa tiếng cũng không ai quay về, trái lại người qua đường từ trên xuống dưới nhìn thấy vài người bọn cô đứng ở cửa, vẻ mặt tò mò nhìn chằm chằm bọn cô. Cô không nhìn được ẩn chuông cửa, vẫn không có ai như trước.

Lúc này có một bác gái đi tới, bác gái nhìn thấy bọn cô muốn nói lại thôi, đi vài bước lại xoay người lại:

- Các cháu tìm người nhà này sao?

Nhìn thấy có người đề ý bọn cô, đương nhiên bọn cô vô cùng vui vẻ:

- Đúng vậy ạ! Nhưng nhà bọn họ có đèn sáng, lại không có ai ở, cũng không biết khi nào mới quay về. Di à, đi từng thấy người nhà bọn họ không?

Bác gái khoát tay, vẻ mặt tò mò nói:

- Đừng nói thấy, từ khi nàng dâu nhà này qua đời, bọn cô đều chưa từng thấy nhà bọn họ mở cửa, đều cho rằng họ chuyển đi rồi! Hơn nữa đèn nhà bọn họ vẫn luôn sáng, nhưng không thấy người nào ở. Ai ôi, dọa chết người ta rồi.

Cho nên ý là nhà bọn họ có đèn sáng cũng không nhất định có người ở?

- Di à, vậy di có biết nhà bọn họ còn có người nào hay không?

- Các cháu hỏi chuyện này làm gì?

Bác gái nhìn bọn cô, hình như đang suy nghĩ ý đồ của bọn cô:

- Không phải nhà bọn họ nợ tiền các cháu đấy chứ?
- Không phải không phải, cháu và Trần Giai Văn là bạn tốt, nhưng vài năm nay luôn ở khác nơi, cháu nghe nói cô ấy qua đời khó mà tin nổi, đặc biệt đến xem

Cô nghiêm túc nói linh tinh, may mà bác gái tin là thật.

Nghe cô nhắc tới tên Trần Giai Văn, bác gái muôn vàn cảm khái:

- Giai Văn là cô gái tốt, chúng tôi đều thích cô ấy, đáng tiếc trẻ tuổi như vậy đã qua đời.

Bác gái tiếp tục nói với bọn cô:

- Nhà bọn họ vốn có hai vợ chồng, vẫn không có con, sau khi Giai Văn qua đời, cũng không biết Luru Hằng đi đâu, tình cảm của hai người khá tốt. Chúng tôi còn tưởng rằng Luru Hằng sẽ nghĩ quần trong lòng, đi theo Giai Văn!

Đang nói đến cao hứng, bỗng nhiên bác gái kinh ngạc nhìn về phía khác, bọn cô nhìn theo tầm mắt của bà ấy, chẳng biết phía sau có người hơn bốn mươi tuổi đứng từ lúc nào.

- Ai nha, Luru Hằng à! Đã lâu không gặp!

Hóa ra người này là Luru Hằng, cô cẩn thận đánh giá anh ta, diện mạo anh ta vô cùng đáng vẻ thư sinh, nhìn vô cùng thành thật, chẳng qua ánh mắt không sáng lắm, không khí trầm lắng.

Luru Hằng gật đầu với bác gái liền chuẩn bị mở cửa, kết quả vừa mới cầm chìa khóa vào trong lỗ, trong phòng truyền đến tiếng đồ vật bị ném xuống đất.

Bao gồm cả Luru Hằng, tất cả mọi người đều sửng sốt một phen, bác gái kia lại càng hoảng sợ, lập tức nói lời tạm biệt với bọn cô rồi lên lầu. Phản ứng đầu tiên của cô là trong phòng có người, nhưng vừa rồi bác gái còn nói bọn họ chỉ có hai vợ chồng, không có người thân khác, như vậy rốt cuộc trong phòng là ai?

Luru Hằng mở cửa:

- Vào đi!

Bộ dạng anh ta giống như sớm biết bọn cô sẽ tới tìm.

Sau khi bọn cô vào phòng, Luru Hằng rót cho mỗi người một chén trà, Trương Doãn Hiền lại đi thẳng vào vấn đề:

- Nhìn đáng vẻ của anh, nên biết chúng tôi tới tìm anh là vì chuyện gì.

- Quả thật nhang Tê Giác là tôi lấy, nhang Tê Giác trong tòa nhà kia cũng là tôi đốt, còn có phong ấn, tôi đều thừa nhận những chuyện này.

Luru Hằng ngồi đối diện bọn cô, luôn cúi đầu:

- Nhưng mà lúc tôi phát hiện ra tòa nhà kia những người ở đó đã chết, tôi chỉ muốn đòi nhang Tê Giác, nên mới nghĩ ra biện pháp này.

- Anh dùng nhang Tê Giác gọi Quỷ Hồn của Trần Giai Văn trở về, còn nuôi trong căn phòng này sao?

Nếu cô không đoán sai, động tĩnh vừa rồi là do Trần Giai Văn tạo thành.

Luru Hằng mãi không lên tiếng, trên mặt đều là một mối:

- Đúng vậy, tôi muốn trông coi Giai Văn, không có nghĩ tới chuyện hại người, hi vọng các vị giới cao đánh khẽ, bỏ qua cho chúng tôi đi! tôi đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện này lần nữa.

- Người đã chết nên đi đến Địa phủ, đầu thai trọng sinh, anh giữ Trần Giai Văn như vậy, đối với anh đối với cô ấy không là chuyện tốt. Anh có nghĩ tới, đợi sau khi anh già đi, lúc đó cô ta dính trục khí quá nặng, nói không chừng muốn đầu thai cũng không được, các người phải làm sao bây giờ?

Liên quan đến chuyện của quý, cho đến bây giờ trong mắt Chung Linh đều không chứa một hạt cát.

Luru Hằng tiếp tục trầm mặc:

- Vậy tôi và cô ấy cùng ở lại nhân gian làm Cô Hồn Dã Quỷ, chỉ cần có cô ấy ở đây, tôi ở đâu cũng được.

Rốt cuộc thích bao nhiêu, mới có thể vì một người làm đến mức này! Nhưng vì sao Trần Giai Văn lại muốn tới tìm cô? Cô đánh giá căn phòng này, chắc vì luôn đóng cửa sổ, trong không khí tỏa ra mùi nấm mốc, còn có hương vị cô không nói rõ được.

Cô không nhìn thấy Trần Giai Văn, không biết Chung Linh và Trương Doãn Hiền có cảm nhận được quỷ khí của Trần Giai Văn hay không. Bỗng nhiên lúc này Luru Hằng thay đổi đề tài:

- Các người đừng nói chuyện nữa, dùng trà đi, đây là trà tương đối quý của nhà chúng tôi đó, bình thường tôi đều không nỡ uống.

Hình như Luru Hằng nói nhiều hơn, vậy mà giới thiệu trà với bọn cô, thấy thế nào cũng không bình thường lắm, cô nâng chén trà lên nhìn, là trà bình thường, hương vị cũng không ngon lắm.

Chung Linh và Trương Doãn Hiền ngồi bên cạnh cô còn cảnh giác hơn cả cô, ngay cả chén trà cũng không đụng chạm:

- Luru tiên sinh, cho dù hôm nay anh đồng ý hay không, chúng tôi đều phải mang Trần Giai Văn đi, đưa cô ta đến nơi nên đến.

- Nếu tôi không đồng ý thì sao?

Về mặt Luru Hằng trở nên hơi kỳ lạ:

- Các người ai cũng đừng nghĩ mang Giai Văn đi.

- Chúng tôi hi vọng anh có thể lý trí một chút, nếu không nói được đạo lý, vậy đừng trách chúng tôi ra tay.

Trương Doãn Hiền nói xong lấy kiếm gỗ của anh ta ra.

Trái lại lúc này Chung Linh bình tĩnh hơn nhiều:

- Luru tiên sinh, tôi có thể hỏi anh một câu không, sao anh biết thuật phong ấn? Còn biết nhang Tê Giác gọi hồn nuôi quỷ?

- Bình thường tôi thích đọc sách linh tinh, cho nên biết chút da lông.

Đọc sách liền có thể biết chút da lông sao? Cô yên lặng bực bội trong lòng, cô đây vẫn luôn đọc chú ngữ gì đó, còn có Chung Linh dạy cô, đến nay đều không biết phong ấn, có phải cô rất ngu ngốc hay không?

- Vậy tôi có thể hỏi một câu nữa hay không? Vì sao anh phải phong ấn trong nhà mình? Là sợ ai rời khỏi sao?

Chung Linh nói xong câu đó, rõ ràng sắc mặt Luru Hằng càng khó coi hơn.

Lúc này cô lại nghe thấy tiếng âm thanh bát đĩa bị vỡ, kết hợp với phong ấn Chung Linh nói, chẳng lẽ Luru Hằng phong ấn Trần Giai Văn ở đây?

Khó trách cô ta muốn cô giúp, khó trách cô ta vẫn luôn tạo ra động tĩnh.

Bỗng nhiên Luru Hằng chạy tới góc phòng, lúc cô còn đang buồn bực anh ta chạy tới đó làm gì, dưới đáy bàn tràn ra sương mù, trong chớp mắt cả căn phòng đều bị sương mù bao phủ.

- Tô Tô, đừng hô hấp, đây là sương mù.

- Hả?

Cô còn chưa kịp che miệng mũi, liền thấy Chung Linh và Trương Doãn Hiền đều ngã xuống, chỉ có một mình cô tỉnh táo đứng đó, đây là chuyện gì thế?

Hình như Luru Hằng đứng ở góc phòng cũng rất kỳ lạ, đợi sương mù tan đi, anh ta bước từng bước một về phía cô:

- Quả nhiên khác với người thường, vậy mà những sương mù này không có tác dụng với cô.

Nói xong anh ta cầm lấy một cái gậy đánh vào gáy cô, cô muốn trốn nhưng không kịp.

Bị đánh mạnh một cái, nhất thời cô cảm thấy đầu mơ màng, sau đó không biết gì nữa.

Cũng không biết cô hôn mê bao lâu, lúc ý thức hơi tỉnh táo một chút, cô nghe thấy có tiếng người nói chuyện, cho nên tiếp tục nhắm mắt giả bộ hôn mê.

Người nói chuyện là Luru Hằng và Trần Giai Văn, cô có thể nghe thấy tiếng bọn họ, hình như bọn họ đang tranh cãi.

- Anh đừng mắc thêm sai lầm nữa, cô gái này không thù không oán với chúng ta, anh đừng làm cô ấy bị thương.

- Có trách thì trách mệnh cô ta không tốt, ai bảo thân thể cô ta thích hợp nuôi quỷ. Giai Văn, em đừng ngăn cản anh, chuyện đã phát triển đến mức này rồi, anh không quay đầu được.

- Quay đầu được, Luru Hằng, bây giờ anh đưa cô ấy quay về, buông tha chính anh cũng buông tha cho em đi!

- Giai Văn, có phải em không muốn ở cùng với anh không?

- Không phải, em yêu anh hơn tất cả ai khác, muốn ở cùng với anh, nhưng em đã chết rồi, anh đừng đối nghịch với ông trời, anh biết rõ anh không thể giữ được em.

- Sẽ không sẽ không, em không sao, bây giờ anh đặt em vào trong thân thể cô ta, em sẽ không biến mất.

...

Cô cảm thấy Luru Hằng đi tới cạnh cô, cô lập tức mở mắt ra bò đến bên cạnh, nhanh chóng đứng dậy;

- Anh muốn làm gì?

Thấy cô đột nhiên tỉnh lại, hình như Lưu Hằng vô cùng kinh ngạc.

- Chỉ cần cô chịu phối hợp, cô sẽ không làm cô đau đớn gì, nếu cô muốn phản kháng, vậy đừng trách tôi không khách sáo...

Cô vừa nghe thấy Lưu Hằng nói muốn đặt hôn phách Trần Giai Văn vào trong cơ thể cô, vậy hôn phách của cô làm sao đây? Chẳng lẽ giống như Linh Mộc lần trước, để ý thức của cô ngủ say?

Lưu Hằng nói xong đi tới, Trần Giai Văn ở phía sau anh ta muốn ngăn cản anh ta, nhưng vươn tay ra lại xuyên qua người Lưu Hằng, cô ta lại chạy đến trước mặt Lưu Hằng, nhưng không thể nào bắt được anh ta.

Vậy mà hôn phách của Trần Giai Văn trong suốt, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy hôn phách như vậy.

Thấy Lưu Hằng sắp bắt được cô, cô nhanh chóng chạy đến cửa, lấy ngọc thạch trước ngực ra:

- Liễu Huyền Dạ, Liễu Huyền Dạ - -

Lúc này cô hoàn toàn quên mất chuyện cãi nhau với Liễu Huyền Dạ, nghĩ Trương Doãn Hiên và Chung Linh đều đã ngã xuống, chỉ có anh mới có thể cứu được cô.

Nhưng mãi đến khi Lưu Hằng dùng dây thừng trói cô lại, cô cũng không đợi được Liễu Huyền Dạ, quả nhiên anh không quản cô nữa rồi.

Lưu Hằng ném cô lên một cái giường, không biết gắn cái gì lên người cô, lại dán một lá bùa gì đó lên trán cô, ý thức của cô bắt đầu hỗn loạn, cảnh tượng trước mắt càng ngày càng mơ hồ.

Trước khi hôn mê cô không nghĩ tới Liễu Huyền Dạ, cô nghĩ Lưu Hằng thật lợi hại, xem vài quyển sách có thể làm đến nước này, mà cô học lâu như vậy ngay cả con người cũng không đối phó được.

Ngay lúc cô sắp ngủ say, Lưu Hằng hét to một tiếng, cô sợ tới mức tỉnh lại, đã xảy ra chuyện gì thế? Quay đầu nhìn, liền nhìn thấy con rắn lớn khổng lồ mặc trường bào màu đen, nhìn cô ý vị thâm trường, anh vẫn đến đây.

Ngực cô khó chịu, nhưng động một tí là khóc không giống cô, chắc là vì phụ nữ có thai dễ đa cảm.

- Anh đã đến rồi!

- Ừ! Em không sao chứ?

Thực ra giọng nói của Liễu Huyền Dạ rất êm tai, trầm thấp như vực sâu, lại ấm áp như ngọc, mỗi lần cô nghe đều bị mê hoặc.

Dịch: Hà My

Biên tập: Bảo Nhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 04/11/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chân tướng rõ ràng

Cô lắc đầu:

-Em không sao, con rắn nhỏ cũng không sao, bọn em chưa có chuyện gì.

Ngay cả cô cũng cảm thấy bây giờ mình thực ngốc, cho nên ý cười trên khóe miệng Liễu Huyền Dạ là đang cười nhạo cô sao?

-Anh chính anh ta trước rồi cười dây thừng cho em.

-Được.

Liều Huyền Dạ nói nhiều như vậy từ khi nào thế? Trước kia anh cũng không giải thích với cô nhiều như vậy, đều trực tiếp sai bảo cô.

Lưu Hằng ngã trên đất miệng phun ra máu tươi, Trần Giai Văn đi tới đi lui bên cạnh anh ta, thấy cô tỉnh lại liền dùng mắt nhìn cô cầu cứu, cô không biết nên trả lời cô ta thế nào.

Liều Huyền Dạ bước từng bước một tới trước mặt Lưu Hằng, giờ tay bóp cổ anh ta, cô thấy vẻ mặt Lưu Hằng đau đớn mà vẫn vạ:

-Người phụ nữ của tôi mà anh cũng dám động sao?

-Anh là ai?

Lưu Hằng nói một cách khó khăn, miệng lại phun ra một ngụm máu tươi.

Thấy vậy Trần Giai Văn càng sốt ruột hơn, trực tiếp chạy tới trước mặt cô, muốn cởi dây thừng cho cô nhưng không thể nắm lấy được:

-Cô gái à, Lưu Hằng đều vì tôi mới phạm vào sai lầm này đến sai lầm khác, cầu xin hai người bỏ qua cho anh ấy đi! Cầu xin hai người, tôi không còn nhiều thời gian nữa, sau này nhất định anh ấy sẽ không hờ dỗi nữa...

Trần Giai Văn khóc lóc nước mắt nước mũi chảy ra, còn là quỷ chảy nước mắt:

-Vì sao cô không còn thời gian?

-Lưu Hằng muốn giữ tôi ở lại, nhưng hồn phách của tôi quá hư yếu rồi, dùng không được bao lâu sẽ biến mất vĩnh viễn, cho nên anh ấy mới nghĩ ra cách này, đều là vì tôi.

Hóa ra là như vậy, bỗng nhiên cô cảm thấy Lưu Hằng không đáng ghét như trước nữa:

-Liều Huyền Dạ...

Liều Huyền Dạ liếc thấy nhìn thấu ý nghĩ trong lòng cô:

-Nếu anh không đứng lúc đuôi tôi, bây giờ em còn có thể nói chuyện với anh sao?

Anh không giám bớt lực trên tay, Lưu Hằng đã bắt đầu trợn trắng mắt.

Đương nhiên cô biết, nhưng Trần Giai Văn... cô không đành lòng từ chối cô ta, huống chi cô còn từng đồng ý giúp cô ta:

-Một lần cuối cùng, anh xem không phải bây giờ em rất tốt đấy sao?

Bỗng nhiên Liều Huyền Dạ buông lỏng tay ra, Lưu Hằng ngã lên trên đất, thân thể còn đang giật giật, Trần Giai Văn nói cảm ơn cô, lại chạy tới bên cạnh Lưu Hằng:

-Anh thế nào rồi?

Lưu Hằng nhìn Trần Giai Văn, chậm rãi vươn tay, Trần Giai Văn cũng nhanh chóng giờ tay ra nắm lấy, nhưng không thể nào nắm lấy được, là một người bàng quan, cô đều đã cảm thấy vô cùng chua xót, mà lại không thể giúp bọn họ cái gì.

-Giai Văn em đừng rời khỏi đây

-Lưu Hằng, anh hãy nghe em nói.

Trần Giai Văn lau nước mắt, nói:

-Đợi em rời khỏi đây anh nhất định phải sống thật tốt, ngàn vạn lần không thể lại làm sai chuyện, anh đồng ý với em.

-Em không thể rời khỏi anh...

-Lưu Hằng, có phải anh muốn em chết không nhắm mắt hay không?

-Anh đồng ý với em, anh đồng ý với em.

Lưu Hằng giống như Trần Giai Văn, khuôn mặt sớm đã đầy nước mắt.

Sau khi nhận được lời đảm bảo của Lưu Hằng, hình như Trần Giai Văn an tâm hơn, lại nhìn về phía cô:

-Cô gái, cảm ơn cô, ông trời nhất định sẽ phù hộ cho cô.

Cô ta nói xong câu đó thân thể càng ngày càng trong suốt, trong chớp mắt hóa thành một làn khói, Liễu Huyền Dạ cời dây thừng trên người cô, cô cẩn thận hỏi anh:

- Có phải Trần Giai Văn đi đầu thai rồi không?

- Cô ta không đầu thai được.

- Vì sao?

Trả lời cô không phải Liễu Huyền Dạ, mà là Lưu Hằng tê tâm liệt phế gào khóc:

- Giai Văn Giai Văn, đều tại anh, đều tại anh, muốn em ở lại nhưng không thể bảo vệ em, là anh vô dụng, là anh làm em hồn phi phách tán rồi.

Cái gì? Hồn phi phách tán sao?

Cuối cùng cô cũng hiểu những lời Chung Linh hay nói, người đã chết nên đi đến nơi mình đến, chuyển thế làm người, bắt đầu lần nữa, mà không phải nhớ nhưng dương gian, hại người hại mình, mà Trần Giai Văn cũng vì yêu mà có kết cục đau buồn như vậy, đột nhiên cô cảm thấy thích rất nặng nề.

- Anh cũng không muốn sống nữa, bây giờ anh đi cùng em, Giai Văn .....Giai Văn .....

Lưu Hằng khóc lóc trên đất, vẻ mặt sinh không thể luyến.

Cô kéo áo Liễu Huyền Dạ:

- Liễu Huyền Dạ...

Hình như cái gì cũng không qua khỏi mắt anh:

- Anh đã tha anh ta, em còn muốn bỏ anh khuyên anh ta đừng coi thường mạng sống của mình sao?

Liễu Huyền Dạ thờ dài, lại kiên nhẫn giải thích với cô:

- Mạng là của anh ta, nếu anh ta không cần, ai cũng không cứu được anh ta.

- Ừm.

Hình như cô... Thích Liễu Huyền Dạ như vậy, sẽ kiên nhẫn giải thích với cô, giống như anh để ý đến cô. Đầu óc cô trống rỗng, hình như đã không còn suy nghĩ nữa rồi.

- Chúng ta đi tìm Chung Linh và Trương Doãn Hiên đi.

Liễu Huyền Dạ nhìn cô một lát, hôn nhẹ lên môi cô một cái:

- Không tức giận nữa hả?

- Không tức giận.

Những lời này tuyệt đối không dùng phản xạ có điều kiện của não nói, ở trước mặt anh, quả nhiên cô càng ngày càng không có tiền đồ.

Không đợi cô thẹn thùng xong, Liễu Huyền Dạ hóa thành một tia sáng chui vào trong Ngọc Thạch của cô, đồng thời giọng nói truyền đến tai cô:

- Tạm thời anh không muốn giao tiếp với người nhà họ Trương.

- Được.

Cô mở cửa phòng liền thấy Trương Doãn Hiên và Chung Linh bị trói trên ghế dựa, Diệp Tử bị ném tùy tiện trên đất, cô chạy nhanh đến cời dây thừng cho bọn họ, lại ôm Diệp Tử trên mặt đất, sốt ruột hỏi Liễu Huyền Dạ:

- Sao bọn họ còn chưa tỉnh vậy?

- Em dùng nước hắt bọn họ tỉnh.

- Dùng nước sao? Anh chắc chắn?

Tuy thời tiết ấm hơn một chút, nhưng bọn cô vẫn còn mặc áo bông, một chậu nước lạnh này hắt xuống đông chết không?

- Em không muốn làm bọn họ tỉnh lại sao? Hay là em muốn một mình nâng đám người này về?

Đương nhiên không muốn, cô nhanh chóng vào bếp tìm một cái chậu đồ đầy nước, sau đó hất lên người Trương Doãn Hiên, lại nhanh chóng hất tỉnh Chung Linh. Đến Diệp Từ, cô thật sự không phải quan báo tư thù, cảm thấy dễ thuận tiện, cho nên trực tiếp để đầu cô ấy dưới vòi nước.

Diệp Từ thét chói tai tỉnh lại, nhìn thấy cô lại càng liều mạng vùng vẫy:

-Tô Tô khốn nạn, cô muốn đông chết cô sao?

Cô không để ý đến cô ấy, cầm lấy khăn mặt đã chuẩn bị trước đó lau đầu cho cô ấy, thô lỗ xoa lông thỏ của Diệp Từ:

-Tôi đây là tốt bụng cứu cô, nếu không cô đừng nghĩ đã tỉnh lại rồi.

Bên kia Chung Linh và Trương Doãn Hiên cũng tỉnh dậy, cô nhanh chóng chạy qua hỏi bọn họ có sao không.

Câu đầu tiên Chung Linh hỏi khi tỉnh lại là:

-Tô Tô, Luru Hằng đâu?

Cô ấy tìm kiếm bóng dáng Luru Hằng, cuối cùng dời mắt nhìn về phía cô.

Cô giải thích chuyện trải qua với cô ấy, còn nói chuyện Trần Giai Văn:

-Bây giờ Trần Giai Văn đã mất, mọi người cho anh ta một cơ hội đi!

-Nhưng mà Tô Tô, cô thật sự tin những kỹ xảo này là anh ta tự học sao?

Chung Linh không đồng ý bỏ qua cho Luru Hằng:

-Cho dù anh ta tự học, nếu anh ta thật sự có năng lực như vậy, nhờ đâu sau này anh ta lại làm ra chuyện gì, chúng ta sẽ khó đối phó anh ta hơn.

-Trần Giai Văn đã mất, hãy bỏ qua cho anh ta đi! Hơn nữa lần này là chúng ta không cẩn thận, nếu chúng ta cẩn thận, anh ta không phải là đối thủ của chúng ta.

Thực ra cô không có hảo cảm gì với Luru Hằng, nhưng dù sao đồng ý với Trần Giai Văn, cô ta đã hồn phi phách tán, sao cô có thể không biết xấu hổ làm cô ấy thất vọng.

Chung Linh cũng biết cô quát cường ai nói cũng không được, lắc đầu không để ý đến cô, không đợi chúng cô đã rời đi, đương nhiên cô biết cô ấy tức giận, cô nhìn Trương Doãn Hiên nói:

-Nhanh đi đi! Giúp tôi an ủi Chung Linh.

Trương Doãn Hiên nghe xong lời cô nói vội vàng đuổi theo, nhất thời trong phòng chỉ còn lại cô và Diệp Từ. cô nhìn Diệp Từ, hiếm khi cô ấy không hung dữ với cô:

-Có phải cô cũng cảm thấy không nên bỏ qua cho Luru Hằng không?

-Cô như vậy không phải lần một lần hai rồi.

Hình như Diệp Từ cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Hình như rất nhiều lần, Tiểu Hoa, con gái Tiểu Hoa, Linh Mộc, nam quý thang máy, Tiểu Cẩm... Cho đến bây giờ cô đều không biết mình đồng cảm với bao người, nhưng lúc này đây lại một lần, vậy mà cô còn không nhớ lâu.

-Cô đó! Đợi một ngày thật sự cho cô ăn quả đắng, cô sẽ không dám nữa.

Diệp Từ để móng vuốt nhỏ lên tay cô, vỗ tay cô một lát:

-Trước kia Chung Linh cũng giống cô, nhưng cái giá làm cô ấy tỉnh ngộ quá lớn, tôi không hi vọng lại xảy ra trên người cô.

-Tôi biết...

cô và Diệp Từ đều im lặng không nói thêm gì, hình như cô nghe thấy Liễu Huyền Dạ đang thở dài.

Trên đường về nhà họ Trương, cô luôn hối lỗi, mỗi lần cô đều được một người bảo vệ, mà Chung Linh vẫn luôn ở cạnh cô, Liễu Huyền Dạ vẫn luôn cứu cô lúc quan trọng, cho nên dần dần cô cũng không sợ hãi nữa. cô dựa vào cái gì để cho những người và quý phạm sai lầm chạy mất?

-Diệp Từ, sau này tôi nhất định sẽ không như vậy nữa.

Liều Huyền Dạ, sau này em nhất định sẽ không như vậy nữa.

Diệp Từ ‘ừm’ một tiếng, hình như cô nghe thấy Liều Huyền Dạ cũng ‘ừm’, sao anh biết cô cũng muốn nói với anh.

Đến nhà họ Trương, Chung Linh đứng ở cửa, cô ấy đi ngang qua cô không nói một lời, cô nhìn bóng lưng cô ấy trăm mối cảm xúc ngổn ngang:

-Cô đừng giận tôi nữa.

-Tôi không tức giận.

-Sau này tôi sẽ không như vậy nữa.

-Ừm.

-Chung Linh.

-Hả?

Chung Linh đi trước nghỉ ngơi quay đầu nhìn cô:

-Làm sao vậy?

-Sau này tôi sẽ là người nhà của cô.

Cô cố lấy dũng khí mới nói được câu như vậy, nhưng vì xấu hổ mà giọng nói cực nhỏ.

Cho nên Chung Linh không có nghe rõ:

-Cô nói cái gì?

-Ai da!

Bỗng nhiên Diệp Từ nhảy khỏi ngực cô xuống:

-Cô ấy nói sau này cô ấy là người nhà của cô, còn tôi nữa, còn tôi nữa!

Hình như cho đến bây giờ cô chưa từng thấy Chung Linh cười sáng lạn như vậy, tuy Chung Linh luôn mặc quần áo màu đen, nhưng không thể phủ nhận, Chung Linh rất xinh đẹp, là mỹ nhân làm người ta từng gặp sẽ không quên được.

-Làm người nhà thì có thể, đừng gây thêm phiền phức cho tôi là được.

-Tôi không gây phiền phức chút nào, là Tô Tô phiền phức, cô ấy phiền phức nhất rồi.

Diệp Từ nói xong sợ cô ngược đãi cô ấy, nhanh chóng chạy đi rất xa.

Đương nhiên cô không cam lòng nói:

-Cô mới phiền phức.

Chúng cô lú lú đi tới tiền sảnh, Trương Doãn Hiên và Trương Doãn Thần đang thảo luận gì đó, thấy chúng cô đến vội vàng nói:

-Chúng tôi tìm được di thư của cha Tiểu Cẩm ở nhà Tiểu Cẩm, quả thật hai mẹ con Tiểu Cẩm bị anh ta giết.

-Vì sao anh ta giết cả con gái mình?

Trương Doãn Hiên giải thích với chúng cô:

-Anh ta vốn vì chuyện mẹ Tiểu Cẩm ngoại tình... mà tranh chấp, cuối cùng ra tay, Tiểu Cẩm vì bảo vệ mẹ kết quả bị ngộ thương, đụng vào góc bàn, dưới tình thế cấp bách cha của Tiểu Cẩm cũng giết mẹ Tiểu Cẩm. Sau khi giết người xong anh ta liền trốn tránh, cuối cùng không chịu nổi lương tâm lên án, nhảy sông tự sát.

-Vậy Tiểu Cẩm và mẹ Tiểu Cẩm vì chuyện này mà biến thành lệ quỷ, còn giết người trong tòa nhà sao?

-Chúng tôi còn đang điều tra chuyện này, chắc chắn là có người động tay động chân bên trong, nếu sau khi con người chết đều biến thành lệ quỷ, chẳng phải thế giới sẽ rối loạn sao.

Nói như vậy còn có ẩn tình khác?

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 04/11/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Sầu triền miên

- Chuyện còn lại giao cho chúng tôi xử lý đi!

Trương Doãn Hiên nhìn Chung Linh, hình như trong mắt có chút không nở:

- Đã chậm trễ thời gian của mọi người nhiều rồi.

- Chúng tôi còn phải cảm ơn nhà họ Trương tiếp đãi, còn bằng lòng giúp chúng tôi, sao có thể làm chậm trễ được?

Chung Linh nói khách sáo với Trương Doãn Hiên, hình như không có một chút ý tứ với anh ta:

- Với năng lực của nhà họ Trương hoàn toàn có thể xử lý tất cả mọi chuyện, chúng tôi không quấy rầy nữa, ngày mai sẽ quay về thành phố Y.

Trải qua mấy ngày quan sát, rõ ràng Trương Doãn Hiên này có ý với Chung Linh! Cô đều nhìn ra được:

- Đợi quay về thành phố Y làm việc, chắc chắn sẽ có một đóng lớn việc cần hoàn thành, nếu anh không bận thì đến giúp đỡ nhé!

Lúc quan trọng, vẫn nên để cô ra tay.

- Đương nhiên, nếu có bất cứ chuyện gì đều có thể đến tìm tôi.

Đã nói đến nước này không có ý mới có quý, các cô nói với hai anh em Trương Doãn Hiên và Trương Doãn Thần xong, lại quay sang nhìn Trương lão thái gia, lúc ông ta nhìn cô hình như lo lắng do dự chuyện gì đó:

- Thành phố Y cách thành phố N không xa, các cháu nhớ thường xuyên đến thăm ông cụ già như ông nhé, ngàn vạn lần đừng quên ông!

Đối với Trương lão thái gia, ấn tượng của cô vẫn rất tốt, dù sao ông ta cũng rất tốt với cô!

- Đương nhiên sẽ không quên ông rồi, nếu ông không sợ phiền phức, chúng cháu nhất định sẽ đến thăm ông.

- Đúng vậy! Sau này chúng cháu còn làm phiền nhà họ Trương nhiều, ông đừng chê chúng cháu là được.

Chung Linh cũng ở một bên nói.

Lại nói chuyện một lát, các cô mới quay về phòng mình, cô thu dọn đồ của mình xong, đợi sáng sớm ngày mai về thành phố Y với Chung Linh.

Chung Linh sớm quay về nghỉ ngơi, Diệp Tử cũng quay về phòng cô ấy. Bận rộn cả một ngày cô muốn tắm rửa nhanh rồi lên giường ngủ, cô mở vòi hoa sen ra tắm, mới bắt đầu cởi quần áo, đợi cởi xong trong toilet đã hơi nước lộn lộn, cô đứng dưới nước ấm áp, mặc nước lướt qua mỗi tắc trên làn da, rất thích loại cảm giác này.

Nếu thời gian cho phép, cô nhất định sẽ tắm một lát, nhưng buồn ngủ quá, phải tắm nhanh rồi đi ngủ mới được! Nghĩ như vậy động tác của cô nhanh hơn.

Nhưng cô mới tắm xong, đã bị người ta ôm lấy từ phía sau, cô kêu ra tiếng:

- Ai thế?

Lúc ngửi được mùi cây tùng, mới nhớ tới hôm nay Liễu Huyền Dạ đến đây, vậy mà cô lại quên chuyện lớn như vậy, đây không phải là dẫn sói vào nhà sao? Không đúng, phải là dẫn rắn vào nhà sao?

- Hôm nay em rất mệt mỏi.

Liễu Huyền Dạ không để ý cô một lúc lâu, nhưng tay vẫn không thành thật.

- Liễu Huyền Dạ?

Cô thăm dò gọi tên anh, có chút sốt ruột đợi anh tiến vào bước tiếp theo.

Anh nhẹ nhàng thờ bên tai cô:

- Có nhớ anh hay không?

Cô cảm thấy yết hầu hơi khô khốc, đã không nói nên lời, cô xoay người ôm lấy cổ anh, dùng hành động nói cho anh biết cô rất nhớ anh.

Nụ hôn tình tế của Liễu Huyền Dạ rơi vào mi tâm cô, cô cũng cố gắng đáp lại anh, thân thể không kìm lòng nổi dán lên người anh.

Một lúc lâu sau Liễu Huyền Dạ mới thoảng buông, trong đáy mắt đều là trêu đùa:

- Nhớ hay không nhớ?

Cô không biết tối qua Liễu Huyền Dạ dừng lại khi nào, dù sao cuối cùng cô ngủ đi, không biết chuyện gì cả, buổi sáng tỉnh lại toàn thân đau nhức, xương cốt như sắp tách ra.

- Hôm nay tôi còn về thành phố Y đó?

Cô nhìn Liễu Huyền Dạ vẫn còn nằm trên giường, bất mãn oán hận.

- Ừm.

Mà anh xoay người lại, tiếp tục ngủ.

Cô rời khỏi giường một cách khó khăn, mỗi bước đi đều cảm thấy hai chân như nhũn ra, có thể ngã xuống đất bất cứ lúc nào, không dễ dàng gì mới rửa mặt xong, Liễu Huyền Dạ còn đang ngủ.

- Nhanh rời giường, Chung Linh sắp tới gọi em rồi.

Tôi vén chăn của Liễu Huyền Dạ ra, nhất thời anh nhũn mảy, tôi có từng nói hay không, Liễu Huyền Dạ là con rắn sợ lạnh nhất, siêu cấp sợ lạnh.

Anh kéo lấy chăn của cô, còn tròn mắt nhìn cô một cái.

Cô còn muốn nói gì đó, Chung Linh đã đến gõ cửa:

- Tô Tô, cô tỉnh chưa?

- Tôi tỉnh rồi, bây giờ tôi ra đây.

Tôi cô không quản Liễu Huyền Dạ, cầm lấy ba lô đi ra mở cửa:

- Khi nào chúng ta xuất phát vậy?

Sau khi tôi nói xong câu đó, liền phát hiện ánh mắt Chung Linh nhìn tôi rất kỳ lạ, tôi lập tức quay đầu lại, cho rằng cô ấy thấy Liễu Huyền Dạ, đúng lúc phía sau không có gì.

Tôi giờ tay quơ quơ trước mặt cô ấy:

- Làm sao vậy? Hôm nay tôi rất kỳ lạ sao?

Ánh mắt Chung Linh ái muội cười với tôi:

- Có phải cô nên đeo một cái khăn quàng cổ hay không? Như vậy ra ngoài mà nói, sẽ làm người ta có ý nghĩ kỳ lạ...!

- Cái gì?

Tôi lập tức phản ứng kịp, che cổ mình chạy vào toilet, Liễu Huyền Dạ khốn nạn, hại tôi mất mặt. Tôi lấy khăn quàng cổ trong ba lô ra đeo, vừa ra cửa lại không có mặt mũi gặp Chung Linh.

Kết quả Chung Linh không nói gì, Diệp Tử con thỏ trắng nhỏ bắt đầu cọ bên tai tôi:

- Chúng tôi đều đã biết, tiểu biệt thắng tân hôn mà! Ngàn vạn lần đừng xấu hổ.

- Cô biết cái lòng ấy.

Lúc các cô đi, đám Trương Doãn Hiên có tới tiễn các cô, may mà Chung Linh nhắc cô, nếu không cô sẽ bị mất mặt trước nhiều người như vậy.

Vừa mới lên xe, bên tai truyền đến tiếng tên khốn nạn Liễu Huyền Dạ:

- Anh ngủ thêm lát nữa.

Trái lại anh thoải mái, muốn ngủ thì ngủ, cô không muốn để ý đến anh, nói chuyện phòng làm việc với Diệp Tử và Chung Linh, Chung Linh đã tìm được địa điểm, trước mắt đang trang trí, nhưng chưa đặt tên.

- Tô Tô, cô nói xem tên là gì đây?

- Tôi không lấy được, cô nên tự mình nghĩ đi! Tôi thực sự không giúp được cô chuyện này.

- Tôi muốn tôi muốn.

Diệp Tử vĩnh viễn đều thích xem náo nhiệt.

- Tên Vô Quy rất tốt.

Cô ấy nghiêm túc nói.

Sau khi cô nghe xong bật cười không phúc hậu:

- Ô Quy sao? Tên này quá... Diệp Tử, cô không thích phòng làm việc này như vậy sao?

- Không có văn hóa đúng là đáng sợ, tôi nói Vô Quy trong luân hồi sâu sủ, U Minh nan úy, độc bộ vô quy lộ, cô nghĩ cái gì thế?

Lại bị Diệp Tử ghét bỏ rồi.

Hình như cô nhìn thấy những lời này ở đâu rồi, chỉ là không nghĩ ra:

- Vô Quy sao? Ý là để cho những quý này không thể quay về à? Nhưng âm này rất dễ làm người ta nghe thành Ô Quy.

- Vậy tên là Vô Quy.

Bỗng nhiên Chung Linh ngồi phía trước nói.

Đột nhiên bầu không khí trong xe không thích hợp, cô không biết có phải mình nói sai gì rồi không, lập tức thay đổi đề tài:

- Đợi tôi quay về làm đồ ăn thật ngon cho các cô, đã lâu rồi không có làm cơm, không biết tay nghề có lùi bước hay không.

- Được đó được đó!

Diệp Tử vừa mới im lặng lập tức nhảy lên.

Nhưng Chung Linh lại nói:

- Sau khi quay về tôi sẽ dạy cô vẽ bùa giấy, sử dụng lá bùa như thế nào, phòng làm việc có hai người chúng ta, chỉ có thể để cô vất vả học rồi.

- Đương nhiên phải học rồi, tôi còn mơ ước có một ngày trở thành phú bà đó!

Nghĩ đến chi phiếu hơn hai mươi vạn, cô liền cảm thấy vô cùng an toàn, đột nhiên cô nhớ một câu trong tiểu thuyết, đương nhiên rất muốn tình yêu, rất nhiều rất nhiều tình yêu, nếu không có tình yêu, có tiền cũng tốt.

Bây giờ cô đã gả cho Liễu Huyền Dạ, đừng hi vọng nói đến chuyện yêu đương, nếu không có tình yêu, cô kiếm tiền là được, kiếm rất nhiều rất nhiều tiền, mua quần áo mới cho bà ngoại, mua căn nhà lớn cho bà ngoại.

Lúc đến thành phố Y mới giữa trưa, các cô định xem phòng làm việc trang trí thế nào, nhưng Chung Linh nói nhà cửa đang tu sửa không tốt với phụ nữ có thai, không để cho cô đi.

Cô quay về nhà trọ, nhiều ngày không ở nhà trọ tích rất nhiều bụi, vì thế cô lại ngựa không dừng vó bắt đầu thu dọn căn phòng, còn giặt sạch chăn đệm.

Sau đó mở tủ lạnh ra, nhất thời cô cảm thấy không tốt, lúc ấy đi rất gấp, hơn nữa Liễu Huyền Dạ đang ở nhà, cho nên chưa từng nghĩ tới chuyện dọn dẹp.

đồ trong tủ, kết quả bây giờ mở ra, mùi thoí nhẹ nhàng bay ra.

Cô quay đầu trừng mắt với Liễu Huyền Dạ đang nằm trên ghế sofa:

- Có phải trong khoảng thời gian này anh không ở đây hay không?

Anh không ngẩng đầu lên nói:

- Anh không chỉ có mỗi chỗ này để ở.

Những lời này là có ý gì?

- Ý của anh là anh có rất nhiều phụ nữ ở bên ngoài sao? Hay là có rất nhiều mẹ của rấn?

Cô biết rấn không là động vật tốt đẹp gì mà.

- Trong đầu em nghĩ cái gì thế? Anh cũng có nhà của mình.

Nhà của Liễu Huyền Dạ? Hình như cho đến bây giờ cô chưa từng nghe anh nhắc đến:

- Anh có nhà sao? Đầu là rấn à?

Nhưng Liễu Huyền Dạ không định trả lời vấn đề của cô.

Cô đợi một lúc lâu anh cũng không để ý đến cô, cô ném đồ trong tủ lạnh vào thùng rác dưới tầng, lại ôm cái bụng tròn tròn chậm rãi quay về nhà trọ. Cô tính ngày, nếu theo người thì hoài thai mười tháng, tháng sau sẽ sinh con rấn nhỏ rồi.

Tháng sau sao? Ôi trời ơi!

Cô nhanh chóng chạy đến cạnh ghế sofa kéo Liễu Huyền Dạ dậy:

- Có phải tháng sau em sẽ sinh rồi không? Có phải hay không?

Liễu Huyền Dạ nâng mí mắt nhìn cô một cái:

- Còn cần một thời gian nữa, bây giờ mới tháng năm, ít nhất phải đợi thời tiết ấm lên con mới ra.

Hóa ra đứa bé cũng sợ lạnh như cha nó:

- Vậy nhóm người rấn các anh đẻ trứng hay là đẻ con vậy?

Bây giờ Liễu Huyền Dạ còn chẳng thèm nâng mí mắt lên, xoay người đối mặt với sofa ngủ tiếp. Tuy Liễu Huyền Dạ không ngủ đông, nhưng thời gian ngủ cũng không ít.

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 04/11/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rấn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Độc bộ vô quy

Cô nghỉ ngơi ở nhà mấy ngày, mãi đến khi phòng làm việc trang trí xong, mùi cũng gần như không còn nữa, mới cùng Chung Linh đi ra cửa. Vị trí phòng làm việc có vẻ khuất, dù sao loại chuyện buôn bán bất quý vẫn nên tránh tai mắt mọi người thì tốt hơn.

Nhưng khi cô đi theo Chung Linh vòng qua rất nhiều ngõ nhỏ, trong lòng cô là tuyệt vọng:

- Còn bao lâu mới đến vậy?

- Sắp rồi.

Quả nhiên không lâu sau thì đến, cô hoàn toàn không biết hóa ra phòng làm việc ở tầng hầm ngầm một tiểu khu, cô đi theo Chung Linh đi xuống cầu thang, trên tường cạnh cầu thang đều là bóng đèn nhỏ ố vàng, nhìn có chút âm u u.

Cô niệm ở trong lòng vô số lần, sau này đều phải làm việc ở nơi như vậy, chắc là buổi tối cô không dám về nhà. Đến trước cửa phòng làm việc, cô nhìn thấy bên cạnh cửa sắt tối đen treo một cái đèn lồng màu đỏ, trên đó dùng mực nước màu đen viết hai chữ “Vô Quý”. cô chọc chọc Chung Linh:

- Tuy chúng ta bất quý, nhưng cũng không cần hợp tình hình như vậy chứ!

Chung Linh không có phản ứng, mở cửa để cô đi vào, cô không tình nguyện đi vào trong, kết quả càng thêm khiếp sợ rồi, bên trong và bên ngoài hoàn toàn cách biệt một trời một vực!

Trong phòng làm việc đơn giản vô cùng tinh xảo, bố cục làm tâm mắt mở rộng, ngoại trừ toilet và phòng trà nước, chỉ có một phòng khách và một phòng nghỉ. Vật dụng đều tỏa ra mùi gỗ thơm mát, bàn phòng tiếp khách đều theo phong cách cổ xưa, trên bàn đặt bình sứ màu trắng, còn có cây cối màu xanh, nhìn cảm thấy vô cùng lịch sự tao nhã.

Mặt đất do từng tảng đá màu xám hợp thành, làm nổi bật đèn treo màu vàng nhạt trên trần nhà, có vẻ vô cùng ấm áp.

Cô lại đi đến giá gỗ cạnh tường, nửa trên giá gỗ là ô vuông không theo quy tắc, đặt đủ loại chai lọ kiểu dáng khác nhau, còn có một số trang sức, nửa phần dưới là ngăn tủ, dùng để đặt tài liệu văn kiện.

Bao gồm phòng trà nước, toilet còn có phòng nghỉ, đều vô cùng đặc sắc, tóm lại so với ấn tượng đầu tiên về tầng hầm ngầm, bây giờ cô mừng rỡ như điên.

- Chúng ta làm buôn bán không tránh khỏi giao tiếp với quý, một số quý hồn đạo hạnh thấp đều sợ ánh sáng, cho nên mới chọn phòng làm việc ở đây, cũng tránh phiền phức, cô cảm thấy thế nào?

- Nói tóm lại cũng không tệ lắm.

- Đúng rồi, cô chuẩn bị trước một chút, sắp có khách đến rồi.

- Nhanh như vậy đã có vụ làm ăn rồi sao?

- Có nhà họ Trương làm hậu thuẫn cho chúng ta, không làm ăn được rất khó.

Chung Linh nói xong ngồi xuống ghế dựa:

- Được rồi, khách hàng đã đến.

Cô nhanh chóng quay đầu nhìn cửa, đâu có người nào đâu? Cũng không nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên!

- Khách ở đâu?

Quay đầu liền thấy một người đàn ông ngồi ghé dựa đối diện Chung Linh, anh ta xuất hiện khi nào? Nhưng đây là vụ làm ăn đầu tiên sau khi phòng làm việc thành lập, nhất định phải để lại ấn tượng tốt.

Cô nhanh chóng chạy như điên đi rót trà bung đến trước mặt khách, đặt chén trà xuống đồng thời cô liếc trộm anh ta một cái, cái nhìn này thiếu chút nữa dọa cô hắt trà lên mặt anh ta.

Đôi mắt và môi anh ta màu tím đen, trên cổ có vết dây rõ ràng, đây không phải là quý sao?

Chắc là cô nhìn chằm chằm nam quý này lâu lắm, Chung Linh cố ý ho khan vài tiếng, cô lập tức thức thời ngồi sang một bên, nghe Chung Linh và nam quý nói chuyện.

Nam quý đứng ngồi không yên trên ghế, không ngừng xoa xoa hai tay:

- Là người khác giới thiệu Tôi đến đây, có chút việc nhỏ mong hai người giúp đỡ, nếu không Tôi đi không an tâm.

Nói xong anh ta vò tóc mình, hành động đó giống như đang thẹn thùng... Vậy mà một con quý còn có thể thẹn thùng?

- Giúp thì chưa nói, chúng tôi đều mở cửa làm ăn.

- Là như vậy, những người phụ nữ tôi gặp đời này nếu không phải chê tôi nghèo thì là chạy theo người khác, cho tôi đội nón xanh. Tôi cũng vì quá yêu một người, không thể tiếp nhận chuyện cô ấy rời đi mới thất cổ. Cho nên đến bây giờ tôi vẫn còn cô đơn, một mình nằm trong hũ tro cốt lạnh lẽo thật sự

quá cô độc...

Cô không hiểu ý của anh ta lắm, đã nằm trong hũ tro cốt rồi, cô độc hay không cô độc quan trọng sao?

Chung Linh ở bên cạnh nói:

-Anh muốn tìm một cô gái mình hôn với anh sao?

Nghe thấy câu này thiếu chút nữa cầm cô rớt xuống, hóa ra thật sự có chuyện mình hôn, nhưng nếu đã chết muốn đi đâu thai, còn cần thiết làm chuyện này sao?

-Tô Tô, cô qua lấy tài liệu trên cùng trong ngăn tủ bên kia qua đây.

cô tìm được tài liệu mà Chung Linh nói, tiện tay lật ra xem, đây là? Bên trong có rất nhiều ảnh chụp và tài liệu về nữ sinh, đều có khuôn mặt các loại tuổi, Chung Linh muốn mở kết hôn sao?

Chung Linh bảo cô đưa tài liệu cho nam quý, anh ta hơi ngượng ngùng cầm lấy, cẩn thận lật những tài liệu này, vẻ mặt biến hóa khó lường.

Đột nhiên kích động chỉ vào ảnh chụp một cô gái nói với Chung Linh:

-Tôi muốn cô ấy, bộ dạng cô gái này thật xinh đẹp.

Cô liếc nhìn một cái, rất xinh đẹp, mắt thật to khuôn mặt tròn tròn, nữ sinh này thật đáng yêu. Sau đó cô nghe Chung Linh nói:

-Được rồi, tôi đã biết. Anh đi về trước đợi tin, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng.

Sau khi nam quý rời đi về mặt cô tò mò ngồi bên cạnh Chung Linh:

-Không phải thật sự giống môi giới hôn nhân đấy chứ? Giống như thế kỷ giai duyên, bách hợp vồng sao?

Chung Linh gật đầu:

-Có thể lý giải như vậy.

Buổi chiều cô và Chung Linh đến nhà cô gái kia, đương nhiên còn mang theo tất cả tài liệu về nam quý, cùng với sinh lễ nam quý giao trước cho các cô.

Hình như người nhà này vô cùng hoan nghênh các cô đến, sau khi chúng cô nói ý đồ càng chiều đãi chúng cô nhiệt tình. Chung Linh nói điều kiện của nam quý một chút, lại đưa tài liệu và ảnh chụp liên quan cho người nhà nữ sinh.

-Bộ dạng đứa nhỏ này rất thành thật!

Trước đó cô đã thấy nam quý trong ảnh chụp rồi, đúng là thành thật, vừa nhìn liền biết là loại người dễ bị người khác bắt nạt.

Cô còn tưởng rằng ít nhất người nhà này phải suy nghĩ một phen, kết quả không hề nghĩ ngợi nhất trí quyết định:

-Chúng tôi không thành vấn đề, hai người hẹn thời gian với cậu ấy đi, chuẩn bị nghi thức đơn giản!

-Được, tôi quay về thông báo cho đối phương.

-Thực ra! Chúng tôi không cầu đối phương là người ưu tú như thế nào, người đã không còn, còn yêu cầu nhiều như vậy làm gì! Các cô nói xem có phải không?

-Đúng vậy!

Bỗng nhiên cô cũng cảm khái, người đầu bạc tiền người đầu xanh luôn là một trong những chuyện bi thương nhất trong thế giới này, không phải đứa bé kia là thịt trong tim cha mẹ sao. Nhìn con mình chậm rãi lớn lên, kết hôn sinh con là chuyện hạnh phúc nhất đời này.

Nhìn hai người già rõ ràng vô cùng bi thương nhưng lại cười với các cô, cô nghĩ, nhất định bọn họ ước gì có thể chết thay con của mình!

Sau khi quay về phòng làm việc, Chung Linh liền thông báo cho nam quý, mà nam quý nói anh ta sớm đã chuẩn bị xong, buổi tối có thể kết hôn với nữ sinh kia.

Buổi tối, chúng cô lại đến nhà nữ sinh kia, nam quý thấy cha mẹ đối phương có chút không biết làm sao, nhưng bọn họ không nhìn thấy nam quý, cho nên vẫn là cô ôm bài vị nữ sinh lạy ba cái với nam quý.

Nói thật, loại cảm giác này vô cùng quý dị, bỏ qua bài vị trong tay cô, vậy mà cô bái thiên địa với một con quý? Nhưng ngoại trừ cô ra không ai có thể làm, Chung Linh còn chủ trì hôn lễ, Diệp Tử ngay cả bài vị cũng không lấy được.

Vẫn luôn bận rộn đến đêm khuya, cuộc làm ăn này mới tính là hoàn thành, chỉ là nhìn tiền bạc hai bên đưa cho, cho dù mệt mỏi cô cũng có thể nhin.

Sau khi quay về nhà trọ, mới vừa mở cửa Liễu Huyền Dạ đã xông tới, ấn cô ở trên cửa, cô cảm nhận được rõ ràng anh đang tức giận:

-Anh làm sao vậy?

-Em dám mình hôn với quý sau lưng anh?

Nhìn bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của Liễu Huyền Dạ, cô không có tiền đồ chột dạ, nói chuyện đều hơi lắp bắp:

-Là công việc, là công việc...

-Sau này không được nhận công việc như vậy, nếu không không cho em đi làm.

Anh giờ tay nắm lấy cằm cô, ép cô nhìn thẳng anh:

-Có nghe thấy hay không?

-Đã biết, đã biết, không phải là em nguyện ý làm.

-Nếu làm sai, phải bị trừng phạt.

Trừng phạt sao? Trừng phạt cái gì? Cô còn chưa hỏi ra miệng, đôi môi lạnh như băng của Liễu Huyền Dạ dán lên môi cô, động tác còn thô lỗ cời quần áo cô ra, nhất thời cô rùng mình từng cơn.

Cô muốn đẩy anh ra, nhưng sức lực hoàn toàn không sánh bằng anh, cô bị anh ôm để ở trên tường, cô sợ ngã xuống nên nhanh chóng ôm lấy cổ anh.

Không dễ dàng gì anh mới buông ra một chút, cô không hiểu ánh mắt của anh, giống như đang vùng vẫy cái gì:

-Liễu Huyền Dạ? Chúng ta không thể ở chỗ này?

-Không thể.

Ngay sau đó, cuối cùng cô cũng hiểu trừng phạt Liễu Huyền Dạ nói là gì, vậy mà anh khôi phục Chân Thân con rắn lớn màu đen, quần quanh người cô đưa cô đến mặt đất phòng khách.

Vây rắn cứng rắn cọ vào làn da cô hơi đau, cô không dám tưởng tượng kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, lập tức cầu xin tha thứ:

-Liễu Huyền Dạ, em biết sai rồi, sau này em không dám nữa, anh tha cho em đi!

-Biết đau mới có thể nhớ lâu.

-Anh có biết đau không? Em đã đảm bảo sau này sẽ không như vậy nữa, anh còn muốn như thế nào?

Không biết có phải thật sự vì quá đau hay không, vậy mà cô khóc lên.

Hình như Liễu Huyền Dạ cũng không ngờ tới, động tác dừng lại, nhưng cô càng khóc càng to hơn, nước mắt một viên một viên rơi xuống.

Cuối cùng Liễu Huyền Dạ biến thành hình người, trên người anh không có một bộ quần áo nào, cô khóc hai mắt mông lung đắm lệ vẫn không quên liếc trộm người anh vài lần.

Liễu Huyền Dạ ôm cô lên trên giường, nhẹ nhàng chạm vào cái mũi khóc hồng của cô:

-Nếu lại có lần sau, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho em.

Bây giờ động tác của anh dịu dàng hơn, cô cũng không đành lòng từ chối anh, chủ động vòng tay qua cổ anh, hôn lên môi của anh.

Ngày hôm sau cô vẫn tinh thần sáng lạn đi làm như trước, buôn bán của phòng làm việc không tính là doanh thu thấp, nhưng bận rộn không đi đâu. Lúc bận rộn cô đi theo Chung Linh chạy khắp nơi, lúc không bận cô ấy sẽ dạy cô các loại pháp thuật.

Mà mỗi ngày buôn bán đều vô cùng kỳ lạ, hoặc là đứa bé nhà này bị dọa bảo các cô đi gọi hồn, hoặc là các loại nam quý nữ quý trước khi chết chưa từng thổ lộ với người trong lòng, bảo các cô giúp bọn họ truyền đạt mấy câu... Tóm lại là chuyện gì cũng có, cô đều cảm thấy bây giờ mình đúng là toàn năng.

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 04/11/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Diệp Tử rời đi

Làm việc ở phòng làm việc hơn nửa tháng, giống như không có chuyện gì quá khó, ít nhất trước mắt cô đều có thể hoàn thành.

Đương nhiên những thù lao làm ăn thì khỏi phải nói, ít nhất cũng có vài ngàn, bởi vậy công việc bắt quỹ sư là công việc lương cao nhất trong lòng cô.

Ngày này, cô giống như thường ngày sớm đã tới phòng làm việc, cởi áo khoác treo trên giá rồi, Chung Linh và Diệp Tử đều chưa có tới, cô ngồi chơi đi động một mình.

Nói đến điện thoại, cuối cùng cô đã đổi đi động cũ luôn không có tín hiệu, bây giờ dùng cái này, tuy không phải là đi động rất tốt, nhưng dùng cũng không tệ.

Khoảng nửa tiếng sau, cô đoán Chung Linh và Diệp Tử sắp tới rồi, mới bỏ đi động trong tay xuống, đến phòng trà nước đổ nước uống, mới rót nước xong chuông cửa vang lên, cô nghĩ thầm có thể Chung Linh quên mang chìa khóa theo, vội vàng chạy ra mở cửa.

Mới vừa mở cửa, hơi lạnh đập vào mặt cô, cô nhìn thấy người trước cửa sợ tới mức lùi về sau một bước, đứng trước mặt cô là một người phụ nữ tóc dài che kín gương mặt, áo choàng đồ rộng bản thủ dơ dáy, toàn thân còn tỏa ra mùi hắc khí.

Lệ khí của nữ quý này rất nặng, cô cảnh giác nhìn cô ta:

- Có chuyện gì không?

Lúc cô ta ngẩng đầu lên, cô sợ tới mức hít vào một hơi, trên mặt cô ta đâu còn thịt gì nữa, đã hư thối chỉ còn xương trắng, những mảnh thịt thối nhỏ còn sót lại không bằng không có.

Lúc này cô mới để ý tới bàn tay lộ ra ngoài cái áo màu đỏ cũng còn mỗi xương cốt, cô có thể tưởng tượng ra được bộ dạng cô ta dưới lớp quần áo.

Nữ quý không có môi răng khép mở, hốc mắt trống trơn nhìn chằm chằm cô:

- Tôi muốn các cô đưa tôi về nhà.

- Về nhà sao?

- Đúng vậy.

Nữ quý nói xong một miếng huyết ngọc bay từ trong tay áo ra:

- Đây là thù lao, đồ gia truyền nhà chúng tôi, tôi không biết giá cả cụ thể, nhưng chắc là đáng tiền.

Bỏ qua bộ xương trắng hếu của nữ quý không nói, cô ta cho cô cảm giác tương đối có tri thức hiểu lễ nghĩa, lại nhìn cách ăn mặc của cô ta, nếu giặt sạch áo choàng đỏ, hẳn là quần áo tinh xảo.

Tuy nữ quý tương đối dọa người, nhưng làm ăn đã đưa tận cửa, sao cô có thể không làm:

- Cô đi vào trước! Tôi không làm chủ nơi này được, lát nữa sẽ có những người khác tới đây, tôi sẽ nói tình huống của cô cho bọn họ.

- Được.

Nữ quý thật sự bay vào, sau đó cô ta ngồi lên ghế dựa, cô ta luôn cúi đầu không nói thêm gì.

Nếu là con người, cô còn có thể hỏi cô ta cần uống gì không, nhưng quý mà nói... cô thật sự không biết nên nói chuyện với cô ta như thế nào, may mà Chung Linh và Diệp Tử nhanh chóng tới rồi.

Chung Linh vừa vào cửa liền chú ý tới nữ quý này, theo nét mặt của cô ấy cô đoán nữ quý này cũng không đơn giản, cô nhanh chóng chủ động nói với

Chung Linh:

- Cô ấy muốn chúng ta đưa cô ấy về nhà, chuyện cụ thể tôi chưa có hỏi.

Lúc này nữ quý ngẩng đầu nhìn Chung Linh:

- Xin chào.

Sau khi Chung Linh nhìn thấy khuôn mặt vô cùng thâm trầm của nữ quý, hình như hơi kinh ngạc:

- Xin chào, xin hỏi nhà cô ở đâu? Chúng cô chỉ cần đưa cô qua đó là được sao?

- Đúng vậy.

- Không biết có tiện nói cho chúng tôi chút chuyện xưa của cô không? Như vậy chúng tôi sẽ biết nên xử lý thế nào.

- Tôi tên là Tôn Tiểu Thiên, nhà ở thị trấn Thương Hải, tôi gả tới nơi này, nhưng ngày thành thân gặp bất trắc, thi thể bị vứt ở vùng hoang vu. Bởi vì tôi còn chưa hành lễ bái đường, cho nên không xem là phu nhân nhà người ta, mà người nhà tôi biết chuyện tôi gặp chuyện không may hẳn là rất lâu sau. Tôi thành cô hôn dã quỳ, bởi vì oán khí cho nên không thể đầu thai, tôi muốn về nhà xem, có thể cởi bỏ khúc mắc của mình hay không.

Nữ quý nói đúng lý hợp tình, hơn nữa cảnh ngộ gặp phải cũng rất đáng thương, nhưng Chung Linh luôn không nói gì, mãi đến khi nữ quý lại hỏi cô ấy:

- Xin hỏi cô có đồng ý nhận vụ làm ăn này không?

- Nhận không thành vấn đề, nhưng lệ khí trên người cô, không phải tạm thời có thể loại trừ.

Cô đoán Chung Linh sợ nữ quý này không khống chế được, không cẩn thận làm hại các cô.

- Cô yên tâm, tôi nhất định sẽ khống chế lệ khí của mình, sẽ không hại người.

Nói như vậy quả thật nữ quý này hại người? Không biết vì sao cô cũng hơi lo lắng, trên đường đi đến thị trấn Thương Hải sẽ xảy ra vấn đề gì, hoặc là đến thị trấn Thương Hải sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng Chung Linh đã nhận vụ làm ăn này:

- Được rồi, giờ này ngày mai cô tới đây, chúng tôi đưa cô đến thị trấn Thương Hải.

Sau khi nữ quý nói cảm ơn mãi mới rời đi.

- Có phải ngày mai chúng ta phải rời khỏi nhà hay không? Thị trấn Thương Hải xa như vậy.

Cho tới bây giờ cô chưa đi xa nhà quá! Đi xem cũng không tệ.

- Ừm, buổi tối cô thu dọn đồ một chút.

- Tô Tô, bụng cô to như vậy mỗi ngày đều bận rộn không ngừng, cô chắc chắn thật sự không thành vấn đề chứ?

Diệp Tử vừa ôm bánh bao thịt vừa gặm nói chuyện với cô.

Cô vỗ vỗ cái bụng mình:

- Đứa bé không phải là thai nhi bình thường, không dễ gặp chuyện không may như vậy.

- Nhưng cô cũng phải cẩn thận một chút! Cho dù đứa bé không dễ dàng gặp chuyện không may, nhưng cô lại dễ dàng gặp chuyện không may!

Diệp Tử trở nên dong dài như vậy từ khi nào thế?

Cô không thèm để ý vẫy vẫy tay:

- Đã biết đã biết.

Diệp Tử gặm bánh bao thịt vẫn ngồi xồm trước mặt cô như trước, mãi đến khi gặm xong mới nói:

- Tô Tô, tôi có việc muốn nói với cô.

- Chuyện gì thế?

cô nhìn Diệp Tử từ trên xuống dưới, sợ cô ấy lại đùa giỡn cô.

- Ngày mai tôi không thể đi cùng hai người tới thị trấn Thương Hải rồi.

- Vì sao? Một mình cô ở lại thành phố Y à? Ai cho cô ăn? Nhờ đâu cô bị người ta bắt làm thỏ nường thì làm sao bây giờ?

Cô biết chỗ gửi nuôi chó, nhưng chưa nghe nói gửi nuôi thỏ bao giờ.

Lúc Diệp Từ ngẩng đầu, cô cảm thấy đôi mắt thỏ đỏ rực của cô ấy càng đỏ hơn, một lúc lâu sau cô ấy mới nói tiếp:

- Không phải tôi từng nói với cô rồi sao, sau khi Chung Linh tìm được Linh Mộc tôi sẽ rời đi! Bây giờ đã qua lâu như vậy rồi, tôi cũng nên đi.

- Đi sao?

Bỗng nhiên trong lòng cô có dự cảm không tốt:

- Đi cái gì chứ! Cô đành lòng bỏ tôi sao? Cô thích bắt nạt tôi như vậy, đi rồi sẽ không bắt nạt được nữa...!

Trong phòng rơi vào trầm mặc, cô nhìn Chung Linh đứng bên cạnh, hình như cô ấy đã sớm biết chuyện này:

- Chung Linh, Diệp Từ sẽ không đi đúng không?

- Tô Tô...

Chung Linh nhìn cô, trong mắt cũng có bi thương.

Đương nhiên cô biết Diệp Từ đi là có ý gì, cô ấy vốn là quý hồn bám vào trên người con thỏ, cô ấy cũng đã nói đợi tìm được Linh Mộc sẽ đi đầu thai chuyển thế.

Nhưng... cô không muốn cô ấy đi, cô không nỡ...

Diệp Từ dùng móng vuốt thỏ lông mềm như nhung của cô ấy vỗ vỗ cô:

- Nói không chừng đợi sau khi tôi đầu thai có năng lực gặp được! Tôi còn chưa bắt nạt cô đủ, sao có thể bỏ qua cho cô dễ dàng.

Cô ôm cô ấy vào trong ngực sờ bộ lông thỏ mềm mại của cô ấy, nghĩ đến sau này không còn được gặp Diệp Từ, cảm giác đó... Giống như bị người ta dùng đá đập vào ngực.

Chung Linh cũng nói:

- Tôi cũng không nỡ rời xa Diệp Từ, nhưng nếu không đi đầu thai mà nói, cô ấy phải ở trong thân thể con thỏ này, chịu hạn chế khắp nơi, hơn nữa sau này muốn đầu thai cũng không được.

- Tô Tô, quý hồn mà! Nên đi đến nơi nên đi, sau này cô cũng nhất định phải nhớ kỹ những lời này.

Diệp Từ dùng đầu thỏ cọ trong lòng cô.

Rõ ràng nên là cô an ủi Diệp Từ, nhưng bây giờ lại để hai người cùng an ủi cô, cô kìm nén nước mắt có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, cố gắng gằn từng chữ từ trong cổ họng:

- Ừm, Diệp Từ nhất định sẽ đầu thai đến nhà tốt đẹp.

Nói xong cô để Diệp Từ xuống chạy vào toilet.

Cuối cùng nước mắt không nhịn được, tất cả hình ảnh ở chung với Diệp Từ từng cái hiện lên trong đầu, tuy cô ấy luôn hung dữ ghét bỏ cô, nhưng cô ấy cũng quan tâm chăm sóc cô, còn là quý mà cô tin tưởng nhất.

Nhưng cô sắp không được gặp cô ấy, cho dù giao thông thuận tiện cũng không nhìn thấy, cho dù di động xin cũng không liên lạc được, cuối cùng không được nghe giọng cô ấy nữa rồi.

Cô không biết hình dung thế nào loại cảm giác này, chắc là biết người thân sẽ vĩnh viễn rời đi, còn cười tiếp nhận toàn bộ.

Cô khóc ở trong này rất lâu, Diệp Từ ở bên ngoài gõ cửa nhiều lần:

- Tô Tô?

- Tôi... tôi không... Sao...

Cô cố gắng kìm nén nước mắt trở lại, lại dùng nước lạnh rửa mặt, mới mở cửa:

- Cô gõ cửa làm gì thế! tôi không sao mà.

Kết quả không thấy bóng dáng Diệp Từ trên đất, cô ngẩng đầu nhìn qua, vậy mà trước mặt cô là một thiếu nữ trẻ tuổi, khuôn mặt giống như búp bê, tóc quần tự nhiên, làm cho người ta không nhận được muốn véo một cái.

- Nếu cô không ra tôi phải phá cửa rồi.

- Diệp Từ?

Lúc này cô nghĩ mắt cô mở to như chuông đồng:

- Thật sự là Diệp Từ sao?

Về mặt cô gái đặc ý gật đầu:

- Sau khi nhìn bộ dạng vốn có của tôi, có phải cảm thấy vô cùng xấu hổ hay không? Có phải cảm thấy mình rất xấu hay không?

Cô ‘cất’ một cái:

- Bộ dạng của cô không tệ mà thôi, còn kém tôi một khoảng nữa.

- Nhưng cô già hơn tôi, tôi còn trẻ tuổi.

- Vừa nhìn thấy ngây thơ có gì tốt?

Cô và Diệp Từ đấu võ miệng như bình thường, cô cũng cố gắng muốn quên chuyện cô ấy phải rời đi.

Đột nhiên Diệp Từ nghiêm túc:

- Tuy chuyện này giống như nhấn nhủ hậu sự, nhưng tôi nhất định phải nói.

Cô ấy gọi cô và Chung Linh vào phòng tiếp khách, nghiêm túc nói:

- Tôi sẽ rời khỏi nhanh thôi, cũng không thể chăm sóc bảo vệ các cô, cho nên hai người nhất định phải chăm sóc lẫn nhau, ngàn vạn lần không được mâu thuẫn.

- Diệp Từ, cô nói giống như dạy dỗ hai đứa con gái vậy, hơn nữa cô bảo vệ chúng tôi khi nào?

Không nên làm cô tiếp tục ghét bỏ cô lúc này chứ?

- Cô quản nhiều như vậy làm gì?

- Lại không quản sẽ không có cơ hội quản nữa rồi.

Nhất thời không khí lại áp lực:

- Ai da, tôi vốn đã chết, sớm nên đi đầu thai, nhưng ở trên dương gian lâu như vậy. Bây giờ còn có thể đi đầu thai tôi đã vô cùng vui vẻ, hai người cũng nên cảm thấy vui vẻ, đây là chuyện tốt!

- Đúng vậy! Tô Tô, cô đừng khổ sở nữa.

Tuy mặt ngoài Chung Linh rất bình tĩnh, nhưng cô nhìn ra được cô ấy rất khổ sở:

- Ủ, nên vui vẻ, cuối cùng Diệp Từ nhà chúng ta cũng bắt đầu lần nữa! Tôi nói với cô, Địa phủ rất tuyệt đó!...

Buổi tối cô không về nhà trọ, đến nhà Chung Linh ở một đêm, còn nhất định phải ôm Diệp Từ ngủ, mà con thỏ nhỏ Diệp Từ bám vào, cô đặt nó vào trong lồng sắt.

Cho dù Diệp Từ mất, cô cũng vẫn nuôi nó, thấy nó giống như Diệp Từ vẫn đang còn.

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 06/11/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Thị trấn thần bí cổ xưa

Lúc tỉnh lại, Diệp Tử đã mất, cô ngẩn người nhìn căn phòng trống không, nước mắt lại rơi xuống lần nữa, dù sao ở chung lâu như vậy, sao có thể không khổ sở được.

Cô ôm gối đầu ngửi mùi trên người Diệp Tử, khóc không dừng được.

- Đêm em không về ngủ ngồi khóc trong này sao?

Giọng Liễu Huyền Dạ? cô ngẩng đầu thấy Liễu Huyền Dạ đứng bên giường:

- Sao anh lại đến đây?

Không phải là buổi tối cô không về nên đặc biệt đến đây tìm đấy chứ?

Thực ra không phải cô không muốn nói với anh chuyện đến nhà Chung Linh, nhưng anh không có di động, cô không thể gọi điện không thể gửi tin nhắn cho anh được. Còn Ngọc Thạch, cô muốn dùng Ngọc Thạch để gọi anh, nhưng nghĩ đến mỗi lần gọi anh đều là lúc cô gặp nguy hiểm đến tính mạng, vì nói với anh không quay về nhà mà gọi anh có về chuyện bé xé ra to rồi.

Liễu Huyền Dạ giờ tay lau nước mắt trên mặt cô:

- Sau này em sẽ gặp nhiều quý hơn nữa, nếu mỗi lần bọn họ rời đi em đều như vậy, anh đề nghị em đừng làm bất quý sự nữa.

- Em biết.

Cô sẽ cố gắng xem nhẹ toàn bộ mọi chuyện.

- Biết là được.

Liễu Huyền Dạ dịu dàng xoa tóc cô, chủ động nói với cô:

- Mấy ngày này anh phải về nhà một chuyến, em cẩn thận một chút, có việc tìm anh.

Cô lập tức bật người dậy:

- Anh phải về nhà sao? Đúng lúc em cũng chuẩn bị nói với anh, em và Chung Linh phải đi đến thị trấn Thương Hải, mấy ngày nay không thể về nhà.

- Thị trấn Thương Hải sao?

- Ừm, tiếp vụ làm ăn, phải đưa một nữ quý về nhà cô ta, ở thị trấn Thương Hải.

Hình như sắc mặt Liễu Huyền Dạ không được tốt lắm:

- Thị trấn Thương Hải không phải nơi tốt đẹp gì, bây giờ em...

Liễu Huyền Dạ xoa cái bụng của cô:

- Nên cẩn thận vẫn phải cẩn thận, nếu con anh xảy ra chuyện gì, em biết hậu quả rồi đó.

Nghe câu đó, hảo cảm với Liễu Huyền Dạ không dễ dàng gì có được trong thời gian này sụp đổ, lại vì con rắn nhỏ, cô tức giận nói:

- Sao tôi dám để đứa bé có chuyện được.

- Nuốt cái này xuống.

Liễu Huyền Dạ không quan tâm cô không vui, đưa một viên thuốc như chocolate đến trước mặt cô:

- Nhờ đâu anh không thể đến bên em đúng lúc, thứ này có thể bảo vệ em chu toàn tạm thời.

Đương nhiên cô không sợ Liễu Huyền Dạ hại cô, con của anh còn đang trong bụng cô đó! Nhận lấy viên thuốc cô không do dự nuốt xuống:

- Em chuẩn bị xuất phát rồi.

- Ừm.

Ngoài miệng Liễu Huyền Dạ nói ừm, nhưng lại chặn trước mặt cô không có ý muốn để cô rời đi.

Cô muốn vòng qua anh, kết quả bị anh kéo lại:

- Có một việc anh nhất định phải làm em nhớ kỹ, bây giờ em là vợ của xà tiên, không được trêu chọc đàn ông, cách xa họ một chút.

- Đã biết đã biết, còn chuyện gì không? Anh nói xong một lần đi.

- Gần đây thị trấn Thương Hải không yên ổn, mọi việc đều phải cẩn thận, không được dễ dàng tin người xa lạ. Hơn nữa em phải nhớ kỹ, mắt nhìn thấy đều là sự thật.

Liễu Huyền Dạ đang quan tâm cô sao? Không biết vì sao trong lòng cô hơi ảm áp, cuối cùng anh không chỉ quan tâm con rắn nhỏ, mà quan tâm cô rồi.

Nhưng bề ngoài cô lại làm bộ như không để ý:

- Đã biết! Không phải còn có Chung Linh đấy sao!

Nói xong cô đi rửa mặt, nếu không ra cửa Chung Linh sẽ tới gõ cửa mất.

Nghĩ đến chuyện xảy ra mấy ngày nay, hình như Liễu Huyền Dạ không hưng hăng như vậy, càng không đáng ghét như thế. Nhưng mà một giây sau, cô cảm thấy ý nghĩ của mình ngu ngốc biết bao nhiêu. cô nhìn trong gương thấy ngực mình hình như có thứ gì đó, kéo quần áo ra nhìn, không biết trên ngực có ẩn ký chu sa từ lúc nào, hình một con rắn uốn lượn...

- Liễu - - Huyền - - Dạ - -

Cô chạy vào phòng ngủ, đầu còn bóng dáng của anh nữa, cô lại soi gương không ngừng xoa ngực, nhưng xoa mãi không xóa được con rắn kia, thật sự giống như nó sinh trưởng ở trong thịt.

Vì để cô nhớ kỹ cô là người của anh sao? Vì phòng ngừa cô thông đồng với người đàn ông khác à?

Cô xuất phát mang theo tràn đầy bi thương và phẫn nộ, bi thương là vì Diệp Tử không ở cạnh, không ai cãi nhau đấu võ mồm với cô, cảm thấy trong lòng vắng vẻ, còn phẫn nộ, đương nhiên là vì Diệp Tử để thứ kỳ lạ gì đó ở ngực cô.

Cô và Chung Linh lên tàu xe lửa tới thị trấn Thương Hải, quỹ hòm của Tôn Tiểu Thiên để ở trong một cái hộp, đặt trên người cô. Không biết có phải là ảo giác của cô hay không, rõ ràng bây giờ đã ảm áp, nhưng từ lúc cô cầm cái hộp, liền cảm thấy vô cùng lạnh, giống như nhiệt độ trên người cô bị lấy hết đi.

Đội đóng cửa sổ xong, hình như ảm hơn một chút, cô và Chung Linh xem phong cảnh trên đường, lại ngủ một giấc, mười mấy tiếng trôi qua cũng không tỉnh là rất chậm, lúc tới thị trấn Thương Hải đã là ba bốn giờ sáng, trời còn chưa sáng rõ.

Ngồi xe lửa thật sự rất mệt, các cô tìm khách sạn ngay gần nhà ga, chuẩn bị nghỉ ngơi một lát đợi bình minh lại đến nhà Tôn Tiểu Thiên.

Trong mơ màng cô ngủ thiếp đi, sau đó nghe Chung Linh gọi cô mới tỉnh lại:

- Tô Tô, Tô Tô, không thấy Tôn Tiểu Thiên đâu nữa, cô mau tỉnh lại, Tô Tô...

Cô mở mắt ra:

- Cái gì? Không thấy Tôn Tiểu Thiên đâu nữa sao?

Cô nhanh chóng tìm cái hộp để Tôn Tiểu Thiên, hộp để ở bên gối cô, nhưng cái nắp mở ra, bên trong không có gì:

- Không phải chúng ta đến đây một chuyến tay không rồi sao?

- Không phải.

Chung Linh để huyết ngọc trước mặt cô:

- Cô ta để lại cái này.

Cô cảm lấy huyết ngọc, tâm tình tối tăm vì Tôn Tiểu Thiên vừa biến mất nhất thời tốt hơn:

- Cô ta không phải là quỷ xấu xa lắm!

- Tô Tô, cuối cùng cô cũng cảm thấy thị trấn này không thích hợp.

Chung Linh không cao hứng giống như cô, trái lại tâm sự nặng nề.

- Sao lại không thích hợp?

Thấy Chung Linh khản trương, đương nhiên cô cũng khản trương theo:

- Nếu thấy không thích hợp, chúng ta quay về thành phố Y, sẽ không gặp chuyện không may.

Sau khi cắt kỹ huyết ngọc, cô và Chung Linh lại nghỉ ngơi một lát, trong mờ mờ ảo ảo ngực cô khó chịu, giống như bị người đè lên, cô muốn mở mắt ra, nhưng không sao mở mắt ra được.

Cô bị quỷ áp giường sao?

Ngay lúc khí lạnh bao trùm lấy cô, bỗng nhiên bên tai truyền đến tiếng hét thảm thiết, giống như có thứ gì đó đập mạnh vào tường, cô lại thử trợn mắt, vậy mà mở mắt ra được.

Thứ trên mặt đất cũng đứng dậy, hình dạng là một người, phần lớn mặt anh ta bị hư thối, mắt trái theo cái mũi cho đến miệng đều không có thịt, máu chảy đầm đìa, quần áo cũng rách tung toét, còn có vết máu loang lổ, lúc này cô mới nhìn thấy mùi máu tươi.

Miệng anh ta cũng không ngừng phát ra tiếng 'rồng', bước từng bước một về phía cô, những nơi đi qua đều là một bãi máu đen và thịt thối rơi xuống.

Đây là tang thi trong phim sao?

Không không, đâu có tang thi, nhất định là cô hoa mắt, hoa mắt, từng thấy nhiều quỷ như vậy cô lại sợ lần nữa, nhảy xuống giường chuẩn bị chạy trốn chết. May mà quái vật hình người kia chạy chậm, mỗi bước đi đều phải dừng một lát, cô lập tức bỏ lại anh ta một đoạn xa.

Cô đi tới phòng Chung Linh ở bên cạnh, dùng lực gõ cửa:

- Chung Linh, mở cửa nhanh, Chung Linh.

Hình như trong phòng có tiếng đánh nhau, cô dấn lỗ tai vào cửa cẩn thận nghe, quả thật có tiếng đánh nhau:

- Chung Linh, cô làm sao vậy? Cô mở cửa nhanh?

Lúc này quái vật hình người đã ra khỏi phòng, sau khi nhìn thấy cô lại chậm rãi đi tới, cô càng thêm sốt ruột:

- Chung Linh...

Bỗng nhiên cửa phòng mở ra, toàn thân Chung Linh chật vật xuất hiện trước mặt cô:

- Tô Tô, chạy mau.

cô thấy sau lưng cô ấy cũng có một quái vật hình người, vậy mà đầu bị cắt một nửa, cô đều nhìn thấy óc trộn máu loãng bên trong, cảm giác ghê tởm từ trong dạ dày dâng trào lên.

- Sao lại thế này? Chung Linh.

Cô hỏi đồng thời kéo Chung Linh chạy ra ngoài khách sạn:

- Những thứ này là gì?

- Là tang thi, chúng ta không phải đối thủ của bọn chúng, căn bản không đánh chết được, những pháp thuật bắt quỷ hoàn toàn không dùng được, chúng ta nhanh rời khỏi đây.

Thật sự là tang thi...

Lúc chúng cô chạy đến quầy lễ tân khách sạn, dọc theo đường đi không thấy một người, ngay khi cô nghi ngờ khó hiểu thì để ý phòng bên cạnh, cửa mở ra một khe hở, người phục vụ đón tiếp chúng cô ban đêm đang vùng vằng nhìn chúng cô, thấy cô phát hiện anh ta nhanh chóng đóng cửa lại.

- Chung Linh, sao nơi này lại có nhiều tang thi như vậy?

- Không rõ lắm.

Lúc đi tới nhà ga, cũng không có một bóng người, ngay cả nhân viên bán vé cũng không có. cô và Chung Linh tìm vô số nơi, giống như nơi này là nhà ga bỏ hoang.

Không có biện pháp, các cô lại quay vào trong thị trấn, hi vọng có thể tìm phương tiện giao thông khác. Lúc tới là vì rạng sáng, trên đường không có ai không kỳ lạ lắm, mà lúc này đã là ban ngày, sao vẫn không có một bóng người?

Nghĩ đến bộ dạng hai tên tang thi vừa rồi, thực ra tâm lý của cô vô cùng sợ hãi, nhưng lại ngại mình sợ làm ảnh hưởng đến Chung Linh.

Các cô đi dọc theo đường phố, cuối cùng thấy được bóng người, đó là một cô gái có gương mặt hiền hậu, mặc quần áo vải bố, mái tóc dài đen tuyền bay trong gió, cô xác nhận một lúc lâu cô ta là người là quỷ hay là tang thi.

- Hai người không phải là người thị trấn này đúng không?

Cô gái chủ động nói chuyện với các cô, giọng nói cũng tinh tế dịu dàng:

- Thị trấn Thương Hải đã không giống trước đây, các cô ngàn lần đừng chạy loạn ở bên ngoài.

Cô gái nói xong bảo cô và Chung Linh đi theo cô ta, đi đến nơi an toàn.

Trước mắt cô và Chung Linh không có biện pháp, thấy cô ta chỉ là người bình thường, tâm địa cũng tốt bụng nên đi theo cô ta:

- Tốt nhất hai người nhanh rời khỏi thị trấn Thương Hải, lúc chín giờ tối nhà ga có một hàng xe lửa, các cô có thể lên chiếc xe lửa đó rời khỏi nơi này.

- Rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì? Sao lại có tang thi?

Các cô theo cô gái đến bên ngoài giáo đường, cô ta mở một cánh cửa nhỏ để chúng cô chui vào:

- Tôi cũng không rõ lắm, là một tháng trước, có một đám người đến trên trấn, bảo là muốn tìm thứ gì đó, sau đó liền có những quái vật ăn thịt người này.

- Một đám người sao? Bây giờ bọn họ ở đâu?

Cô gái rón ra rón rén đưa chúng cô vào giáo đường, làm động tác 'xuyt' với cô:

- Hai người nói nhỏ chút, di Tôn không thích tôi mang người lạ vào giáo đường.

Hóa ra bé gái này vụng trộm mang chúng cô vào, cô lập tức cảm miệng không nói gì thêm nữa.

Cô ta mang chúng cô đến một tòa nhà, sau khi đóng cửa kỹ mới đi tới:

- Trấn trên đã bị quái vật chiếm lĩnh, chúng tôi không dám ra cửa, nhưng các cô yên tâm, giáo đường vô cùng an toàn, bọn họ không dám đi vào.

- Không có ai có thể xử lý những tang thi này sao?

Chung Linh cũng mở miệng hỏi, còn không quên cảnh giác kiểm tra chỗ này.

Cô gái lắc đầu:

- Không ai có thể giết chết bọn họ, bọn quái vật không sợ đau cũng không sợ chết, chúng tôi cũng muốn phản kháng bọn chúng, nhưng đã có rất nhiều người chết rồi, nên không ai dám nữa...

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 07/11/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Cái xác không hồn

-Không phải cô nói buổi tối còn một hàng xe lửa lúc chín giờ sao? Vì sao các cô không rời đi?

Biết rõ nơi này có tang thi, nên nhanh chóng chạy trốn chết mới đúng!

Cô gái thở dài:

-Đã có rất nhiều người rời đi, để lại một số người già yếu, cho dù bọn họ đi nơi khác cũng không sống được bao lâu. Hơn nữa thị trấn Thương Hải là nhà chúng cô, di Tôn không muốn rời đi, cô cũng sẽ không rời khỏi đi ấy.

-Di Tôn cô nói là ai thế?

-Di ấy là nữ tu sĩ ở trong giáo đường, coi như là mẹ nuôi của cô, cô là cô nhi, di Tôn nhật được cô về ở bên ngoài giáo đường.

Hóa ra là như vậy:

-Nhưng nếu các cô vẫn ở chỗ này, sẽ gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào, hơn nữa... Bình thường các cô ăn gì? Thời gian dài còn đủ thức ăn hay không?

Cuối cùng cô cũng cảm thấy có những tang thi này, thị trấn sẽ không yên bình, người ở trấn trên cũng không thể sinh tồn được.

-Di Tôn sẽ nghĩ biện pháp.

Cô gái nói tới đây khổ sở cúi đầu, lúc này cô mới chú ý tới cái bột chu sa trên trán cô ta, hình dạng hơi giống hoa Bỉ Ngạn cô từng thấy ở Địa phủ.

Hoa Bỉ Ngạn là hoa từ Địa ngục, hoa này có ý nghĩa là phân ly, thương tâm, không tốt lành, vẻ đẹp chết chóc... Tuy rất đẹp nhưng lúc xuất hiện làm người ta cảm thấy có chút kỳ lạ, chu sa này làm khuôn mặt thanh tú của cô gái diêm dúa lằng lơ hơn.

-Đúng rồi, cô tên là gì?

-Hai người cứ gọi tôi là A Lạc, mọi người ở đây đều gọi tôi như vậy.

A Lạc nói xong chuẩn bị ra ngoài:

-Các cô ở trong này một lát, nếu tôi không ra ngoài di Tôn sẽ đi tìm khắp nơi mất.

-Vậy chừng nào cô quay lại?

Ở nơi lạ nước lạ cá, còn gặp phải tang thi bất cứ lúc nào, cô không thể bình tĩnh giống như Chung Linh.

A Lạc cười với cô:

-Cô yên tâm, tôi sẽ quay về nhanh thôi, đợi đến tối tôi đưa hai cô đến nhà ga.

Cô ta nói xong liền mở cửa, đi ra ngoài lại không quên quay đầu dặn bọn cô:

-Các cô ngàn vạn lần không được ra ngoài, nếu nghe thấy tiếng chuông thì nhanh đóng cửa sổ lại.

Thấy cô gật đầu, A Lạc mới rời đi.

Cô và Chung Linh đợi ở trong gác xếp đơn sơ này, chỉ có một cái giường một cái bàn và một cái ghế dựa, nhìn qua cửa sổ có thể nhìn ra rất xa, gần như thu hết thị trấn Thương Hải vào trong mắt.

Tất cả thị trấn cổ xưa đều đã bao phủ hơi thở chết chóc, cho dù trên đường hay là ngõ nhỏ, đều không có ai ra ngoài đi lại, thỉnh thoảng xuất hiện một hai người, nhưng bước chân vội vàng, đảo mắt đã biến mất ở góc đường.

-Chung Linh, làm sao bây giờ?

Thực ra cô muốn nói, thật sự không có ai có thể giúp được bọn họ sao?

Chung Linh lấy di động không biết đang gửi tin cho ai, sau khi gửi xong mới ngẩng đầu nhìn cô:

-Buổi tối chúng ta rời đi, tôi biết cô muốn giúp bọn họ, nhưng chúng ta không giúp được.

-Đương nhiên tôi biết không giúp được, tôi là nói cô có quen ai có thể giúp được bọn họ không?

Chung Linh lắc đầu:

-Tuy một nhóm chúng ta có thể làm rất nhiều chuyện, nhưng đây là tang thi, tôi chưa từng thực sự tiếp xúc, tuy tôi quen một người đuổi thi, nhưng...

-Nhưng mà cái gì?

-Đuổi thi và tang thi cũng không thể thống nhất. Cho nên Tô Tô, chúng ta phải đảm bảo an toàn của mình trước, việc cấp bách là rời khỏi nơi này, nói không chừng sau khi quay về thành phố Y có thể nghĩ biện pháp.

Biết ở đây cũng không làm gì được, cô đồng ý với cách nói của Chung Linh, đợi buổi tối vừa đến, A Lạc đưa chúng cô đến nhà ga.

Lúc sắp tám giờ A Lạc mới xuất hiện, cô và Chung Linh lập tức theo cô ta rời khỏi giáo đường, bên ngoài vô cùng lạnh lẽo, rõ ràng đã tháng sáu, lại cảm thấy rất lạnh.

Lúc sắp đến nhà ga, có thứ gì lạnh lẽo rơi vào mặt cô, cô giơ tay mò mẫm vậy mà là nước, ngẩng đầu liền phát hiện tuyết rơi, vậy mà tháng sáu có tuyết rơi.

-Chung Linh?

cô bắt an gọi Chung Linh, cô ấy cũng quay đầu nhìn cô:

-Không sao, lên xe lửa sẽ không có chuyện gì.

Đúng lúc này, phía sau truyền đến tiếng chuông, cô quay đầu lại nhìn, từ giáo đường truyền đến. Giọng nói của A Lạc hơi kích động:

-Chạy nhanh chạy nhanh, bọn chúng sắp tới rồi.

Không cần đoán cũng biết bọn chúng A Lạc nói là ai, chúng cô nhanh chóng chạy đến nhà ga, sau khi vào nhà ga vẫn không có một bóng người như trước, cô và Chung Linh không quản có vé hay không, một đường chạy đến sân ga, đúng lúc có một chiếc xe lửa tiến vào, đồng hồ chỉ tám giờ năm mươi.

-A Lạc, cô thật sự không đi cùng chúng tôi sao?

-Tôi không đi, các cô nhanh đi lên xe lửa đi, sắp không kịp rồi.

Chung Linh đã lên xe lửa, cô cũng nhanh chóng đi lên, cô đứng bên cạnh cửa vẫy tay chào tạm biệt A Lạc, sau đó liền thấy một đám tang thi xuất hiện phía sau A Lạc.

Lúc này radio trong xe lửa nhắc nhở sắp khởi hành, cô nhanh chóng lớn tiếng nhắc nhở A Lạc:

-A Lạc cẩn thận.

Khi A Lạc quay đầu thấy rõ đám tang thi kia thì sợ hãi, nhanh chóng chạy về bên cạnh, mà đám tang thi phía sau cô ta đuổi theo không nhanh không chậm, ngay sau đó cửa nhà ga có mấy tang thi vây ở đó, không ngừng đâm vào cửa kiểm tra.

-Chung Linh...

Đương nhiên Chung Linh hiểu rõ ý cô:

-Còn chưa đến 10 phút là xe chạy, chúng ta phải nhanh đưa cô ấy đến nơi an toàn, nếu không chắc chắn không kịp.

-Được.

Nói xong cô nhanh chóng nhảy xuống xe lửa, chạy về phía A Lạc, Chung Linh cũng theo sát sau lưng cô.

Hình như bốn phía nhà ga đều bị tang thi vây quanh, thuật bắt quỷ của cô và Chung Linh đều không dùng được, chỉ có thể đập bọn họ. Chỉ có hai tang thi ở lối vào, cô và Chung Linh mỗi người cầm đầu dây thừng đi qua hai bên, lúc hai tên tang thi chạy tới, lập tức thay đổi vị trí với Chung Linh, dùng dây thừng trói bọn họ lại.

-A Lạc, đi mau.

-Sao hai người lại quay lại?

Trên mặt A Lạc tràn đầy khó hiểu:

-Bây giờ nhiều quái vật như vậy, nói không chừng chúng ta đều không sống được.

Cô vỗ vai cô ta:

-Không thể nhìn cô rơi vào nguy hiểm được!

-Tô Tô, không kịp nữa rồi, chúng ta nhanh đưa A Lạc về giáo đường đi.

Chung Linh nói xong một tay kéo cô một tay kéo A Lạc chạy về giáo đường.

Nhưng mà đi được nửa đường, đối diện càng nhiều tang thi hơn, động tác của bọn chúng đều vô cùng cứng nhắc, không phải thiếu tay thì thiếu chân, ở xa đã ngửi được mùi thối ghê tởm.

-Không đi được con đường này rồi, còn đường khác đi đến giáo đường không?

A Lạc nói câu ‘đi theo tôi’, mang theo cô và Chung Linh rẽ vào một con hẻm nhỏ, kết quả đột nhiên bên cạnh có vài người xông tới giữ chặt cô.

Ngay từ đầu cô còn tưởng là tang thi, sợ tới mức nhanh chóng phản kháng, kết quả đối phương không ngừng nói:

-Đừng đánh tôi đừng đánh tôi.

Lúc đánh trúng mặt anh ta, hình như nóng:

-Anh là người sao?

Vì là buổi tối, cô không thấy rõ mặt anh ta, sau anh ta còn có vài người:

-Các anh là ai thế?

-Chúng cô đi ngang qua đây du lịch, không ngờ gặp được chuyện khủng bố như vậy, đúng là đáng sợ.

Người đàn ông líu ríu nói xong, hiển nhiên là bị sợ hãi.

Cô nói cho bọn họ nhà ga có xe lửa có thể dẫn bọn họ rời khỏi nơi này, nhóm người này lập tức chuẩn bị xuất phát, kết quả đám tang thi vừa rồi đã đuổi theo, ngăn chặn đường đến nhà ga.

Các cô chạy lên phía trước, bọn chúng cũng chạy theo chúng cô, nhưng còn chưa tới giáo đường, lại có mấy tên tang thi tới nữa, cô cũng không nhận được mắng chửi người, ở đâu ra nhiều tang thi như vậy?

Phía sau có tang thi đuổi theo, bây giờ phía trước cũng có, hình như các cô bị vây quanh, trong đám người có nữ sinh nhát gan, sợ đến mức khóc lên.

Người đàn ông vừa nói chuyện với cô cũng ngã ngối dưới đất, miệng không ngừng nói:

-Tôi không muốn chết, Tôi không muốn chết...

Cô nhỏ giọng hỏi Chung Linh:

-Hay là tôi dụ đám tang thi rời đi, cô mang theo A Lạc về giáo đường?

Thêm lát nữa, những tang thi này sẽ ăn tươi nuốt sống bọn cô mất.

-Không được, chúng ta ai cũng không đối phó được nhiều tang thi như vậy, cô muốn chịu chết sao?

Khi nói chuyện, tang thi đã đi tới trước mặt bọn cô, cô và Chung Linh đều cảm thấy gáy gộc ven đường đánh tang thi, đám người này cũng đang phản kháng.

Nhưng số lượng tang thi càng ngày càng nhiều, còn không thể đánh chết được, chúng cô dần dần lực bất tòng tâm, cứ tiếp tục như vậy tất cả mọi người chỉ còn đường chết, nhưng không nghĩ ra được bất luận biện pháp gì.

Đột nhiên phía sau truyền đến tiếng nữ sinh hét chói tai, cô quay đầu liền thấy một bé gái đang bị tang thi bóp cổ, Chung Linh ở bên cạnh muốn giúp cô ta, nhưng động tác lại chậm một bước, trong chớp mắt tang thi kia vịn đầu cô ta, ôm thân thể cô ta, găm thịt trên người của cô ta.

Còn không đợi cô phản ứng kịp, bên kia lại hét chói tai liên tục, bụng một nam sinh bị tang thi xuyên thủng, ruột rơi đầy mặt đất, cuối cùng cô không nhận được nôn ra một trận.

Người bên chúng cô càng ngày càng ít, mỗi người đã mất đều bị tang thi vây quanh, máu thịt bị xé từng miếng từng miếng, cô nhìn nhóm tang thi nhấm nuốt thịt còn lại, đột nhiên cảm thấy thế giới này thật đáng sợ.

-Tô Tô, cô không sao chứ?

-Không sao.

Bây giờ không sao, cứ thế này không biết có sao không, cô cảm thấy hai tay mình như nhũn ra, đã không cầm được cây gậy, Liễu Huyền Dạ --đứng rồi, Liễu Huyền Dạ.

Sao cô lại quên mất anh, cô nhanh chóng chạy đến một bên lấy Ngọc Thạch ra, kết quả ngón tay mới động vào dị một tang thì đầy ngã xuống.

Cô ngã ngồi dưới đất không ngừng lùi về sau, mấy tên tang thi trước mặt đi tới chỗ cô, bàn tay máu thịt mơ hồ của bọn chúng giơ về phía cô, cô tuyệt vọng nhắm hai mắt lại. Nhưng mà ngay sau đó, lúc những tang thi này sắp đụng vào cô, bọn chúng phát ra tiếng gào thét đau đớn, cô mở mắt ra phát hiện bọn họ sợ hãi lùi về sau.

Bọn họ đang sợ cái gì? Cô nhìn xung quanh, A Lạc và Chung Linh đang chiến đấu với tang thi, váy vải bố của A Lạc bị xé rách rồi. Đám người cô gặp trước đó cũng chết gần hết, còn lại một nam sinh đang chiến đấu ở đây.

Cho nên nói... Bọn họ sợ cô sao?

Vậy mà nhóm tang thi này sợ cô, cô nhớ tới viên thuốc như chocolate Liễu Huyền Dạ cho cô ăn trước đó, nói là có thể bảo vệ cô, chẳng lẽ viên thuốc kia có tác dụng?

Cô vội vàng đứng dậy, thử đi vài bước tới trước mặt tang thi, những tang thi này thật sự cũng lùi về sau, không dám gần cô.

-Chung Linh, A Lạc, nhanh đến sau lưng tôi.

Chung Linh luôn lo lắng cho an toàn của cô, cho nên không ngừng nhìn về phía cô, vì vậy sớm đã phát hiện ra cảnh này:

-Tô Tô, sao lại thế này?

-Chúng ta đi đến nơi an toàn trước, tôi lại giải thích với cô.

Chung Linh, A Lạc còn có nam sinh xa lạ đều được cô bảo vệ ở sau người, bọn cô vừa đi về giáo đường vừa cảnh giác nhìn chằm chằm phản ứng của bọn chúng.

Nhóm tang thi nhao nhao nhường đường cho bọn cô, nhưng vẫn không muốn rời đi, miệng phát ra tiếng gầm nhẹ, đi theo chúng cô đến cửa giáo đường. Hình như sớm biết bọn cô sẽ tới, bọn cô vừa đến cửa giáo đường liền mở ra.

Một người ăn mặc như nữ tu sĩ vẫy tay với bọn cô:

-Mau vào, mau vào.

Dịch: Hà My

Biên tập: Bảo Nhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 09/11/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Ngọc Bử Ngạn

Bốn người các cô vội vàng đi vào giáo đường, nữ tu sĩ kia nhanh chóng đóng cửa giáo đường lại. Cuối cùng trái tim treo lơ lửng của cô cũng hạ xuống, chỉ là lần qua lần lại lâu như vậy, sớm đã qua chín giờ. Chắc chắn tối nay không lên được xe lửa rồi, chỉ có thể đợi ngày mai rồi tính toán.

Lúc này cô mới bắt đầu đánh giá giáo đường này, chắc là vì đóng cửa, ánh sáng bên trong vô cùng tối, chỉ có vô số nến sắp ong trên đỉnh đầu sáng lên trong giáo đường, ngoại trừ ghế dựa có vẻ cổ xưa, những trang trí khác không giống giáo đường lắm.

-A Lạc, di đã nói với con bao lần rồi, không cho phép chạy loạn, sao con luôn không nghe lời thế?

Bên tai truyền đến giọng nữ khàn khàn.

Một nữ tu sĩ khoảng hơn năm mươi tuổi đi tới, trên mặt bà ta không có bất luận biểu cảm gì, ngũ quan cũng không có gì đặc sắc, nhưng lại làm người ta

nhìn thấy là sợ hãi.

Ánh mắt nữ tu sĩ lạnh lùng đảo qua cô, đi thẳng tới trước mặt A Lạc sau người cô:

-Hôm nay đi mới nói với con rồi, lại phạm sai lầm thì phạt con không được ăn một ngày, bây giờ con đi lên tầng đợi, không được sự cho phép của đi không được ra.

-Di Tôn...

A Lạc nắm tay nữ tu sĩ khô sở cầu xin:

-Con có thể không ăn cơm, nhưng đừng giam giữ con mà, lần sau con sẽ không phạm sai lầm nữa.

Hóa ra nữ tu sĩ này là Di Tôn mà A Lạc nói, vốn cho rằng bà ta nuôi dưỡng A Lạc, còn là nữ tu sĩ, hẳn là người có khuôn mặt hiền từ! Bây giờ xem ra... Được rồi, cũng không thể nhìn bề ngoài phán quyết một người, nói không chừng bà ta chỉ nghiêm khắc thôi!

Cho dù A Lạc cầu xin thế nào, Di Tôn kia vẫn giam cô ta ở trên tầng, còn ba người các cô, bà ta luôn cho sắc mặt không thân thiện.

-Giáo đường chúng tôi vốn không giữ người ngoài, nhưng bây giờ cho các người ra ngoài có vẻ quá vô tình, sau khi bình minh đám quái vật bên ngoài tản đi, các người nhanh rời khỏi nơi này.

-Nhưng buổi tối mới có xe lửa, bà bảo chúng tôi rời khỏi đây thì ở đâu chứ?

Nam sinh đồng hành cùng các cô nói, đây cũng là câu cô muốn hỏi.

Nhưng nữ tu sĩ kia không có chút mềm lòng:

-Đó là chuyện của các người, nếu các người không muốn, bây giờ có thể rời đi, không ai sẽ ngăn cản các người.

Nói xong bà ta rời đi.

Ba người các cô đứng giữa giáo đường, vẻ mặt kinh ngạc nhìn bóng lưng nữ tu sĩ rời đi, không rõ vì sao bà ta lại tràn ngập địch ý với các cô.

Lúc này nữ tu sĩ vừa mở cửa cho các cô đi tới:

-Các cô đừng trách Tôn Tu Nữ, trong khoảng thời gian này xảy ra quá nhiều chuyện, lương thực ở giáo đường đã không còn, không còn cách nào thu nhận và giúp đỡ những người khác, nếu không thì tất cả mọi người sẽ đói chết.

Bà ta đưa cho mỗi người các cô một cái bánh bao:

-Chấp nhận ăn đi!

Sau khi nữ tu sĩ này rời đi, trong giáo đường chỉ còn lại ba người các cô:

-Chung Linh, cô có cảm thấy giáo đường này rất kỳ lạ hay không?

-Nơi này không có hơi thở của quỷ.

-Không phải tôi nói chuyện này, có lẽ bản thân thị trấn Thương Hải này kỳ lạ, tôi hơi miễn cảm thôi!

Cô liếc mắt nhìn nam sinh đi theo các cô, diện mạo là loại hình tiểu nữ sinh hiện giờ thích, mi thanh mục tú. Chắc là bị hoảng sợ, bây giờ còn chưa tỉnh táo lại, một mình ngồi trên ghế dựa, cúi đầu.

Cô thu hồi tầm mắt của mình, tiếp tục thảo luận với Chung Linh:

-Nếu tang thi thật sự sợ tôi, sau khi bình minh chúng ta đi đến nhà ga đợi, đợi xe lửa đến thì rời đi, cho dù gặp tang thi, bọn chúng cũng không dám đến gần.

-Cô còn chưa nói cho cô biết rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

-Trước đó Liễu Huyền Dạ đến tìm tôi, không biết cho tôi uống cái gì, tôi nghĩ tới nghĩ lui chắc là thứ đó có tác dụng.

Nếu không thì cô không thể nghĩ ra được vì sao đám tang thi kia sợ cô.

-Hóa ra là như vậy.

-Cũng không biết Tôn Tiểu Thiên đi đâu rồi, có phải về nhà mình rồi hay không...

Cô còn đang suy nghĩ chuyện Tôn Tiểu Thiên, bỗng nhiên nam sinh kia ngẩng đầu, nói lấp bắp:

-Ngày mai hai người sẽ mang tôi rời đi không?

Anh ta nhìn cô, trong mắt có sợ hãi và khẩn trương:

-Đương nhiên sẽ.

Nghe cô nói vậy anh ta nhẹ nhàng thở ra, sau đó nói thêm:

-Thực ra không phải chúng tôi tới du lịch...

Không phải tới du lịch sao?

Cô và Chung Linh cũng ngồi xuống, định nghe anh ta tiếp tục nói hết:

-Một đám người chúng tôi đều quen trên mạng, mấy ngày hôm trước chúng tôi đều nhận được một bưu kiện cùng với một danh hiệu nhóm Tầm Bảo, nói là thị trấn Thương Hải có bảo tàng. Thực ra ngay từ đầu chúng tôi không tin, nhưng nghĩ có thể gặp mặt mọi người rồi cùng đi du lịch, không ngờ tất cả mọi người...

Nam sinh nói xong lại cúi đầu, trong giọng nói có chút nghẹn ngào.

-Tầm Bảo sao?

Chung Linh luôn không tin chuyện trùng hợp như vậy:

-Người tổ chức cho các anh đi cũng ở trong nhóm các anh sao?

Nam sinh lắc đầu:

-Người đó bảo sau khi chúng tôi đến giáo đường thì đến bên hồ đợi người đó, nhưng ngày đó người kia không xuất hiện, trái lại chúng tôi thấy rất nhiều tang thi.

-Cho nên các anh chưa từng thấy qua người kia sao? Là nam hay nữ cũng không biết à?

Nam sinh gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Nhìn Chung Linh cau chặt mày, cô khẩn trương hỏi:

-Chung Linh, có phải người kia có vấn đề hay không?

Cảm giác như có ý đưa bọn họ đến đây.

-Hơn nữa chuyện thị trấn kỳ lạ lớn như vậy, vậy mà người ngoài không biết chút gì.

-Ừm, bây giờ tin tức phát triển như vậy, bất luận chuyện gì cũng không giấu diếm được, nhưng cho tới bây giờ không nghe tin thị trấn Thương Hải có tang thi.

Nếu để cho người ngoài biết được cảnh tượng Resident Evil xuất hiện trong hiện thực, sẽ tạo ra sóng to gió lớn.

Chung Linh gọi nam sinh kia:

-Anh tên là gì thế? Có thể nói cho chúng tôi biết vì sao các anh nhận được bưu kiện kia hay không? Có thể nói qua kho báu là gì không?

-Tôi tên là Hồ Ninh Hằng, những người nhận được bưu kiện là người thích đạo qua diễn đàn thần quái. Lúc ấy chúng tôi vào nhóm tên là Tầm Bảo, tên chủ nhóm trên mạng là Mạn Châu Sa Hoa, lúc chúng tôi mới thêm nhóm mỗi ngày đều nói chuyện, cũng chưa ai thấy người đó nhắn, sau đó người đó phát rất nhiều xi xỉ trong nhóm chúng tôi, có vài ngàn! Lúc ấy chúng tôi đều khiếp sợ, đều gọi người đó là thổ hào, nhóm tiểu nữ sinh còn nịnh bợ người đó...

-Sau đó thế nào?

-Đoạt của người ta nhiều tiền li xỉ như vậy, đương nhiên chúng tôi cung phụng người đó như thần tài vậy. Sau đó người kia nói muốn mang chúng tôi đi cùng phát tài, người đó nói biết một kho báu, ngay ở thị trấn Thương Hải.

-Người đó có nói là kho báu gì không? Làm sao mới tìm được?

-Không có, người đó nói sau khi tập hợp ở thị trấn Thương Hải, người đó sẽ nói cho chúng tôi biết, thực ra kho báu là thứ hai, chúng tôi đều nghĩ hiểm khi mới có cơ hội cùng nhau ra ngoài chơi, tất cả đều tích cực tham gia.

Hồ Ninh Hàng nói đến đây tràn đầy hối hận.

Chung Linh như đang hỏi cô, hoặc như đang lẩm bẩm:

- Vì sao phải lừa gạt bọn họ tới thị trấn Thương Hải? Thi thể những người đó đều bị tang thi ăn, không giống như muốn biến bọn họ thành tang thi. . .

Cô thuận miệng nói một câu:

- Không phải coi bọn họ là thực vật, để những tang thi này ăn no đầy chứ?

Nghe câu này, hai mắt Chung Linh sáng lên, vẻ mặt cô khó mà tin:

- Không thể nào. . .

Còn có người phát rồ như vậy sao? Lý giải như vậy, những tang thi này là có người nuôi à?

- Có khả năng không chỉ làm thực vật, có lẽ người đó thí nghiệm sức chiến đấu của tang thi.

Cho dù là khả năng nào, cô đều cảm thấy người này là tên biến thái, quả thực là phát rồ rồi:

- Người đó có dụ dỗ người khác tới thị trấn Thương Hải nữa hay không?

- Khó mà nói.

- Chung Linh, chúng ta không thể rời khỏi thị trấn Thương Hải, nhất định phải tìm ra người này, nếu không sẽ có nhiều người chết hơn.

Qua nét mặt của Chung Linh cô thấy cô ấy đang đấu tranh, dù sao đối phó tang thi không phải là sở trường của các cô.

Đúng lúc này, hình như cô nghe thấy âm thanh gì đó, cẩn thận nghe ngóng mới nghĩ ra đây là tiếng gào thét của tang thi, nhưng không phải từ cửa giáo đường truyền tới.

- Tô Tô, cô cũng nghe thấy sao?

- Ừm, hình như âm thanh truyền từ dưới chân đến.

Cô ngồi xổm xuống nghe một lát, quả thật tiếng gào thét truyền từ dưới nền đất đến.

Chung Linh đứng dậy tìm được cầu thang thông từ giáo đường xuống nền đất, cửa vào ở sau tượng đá Jesus, Chung Linh cầm lấy ngọn nến đi xuống dưới, cô cũng vội vàng đi theo sau.

Cầu thang không dài lắm, sâu khoảng hai ba tầng, tận cùng cầu thang là cửa gỗ khóa. cô dùng chú ngữ Chung Linh dạy cô, đốt một lá bùa mở cửa, sau khi ngọn lửa bay vào trong lỗ chìa khóa, 'rắc rắc' một tiếng cửa gỗ mở ra.

- Có tiến bộ.

- Đương nhiên, gần đây cô cố gắng học như vậy mà.

Bên trong là từng phòng giam, các cô không có nghe sai, quả thật là tang thi gào thét, những nhà giam này giam giữ rất nhiều tang thi.

Chung Linh cho cô ánh mắt, hai các cô cẩn thận đi về phía trước, đi chưa được mấy bước liền nghe thấy tiếng thét chói tai, quay đầu lại nhìn thì thấy Hồ Ninh Hàng cũng đi theo, nhìn thấy những tang thi này sợ tới mức kêu lên.

Cô vội vàng làm động tác 'xuyt' với anh ta, kéo anh ta lại gần:

- Bọn chúng đều bị giam giữ, không có việc gì.

Sau khi đi qua mấy nhà giam, vậy mà cô nhìn thấy một số thi thể tàn khuyết nằm trên đất, cũng chỉ là thi thể bình thường:

- Chung Linh?

- Chắc là sau này những thi thể đó sẽ biến thành tang thi.

- Cô nói xem ai nuôi nhiều tang thi như vậy? Có thể nuôi trong giáo đường, nhất định là người ở bên trong, có thể tự do ra ngoài nơi này.

Không biết vì sao cô nghĩ tới khuôn mặt di Tôn.

Chỉ có thể nói đôi khi giác quan thứ sáu của phụ nữ rất linh, cô vừa định nói di Tôn xuất hiện:

-Không ngờ các người sẽ tìm tới chỗ này.

-Thật sự là bà sao? Vì sao bà lại làm vậy?

-Vì sao à?

Bỗng nhiên dì Tôn nở nụ cười quỷ dị, giọng nói làm người ta khiếp sợ:

-Đợi sau khi cô chết có thể hỏi Diêm Vương một chút.

Bà ta thả tang thi trong nhà giam ra, trong chớp mắt các cô bị tang thi vây quanh, nhưng may mắn chính là tang thi vẫn sợ cô, cách một mét không dám đến gần cô nữa.

Về mặt dì Tôn không dám tin:

-Rốt cuộc cô là ai?

-Nói ra hù chết bà đó, tốt nhất bây giờ bà thả chúng tôi đi, nếu không...

Cô ra về trấn tĩnh hù dọa dì Tôn, hi vọng bà ta nhanh chóng thả các cô đi.

Kết quả Hồ Ninh Hằng ở bên cạnh đỡ cô một cái, huyết ngọc để trong túi rơi ra, cô vội vàng nhặt lên, để trong tay xoa xoa bụi bên trên, đây là thù lao của các cô, nhưng lại hại các cô gặp chuyện xui xẻo như vậy, sao có thể vứt.

Không biết tang thi vây quanh các cô sợ cái gì, sợ tới mức đều lùi về sau một bước, gào thét càng lúc càng to. Bỗng nhiên dì Tôn xông về phía cô, may mà động tác của Chung Linh nhanh, đập bà ta một cái.

Bà ta ôm ngực vẫn muốn xông tới:

-Ngọc Bì Ngạn? Tôi tìm nhiều năm như vậy, vậy mà ở chỗ cô, khó trách những tang thi này sẽ sợ cô.

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 09/11/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Huyết Chú của nhà họ Tôn

Ngọc Bì Ngạn là cái gì? cô nhìn Chung Linh đầy nghi ngờ, cô ấy cũng lắc đầu theo cô. Hóa ra không phải tang thi sợ viên thuốc Liễu Huyền Dạ cho cô uống! Hại cô cảm động vô ích một thời gian.

Cho dù huyết ngọc này là gì, nếu nó quan trọng như vậy, đương nhiên cô sẽ không giao ra một cách dễ dàng:

-Bà nhanh thả chúng tôi đi, thừa dịp cô còn không muốn giết chết bà.

-Khẩu khí lớn như vậy sao?

Dì Tôn nói với cô, nhưng tầm mắt vẫn nhìn huyết ngọc trong tay cô:

-Cô đưa nó cho tôi, tôi nhất định sẽ để các người rời khỏi thị trấn Thương Hải an toàn.

Có quỷ mới tin lời bà nói:

-Đưa cho bà chúng tôi có thể sống rời khỏi đây sao?

-Rốt cuộc cô có đưa hay không?

Di Tôn đã mất hết kiên nhẫn, như người điên xông về phía cô, ra tay với Chung Linh, mà Chung Linh vừa rời khỏi cô, tang thi liền đi về phía cô ấy, cô lập tức theo sát cô ấy.

Mà cô đi theo Chung Linh, Hồ Ninh Hàng lại bị tang thi vây quanh, cô khẩn trương lớn tiếng gọi anh ta:

-Nhanh lại đây.

Nhưng anh ta bị tang thi giữ lấy chân, căn bản không qua được.

Không có biện pháp, cô lại rời khỏi Chung Linh chạy tới bên cạnh Hồ Ninh Hàng, kéo anh ta chạy đến bên Chung Linh lần nữa, chạy tới chạy lui thật sự rất mệt.

Dù sao di Tôn cũng lớn tuổi, không phải là đối thủ của Chung Linh, không lâu sau phun đầy máu tươi:

-Tôi chưa từng giết người, nhưng bà làm chuyện thương thiên hại lý như vậy, chúng tôi nhất định sẽ giao bà cho cục cảnh sát.

Cô thấy di Tôn cho thứ gì vào trong miệng, hình như nếp nhăn trên mặt càng sâu, nhưng cả người càng hưng phấn hơn:

-Cô không làm được chuyện này.

Rõ ràng đã bị đánh tới trọng thương, bà ta vẫn như đánh tiết gà vậy, lại đánh nhau với Chung Linh, vậy mà Chung Linh bị bà ta đánh trúng vài cái, trên mặt đã cục xanh cục tím.

Chung Linh dần dần lực bất tòng tâm, cô không dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì một số tang thi này còn đang nhìn chăm chăm cô, trong chớp mắt lúc Chung Linh ngã xuống, A Lạc đến đây:

-Di Tôn, mọi người đang làm gì thế?

Nghe thấy giọng A Lạc, di Tôn lập tức dừng động tác, thét lớn với cô ta:

-Không phải di báo cháu không được ra khỏi phòng sao? Sao cháu lại không nghe lời như vậy?

-Cháu định nhìn xem mấy người một chút, sau đó không tìm được ở giáo đường, nghe có tiếng động ở dưới này...

Tuy di Tôn vô cùng phát điên, nhưng nhìn ra được bà ta thật lòng đối xử với A Lạc:

-Cháu nhanh quay về đi.

-Không được, di không thể làm Tô Tô và Chung Linh bị thương, bọn họ là bạn của cháu.

A Lạc nhìn tang thi trong tầng hầm ngầm, giống như hiểu ra gì đó:

-Di Tôn, tang thi ở thị trấn Thương Hải đều là do di sao? Là di biến thị trấn Thương Hải thành như vậy, còn làm nhiều người chết như thế sao?

-A Lạc, cháu đừng nói nhiều như vậy, sau này di sẽ giải thích cho cháu.

Lúc bọn họ nói chuyện, nhóm tang thi đã đi tới A Lạc, di Tôn cũng luống cuống:

-Cháu đi mau!

Bà ta nói xong lấy một cái chuông ra đóng đưa vài cái, những tang thi đi tới A Lạc như bị đóng đinh ở đó.

-Cháu không đi.

A Lạc khóc chạy đến bên cạnh cô, đứng trước che chở cho cô và Chung Linh:

-Nếu di tổn thương bọn họ, vậy giết cả cháu luôn đi!

-Cháu...

Di Tôn tức giận đến mức không nói nên lời, nhưng thật sự không ra tay với các cô nữa.

-Quay đầu đi! Oan hồn trên người chúng ta đã nhiều lắm rồi.

Tôn Tiểu Thiên biến mất ở khách sạn, vậy mà xuất hiện ở nơi đây, cô ta giống như quen biết di Tôn.

Tôn Tiểu Thiên? Di Tôn? Bọn họ đều họ Tôn, chẳng lẽ là người một nhà?

Cách nghĩ lạ lùng vừa mới xuất hiện trong đầu cô, Tôn Tiểu Thiên chủ động nói:

-Thực xin lỗi, là tôi lợi dụng hai người.

-Ngay từ lúc bắt đầu, mục đích của cô không phải là bảo chúng tôi đưa cô quay về sao?

-Đúng vậy, tôi không thể để bà ấy mắc thêm lỗi lầm nữa, cứ tiếp tục như vậy lời nguyện của nhà họ Tôn càng ngày càng nặng hơn. Hiện giờ nhà họ Tôn chỉ còn lại bà ấy và A Lạc, cô không thể chặt đứt huyết mạch nhà họ Tôn được.

Cái gì? A Lạc cũng là người nhà họ Tôn sao?

Kinh ngạc không chỉ có các cô, còn có A Lạc:

-Cháu không phải là cô nhi sao?

Cô ta nắm lấy di Tôn:

-Di Tôn, không phải cháu được nhận về sao?

Hai mắt di Tôn lóe sáng, không dám nhìn A Lạc. Tôn Tiểu Thiên giải thích cho chúng cô:

-Thực ra cô là con gái của bà ấy, nhưng nữ tu sĩ không thể kết hôn sinh con, cho nên bà ấy mới nói với mọi người rằng cô được nhận về.

-Tại sao lại như vậy? Vậy mà di Tôn là mẹ tôi sao?

Chân tay A Lạc luống cuống.

-Cho dù vì A Lạc, tôi cũng không thể bỏ qua cho các người.

Các cô vẫn đắm chìm trong chuyện di Tôn và A Lạc là hai mẹ con, di Tôn lại xông về phía cô, cô không có phòng bị nên huyết ngọc trong tay bị bà ta cướp mất.

Bà ta cười lớn mừng rỡ như điên, cô định cướp về tang thi đã chắn trước mặt cô, cô và Chung Linh còn có Hồ Ninh Hằng vội vàng đổi pho tang thi, đâu có thời gian lo lắng cho di Tôn.

Hình như tang thi ở đây còn lợi hại hơn tang thi gặp lúc trước, các cô không chống đỡ được, A Lạc cũng gia nhập vào, nhưng không có tác dụng gì.

-Trên tay bà còn dính bao nhiêu máu tươi nữa?

-Máu tươi trong tay cô cũng không ít hơn tôi đâu! Hơn nữa chúng ta mới là người một nhà, cô hà tất phải giúp bọn họ.

-A Lạc là con gái của bà, ngay cả cô ấy mà bà cũng không bỏ qua sao?

-Dù sao đều phải chết, chết sớm chết muộn có khác nhau sao?

Tôn Tiểu Thiên và di Tôn đang tranh luận, di Tôn nói xong phun ra một ngụm máu, cô nhìn thoáng qua mặt đất, máu bà ta phun ra có rất nhiều côn trùng bò lúc nhúc.

Sau đó lại nghe bà ta nói với Tôn Tiểu Thiên:

-Tôi có thể sống quá hai mươi tuổi, đều dựa vào những con trùng cổ này, cô biết bị trăm côn trùng cắn tim có cảm nhận gì không?

-Việc gì phải làm vậy?

-Cho dù sống không bằng chết, tôi cũng sống tạm nhiều năm như vậy, ai bảo phụ nữ nhà họ Tôn đều không sống quá hai mươi tuổi.

Bọn họ còn đang tranh cãi, bên các cô lại bị tang thi áp chế không làm gì được, tang thi bắt lấy cô bóp chặt cổ của cô, bà vai cô bị cắn, đau đớn làm cô nhe răng trợn mắt, lập tức hô to gọi nhỏ:

-Trời ơi trời ơi, tôi bị tang thi cắn, sẽ không biến thành tang thi đó chứ?

Tôn Tiểu Thiên nhìn tình huống bên các cô, đoán là chậm trễ chút nữa các cô đều mất mạng, cho nên bóp cổ di Tôn:

-Thực xin lỗi, bà đã ngu ngốc như vậy, tôi không thể giữ bà lại nữa.

-Cô...

Sau khi đi Tôn chết, những tang thi này giống như mất đi năng lực hành động, tất cả đều ngã trên mặt đất, biến thành thi thể bình thường.

A Lạc khóc, nhưng cô ta không chạy đến bên cạnh đi Tôn, cô biết cô ta có rất nhiều lời muốn hỏi bà ta, cô đi đến bên cạnh cô ta, cầm tay cô ta nói:

-Không sao rồi.

Hình như mỗi lần an ủi người khác tôi đều chỉ biết nói một câu này.

Lúc này Tôn Tiểu Thiên lại đi tới, hẳn là cho đến bây giờ Hồ Ninh Hàng chưa từng thấy quý, lập tức ôm lấy cánh tay của cô, trốn ở phía sau cô. Tôn Tiểu Thiên đưa huyết ngọc cho cô lần nữa:

-Lúc trước tôi đã từng nói rồi, thứ này là đồ gia truyền của nhà họ Tôn chúng tôi, tên là ngọc Bì Ngạn, theo truyền thuyết là tảng đá tới từ địa ngục, có thể không chế tâm trí con người cũng có thể không chế quỷ hồn và thi thể...

-Nếu lợi hại như vậy, vì sao cô còn đưa cho chúng tôi?

-Thực ra tôi thật sự muốn hai người giúp đỡ, tìm được một miếng ngọc Bì Ngạn khác, như vậy huyết chú của nhà họ Tôn sẽ được giải, A Lạc cũng không chết thảm ở tuổi hai mươi.

Sau đó Tôn Tiểu Thiên nói chuyện xua với các cô, chính là chuyện tổ tông nhà họ Tôn bọn họ.

Chuyện xưa cầu huyết giống như phim truyền hình vậy, mấy đời nhà họ Tôn làm quan lớn, rất nhiều thành viên, còn được hoàng đế vô cùng yêu quý. Nhưng vị hoàng đế nào đó nhìn trúng con dâu tổ tiên nhà họ Tôn, mà tổ tiên đó vì làm hoàng đế vui vẻ, không chút do dự đưa vợ mình vào cung.

Sau khi tiến cung người phụ nữ này buồn bực không vui, cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, đương nhiên là tràn ngập oán hận nhà họ Tôn. Tuy nhiên hoàng đế rất sủng ái cô ta, nhưng không lâu sau vẫn hậm hực mà chết.

Trước khi chết cô ta nguyện rửa nhà họ Tôn đoạn tử tuyệt tôn, tất cả phụ nữ cũng sẽ chết thảm trong tuổi hai mươi. Ngày Tôn Tiểu Thiên xuất giá năm hai mươi tuổi, trên đường đưa dâu bị kẻ bắt cóc sát hại, vứt xác ở vùng hoang vắng.

-Nếu không giải huyết chú, A Lạc cũng sẽ sống không quá hai mươi tuổi, nhà họ Tôn thật sự không còn một người rồi.

Tôn Tiểu Thiên nói tiếp:

-Sau khi tôi mất cũng cảm thấy vận mệnh bất công, hại chết rất nhiều người vô tội, tôi không muốn thanh minh cho mình, nhưng chỉ cần vẫn còn huyết chú, lệ khí trên người tôi cũng không thể loại trừ, tôi cũng chỉ có thể dạo chơi ở nhân gian làm lệ quý.

-Chúng tôi phải làm gì mới tìm được miếng ngọc Bì Ngạn khác?

Cho dù không giúp Tôn Tiểu Thiên, chúng cô cũng không đành lòng để A Lạc chết oan chết uổng trẻ như vậy.

-Nếu các cô có thể tìm được ngọc Bì Ngạn giải trừ huyết chú của nhà họ Tôn, các cô đều có thể mang hết kho báu bên trong.

-Kho báu sao?

Cô nhìn Hồ Ninh Hàng, bọn họ bị kho báu lừa gạt tới:

-Mạn Châu Sa Hoa là cô sao?

Tôn Tiểu Thiên im lặng, một lúc lâu sau mới nói:

-Không phải tôi cố ý hại bọn họ, tôi vốn hi vọng nhiều người tìm ngọc Bì Ngạn giúp tôi một chút, kết quả bọn họ lại gặp phải tang thi.

Đột nhiên tay Hồ Ninh Hàng nắm lấy tay cô dùng lực hơn, cô thấy cảm xúc của anh ta dao động nên không so đo:

-Chị, là cô ta...

Nếu Tôn Tiểu Thiên không phải là quý, chắc chắn lúc này Hồ Ninh Hàng đã tiến lên, cô vỗ tay anh ta an ủi:

-Anh nên cảm thấy may mắn vì mình còn sống, tất cả những người phạm sai lầm đều phải bị trừng phạt.

-Một miếng ngọc Bì Ngạn khác ở lăng Quý Phi.

-Lăng Quý Phi sao? Cô bảo chúng cô giúp cô trộm mộ à? Người ta là người chết đó?

Trong lòng cô kháng cự, loại chuyện trộm mộ này cô và Chung Linh đều không am hiểu chút nào, nhưng trong lúc vô thức thấy được A Lạc, cô lại do

dự rồi.

Tôn Tiểu Thiên lập tức giải thích với các cô:

-Không phải lấy gì đó của người chết, Quý Phi kia là vợ tổ tiên nhà họ Tôn, là người phụ nữ hạ huyết chú nhà họ Tôn.

-Chung Linh?

Tuy cô rất muốn giúp A Lạc, nhưng chuyện vượt qua phạm vi năng lực của các cô, các cô cố gắng giúp đỡ chỉ biết cả mạng mình đều mất. cô không biết mình trở nên lý tính như vậy khi nào, không đầu nóng lên giống như trước kia.

Quen Chung Linh lâu như vậy, gần như ở bên cạnh nhau mỗi ngày, chỉ liếc mắt một cái cô ấy liền hiểu ý cô, lập tức nói với Tôn Tiểu Thiên:

-Cô đã bảo nhóm Hồ Ninh Hàng đến đây tìm kho báu giúp cô, có phải cũng triệu tập những người khác hay không?

-Đúng vậy.

Vậy mà Tôn Tiểu Thiên kéo rất nhiều người đến:

-Hôm nay sẽ có một nhóm người tới thị trấn Thương Hải, trong số bọn họ có nhiều cao thủ trộm mộ.

-Cho nên nói, cho dù chúng tôi không đi, cô cũng sẽ không ngừng tìm người khác lấy ngọc Bì Ngạn giúp cô sao?

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 10/11/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Thiếu

Thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Thuật phong thủy

Còn lại ba người nam cô có ấn tượng, chính là bọn người nói cô là phụ nữ có thai sẽ liên lụy bọn hắn.

-Chúng tôi không biết cái gì là khảo cổ, nhưng điều chúng tôi biết không ít hơn những người này, hướng hồ cũng đã đến, để chúng tôi đi đi!

-Nhưng mà, không thanh toán tiền xe cho chúng tôi còn muốn chúng tôi thanh toán phí ăn ở.

-Các người nói ít vài câu đi, Mạn Châu Sa Hoa kia cũng đưa không ít tiền cho các người đi? Tôi cũng không tin không đủ chi những phí tổn này của các người.

Người nói chuyện chính là Hồ Ninh.

Ba người đàn ông này lập tức không nói gì nữa, kỳ thật bọn họ ở lại vì muốn kiếm chút lợi, nếu hiện tại đuổi bọn hắn đi, ngược lại bọn hắn sẽ nghĩ muốn tranh đoạt bảo bối với bọn hắn.

-Các người đều đã quyết định như vậy, thì hôm nay hãy nghỉ ngơi cho tốt, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ xuất phát, trước khi tiến vào mộ, các người đều có cơ hội đổi ý, nhưng khi vào mộ....

Cô cố ý ngừng lại, chỉ cuối đầu xuống.

-Xấu hổ, đến lúc đó là phúc hay họa, chỉ có thể nhìn tạo hóa của các người rồi.

Sau khi để bọn họ ở lại khách sạn, cô để Hồ Ninh ở lại với bọn họ, có vấn đề gì còn có thể kịp thời liên hệ với bọn cô, mà cô và Chung Linh đi giáo đường tìm A Lạc, thuận tiện chờ Trương Doãn Hiên và Thiên Trạch trở về.

Sau khi đến giáo đường, A Lạc đang phát đồ ăn cho người dân thị trấn Thương Hải, cô và Chung Linh liền cùng hỗ trợ, vừa trò chuyện.

-Chung Linh, cô đã từng tiến vào mộ sao?

-Không có.

-Tôi thì ngược lại, tôi thật sự đã tiến vào mộ của Linh Mộc, giống như một cái mê cung, nếu không phải Liễu Huyền Dạ cho tôi ngọc thạch, nói không chừng tôi đã bị vây chết ở nơi đó, cuối cùng mộ cũng đã bị sập, bây giờ nghĩ lại một chút thật sự rất khủng khiếp.

Chung Linh nhìn bụng cô một cái.

-Tô Tô, cô xác định mình không có chuyện gì sao?nếu không cô ở lại nơi này chờ chúng tôi.

Nói thật, lần trước khi tiến vào mộ thiếu chút nữa đã đánh mất con rắn nhỏ, cô nghĩ lại vẫn có chút sợ, nhưng mà Chung Linh vẫn chưa từng đi vào mộ, những người kia thì cô lại không biết ai có thể tin, đương nhiên cô không yên lòng.

-Liễu Huyền Dạ đã nói còn phải qua một thời gian ngắn nữa mới sinh, cũng phải người bình thường, sẽ không có chuyện gì.

-Nếu thật sự không được, đến lúc đó cô đừng tiến vào mộ, ở lại phía trên, lỡ như có xảy ra chuyện gì có thể chi viện cho chúng tôi.

-Cũng có thể!

Thời điểm Trương Doãn Hiên và Thiên Trạch trở về, cô đã chuẩn bị xong tất cả đồ vật, những công cụ đó cô không biết nhiều, cái xẻng, dây thừng, đèn pin, la bàn,... còn một số đồ vật hoàn toàn cô không biết tên, chỉ có cái xẻng và vài đồ vật khác, cô xem qua tiểu thuyết trộm mộ, hẳn là loại xẻng Lạc Dương, nhưng cụ thể là cái nào, hình dáng ra sao cô cũng không rõ ràng.

Đột nhiên cô cảm thấy nếu bản thân mình thật sự đi vào mộ, quả thật chẳng thể giúp được gì, mang thai nên hành động không tiện không nói, nếu như gặp một hai con quỷ thì Chung Linh và Trương Doãn Hiên có thể giải quyết hết.

-Đây là móng lừa đen?

Cô cầm một cái đồ vật đen sì hỏi Trương Doãn Hiên.

Anh ta gật nhẹ đầu.

-Lo trước khỏi họa, lỡ như gặp phải cái gì, chúng ta còn có thể kịp thời ứng phó.

-Trong mộ thật sự có cương thi?

Không có ai trả lời vấn đề này cho cô, cô cũng không tiếp tục hỏi nữa, hiện tại hẳn mọi người đều rất khẩn trương. Vào buổi tối, cô thả Tôn Tiểu Thiển ra, để cô ấy nói tường tận cho các cô vị trí của lăng quý phi, cũng vừa chuẩn bị mấy kế hoạch mới yên tâm.

Buổi sáng sớm ngày thứ hai, Hồ Ninh và mười một người đã sớm chờ, những phép tắc yêu cầu và những nguy hiểm, nên nói không nên nói, hôm qua các cô đã thông báo hết, hôm nay ngược lại, một đoàn người không nói lời nào, chỉ lên tiếng chào rồi bắt đầu khởi hành.

Dựa theo cách nói của Tôn Tiểu Thiển, lăng mộ quý phi trên ngọn núi nào đó ngay bên cạnh thị trấn Thương Hải, sờ dĩ nói ngọn núi nào đó, bởi vì cô ấy nói phải chờ cho đến đó cô ấy mới có phán đoán tiếp theo.

Trong đám người này, theo hiểu biết trước đó, thì Thiên Trạch biết thuật phong thủy, bởi vì anh ta ăn miếng cơm của người chết. Dọc đường đi, anh ta cũng giảng giải cho cô một ít về thuật phong thủy, tuy nhiên cô nghe không hiểu, nhưng sau này nhớ lại có thể dùng được, cũng nghe tất cả.

-Tìm kiếm cát khí vương người phong thủy huyết bình thường là tầm long, điểm huyết, xem xét cát, kiếm nước, định hướng vị, chính là nói sau có chỗ dựa, trái có Thanh Long, phải có Bạch Hổ, trước có án núi, bên trong có minh đường, dòng nước khúc chiết, lấy làm mộ phần huyết tàng phong tụ khí mà khiến người sống hưởng phúc nạp tài, phú quý vô cùng.

Nhìn thấy thần sắc mờ mịt của cô anh ta lại nói thêm:

-Nói đơn giản một chút chính là kể núi gần sông.

-Thật sự có thể để con cháu đời sau bay xa vạn dặm, phúc lộc kéo dài, còn có thể chống lại hết tất cả tai họa, gia đình cát tường như ý, gia đình thịnh vượng phát đạt an khang?

Nếu thực sự như lời nói, không phải mọi người đều vội vã đi tìm một khối phong thủy bảo địa sao? Để chính mình có thể an tâm ngủ, còn có thể tạo phúc cho con cháu.

-Có những việc tin thì có, không tin thì không có. Nhưng tổ tiên chúng ta đặc biệt xem trọng cái phong thủy này, cô xem đồ thành các đời, lăng mộ của các đế vương, tướng quân, tể tướng, người nào mà không phải là nơi phong thủy bảo địa?

(đồ thành hay còn gọi là thủ đô)

-Vậy lát nữa chúng ta lên núi làm sao tìm? Núi lớn như vậy, cũng nên có chút phương hướng chứ!

Trạch Thiên có kiên nhẫn, cũng nói nhiều hơn so với Trương Doãn Hiên, lại tiếp tục giảng giải cho cô, mấy người sinh viên khảo cổ kia cũng đi theo bên cạnh để nghe.

-Theo lý luận của phong thủy, nơi chôn cất xem trọng sinh khí ngưng tụ, gió thổi không tới, hơn nữa có dòng nước có thể giới hạn sinh khí. Cho nên chủ yếu nhất chúng ta đi tìm cửa nước, cái gì gọi là cửa nước, là chỉ nơi dòng nước là lối vào cũng là lối ra. Cửa nước là dấu hiệu chính xác củ Thiên Môn mở, địa hộ bế. Nghĩa là chỗ nước tới là Thiên Môn, nên rộng rãi. Chỗ nước đi là địa hộ, nên thu bế, có che.

Trạch Thiên nhìn cô một cái.

-Đã hiểu chưa?

Cô không biết trả lời như thế nào.

-Có phần hiểu, lại như không hiểu.

-Không hiểu cũng bình thường, nếu người mà vừa nghe đã hiểu, thì không phải có thể đi làm thầy phong thủy rồi sao.

Trạch Thiên nói xong chỉ chỉ phía trước.

-Trương Doãn Hiên thích Chung Linh?

-Đương nhiên, hai người bọn họ tôi đều biết, cũng không phải là người nhiệt tình, chỉ một tin nhắn khiến Doãn Hiên chạy tới, chắc chỉ có Chung Linh.

-Tôi cảm thấy hai người bọn họ rất xứng.

Đều là đời sau của thế gia bất quý, có thể đến thi đến, quang trọng là Trương Doãn Hiên có thể đến giúp Chung Linh, không giống như cô hiện tại, vẫn là Chung Linh giúp đỡ.

Lúc này cô nghe mấy sinh viên khảo cổ bên cạnh nói:

-Chúng ta không giống như đang đi trộm mộ, ngược lại như tới du lịch nha!

-Đúng vậy! Tôi hôm qua tôi còn lo lắng thật lâu, ngọn núi này không phải cũng không khủng khiếp như vậy sao? Cảnh sắc cũng không tệ lắm.

Bọn cô đã xuất phát được 1 giờ, đi tương đối chậm, chủ yếu là xem xét thể lực những người này. Đoạn đường vừa rồi cũng không gặp cái gì kì quái quái, cho nên cô cũng đỡ lo lắng hơn lúc trước rất nhiều.

Chỉ là không chờ bọn cô đi đến lăng mộ, trong rừng bắt đầu đầy sương mù, sương mù này nhìn sao cũng thấy không bình thường, cô chạy đến bên người Chung Linh.

-Gần đây không có quỷ, vậy sương mù này là chuyện gì xảy ra?

Khi cô đang nói chuyện thì sương mù cũng càng ngày càng dày đặc, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tầm nhìn. Trương Doãn Hiên lớn tiếng nhắc nhở.

-Mọi người tuyệt đối đừng tản ra, chú ý cho kỹ người bên cạnh.

Đột nhiên cô nghe được một hồi âm thanh “chỉ chỉ chỉ”, nếu như cô nghe không nhầm thì đây là chồn.

-Chung Linh, hoàng tiên.

Nhiều lần linh giáo lợi hại của hoàng tiên, cô rất kiêng kỵ, cảm giác cả chính mình như bị hoàng tiên này theo dõi, đi đâu cũng có thể gặp phải.

-Chị ơi, có người không thấy nữa.

Hồ Ninh đi ở phía sau hét to lên.

-Người nào không thấy nữa?

Cô nhìn nhìn những người bên cạnh mình, thiếu đi người phụ nữ mặc váy bó sát.

-Các người biết cô ta biến mất khi nào không?

Tất cả mọi người đều lắc lắc đầu.

-Vậy mọi người biết cô ấy tên gì không?

Mọi người lại lắc đầu lần nữa.

Vậy mà đến tên cũng không biết, không có cách nào, các cô cũng không thể tách ra đi tìm cô ta, liền để lại kí hiệu bên đường, hy vọng cô ta có thể tìm thấy.

Một người biến mất khiến cho mọi người đều khủng hoảng, mấy người sinh viên kia rõ ràng rất sợ, đi sát sau lưng các cô, một bước cũng không dám đi xa. Trái lại ba người đàn ông muốn tiền không muốn mạng kia coi như bình tĩnh.

Sợ mọi người càng thêm căng thẳng, cô tiến đến bên tai Chung Linh nhỏ giọng nói:

-Tôi luôn cảm thấy tôi và hoàng tiên đã kết oán, lần này hẳn lại tới quấy rối.

-Có phải cô nghe nhầm rồi không? Thị trấn Thương Hải cách quê của cô xa như vậy.

-Nếu hẳn và Liễu Huyền Dạ đều là yêu tiên, vậy làm gì có xa hay không? Mà cô gái mất tích kia, tôi luôn cảm thấy cô ta không bình thường.

-Cô ta không phải là quý.

-Tôi biết, tóm lại cũng không dễ chọc. Cho nên cô ta mất tích tôi cũng không lo lắng, nói không chừng người này đã nhân cơ hội đến lăng Quý phi trước chúng ta một bước.

Cô và Chung Linh bàn bạc xong, năm sinh viên khảo cổ học kia không biết bị trúng cái gì, tư thế kia như có thâm thù đại hận gì, những bản lĩnh này là ở đâu mà ra?

Các cô nhanh chóng tiến lên giữ chặt bọn họ, nhưng không nghĩ tới tất cả bọn họ cùng nhau đánh, cuối cùng một nam sinh đeo kính, diện mạo lịch sự vậy mà tiện tay cầm một tảng đá trên tảng đá đập bẻ đầu một nữ sinh, trong nháy mắt máu của nữ sinh kia đã chảy không ngừng trên mặt đất, lúc đó bốn người kia mới dừng lại động tác.

Nhưng nhìn biểu hiện của bọn họ, dường như cũng không biết mới vừa rồi xảy ra chuyện gì. Nam sinh khăn trương vút tảng đá trên tay xuống, ôm đầu không ngừng lui về sau.

-Không phải tôi, không phải tôi.

-Giết người...

-A...

Hai nữ sinh hét to lên, vẻ mặt hoảng sợ nhìn nữ sinh ngã trên mặt đất, không dám lại gần.

Cô đi qua dò xét hơi thở, nhìn Chung Linh lắc lắc đầu, người này đã chết.

-Mới vừa rồi xảy ra chuyện gì? Các người vì sao lại đánh nhau?

Hai nữ sinh kia ôm nhau khóc lớn.

-Tôi cũng không biết.....

Xem ra là bị cái gì mê hoặc tâm trí, cho nên căn bản cũng không biết mình làm cái gì. Cô đoán là do hoàng tiên gây nên, nhưng sương quá lớn, lại không tìm thấy tung tích của nó.

Lúc này, nam sinh giết người kia thừa dịp các cô không để ý, điên loạn chạy vào rừng sâu, vừa chạy vừa kêu.

-Tôi không muốn ngồi tù...

Sợ anh ta gặp nguy hiểm, Trương Doãn Hiền để lại một câu chờ bọn họ, sau đó cùng Trạch Thiên đuổi theo, mà nam sinh kia cũng biến mất trong sương

mù dày đặc. Ngay sau đó cô nghe được một tiếng hét thảm thiết.

Lại xảy ra chuyện.

Quả nhiên không bao lâu sau, Trương Doãn Hiên và Trạch Thiên nâng thi thể của nam sinh kia trở về.

-Anh ta đâm vào tảng đá trên mặt đất.

Mới một lúc, đã chết hai người, còn lại mấy người học sinh, và ba người đàn ông kia đều sợ hãi, âm ỉ đoài về, không chịu tiếp tục đi tiếp.

Cuối cùng không có biện pháp, cô quyết định đưa bọn họ về, bọn người Chung Linh tiếp tục tìm lăng mộ Quý phi, dù sao vốn cô cũng không định sẽ tiến vào mộ, hiện tại cũng chỉ có cô là người thích hợp đưa bọn họ về thị trấn Thương Hải nhất.

Dịch: BảoNhi

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 19/11/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Âm kém dương sai

Bởi vì sương mù trong rừng càng lúc càng lớn, rất khó phân rõ phương hướng, Trương Doãn Hiên cho cô một cái la bàn, cô cũng đưa cái hộp chứa Tôn Tiểu Thiên cho Chung Linh.

Trước khi đi, ba người đàn ông kia lại đấu tranh, cảm thấy một cô gái như Chung Linh cũng có thể đi, tại sao bọn họ lại sợ, cuối cùng vì tiền tài vẫn cứ muốn đi theo Chung Linh tiếp tục đi tìm lăng Quý phi.

Vì thế cô mang ba sinh viên khảo cổ và Hồ Ninh xuống núi trước, hai thi thể kia thì đặt dưới một gốc cây to, Trạch Thiên lấy cỏ đẩy lên phía trên, sợ đã thú trong rừng ăn mất, bọn cô dự định sau khi xuống núi sẽ tìm người chở thi thể về.

Chung Linh dặn đi dặn lại cô nhất định phải cẩn thận, mới để cô đi. Sau khi tạm biệt cô đi dọc theo con đường cũ để trở về, may mắn mặc dù sương mù rất lớn, nhưng la bàn lại dùng tốt.

Vì để cho bốn người có thể an tâm, cô cố biểu hiện thật nhẹ nhàng.

-Rất nhanh sẽ xuống núi, các người và tôi sẽ tốt thôi.

Đi chưa tới nửa giờ, cô lại nghe được tiếng chít chít chít, đột nhiên cách đó không xa có một cái bóng hình tròn màu vàng nhanh chóng chạy tới.

Suy đoán của cô không sai, chính là hoàng tiên giờ trò, không nghĩ tới lần này hắn không vọt thẳng tới cô, mà lại ra tay với mấy sinh viên. Dường như chỉ mình cô phát hiện ra hoàng tiên, bọn họ đều chìm đắm trong sự sợ hãi vừa rồi, một câu cũng không nói.

Lại đi được một đoạn, hoàng tiên cũng vẫn không ra tay như cũ, đột nhiên Hồ Ninh hét to một tiếng.

-Chị ơi, nơi đó có người.

Cô ngẩng đầu thì thấy hoàng tiên biến thành một người đàn ông trung niên, nhưng âm trầm nhìn cô chăm chăm, cười.

Hiện tại cô không có năng lực để đối kháng với hắn.

-Mọi người đi theo tôi, tuyệt đối đừng rời xa.

Nói xong, cô liền dẫn đầu chạy xuống núi.

Tốc độ của hoàng tiên nhanh hơn các cô, các cô không chạy được bao lâu đã bị đuổi kịp.

-Không giết được Liễu Huyền Dạ, giết cô thì không cần nhiều sức.

Hoàng tiên từng bước từng bước đi về phía cô, còn vuron móng vuốt sắc bén của hấn ra.

Cô ném lá bùa về phía hấn, hai lần ba lượt lại bị hấn xe nát, trái tim của cô nhảy lên kịch liệt, cô không thể trông cậy vào bốn người đằng sau còn chờ cô bảo vệ có thể cứu cô.

Các cô bị hoàng tiên bị buộc lui về sau, ngay tại thời điểm hấn nhào tới, đột nhiên dưới chân trượt một cái, trên mặt đất bùng đất bị lỏng ra, tất cả các cô đều bị rơi xuống. Bị trượt đi khoảng thật lâu cuối cùng cũng dừng lại, dường như các cô đã tiến vào bên trong một cái huyết động, cô lấy đèn pin ra, phát hiện bên trong huyết động có thạch đạo.

-Chị, đây là nơi nào?

Hồ Ninh đỡ cô lên, hiểu kì đáng giá bốn phía.

Lúc này ba sinh viên khảo cổ kia nói chuyện:

-Đường vào mộ, nơi này giống như trên sách.

Nói xong bọn họ hưng phấn sờ tới sờ lui, hoàn toàn quên mất sự sợ hãi vừa rồi.

-Chẳng lẽ chúng ta âm kém dương sai đã tiến vào trong lăng Quý phi?

Cô quan sát cái động trên đỉnh đầu, rất sâu, muốn trèo ra cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Mà hoàng tiên rất có thể đang ở phía trên chờ các cô, cho nên rời khỏi nơi này nguy hiểm rất lớn. Nhưng mà cô đối với mộ huyết không biết nhiều, mù quáng đi vào theo bọn họ, không biết có thể gặp nguy hiểm hay không.

Cuối cùng cô cắn răng một cái, vẫn quyết định tiến vào bên trong mộ, nếu như bên trong căn bản không có nguy hiểm gì, nếu như có thể gặp lại bọn người Chung Linh.... Lúc này trong lòng cô cảm thấy may mắn.

Các cô thận trọng đi vào theo con đường vào mộ (mộ đạo), sợ đụng phải cơ quan gì, đột nhiên phía trước thoáng qua một cái bóng trắng, trái tim cô lập tức thành thịch thịch nhảy dựng lên.

Bọn họ dường như vẫn không nhìn thấy bất cứ thứ gì, vẫn đi lên phía trước như cũ, cuối mộ đạo là một cánh cửa nhỏ, cao không đến 1 mét.

Cô để bọn họ từng từng người đi vào, cô cũng đi theo sau.

-Có mùi gì đó?

Hai nữ sinh và hai nam sinh cùng bịt kín mũi.

Vừa tiến vào cô cũng ngửi thấy, là mùi thi thúi, mùi rất nồng, nơi này hẳn là có rất nhiều thi thể. Cô soi đèn pin bốn phía để xem xét, mặc dù cửa rất nhỏ, nhưng căn thạch thất này rất lớn, đi lên phía trước có hai cái tương tự như cái ao, rất lớn.

Cô dùng đèn pin chiếu xuống dưới, thiếu chút nữa sợ hãi hét ra tiếng, mà những người khác đã sợ đến ngã trên mặt đất, hai nữ sinh còn ói ra.

Mùi thi thúi là bay ra từ nơi này, dưới ao cũng thế, thế mà có vô số thi thể xếp chồng lên nhau, những thi thể này đã hư thối nghiêm trọng, phía trên thi thể còn có côn trùng bò qua bò lại.

Cô đi đến bên ao nhìn nhìn, tình trạng cũng giống nhau. Đưa mắt nhìn bốn người dưới đất, cô biết bọn họ đã bị dọa đến run chân, nhưng mà nơi này không thể tiếp tục ở lại.

-Chúng ta nhanh rời khỏi nơi này, các người giúp đỡ lẫn nhau, nhanh lên đi.

Bọn họ nghe cô nói xong run rẩy đứng dậy, cùng cô tiếp tục đi về phía trước, đi tới đi lui lại đụng một thi thể nằm trên mặt đất, có một nữ sinh sợ hãi hét âm lên.

Cũng không trách được cô ấy, tình trạng của thi thể này cực kì dọa người, thân thể giống như bị cắn gì cắn nuốt qua. Nhưng mà, kì lạ hơn chính là người này chết không lâu, rõ ràng là có người đến nơi này trước các cô một bước. Nói không chừng nơi các cô rơi xuống là do bọn họ đào.

Trộm mộ không có khả năng chỉ có một người, mà tảng đá trước mặt có dấu vết bị nổ tung. Cô và mọi người nhanh chóng đi qua, kết quả có một nam sinh trong đó hốt hoảng nên đá phải một thi thể trên mặt đất, đột nhiên phía dưới thi thể bò ra vô số con trùng.

-Thi biệt?

Cô muốn kéo nam sinh kia đi, nhưng tốc độ thi biệt quá nhanh, trong nháy mắt đã bỏ toàn thân cậu ta, nam sinh hét chói tai muốn các cô cứu cậu ta, nhưng các cô lại tro mắt nhìn cậu ta bị thi biệt hút hết máu, đến xương cốt cũng không còn.

-A.....

-A.....

Hai nữ sinh khóc lên.

-Chúng ta phải về, tôi không muốn chết, nhanh đưa chúng tôi về.

Cô đã phập phồng không yên, các cô ấy khóc càng làm cô thêm phiền não. Cô ép buộc bản thân phải nhanh chóng tỉnh táo lại, nhất định phải tỉnh táo lại, lúc này mà hoảng loạn thì thật xong đời.

Trên mặt đất đã bỏ lít nha lít nhít thì biệt, nhưng mà rất kì lạ, bọn chúng dường như không dám bò tới gần cô, nhưng mà huyết ngọc đã không còn trên người cô.

Không kịp suy nghĩ nữa, cô mang theo ba người còn lại đi vào một cửa đá khác, kết quả bên trong là thạch thất, căn thạch thất này nhỏ hơn nhiều, trung bày mấy cái bàn, bên trên còn có ít đồ gốm.

Hiện tại các cô không có tram tư đi nghiên cứu những đồ gốm kia đến cùng có đáng tiền hay không, liền nhanh chóng tìm lối ra, hoặc là nhanh chóng gặp được Chung Linh.

Nhưng mà dường như căn thạch thất này bị phong bế, cũng không có lối ra, cửa ra duy nhất đã bị thi biệt chặn lại.

-Tất cả mọi người tìm xung quanh xem, nhìn xem có cơ quan gì không.

Hai nữ sinh đang sợ hãi, cũng chưa nghe được lời cô nói, Hồ Ninh cùng đi tìm với cô. Cơ quan của người cổ đại đều là di chuyển bình hoa trên bàn, hoặc là di chuyển cái bàn, nếu không nữa thì là tảng đá trên tường.

Cô thử từng cái từng cái, nhưng không có bất kì phản ứng nào, chẳng lẽ các cô bị vây chết ở nơi này? Đột nhiên phái trước có bóng trắng nhẹ nhàng đi qua.

Cô bày ra tiền giấy đã chuẩn bị trước đó, để dưới đất, đốt lửa lên.

-Tâm ý nho nhỏ, không nói hết được thành ý, hy vọng các vị có thể cho chúng tôi đi qua

Sau khi đốt tiền giấy xong, dường như cái bóng trắng kia biến mất, đột nhiên cái bàn bên cạnh chuyển động, trên mặt đất thế mà xuất hiện một thông đạo, cô dùng đèn pin soi soi, sâu không thấy đáy.

Cô để Hồ Ninh chăm sóc tốt cho hai nữ sinh, cô đi vào thông đạo trước.

-Bậc thang rất trơn, mọi người đi cẩn thận một chút.

Nói xong cô tiếp tục đi xuống dưới.

Thông đạo cũng không phải thẳng tắp, các cô phải rẽ mấy vòng cuối cùng mới đi tới một gian thạch thất khác, nói là thạch thất, ngược lại càng giống hành lang hơn.

Lúc này không biết đèn pin xảy ra vấn đề gì, ánh đèn luôn lúc sáng lúc tối, sáng đến chói mắt, một lát sau, đã hoàn toàn không có ánh sáng. Trong thạch thất lập tức tối đen, cái gì cũng không nhìn thấy, con người khi ở trong bóng tối, sẽ càng trở nên mất cảm, yếu ớt, bao gồm cả cô.

Cô cẩn thận mò mẫm phía trước, dường như mò phải một đồ vật gì giống như một cái cột đá, cô vẫn chưa phán đoán bước kế tiếp làm gì, trên đầu cô đã sáng lên ánh lửa, sau đó hai bên đều phát sáng lên.

Cho đến khi đèn đuốc trong thạch thất sáng trưng, cô nhìn rõ cảnh vật bên trong, căn thạch thất này thật sự giống như là một đầu hành lang, hai bên đều có mấy cây cột đá dựng thẳng, vừa rồi không biết chuyện gì xảy ra, trên cây cột đá đều đốt lửa lên.

-Đây rốt cuộc là nơi quái quỷ gì?

Có tiếng người nói chuyện..... bọn người Hồ Ninh hẳn là nghe được, các cô đều cảnh giác nhìn hướng âm thanh truyền đến, rất nhanh sau đó, bọn người Chung Linh liền xuất hiện trước mắt.

Tất cả sợ hãi trong lòng cô ngay khi nhìn thấy Chung Linh, tất cả đều tan thành mây khói, cô chạy chậm đến trước mặt cô ấy.

-Chung Linh, cuối cùng cũng gặp được mọi người.

Chung Linh nhìn thấy cô thì cực kì kinh ngạc.

-Vì sao các người lại ở đây?

Từ chuyện cô gặp hoàng tiên đến những chuyện phát sinh khi cô đi vào huyết mộ, cô đều nói hết cho Chung Linh, Chung Linh không nói gì, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Nhìn tình trạng này, chúng ta một người cũng không thể sống mà đi ra ngoài!

Lúc này cô nghe được một giọng nam.

Bên bọn người Chung Linh cũng ít đi hai người, là ba người đàn ông tham tài kia mất đi hai người, còn lại một người cũng không khá hơn chút nào, toàn thân chật vật.

-Các người, bên kia đã xảy ra chuyện gì?

Trạch Thiên vượt lên trước nói với cô:

-Đừng nói nữa, trong thạch thất thứ nhất gặp một cái bánh chưng lớn, tôi đã nói cái mộ này không hề bình thường mà!

-Trong đất mang máu, trong mộ này nhất định có huyết thi, tiếp theo đây chúng ta càng phải đề dặt cẩn thận.

Người vừa nói chuyện là người đàn ông mặc áo đen kia.

-Phía trước hay sau mộ đạo đều không thể đi, bước tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?

Trương Doãn Hiên sờ sờ mấy cột đá kia.

-Nơi này giống như nơi dùng để tế tự, nói không chừng sẽ có lối ra khác.

-Tôi, như thế nào tôi lại cảm giác nơi này không giống như là lăng Quý phi.

-Không lẽ chúng ta tìm nhầm rồi?

-Không phải, rất có khả năng chúng ta đã vào mộ trong mộ, mọi người nhìn, trên trụ đá điều khác ngưu đại tiên. ...

Trương Doãn Hiên và Trạch Thiên thảo luận về tình hình trong cái mộ huyết này, mấy người các cô thì tả xét cơ quan bốn phía, sau đó lại không biết ai đụng phải cái gì, những ngọn lửa trên trụ đá văng ra khắp nơi, đồng thời bốn phía còn mở ra vô số cửa nhỏ.

Các cô tránh né những ngọn lửa, trong lúc bối rối đã đi vào bên trong cửa, đợi đến khi những ngọn lửa biến mất thì quay trở về, thì cửa đã bị đóng lại. Cô đưa mắt nhìn người đàn ông mặc quần áo đen đứng bên cạnh.

-Tất cả mọi người đã tản ra.

-Chúng ta đi phía trước nhìn xem, nói không chừng còn có lối ra khác.

Cô theo người đàn ông áo đen đi tiếp, anh ta nói anh ta tên là Cung Dịch Thiên, có lẽ là vì để cô an tâm, trước kia anh ta đã từng nói, anh ta chỉ là người tầm mộ bình thường.

Nói như thế nào đây, Cung Dịch Thiên làm cho người ta cảm giác anh ta rất chính trực, mà nhìn bộ dáng của anh, hẳn là có tin tưởng sẽ rời khỏi được cái nơi quỷ quái này.

Dịch: BảoNhi

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 22/11/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Vô cùng nguy hiểm

Dọc theo đường đi các cô không gặp phải chuyện kỳ lạ nữa, Cung Dịch Thiên dẫn đường ở phía trước, cô đi theo sau anh ta. Cũng không biết đi được bao lâu, bỗng nhiên truyền đến tiếng đàn ông thờ dốc...

Cô nghe âm thanh này mà mặt đỏ tai hồng, đặc biệt là bên người còn có một người đàn ông xa lạ, lại càng vô cùng xấu hổ.

Hình như Cung Dịch Thiên phát hiện ra khác thường, kéo tay cô cẩn thận trốn bên ngoài một gian mộ thất, sau đó các cô nghe thấy tiếng người đàn ông nói ở bên trong:

-Dù sao đều là chết, trước khi chết ông đây cho cô khoái hoạt cô còn không muốn, tự mình chuốc lấy cực khổ.

Giọng nói này là...

Cung Dịch Thiên xông vào trước một bước, thừa dịp người đàn ông bên trong còn không phòng bị chế phục anh ta. Cô đi vào liền thấy nữ sinh nằm trên mặt đất, là nữ sinh kháo cổ mặc bộ đồ đỏ luôn đi cùng cô.

Hai tay cô ta bị trói ra sau, miệng còn bị nhét thứ gì đó, đôi mắt trừng lớn nhìn về phía trước, lúc nhìn thấy vũng máu lớn dưới hạ thân cô ta, cái mũi của cô chưa xót thiếu chút nữa khóc ra.

Cô cởi áo khoác của mình ra trùm lên người cô ta, lại lấy thứ nhét trong miệng của cô ta ra. Cô quay đầu lại đi đến trước mặt người đàn ông kia, tát anh ta một cái:

-Có muốn biết lát nữa anh sẽ chết như thế nào không?

Người đàn ông kia có chút luống cuống, miệng cũng nói những lời không sạch sẽ:

-Tôi không có sợ, dù sao cũng là chết một lần, hai người cũng không chạy thoát được. Tôi khuyên mọi người đó, không bằng trước khi chết hưởng thụ một chút.

Anh ta nói xong nhìn chằm chằm bụng của cô:

-Ông đây còn chưa từng ngủ với phụ nữ có thai, thế nào, người anh em, đợi anh ngủ xong rồi cho tôi ném thử một chút nhé?

Không đợi cô ra tay, Cung Dịch Thiên đã đánh anh ta một cái, người đàn ông kia nôn ra máu loãng cùng với mấy cái răng, đau đớn 'gào khóc' kêu lên.

-Đúng là chết đến nơi còn không biết hồi cái.

Cung Dịch Thiên hỏi cô xử lý như thế nào, thực ra cô rất muốn giết chết anh ta ngay bây giờ, nhưng một chút lý trí còn sót lại nói cho cô biết, giết anh ta cô và Cung Dịch Thiên sẽ thành tội phạm giết người mất.

-Mang theo anh ta trước.

Sau khi khép mắt nữ sinh lại, các cô mới rời khỏi gian mộ thất này, nếu có thể gặp được bọn họ, nói lên những người khác cũng ở gần đây, cô tính số người còn ở trong lòng, ngoại trừ cô và Cung Dịch Thiên, còn có người đàn ông không bằng cảm thụ này. Người khác chắc còn Hồ Ninh Hằng và một nữ sinh khác.

Đương nhiên Chung Linh, Trương Doãn Hiền và Trạch Thiên, cô tin tưởng trong đám người này, bọn họ có năng lực sinh tồn rất mạnh, lo lắng hơn một chút, bây giờ chỉ hi vọng Hồ Ninh Hằng và nữ sinh kia đều ở cùng với bọn họ.

Ngay lúc cô và Cung Dịch Thiên vừa đi vào một gian mộ thất khác, bỗng nhiên người đàn ông sau lưng các cô kêu thảm thiết một tiếng, cô quay đầu liền thấy Tôn Tiểu Thiên bóp chặt cổ anh ta, không đợi cô ngăn cản, người đàn ông liền trợn mắt ngã trên đất.

-Vì sao cô phải giết anh ta?

Tuy anh ta đáng chết, nhưng có thể giao cho cảnh sát xử lý, mà không phải chết ở trong mộ thất này.

Tôn Tiểu Thiên nhìn người đàn ông không còn dấu hiệu sống trên mặt đất với vẻ khinh thường:

-Chẳng lẽ người như vậy không đáng chết sao? Trên tay tôi đã dính rất nhiều máu tươi, thêm một người cũng không sao. Cô yên tâm, anh ta chết ở đây cho dù có người phát hiện ra cũng sẽ không hoài nghi đến hai người...

Đây căn bản không phải là vấn đề hoài nghi hay không, nhưng mà nghĩ lại, thực ra cô cũng hi vọng anh ta chết, hà tất phải xoắn xuýt anh ta chết ở trong tay ai? Lúc này nhìn thi thể trên mặt đất, trong lòng cô lại cảm thấy sáng khoái.

-Không phải cô ở cạnh Chung Linh sao? Sao lại ở đây?

Chẳng lẽ đám Chung Linh đã xảy ra chuyện?

-Tất cả cột đá đều sập, khi Chung Linh rời đi đã làm mất cái hộp, nhưng tôi có thể mang hai người đi tìm cô ấy.

Tôn Tiểu Thiển nói xong đi phía trước dẫn đường.

Cô nhỏ giọng nói câu:

-Cảm ơn.

Cô ta không cho là đúng:

-Cảm ơn chuyện gì? tôi còn trông cậy vào mọi người nhanh tìm ngọc Bì Ngạn đó, tránh cho cô lãng phí thời gian đi tìm những người khác, hơn nữa tôi có thể cảm nhận được ngọc Bì Ngạn ở ngay gần đây, chúng ta phải nhanh lên.

Lúc tìm được Chung Linh, mấy người đều đã ở cùng nhau, không biết bọn họ đang nhìn cái gì, các cô xuất hiện cũng không phát hiện ra. Cô qua đó nhìn quan tài trước mặt bọn họ, đã bị mở ra rồi.

-Chung Linh.

Nghe thấy giọng của cô, Chung Linh hoảng sợ, sau đó vui vẻ đi đến trước mặt cô:

-Cô không sao là tốt rồi, chúng tôi tìm được quan tài Quý Phi kia rồi.

Cô ấy nói xong dẫn cô đi đến bên cạnh quan tài.

Nhưng cô nhìn chằm chằm bên trong quan tài rất lâu, không có nhìn thấy bất luận thứ gì:

-Thi thể đâu?

Trạch Thiên lắc lắc huyết ngọc trong tay:

- Tôi lấy cái này trong miệng bà ta, thi thể liền biến mất.

Nói xong đưa huyết ngọc cho cô, cô lại nhận một miếng khác trong tay Chung Linh.

Hợp hai miếng huyết ngọc lại với nhau, xung quanh tỏa ra ánh sáng đỏ chói mắt, đợi ánh sáng biến mất, quỹ hồn của Tôn Tiểu Thiển cũng chậm rãi trở nên trong suốt:

-Cảm ơn mọi người giúp nhà họ Tôn giải trừ Huyết Chủ, tôi không có những thứ khác có thể cho mọi người, hai miếng ngọc Bì Ngạn này vốn là một miếng, bây giờ đưa cho mọi người làm thù lao đi!

Nói xong quỹ hồn của Tôn Tiểu Thiển biến mất, sau khi cô ta biến mất, quan tài chấn động vài cái, vậy mà phía dưới quan tài còn có một không gian rất lớn.

Nhưng không có bậc thang hay là cây thang, bên trong là một vùng đen tuyền, không nhìn thấy cái gì.

Trương Doãn Hiên ném gậy huỳnh quang xuống, các cô đều tò mò nhìn vào bên trong, nhờ ánh sáng mỏng manh hình như cô thấy một tảng đá khổng lồ.

Tảng đá kia vô cùng quen mắt, cô cố gắng nghĩ lại xem mình từng thấy ở nơi nào rồi. Đúng rồi, trong mộ Linh Mộc, tảng đá kia đưa cô đến mộ Linh Mộc, sao nó có thể xuất hiện ở nơi đây?

Trước một giây ngay khi gậy huỳnh quang tắt, hình như cô thấy trước tảng đá là một người phụ nữ mặc váy trắng bó sát còn có... Liễu Huyền Dạ?

Nhất định là cô hoa mắt, Liễu Huyền Dạ nói anh về nhà, sao có thể xuất hiện ở đây, sao có thể ở cạnh một người phụ nữ chứ?

Trương Doãn Hiên lại ném một gậy huỳnh quang vào, một màn càng thêm quý dị xuất hiện, tảng đá lớn kia biến mất rồi. Cô chớp mắt nhiều lần, quả thật biến mất rồi.

-Nơi này không thích hợp, chúng ta nhanh rời đi.

Chung Linh nói xong kéo cô đi ra ngoài.

May mà bọn họ tìm được cửa ra công nhân xây mộ để lại ở phía trước, sau khi các cô rời khỏi lăng Quý Phi, sương mù trong rừng tản đi, trời còn sáng, không biết các cô đã đi vào bao lâu.

Quay lại thị trấn Thương Hải, A Lạc vẫn đợi ở cửa giáo đường, cô ta muốn đi cùng các cô, nhưng có rất nhiều người cần chăm sóc ở thị trấn Thương Hải, cô ta nhất định phải ở lại.

Lúc các cô đi có tổng cộng mười lăm người, bây giờ chỉ còn lại bảy người, A Lạc cũng không hỏi gì, bảo các cô ăn no trước, rồi nghỉ ngơi thật tốt.

Vào buổi tối cô gặp Lục U Minh đã lâu không thấy, anh ta nói trong khoảng thời gian này thị trấn Thương Hải có quá nhiều người chết, quỷ sai địa phương bận rộn không chịu nổi, nói với lãnh đạo sai người qua đây giúp đỡ, vì thế anh ta đau khổ đi công tác, còn bận rộn đến mức mệt chết đi được.

Cô hỏi anh ta nếu mệt như vậy, sao còn thời gian đến thăm cô?

Anh ta không đứng đắn giống như trước kia, nói là nhớ cô rồi.

Đương nhiên cô biết không phải thật sự nhớ cô, cô cảm thấy anh ta có mục đích gì đó, sau đó cô ngủ lúc nào cũng không biết, sau khi tỉnh lại thì không thấy huyết ngọc đâu nữa.

- Chắc chắn là Lục U Minh lấy đi, tôi biết ngay mà, sao anh ta có thể tốt bụng tới thăm tôi được.

Cô tức giận đến mức đi tới đi lui:

- Cô nói xem anh ta là một quỷ sai thì cần thứ đó làm gì?

Chung Linh bảo cô tỉnh táo lại trước, nhưng cô căn bản không có cách nào bình tĩnh, không nói trước đây miếng huyết ngọc có thể khống chế thần thức của con người, còn có thể điều khiển quỷ hồn. Đây là một vụ lừa đảo đó! Các cô vất vả như vậy mới lấy được, thiếu chút nữa chết ở trong mộ, kết quả bị người quen trộm mất.

- Sau khi quay về cô hỏi Huyền Dạ đại nhân một chút, Huyền Dạ đại nhân và Lục U Minh là người quen cũ, sẽ biết chút gì đó.

Nói đến Liễu Huyền Dạ, cô lại càng buồn bực, tuy cô nói một lần lại một lần rằng mình chắc chắn hoa mắt, nhất định không phải Liễu Huyền Dạ, nhưng lại cảm thấy không đúng chỗ nào đó.

- Chị, mọi người nhanh đến đây, anh Trạch Thiên gọi mọi người qua đó.

A Lạc thờ hồn hèn chạy tới.

Các cô đi theo cô ta đến phòng ngủ của di Tôn, Trạch Thiên, Trương Doãn Hiên và Cung Dịch Thiên đều ở đây, không biết đang cầm thứ gì trong tay nghiên cứu.

Thấy cô và Chung Linh đi đến, vẻ mặt Trạch Thiên thần bí:

- Các cô đoán xem các cô tìm được thứ gì?

- Thứ gì?

Cô nhìn cái hộp trong tay anh ta, bên trong là mấy con côn trùng có hình thù kỳ lạ:

- Đây là gì vậy?

- Côn trùng sao?

Chung Linh cầm lấy cái hộp:

- Di Tôn còn biết cổ thuật sao? Chẳng lẽ những tang thi này... Là dùng những côn trùng này điều khiển?

Trạch Thiên lắc đầu:

- Tuy đuổi thi phải dùng một số vụ thuật ở Tương Tây, nhưng theo tôi được biết, chỉ dựa vào côn trùng không thể điều khiển được nhiều thi thể như vậy, ít nhất còn cần một số bí thuật khác phụ trợ.

- Những côn trùng này...

Chung Linh nhìn Trương Doãn Hiên không nói gì từ nãy giờ, lại tiếp tục nói với Trạch Thiên:

- Anh có thể nhìn ra được loại côn trùng kia không?

Trạch Thiên lắc đầu:

- Tuy tôi được coi là nửa người nhà Linh Mộc, nhưng tôi thật sự không hiểu loại cổ thuật này, chỉ biết một chút da lông mà thôi. Những thứ này là côn trùng... tôi cũng không biết.

Cái gì? Trạch Thiên có quan hệ với Linh Mộc sao?

Cô nhìn Chung Linh, phát hiện cô ấy cũng đang nhìn cô, sau đó giải thích với cô:

-Thế gia bất quý có ba gia tộc lớn, ngoại trừ nhà họ Chung, nhà họ Trương, còn có nhà Linh Mộc ở Tương Tây, nhưng đã nhiều năm như vậy rồi, như đạo trưởng Trương cô biết đó, rất nhiều chi nhánh đã thoát khỏi dòng chính.

-Cho nên tôi xem như là người nhà Linh Mộc, cũng không tính là người nhà Linh Mộc. Mọi người ngàn vạn lần đừng nhập tôi vào nhà bọn họ làm một, cho dù là hàng thuật hay là cổ thuật, đều là những thứ hại người hại mình. Đạo bất đồng bất tương vi mưu, nhà của chúng tôi sớm không có quan hệ với bọn họ rồi.

Hình như Trạch Thiên rất chán ghét người nhà Linh Mộc, vội vàng thanh minh quan hệ với bọn họ.

Nãy giờ Trương Doãn Hiền không nói chuyện cuối cùng cũng mở miệng:

-Cổ trùng ở đây có liên quan tới nhà Linh Mộc hay không tôi không biết, nhưng chúng ta có thể điều tra tiếp theo nhánh này, hơn nữa theo đạo lý lãng Quý Phi kia phải có huyết thì mới đúng, nhưng chúng ta lại không gặp được, tôi hoài nghi có người xử lý trước chúng ta một bước rồi.

-Lúc trước tôi đã nói với cậu rõ ràng rồi, nhà Linh Mộc không dễ đối phó vậy đâu.

-Còn có một chuyện nữa, mấy ngày nay bận rộn chuyện ở thị trấn Thương Hải, quên nói cho mọi người. Chuyện mẹ con Tiểu Cẩm biến thành lệ quý, tôi tra ra được một chút...

-Là ai biến hai người họ thành lệ quý?

Cô rất muốn biết chân tướng chuyện này, nếu các cô không xuất hiện đúng lúc, nói không chừng không chỉ chết một tòa dân cư.

-Hắn là có liên quan đến Trương Mạn Thù.

-Trương Mạn Thù là ai?

Nhìn vẻ mặt của ba người, hình như đều quen Trương Mạn Thù này, lần này vẫn là Chung Linh giải thích với cô:

-Cô ta cũng là người nhà họ Trương, còn là con gái của đạo trưởng Trương.

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 23/11/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Chuyện kỳ lạ

-Đạo trưởng Trương nào?

Cô nhìn Chung Linh với vẻ không dám tin:

-Thật sự là đạo trưởng Trương thiếu chút nữa cùng với Đồng lão gia hại chết tôi sao? Ông ta còn con gái à?

Một câu cuối cùng rất vô nghĩa, người ta đã lớn tuổi rồi đương nhiên là có con gái, cô nghĩ lại quá trình gặp Tiểu Cẩm, lúc ấy cô còn buồn bực sao tất cả quý đều để mắt tới cô, còn muốn mạng của cô nữa. Từ sau khi bọn họ nói cho cô biết là thể chất cực âm hấp dẫn quý, cô căn bản không nghĩ đến hướng khác.

-Cho nên Trương Mạn Thù muốn mạng của tôi sao? Nhưng cha cô ta không phải do tôi giết, là một nữ quý giết, hơn nữa tôi còn chưa tìm cô ta tính sổ đâu!

-Vậy bây giờ nữ quý kia ở đâu?

-Chắc là đi đầu thai rồi!

Nhớ tới nữ quý mặc sườn xám, đến nay cô vẫn không biết cô ta là ai, không phải phu nhân của Đồng lão gia đấy chứ! Cũng không biết là chết như thế nào.

Trạch Thiên cười nhạo một tiếng:

-Lúc ấy chỉ còn lại mình cô ở đó! Cô ta không tìm cô báo thù thì tìm ai?

-Nhưng không thể vì tìm tôi báo thù mà hại chết nhiều người như vậy được!

Nghĩ đến những người trong tòa nhà vì cô mà chết, cô lại không bình tĩnh nổi.

Nói xong cô chuẩn bị ra ngoài, cô muốn dọn dẹp đồ một chút đến thành phố N, cô muốn tìm Trương Mạn Thù kia...

Thấy cô sắp rời đi, Trạch Thiên giữ chặt cô:

-Cô muốn làm gì thế? Đi tìm Trương Mạn Thù sao? Cô ta không phải là người phụ nữ dễ đối phó, ngay cả chúng tôi cũng phải nể mặt cô ta vài phần.

-Nể mặt cô ta sao? Cô ta làm ra chuyện thương thiên hại lý như vậy, các anh sẽ làm như không biết à?

Sau khi gào to với Trạch Thiên xong, cô cảm thấy mình hơi thất thố, cố gắng điều chỉnh tốt tâm tình của bản thân:

-Cô ta cũng không phải là quý, sẽ không có khả năng làm gì cô giữa ban ngày ban mặt?

Kết quả Trạch Thiên cười nhạo cô ngốc:

-Cô ta đúng là không dám làm gì cô, cô cho rằng cô và đám người đời sau đều chỉ dựa vào bất quý đuổi thì để kiếm sống sao? Không thể bỏ phí tay nghề tổ tông để lại, nhưng nếu muốn sống yên ổn, đương nhiên cần phải có một công việc che dấu tai mắt người khác.

Cô thật sự không biết chuyện này:

-Vậy cô ta làm gì?

-Chuyện gì cũng làm, đặc biệt là một số công việc bẩn thỉu, cô ta đang muốn tìm cô báo thù đó! Lúc này cô đưa đến cửa, không phải là chui đầu vô lưới sao!

Trương Doãn Hiên cũng khuyên nhủ:

-tôi chỉ vừa điều tra ra được một chút, còn chưa có chứng cứ chứng minh cô ta là người đứng phía sau, sau khi chúng ta quay về lại bàn bạc kỹ hơn.

-Là tôi quá xúc động rồi.

Trương Doãn Hiên tiếp tục nói với các cô:

-Nếu quả thật là Trương Mạn Thù làm, mục đích của cô ta chắc là không chỉ giết Tô Tô. Nếu chỉ muốn mạng của Tô Tô, cô ta hoàn toàn có thể ra tay thần không biết quỷ không hay.

-Trắng trợn như vậy, quả thật động tĩnh hơi lớn.

Chung Linh cũng rơi vào trầm tư:

-Nếu cô ta còn có mục đích khác... Quả thật sẽ khó đối phó... Hơn nữa không thấy ngọc Bì Ngạn đâu nữa, nếu như thực sự bị Lục U Minh lấy đi...

Chung Linh nói đến đây, cũng càng lúc càng lo lắng:

-Cho dù là Lục U Minh lấy đi, hay là người khác lấy đi, đều không phải là chuyện tốt...

Trái lại Cung Dịch Thiên ở một bên nghe các cô nói chuyện cũng không bị nội dung cuộc nói chuyện dọa sợ, đợi các cô bàn bạc xong, anh ta mới nói:

-Lần này tạm biệt không biết lúc nào mới có thể gặp mặt, tốt xấu gì cũng cùng sống chết, sau này mọi người tới thành phố B nhất định phải đến tìm tôi đó.

-Rốt cuộc anh làm gì thế?

Tuy lúc trước anh ta nói anh ta từng trộm một số mộ bình thường, nhưng nhìn thái độ xử sự của anh ta, còn có thân thủ của anh ta nữa, nhìn thế nào cũng không giống người bình thường.

Hiếm khi Cung Dịch Thiên cười, anh ta nói:

-Bình thường tôi buồn bán đồ cổ, mọi người ngàn vạn lần đừng nghĩ nó quá phức tạp.

Ngày hôm sau các cô rời khỏi thị trấn Thương Hải, để lại phương thức liên lạc với nhau cho A Lạc, nhờ đâu có việc có thể tìm các cô bất cứ lúc nào. Chung Dịch Thiên đi ngược hướng với các cô, cho nên chia tay ở nhà ga rồi.

Mà Hồ Ninh Hằng và nữ sinh học khảo cổ kia không biết có quan hệ thân thiết từ khi nào, từ khi ra khỏi mộ hai người như hình với bóng. Đích đến của bọn họ cũng khác các cô, nói vài câu từ biệt rồi lên xe lửa khác.

Thị trấn Thương Hải thay đổi rất lớn với lúc các cô vừa đến, tuy người trên phố không phải rất nhiều, nhưng dần dần sẽ nhiều hơn.

Sau khi quay về thành phố Y các cô đến phòng làm việc trước, bởi vì Trương Doãn Hiền và Trạch Thiên còn ở lại thành phố Y vài ngày, nhưng không thể ở nhà cô và Chung Linh, cho nên các cô dẫn bọn họ đến ‘Vô Quy’.

Lại nhìn thấy hai chữ nước màu đen kia, cô không khỏi cảm khái, có lẽ khi Diệp Từ lấy cái tên này đã nghĩ đến mình sẽ rời khỏi đây!

-Phòng làm việc của hai người cũng không tệ lắm nhỉ!

Trạch Thiên vừa vào cửa liền nhìn đông nhìn tây, Trương Doãn Hiền cũng cảm thấy rất hứng thú, đánh giá cẩn thận.

-Hai người ở đây nghỉ ngơi trước, chúng tôi đi về đây.

Cô và Chung Linh về nhà của mình, trên đường về nhà trọ cô còn suy nghĩ, nếu Liễu Huyền Dạ ở nhà, cô phải hỏi anh có đến lăng Quý Phi, đi làm gì thế nào đây.

Vừa đi vào nhà trọ, liền thấy một người toàn thân ướt nhẹp đang ngồi xổm ở trong góc, bởi vì lộn tóc và góc áo cô ta đều nhỏ nước, cô không khỏi tò mò nhìn thêm hai lần.

Đợi cô ta ngẩng đầu, khi thấy gương mặt trắng xanh của cô ta, cô không khỏi hoảng sợ, sao vừa quay về đã gặp ngay quỷ rồi. Cô không biết nên dờ mắt khỏi cô ta như thế nào, đúng lúc cửa thang máy mở ra, cô đi thẳng vào.

Kết quả cửa thang máy vừa mới đóng lại, một bàn tay tái nhợt duỗi vào, chặn cửa thang máy sắp đóng, không ngờ nữ quỷ này cũng theo cô vào thang máy.

Cô nhanh chóng cúi đầu không nhìn cô ta, lá bùa trong túi đều dùng hết rồi, chú ngữ Chung Linh dạy cô cũng có khi linh khi mất, đương nhiên nếu tránh được bọn họ thì cố gắng tránh.

Nhưng nữ quỷ này không ngừng thổi khí lạnh vào cổ cô, còn phát ra âm thanh ‘vù vù’, cô nhắm chặt mắt đợi thang máy đi lên mở cửa ra.

“Đình --” thang máy đến nơi.

Cô tròn mắt nhìn tầng trệt, không ngờ đột nhiên nữ quỷ này tiến đến trước mắt cô, khuôn mặt dán sát vào, cô sợ tới mức hét to một tiếng, lùi về sau một bước đụng vào thang máy, nhất thời sau lưng truyền đến cảm giác đau đớn.

Hình như nữ quỷ kia còn ngạc nhiên hơn cô, âm thanh ‘vù vù’ càng thường xuyên hơn, sau đó ngồi xổm xuống đất viết gì đó. Một lát sau cô thấy trên đất có nước đọng lại thành một câu:

-Cô thật sự có thể nhìn thấy tôi à! Vậy sao cô lại không để ý đến tôi?

Viết xong cô ta còn nghiêng đầu nhìn cô.

Cô ta thật sự không hiểu hay là giả không hiểu, ai lại không có việc gì đi để ý một con quỷ chứ!

Cô đi qua cô ta ra khỏi thang máy, cô ta vẫn đi theo cô tới cửa, may mà không đi theo cô tiến vào, sau khi khóa chặt cửa, cô liền đi tìm Liễu Huyền Dạ.

-Cô về rồi à?

-Cô... Sao cô lại ở đây?

Liễu Huyền Dạ không có ở nhà, không ngờ Đồng Tiểu Uyển đến đây, sao cô ta biết hôm nay cô sẽ quay về?

-Cô quên đây là nhà tôi tìm cho cô sao? Đương nhiên tôi có thể đi vào rồi.

Đồng Tiểu Uyển vẫn giống như lần đầu tiên cô gặp cô ta vậy, bộ dạng bà chủ thông minh lạnh lợi giỏi giang.

-Ý cô là cô ở đây đợi tôi sao?

Đương nhiên cô biết nhà là do Đồng Tiểu Uyển tìm, còn là nể mặt Liễu Huyền Dạ, cũng không biết bọn họ có quan hệ gì.

Hình như Đồng Tiểu Uyển hơi mệt mỏi, thở dài:

-Tôi tới là muốn nhắc nhở cô gần đây cẩn thận một chút, còn nữa...

-Chuyện gì?

Cô ta cười khỏ một tiếng:

-Thôi, không sao, nếu trong cuộc sống gặp phải vấn đề có thể tìm tôi bất cứ lúc nào.

Cô cảm thấy cô ta có chuyện gạt cô, nhưng nếu cô ta không muốn nói, cô hỏi cũng vô dụng, nhưng có chuyện cô rất muốn biết:

- Tôi có thể biết vì sao cô quen Liễu Huyền Dạ không?

- Tôi được coi là tín đồ của anh ấy... cô hiểu như vậy là được.

Đồng Tiểu Uyển nói xong chuẩn bị rời đi, cô nhanh chóng đưa cô ta tới cửa.

Không ngờ vừa mới mở cửa, liền thấy được nữ quý lúc trước, cô ta đáng thương tội nghiệp ngồi xỏm ở cửa, thấy cô đi ra liền ngẩng đầu nhìn cô. Không muốn dọa đến Đồng Tiểu Uyển, cô đưa cô ta vào thang máy, nhìn thang máy đến dưới lầu, mới xoay người rời đi.

Nữ quý lại ngồi xỏm trên mặt đất viết chữ, cô không nhìn, trực tiếp quay về nhà trọ, tuy bây giờ công việc của cô liên quan đến quý, nhưng chuyện như vậy, cô vẫn hơi sợ hãi.

Có lẽ qua một hai năm, cô có thể mặt không đổi sắc đối mặt với đủ loại quý!

Liễu Huyền Dạ vẫn không quay về, mà cô nghe nữ quý kia gõ cửa một đêm, căn bản không ngủ, ngày hôm sau mang theo vành mắt đen ra cửa, nữ quý kia vẫn còn đó.

Tóc của cô ta còn ướt sũng, vị trí ngồi xỏm đã tích một vũng nước lớn, chắc là rơi xuống sông chết!

Bị làm phiền một đêm, cô cũng không có thái độ tốt gì, đặc biệt là sáng tinh mơ, vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy một nữ quý ngồi xỏm ở cửa nhà.

Cho dù là ai gặp phải loại chuyện này, tâm tình đều khó chịu!

Cô ta vẫn bám riết theo sau cô không tha, lúc cô đi ra khỏi nhà trọ, cô ta không tiếp tục theo nữa, hóa ra là quý sợ ánh sáng.

Lúc cô đến phòng làm việc, vậy mà Trạch Thiên và Trương Doãn Hiên đã chuẩn bị xong bữa sáng, làm tâm tình vốn buồn bực của cô tốt hơn một chút.

-Các anh định ở lại thành phố Y bao lâu?

-Có vụ phải điều tra ở thành phố Y, các cô phải gấp mấy đương sự.

Trạch Thiên vừa ăn vừa nói:

-Bây giờ làm ăn về xuôi thì không dễ làm! Thành phố lớn thành phố nhỏ đều hóa táng, chỉ có một số khu vực xa xôi là thờ phụng chôn cất xác chết. Cô không biết đấy thôi, tôi lời được ít tiền, phải đi đến nơi rất xa, khá là vất vả.

-A...

-Anh là một người... Hả? Không đồng tình.

-Được rồi, đừng cãi nhau nữa.

Trương Doãn Hiên để một quyển sách nhỏ tới trước mặt cô:

-Khách hàng lần này là một đám người, bọn họ nói mình gặp chuyện kỳ lạ, đã có người chết.

Chuyện kỳ lạ sao?

Cô cầm lấy sách lật đi lật lại, đều là một vài gương mặt, ảnh hai người cuối cùng là vẽ ra:

-Bọn họ đều là người chết sao? Do quý làm à?

-Bây giờ còn chưa rõ là người hay quý tác quái, nhưng mà nhất định khó giải quyết, nếu không giải quyết, chắc là đám người này không chết cũng sẽ điên mất.

-Bao nhiêu tiền?

Trạch Thiên ghét bỏ ‘chặt chặt’ nói:

-Sao lúc trước tôi lại không biết hóa ra cô yêu tiền như vậy nhỉ?

-Yêu tiền thì làm sao? Nếu không có những số tiền này, tôi sẽ không có dũng khí đối mặt với những con quỷ này, nói cho cùng đều do tiền tạo động lực cho tôi đó!

Hơn nữa cô muốn kiếm ít tiền cho sau này nữa!

Nghe xong lời cô nói, Trạch Thiên rất đồng ý:

-Cũng đúng, mỗi lần cô nhìn thấy đám thi thể kia đều rất khiếp sợ, nếu không có mấy đồng bạc này, ai sẽ bằng lòng làm việc này chứ!

-Trái lại hai người có chung chí hướng đó.

-Đúng vậy đúng vậy! Đáng tiếc người ta đã là phụ nữ có chồng, đứa bé cũng sắp sinh rồi... Cô đã không còn cơ hội...

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 23/11/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Trò chơi tử vong

Cũng không biết Trạch Thiên và Trương Doãn Hiền thành bạn tốt như thế nào, một người thì lạnh lùng như vậy, một người thì mở miệng không có chừng mực, khi nói chuyện Chung Linh đã đến đây, còn mang theo con thỏ trắng nhỏ kia.

-Ai da, Diệp Tử tới rồi!

Cô vội vàng nghênh đón, ôm Diệp Tử từ trong lòng ra:

-Mới không gặp có một tuần, sao gầy thành như vậy rồi hả? Tôi còn dặn người chăm sóc con thỏ đút thịt cho nó, đút bánh ngọt, cũng không biết người kia có nghe thấy hay không...

Trạch Thiên giống như nghe được chuyện kỳ lạ nói:

-Cô cho con thỏ ăn thịt? Ăn bánh ngọt sao?

Cô không cho là đúng:

-Trước đó Diệp Tử đều ăn như vậy.

Tuy quý hôn Diệp Tử mất, nhưng khẩu vị vẫn nên giống như trước đây!

-Cô cho con thỏ ăn những thứ này, không gây mới lạ, con thỏ trắng nhỏ nên ăn rau xanh, ăn cỏ, ăn cà rốt mới tốt.

Cô cũng chẳng muốn cãi nhau với anh ta, trong chớp mắt bốn người lại vui đùa vào công việc, Trạch Thiên cũng lập tức đứng đắn, nghiêm túc nghe Trương Doãn Hiền giảng giải.

-Trước đó tôi hỏi thăm tình hình, nhóm người này đều cùng chơi game online, nghe nói khi chơi đến một nhiệm vụ nào đó, không hoàn thành được sẽ chết...

-Vậy đừng chơi trò chơi này nữa là được rồi.

-Nếu dễ giải quyết như vậy, cũng sẽ không tới tìm chúng ta.

-Nghe Doãn Hiền nói xong trước.

Trương Doãn Hiền tiếp tục nói:

-Có nhóm người không chơi, kết quả ngày hôm sau được người ta phát hiện ra chết trong nhà, cho nên bọn họ không dám không chơi.

Anh ta lật đi lật lại tài liệu trong tay:

- Tôi đã nghiên cứu trò chơi kia rồi, là một game online võ hiệp, có rất nhiều người chơi, nhưng tôi không phát hiện trò chơi này có vấn đề chỗ nào.

-Chuyện này sao, thực ra cũng không nhất định là quý, rất có khả năng là người, nhưng mục đích của người đó là gì?

Trạch Thiên ngẩng đầu nghiêm túc nói.

Cô lớn lên ở quê từ nhỏ, trong khoảng thời gian trước mới thay điện thoại thông minh, ngoại trừ học máy tính ở trường ra, bình thường chưa có cơ hội chạm vào máy tính, hơn nữa không biết game online là gì.

-Mục đích này chính là chuyện chúng ta cần làm rõ ràng, hiểu mục đích có thể tìm ra hung thủ phía sau.

Buổi chiều, các cô hẹn mấy đương sự đến phòng làm việc, tổng cộng có ba nam ba nữ, tuổi không cách cô là bao.

Phòng làm việc có nhiều người đến như vậy, có vẻ hơi chen chúc, mấy người kia cũng bồn chồn bất an ngồi trên ghế, Trương Doãn Hiền hỏi cái gì đều lắc đầu nói không biết.

Cuối cùng không có biện pháp đổi thành Trạch Thiên hỏi:

-Trong trò chơi có nhiều nhiệm vụ như vậy, sao các người biết cái nào là của hệ thống, cái nào là nhiệm vụ tử vong?

-Bởi vì nhiệm vụ tử vong đột nhiên xuất hiện, chúng tôi không chấp nhận thì không thể tắt máy tính, cường chế tắt máy cũng vô dụng...

-Hơn nữa nội dung nhiệm vụ cũng khác, nhiệm vụ trò chơi đều xoay quanh nội dung trò chơi, nhưng nhiệm vụ tử vong thì...

Nữ sinh kia nói xong thì khóc lên:

-Thì bảo chúng tôi...

Cô ta khóc không dừng được, căn bản không có cách nào nói rõ ràng, vẫn là nam sinh kia nói tiếp lời của cô ta:

-tôi cũng không nói rõ được, tôi lấy ví dụ cho các anh nhé! Nhiệm vụ của hệ thống là băng bó vết thương cho binh lính, nhiệm vụ tử vong là đi một nơi nào đó băng bó vết thương cho người nào đấy.

Lại có một nam sinh nói:

-Nhiệm vụ của hệ thống là gửi lương thực cho nạn dân, nhiệm vụ tử vong là đi ngõ hẻm nào đó đưa đồ ăn cho ăn xin.

-Cho nên, nhiệm vụ tử vong đều liên quan chặt chẽ với hiện thực.

-Nếu người đó biết rõ địa điểm thành phố Y như vậy, hẳn là người của thành phố Y, hoặc sống ở đây.

Chung Linh cũng hỏi:

-Nhiệm vụ tử vong lần này là gì?

Nghe Chung Linh hỏi câu này, ba nữ sinh đều khóc lên, các nam sinh cũng cúi đầu không nói lời nào, xem ra nhiệm vụ lần này gian khổ hơn trước nhiều.

Một lúc lâu sau, được các cô an ủi, cuối cùng bọn họ cũng chịu mở miệng:

-Nhiệm vụ lần này là bảo các cô đến quán bar Nhất Điều Nhai giết ba tên du côn lưu manh.

-Sao chúng tôi dám giết người được... Nhưng nếu không giết, chúng tôi sẽ chết...

-Có hạn chế thời gian không?

Bọn họ gật đầu:

-Thời hạn cuối cùng của nhiệm vụ là trước mười giờ tối mai.

Sau đó bọn họ còn nói một chuyện đáng sợ:

-Thực ra không chỉ sáu người chúng tôi nhận được nhiệm vụ này, tôi biết có khoảng một trăm người, nhưng mọi người không dám nói...

Một trăm người? Hơn nữa có khả năng còn nhiều hơn?

Nói đúng ra, cho dù bọn họ có thể hoàn thành nhiệm vụ hay không, đều có rất nhiều người chết sao? Cô liếc mắt nhìn Chung Linh một cái, cô ấy cho cô ánh mắt an tâm chớ nóng vội.

Sau khi sáu người rời đi, các cô liền dùng máy tính tải trò chơi xuống, nhưng kỳ lạ chính là trong quá trình tải cấp vô cùng bình thường, cũng không có nhiệm vụ kỳ lạ nào, chẳng lẽ người này lựa chọn người nhận nhiệm vụ sao?

-Chung Linh, cô và Tô Tô phải bảo vệ sáu đương sự kia đến mười giờ tối mai mới thôi, tôi và Trạch Thiên đến quán bar Nhất Điều Nhai tìm manh mối.

Vào ban đêm cô và Chung Linh ở dưới ký túc xá canh giữ sáu người kia, may mà bọn họ đều là sinh viên cùng một trường, đều ở trong trường, nếu không thì ở cùng một chỗ, nếu không các cô ít người như vậy cũng không biết nên làm gì bây giờ.

Mãi đến 12 giờ khuya cũng chưa xảy ra chuyện gì, cửa ký túc xá đóng lại, cô vừa định nói với Chung Linh hay là chúng ta tìm một khách sạn ở gần đây nghỉ ngơi trước! Liền nhìn thấy có bóng người treo tường vào ký túc xá.

Bởi vì trời quá tối, căn bản không thấy rõ người kia là ai, nhưng đã muộn như vậy, còn treo tường ra ngoài, các cô cảm thấy lo lắng, sợ xảy ra chuyện gì.

-Cô ở yên chỗ này, tôi đi xem trước.

Chung Linh nói xong câu đó liền rời đi, để lại mình cô ở đây.

Đêm nay không có ánh trăng, còn có chút gió nhỏ, hơn nữa bây giờ đã qua mười hai giờ, hơi lạnh chui vào trong cổ, sợ hãi xảy ra chuyện lần nữa, cô không dám lơ lửng chút nào.

Vì làm mình ấm thêm chút nữa, cô đi tới đi lui, nếu không vì bụng quá to, cô đã nhảy lên vài cái, vẫn đợi đến ba giờ sáng, Chung Linh cũng chưa quay trở về, cô gửi tin nhắn cho cô ấy nhưng không thấy cô ấy trả lời.

Cô hơi bất an, cô nghĩ nhớ xảy ra chuyện gì trên mạng nhất định sẽ có một chút tin tức, lập tức cầm lấy di động tìm kiếm tin tức về quán bar Nhất Điều Nhai.

Kết quả liền thấy tin tức quán bar Nhất Điều Nhai cháy, trước mắt có vô số người chết trong thống kê... Cô mở hình ảnh bên trong, mỗi cánh cửa đều đã bốc cháy, vô số bóng người kích động chạy tới chạy lui... Trong đó còn có đủ loại tiếng thét chói tai của nam nữ...

Cháy sao? Đang yên đang lành sao lại cháy? Hiện giờ biện pháp phòng cháy ở quán bar hẳn là rất tốt, sao có thể cháy lan tràn thành như vậy?

Cô lại gọi điện cho Chung Linh, vẫn không ai nghe máy như trước. Rất muốn qua đó nhìn xem, lại sợ mấy sinh viên này xảy ra chuyện. Không biết vì sao lúc này lại mưa, vốn là hơi lạnh, bây giờ càng thêm lạnh thấu xương.

-Mọi người nhanh nghe điện thoại đi!

Cô không ngừng ấn vào màn hình di động, sốt ruột đến mức giậm chân. Đột nhiên cô nghe thấy tiếng bước chân phía sau, cô lập tức quay đầu, kết quả bị người ta đánh một gậy vào đầu, bất tỉnh nhân sự.

Lúc tỉnh lại cô bị người ta che kín mắt, trong miệng cũng bị nhét thứ gì đó, tay chân bị trói lại, nhìn tư thế này hẳn không phải là quỷ làm.

-Ừm ừm ừm ừm...

Cô cố gắng phát ra âm thanh, hi vọng có người đến, nhưng mà nửa ngày trôi qua, ngay cả tiếng bước chân cũng không nghe thấy, xem ra bọn họ ném cô ở trong này rồi rời đi.

Đây là muốn cô tự sinh tự diệt sao? Cô đắc tội với ai, mà phải chỉnh cô như vậy?

Một buổi tối không ngủ, đầu bị đập một cái càng thêm mơ hồ, lại lần qua lần lại một lát, vậy mà cô lại hôn mê mất.

Đợi cô tỉnh lại cuối cùng cũng nghe thấy tiếng người nói chuyện:

-Anh nói xem cô ta có chết hay không?

-Chết cái gì mà chết? Còn hơi thở đó!

-Anh nói xem, đang yên đang lành bảo chúng ta bắt một người phụ nữ có thai về làm gì? Anh nhìn bụng của cô ta xem, chắc là sắp sinh rồi!

-Quản nhiều như vậy làm gì! Chúng ta chỉ cần có tiền là được rồi.

Cô không dám thờ mạnh, bởi vì cô không chắc chắn bọn họ có thể giết cô hay không, dù sao cô không biết nơi này là nơi nào, cho nên cô cứ tiếp tục giả bộ ngất đi.

Không lâu sau, hai người nói chuyện tiến vào, sau đó lại quay về, không có tới xác định xem cô tỉnh dậy hay chưa, càng không có chuẩn bị cho cô chút thức ăn nào.

Cô đói bụng đến mức bụng kêu ‘ùng ục’, cô lại kêu ‘ừm ừm’ lên.

Hai người thấy cô tỉnh lại thì hoảng sợ:

-Sao cô ta lại tỉnh dậy vậy? Anh chưa tiêm thuốc tê cho cô ta sao?

- Tôi tưởng anh tiêm rồi!

Hai người bọn họ tranh cãi một lát thì có người đi về phía cô, sau đó cánh tay cô bị đâm một cái, tuy ý thức vẫn còn tỉnh táo, nhưng hình như thân thể không có một chút cảm giác nào rồi.

-Làm sao bây giờ?

-Bên trên còn chưa thông báo xuống, sao cô biết làm sao bây giờ?

Hai người kia lại tranh cãi, mãi đến khi ‘rầm’ một tiếng, hình như cửa bị đá văng ra, chẳng lẽ có người tới cứu cô rồi sao?

-Hai người mang tôi ta đi.

Hóa ra không phải là người tới cứu cô, lại muốn mang cô đi đâu hả? Cô không kêu được ra tiếng, cũng không vùng vẫy được, để mặc hai người kia đưa cô đi.

Hình như cô lên một chiếc xe, sau đó lại được đặt lên một cái cang gi đó, cuối cùng được để lên trên giường...

Rất cuộc nhóm người này muốn làm gì?

Đội bốn phía yên tĩnh lại, cô nghe thấy tiếng giày da đi tới, anh ta đứng bên cạnh giường cô một lát, sau đó vén áo của cô lên, nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng cô:

-Cô yên tâm, đội cô lấy thứ bên trong ra, thì để cô quay về, sẽ không làm cô gặp nguy hiểm.

Cái gì? Mục đích của bọn họ là con rắn nhỏ sao?

Liễu Huyền Dạ, nhanh tới cứu con trai của anh... Cô muốn lấy Ngọc Thạch ra, nhưng thuốc tê còn chưa hết tác dụng, thân thể không thể động dậy được. Không biết người này họa lên bụng cô cái gì, sau đó cô lại trúng một châm, ngay cả ý thức cũng bắt đầu mơ hồ.

Cô có thể cảm nhận được sản phẩm kim loại lạnh lẽo đang chạm vào bụng cô, người đàn ông kia lại nói tiếp:

-Trái lại tôi muốn xem thử, người hoài thai rắn thế nào.

Dừng tay...

Đội cô hoàn toàn bất tỉnh nhân sự, trong hôn mê cô lại mơ thấy đứa bé trắng trẻo mập mạp trong mơ lúc trước, đứa bé khóc nói:

-Mẹ cứu con...

Sau khi tỉnh mộng, trước mắt là một vùng trắng xóa, cô nhớ toàn bộ chuyện xảy ra trước khi hôn mê, muốn ngồi xuống, nhưng động nhẹ một chút bụng liền truyền đến đau đớn.

-Tô Tô, cô đừng lộn xộn.

Vậy mà Chung Linh canh giữ bên giường cô.

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 23/11/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Thai rắn mất tích

-Chung Linh, cô mau giúp tôi nhìn xem, cô mau nhìn bụng của tôi, con rắn nhỏ còn đang ở bên trong đúng không?

Cô không dám giơ tay mò mẫm bụng của mình, càng không dám cúi đầu nhìn.

Một lúc lâu sau Chung Linh vẫn không nói gì, cô mở to mắt nhìn cô ấy, cô ấy lại cúi đầu né tránh ánh mắt cô. Cô lại thấy Trạch Thiên và Trương Doãn Hiên bên cạnh cô ấy, lập tức dùng ánh mắt mong đợi:

-Con rắn nhỏ không sao đúng không?

Cô cố gắng nở nụ cười:

-Lúc tôi hôn mê đã sinh đứa bé ra sao? Mọi người đừng im lặng như vậy chứ, cho dù đứa bé là con rắn, cũng không dọa mọi người như vậy được!

Cô nói một lúc lâu, giống như đang nói chuyện với không khí, bọn họ không trả lời cô, không khí trong phòng vô cùng áp lực, cô cảm thấy ngực càng ngày càng buồn bực, yết hầu cũng khô khốc:

-Chung Linh, tôi mệt mỏi quá, mọi người đi về trước đi! Tôi muốn ngủ, mọi người để cho cô ngủ thêm một lát, tôi mệt mỏi quá.

Nói xong cô dùng chăn che kín đầu mình, chắc là trong chăn thiếu không khí, hô hấp càng thêm dồn dập hơn, cô muốn há to miệng thở, bụng lại truyền đến đau đớn...

Cuối cùng, cuối cùng cô không nhìn được, trốn ở trong chăn khóc nức nở, nước mắt một viên một viên rơi xuống gối, mỗi lần nức nở bụng sẽ đau hơn, nhưng so với đau đớn nơi trái tim, căn bản rất nhỏ bé không đáng kể.

Đều tại cô, ngay cả đứa bé của mình cũng không bảo vệ được, đứa bé còn chưa nhìn thấy thế giới này liền... Cô giơ tay ra sờ bụng, nhờ đâu vẫn còn đó! Nhờ đâu cô nghĩ nhiều rồi?

Khi ngón tay đụng đến bụng dưới bằng phẳng, cuối cùng cô mới hiểu tuyệt vọng là gì... Cô cố gắng xoa xoa cái bụng mình, có phải ảo giác của cô hay không? Sao lại bằng phẳng? Mãi đến khi Chung Linh vén chăn của cô lên, nắm chặt lấy tay cô:

-Tô Tô, cô đang làm gì thế?

Sau đó cô ấy lại nói với Trương Doãn Hiên:

-Nhanh đi gọi bác sĩ đi, miệng vết thương rách ra rồi.

Đứa bé của cô thật sự mất... Từ oán hận đứa bé đến tiếp nhận đứa bé, cho đến bây giờ chờ mong đứa bé sinh ra, cô nghĩ vô số lần bộ dạng của đứa bé... Nhưng... Cô không kịp liếc nhìn đứa bé một cái.

Sau khi bác sĩ đến đây, đám Chung Linh đều tránh ra, bác sĩ không ngừng hỏi:

-Đang yên đang lành sao miệng vết thương lại rách ra?

Ông ta vén quần áo của cô, lắc đầu bất đắc dĩ:

-Khâu lại lần thứ hai người bệnh vô cùng chịu tội...

Ông ta có nói thêm gì đó, nhưng cô hoàn toàn không nghe vào, mở to đôi mắt trống rỗng nhìn trần nhà, để mặc bác sĩ nhích tới nhích lui trên người cô.

Mấy ngày kế tiếp cô đều bình tĩnh khác thường, không khóc không ảm tử, cô cố gắng làm mình không suy nghĩ tiếp chuyện này, nhưng mỗi khi nhìn thấy đứa bé chạy tới chạy lui trong bệnh viện, cô vẫn không nhìn được rơi nước mắt.

Mấy ngày nay cô không ăn cái gì, cũng không nói gì, dựa vào dịch dinh dưỡng sống qua ngày, cô cho rằng mình sẽ chết đi như vậy rất nhiều lần.

Nhưng con người là sinh vật kiên cường, mỗi lần lúc cho rằng mình sẽ ngã xuống, luôn luôn đứng dậy một cách kỳ tích. Sau khi tiêu cực vài ngày, cô biết

mình không thể tiếp tục như vậy.

Cô cố gắng điều chỉnh thân thể cùng với tâm tình của mình, cũng không từ chối thức ăn Chung Linh đưa tới, mất đi con rắn nhỏ không thể trách bọn họ, dựa vào cái gì cô phải cầu kinh với bọn họ?

-Ngại quá, mấy ngày nay làm mọi người lo lắng rồi...

Mỗi ngày vào giờ này Chung Linh đều đưa canh bồi bổ đến cho cô, chỉ cần có thời gian Trạch Thiên và Trương Doãn Hiên cũng sẽ đến bệnh viện thăm cô, lúc sinh bệnh có bạn bè quan tâm chăm sóc thật tốt.

-Chỉ cần cô không sao là tốt rồi, không phải cô nói tôi là người nhà của cô sao, giữa người nhà còn cần khách sáo như vậy sao?

Chung Linh xoa tóc cô nói.

Cô dựa vào vai cô ấy, nhỏ giọng nói:

- Tôi quên không hỏi, mấy người kia thế nào, sao quán bar lại bị cháy thế?

-Cô bồi dưỡng thân thể cho tốt trước, tạm thời đừng lo chuyện này, không phải còn có chúng tôi sao?

-Nếu để tôi tiếp tục ở trong bệnh viện, tôi nhất định sẽ không nhìn được nghĩ đến đứa bé, chẳng bằng làm chút chuyện, phân tán lực chú ý có lẽ sẽ không khổ sở nữa.

Cô rất vui mừng vì mình có thể tâm bình khí hòa nói ra những lời này với Chung Linh, cô ấy cũng không từ chối cô nữa.

Hóa ra trong vài ngày ngắn ngủi đã xảy ra quá nhiều chuyện, Chung Linh nói cho cô biết, hỏa hoạn ở quán bar là có người cố ý phóng hỏa, đúng là những người nhận nhiệm vụ.

Bọn họ sợ chết, cho nên nghĩ ra biện pháp như vậy, đốt lửa ở quán bar Nhất Điều Nhai, rất nhiều người chết cháy, bọn họ nghĩ một người phải giết ba tên du côn lưu manh, mà bọn họ nhiều người như vậy, sao có thể giết từng bước từng bước được, cho nên phóng hỏa.

Nhưng hình như bọn họ quên mất một chuyện, tuy quán bar Nhất Điều Nhai có nhiều thành phần, nhưng đa số đều là người đến đây vui đùa, hoặc là tụ tập bạn bè.

Cho nên bọn họ không có mấy người hoàn thành nhiệm vụ, hoặc là chết vì thất khiếu chảy máu, hoặc là chết vì tắc nghẽn cơ tim, chuyện này âm ỉ quá lớn, đương nhiên cảnh sát phải tham dự vào.

Nhưng bọn họ không tin là quỷ tác quái, cho nên điều động rất nhiều cảnh sát, tra địa chỉ IP khắp nơi, hi vọng có thể tìm được ai động chân động tay ở trong game online. Mà nhân viên công ty chế tạo ra game online này thành người hiểm nghi lớn nhất, dù sao có khả năng bọn họ tiếp xúc với người đứng sau nhất.

Bởi vì công ty bị cưỡng chế nghỉ ngơi điều chỉnh, cho nên trò chơi này không thể đưa vào hoạt động bình thường, cô ở bệnh viện mấy ngày trái lại bình tĩnh hơn.

-Tuy Doãn Hiên và Trạch Thiên còn đang tìm kiếm manh mối, nhưng có nhiều cảnh sát nhìn chăm chăm như vậy, chúng ta không dám hành động quang minh chính đại, cho nên thực ra tôi cũng rảnh rồi, nếu không sao có thời gian đến thăm cô.

-Nếu trò chơi không đưa vào hoạt động, có thể chuyện này sẽ dừng lại, không phức tạp như vậy rồi.

-Cho nên chúng tôi không dám lơ lỏng, sợ lại gặp chuyện không may.

Cô ở trong bệnh viện mấy ngày, bác sĩ nói có thể xuất viện, một tuần sau quay lại bệnh viện cắt chỉ, Chung Linh muốn cô về nhà với cô ấy, nhưng cô muốn quay lại nhà trọ với Liễu Huyền Dạ, tuy cô không biết nên nói với anh thế nào...

Kết quả các cô mới vừa làm thủ tục xuất viện xong, Trương Doãn Hiên liền gọi điện thoại, quả nhiên đã xảy ra chuyện, có người quay được tin nhắn nhiệm vụ công ty trò chơi gửi tới, yêu cầu bọn họ quay một đoạn video clip người phụ nữ xa lạ bị xâm phạm.

-Không phải công ty trò chơi dừng buôn bán rồi sao?

Chung Linh cũng không hiểu rõ lắm:

- Tôi đưa cô về trước, lại đi tìm Trương Doãn Hiên hỏi tình huống cụ thể một chút.

- Tôi đi cùng với cô.

Sợ Chung Linh từ chối, cô lập tức nói:

- tôi không sao, nhiều người sẽ giúp ích được hơn! Tuy tôi không hiểu gì về trò chơi lắm, nhưng sao công ty trò chơi lại có số của bọn họ.

-Bây giờ trò chơi đều phải đăng ký danh tính thực, còn cả số điện thoại nữa, có cả những vấn đề riêng tư có thể nói. Chúng ta đến phòng làm việc trước.

Sau đó các cô đi từ bệnh viện về ‘Vô Quy’.

Mới vừa mở cửa liền nghe thấy tiếng Trương Doãn Hiên và Trạch Thiên tranh cãi gì đó.

-Nếu biết là quý gây ra, cậu còn đang đợi cái gì?

-Chúng ta ở ngoài sáng, cô ta ở trong tối, hơn nữa không biết cô ta ở đâu, chuyện không nắm chắc tôi sẽ không lấy tính mạng của người khác ra để mạo hiểm.

-Không phải, sao cậu không hiểu rõ ý của tôi thế? Chúng ta đều đã ở đây, cho dù con quý kia lợi hại thì có thể lợi hại đến đâu chứ? Chúng ta vẫn không bảo vệ được những người đó sao? Không ngăn cản được con quý đó sao?

Cô và Chung Linh ở cửa nghe mà không hiểu gì, không thêm quan tâm bọn họ còn đang tiếp tục tranh cãi, đẩy cửa ra đi vào trong.

Nhìn thấy các cô, hai người bọn họ sững sốt một chút, đột nhiên không nói, sau đó đột nhiên nói với cô:

-Hôm nay có chút việc, không thể đến bệnh viện đón cô.

-Không sao.

-Hai người vừa nói gì thế? Nữ quý gì, mạo hiểm là sao đây?

Trạch Thiên và Trương Doãn Hiên không có lừa gạt các cô, giải thích:

-Chúng tôi phát hiện trong mắt người chết là hình ảnh một người, phán đoán sơ bộ là nữ quý, nhưng không có manh mối khác.

-Tôi đề nghị Doãn Hiên dẫn nữ quý này tới, đợi lúc cô ta lại giết người, chúng ta bắt lấy cô ta là được rồi, nhưng Doãn Hiên sợ bị bại lộ, làm hại tính mạng của những người đó, sống chết không chịu đồng ý.

Hóa ra vừa rồi bọn họ cãi nhau là vì vậy:

-Cô cảm thấy Trạch Thiên nói rất có lý, nếu chuyện này do quý làm, chúng ta chắc chắn phải chuẩn bị trước.

-Thời hạn lần này là khi nào?

-Trước mười hai giờ tối mai.

-Chúng ta có thể chuẩn bị từ bây giờ, tập trung những người nhận được nhiệm vụ đến trước, có thể tập trung bao nhiêu thì tập trung bấy nhiêu.

Sau khi đám Chung Linh hành động, cô chủ động yêu cầu về nhà, trước kia mang thai hành động còn tự nhiên, nhưng bây giờ vết sẹo dài trên bụng còn chưa có lành hẳn, còn chưa phá vỡ được phòng tuyến, lúc đi đường cần sức rất lớn, càng không cần nói chạy tới chạy lui theo bọn họ.

Sau khi quay về nhà trọ, nữ quý cô gặp được từ rất nhiều ngày trước vẫn ngồi xồm ở góc tường, nhìn thấy cô xuất hiện hưng phấn hoa tay múa chân nói, không đợi cô ta đến gần, cô chủ động đi tới.

Cô ôm miếng vết thương cẩn thận ngồi xồm bên cạnh cô ta:

-Sao cô không đi đầu thai?

-Cô ta nhìn cô một lát, viết chữ lên trên đất:

-Cô còn có một số việc chưa làm xong, đợi làm xong sẽ rời đi.

-Cô không thể rời khỏi nhà trọ này sao?

Cô ta gật đầu, lại viết rằng:

-Ừm, nơi này là nhà của tôi.

Hóa ra cô ta cũng ở đây, sao trước kia cô chưa từng gặp cô ta? Không đợi cô hỏi tiếp, cô ta viết mấy chữ lên trên đất:

-Cô không vui sao? Sao không thấy bé cưng của cô đâu nữa? Tôi có thể giúp cô không?

Cho đến bây giờ đều là quý muốn cô giúp bọn họ, đây là lần đầu tiên quý nói muốn giúp cô, mắt cô hơi chua xót, không biết có phải gần đây mình yếu ớt hay không, động một tí là cảm động.

-Cảm ơn cô, lúc trước cô không để ý đến cô, cô cũng không trách tôi.

Nữ quý vội vàng viết:

-Không có trách hay không, mới đầu lúc tôi không biết mình đã chết, thật sự rất tức giận với những người không để ý đến tôi, tôi nói gì bọn họ đều không để ý, sau đó tôi mới biết được, hóa ra bọn họ không nhìn thấy cô...

Thiếu chút nữa cô không nhận được muốn hỏi cô ta chết như thế nào, nhưng nghĩ tới lời Chung Linh nói với cô lúc trước, không được tùy tiện hỏi chuyện trước đó của quý.

-Sao cô có thể thấy được tôi? Nghe nói có thể thấy được quý cũng không phải là một chuyện tốt...!

Cô cười, cũng không trả lời vấn đề này của cô ta. Người trong nhà trọ đi tới đi lui thấy cô ngồi xõm ở góc tường lấm bầm, đều nhìn với vẻ tò mò.

-Tôi phải quay về rồi, tạm biệt.

Lần này cô ta không đi theo cô, cô đi đến cửa mới lấy ra chìa khóa chuẩn bị mở cửa, đã bị người ta đánh ngất từ phía sau, trong khoảnh khắc sắp nhắm mắt, hình như cô thấy nữ quý kia xông đến, liều mạng muốn ngăn cản người mang cô đi, nhưng bọn họ không nghe được lời cô ta nói, cô ta cũng không đụng vào được bọn họ...

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 23/11/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Mất mà được lại

Cô không hiểu vì sao lại có người muốn bắt cóc cô, lần trước là vì con rắn nhỏ, lần này là sao đây? Lúc tỉnh lại cô phát hiện mình bị vớt ở trong một kho hàng, bên trong để rất nhiều đồ lộn xộn, còn có bụi khắp nơi.

- Tỉnh rồi sao?

Nghe thấy giọng nói, cô nhìn qua theo phản xạ có điều kiện, cách đó không xa có một người đàn ông mặc tây trang thẳng tắp ngồi trên ghế dựa, hình dáng khuôn mặt rõ ràng, khỏe mỗi nếp nhăn lên cười như không cười.

Cô nghe ra giọng nói của anh ta, tuy ngày đó bị bịt kín mắt, nhưng cô vô cùng mẫn cảm với âm thanh, chính anh ta giết con rắn nhỏ của cô.

Bây giờ anh ta không trói chặt cô, nhưng cô cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, lừa giận trong lòng sớm không đề nên được, ngực cô lên xuống kịch liệt, rất muốn tiến lên nắm anh ta ra vạ đoạn.

-Cô đừng nhìn tôi như vậy, giống như chúng ta có thâm cừu đại hận gì vậy.

-Anh là ai?

-Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là... Đứa bé của cô vẫn còn, thế nào, muốn gặp mặt nó hay không?

Người đàn ông đi tới trước mặt cô, nâng cằm cô lên đánh giá.

Anh ta híp đôi mắt nhỏ dài, cô không nhìn ra được anh ta suy nghĩ cái gì, càng không đoán ra được câu nói của anh ta có mấy phần thật mấy phần giả:

-Khó trách được xa tiên nhìn trúng, trái lại bộ dạng cũng không tệ, nếu lần này cô phối hợp với tôi thật tốt, nói không chừng tôi sẽ suy nghĩ đến việc nhận cô.

Cô không nói lời nào cũng không vùng vẫy, muốn nhìn xem anh ta muốn làm gì...

Hình như anh ta rất kiên nhẫn, giống như tất cả thời gian tiêu hao theo cô:

- Xem ra cô không thèm để ý đến thai rấn kia, nhưng mấy ngày nay nó vẫn luôn âm ỉ muốn tìm cô đó!

- Cái gì?

Nghe câu này, cuối cùng cô không bình tĩnh được, nắm lấy cổ áo người đàn ông:

- Đứa bé tìm tôi sao? Đứa bé ở đâu? Đứa bé không chết sao?

- Tôi nói với cô nó chết khi nào?

Nói xong câu đó, người đàn ông càng không vội, quay về ghế dựa ngồi xuống:

- Thế nào, tôi mang cô đi gặp nó.

Cô không tin anh ta tốt bụng như vậy:

- Anh muốn tôi phối hợp với anh chuyện gì?

Nếu Trương Doãn Hiền không nói với cô hung thủ phía sau trò chơi tử vong là nữ quý, cô nhất định sẽ liên tưởng đến người trước mắt này.

Anh ta sớm không xuất hiện muộn không xuất hiện, lại cứ lúc cô bảo vệ mấy sinh viên thì mang cô đi, nếu lúc ấy cô còn ở dưới lầu, cho dù là quý lên, hay là người lên đều có thể phát hiện.

- Lát nữa cô sẽ biết.

Người đàn ông vẫy vẫy tay với thuộc hạ bên cạnh:

- Chuyển qua đây.

Cô nhìn chằm chằm mấy người kia đi ra ngoài, nghĩ lát nữa có thể thấy con rấn nhỏ, trái tim đập thình thịch, tâm tình hơi kỳ lạ, không hiểu sao còn có chút khấn trương.

Kết quả liền thấy bọn họ chuyển vào một thứ như quả trứng tròn gì đó, không phải nói mang con rấn nhỏ tới gặp cô sao?

- Đứa bé của tôi ở đâu?

Người đàn ông giờ tay chỉ vào quả trứng tròn:

- Ở đó.

Con rấn nhỏ ở trong trứng sao? Cô nhanh chóng chạy đến bên cạnh quả trứng tròn, mấy thuộc hạ kia muốn ngăn cản cô lại, kết quả người đàn ông kia nói câu để cô qua đó, bọn họ liền tự động lùi sang một bên.

Cô chạm vào quả trứng, nó không cứng rắn như cô tưởng tượng, trái lại mềm, rất co dãn:

- Đứa bé thật sự ở bên trong sao?

- Đương nhiên.

- Anh chứng minh thế nào đây?

- Chứng minh sao?

Người đàn ông kia nói xong lấy một con dao ra đâm liên tiếp vào quả trứng tròn, trái tim cô sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy ra ngoài, vậy mà cuối cùng con dao bị văng ra:

- Tuy cái bụng của cô rất dễ mở ra, nhưng trứng rấn này... Cô cũng thấy rồi đó, cứng rắn đến mức không có gì đâm vào được.

Hóa ra anh ta muốn cô mở trứng ra giúp anh ta, để con rấn nhỏ đi ra:

- Chỉ sợ không có cách nào phối hợp với anh, tôi cũng không biết nên làm sao bây giờ.

Nếu con rấn nhỏ ở trong trứng, nó sẽ an toàn, đương nhiên cô sẽ không ngốc đến mức phối hợp với anh ta.

- Bảo cô phối hợp là vì tôi không muốn làm tổn thương một mỹ nhân như hoa như ngọc, nhưng nếu cô đã dẫn cô đến nơi này, tất nhiên cũng có biện

pháp ép cô phối hợp.

Ý cười trên khóe miệng người đàn ông càng sâu, cô nhìn thấy thì lạnh cả người, đôi khi con người còn đáng sợ hơn cả quỷ.

Người đàn ông mới bóp chặt cổ cô, quả trứng kia liền hoảng sợ, sau đó cô nghe thấy giọng nói của con rắn nhỏ:

-Không được làm tổn thương lão mẹ của tôi!

Lúc này cô chân chính cảm nhận được tình cảm của người mẹ, vui mừng mà khóc:

-Mẹ không sao, con đừng lo lắng.

Nhưng sao đứa bé ở trong trứng mà có thể nói? Còn gọi cô là lão mẹ nữa? Cô còn tưởng rằng cha đứa bé luôn mặc trường bào màu đen, còn để tóc bó buộc mũ, đứa bé nhất định sẽ gọi cô là mẹ!

Nhưng hình như bây giờ không phải lúc suy nghĩ những chuyện này, cô đều cao hứng quên mất tình cảnh của mình rồi.

Không đợi cô nói tiếp với con rắn nhỏ, tay người đàn ông bóp cổ cô chậm rãi dùng lực:

-Nếu nhóc không ra, người phụ nữ này sẽ phải chết trong tay tôi rồi.

-Chú dám.

Rõ ràng là giọng nói ngọt ngào ngây thơ, nhưng nghe xong lại làm người ta vô cùng an tâm, hình như còn có lực uy hiếp.

Người đàn ông cũng không yếu thế:

-Nhóc xem tôi có dám hay không.

Cô nghe thấy cổ ‘rắc’ một tiếng, giống như anh ta hơi dùng lực một chút, cổ của cô sẽ bị gãy mất. Cô muốn nhắc nhở con rắn nhỏ ngàn vạn lần đừng trúng kế của anh ta, nhưng không phát ra được tiếng.

Sau đó cô nghe thấy tiếng ‘rắc rắc’ của vỏ trứng vỡ, bởi vì người đàn ông nắm chặt lấy cổ cô để cô quay lưng về phía con rắn nhỏ, cô không biết đã xảy ra chuyện gì. Sau đó người đàn ông bỏ qua cho cô, đi về phía sau cô.

Hai tay cô chống đỡ thân thể, cũng không quản đau đớn trên cổ, gian nan xoay người, liền thấy được con rắn đen nhỏ mảnh, đôi mắt trên đỉnh đầu rất to, phát sáng.

Hóa ra thật sự giống như cha đứa bé, là con rắn đen, dù sao cũng là cô hoài gần mười tháng mới có đứa bé, thấy thế nào cũng cảm thấy đáng yêu.

-Lão mẹ.

Con rắn đen nhỏ muốn bò tới trước mặt cô, nhưng người đàn ông và nhóm thuộc hạ của anh ta vây quanh con rắn nhỏ thật chặt, cô bò qua từng chút từng chút một, nhìn thấy người đàn ông nắm lấy cái đuôi của con rắn đen nhỏ, để nó vào trong gói to.

-Anh muốn làm gì?

Người đàn ông cảm thấy hài lòng buộc cái túi to lại:

-Tuy cô không phối hợp với tôi thật tốt, nhưng cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ, lần này tạm thời bỏ qua cho cô.

Anh ta nói xong chuẩn bị rời đi.

Đương nhiên cô không thể để anh ta rời đi, dùng tất cả sức lực lung lay đứng dậy. Cô muốn lấy Ngọc Thạch ra tìm Liễu Huyền Dạ, nhưng không đợi cô chạm vào Ngọc Thạch, vậy mà anh xuất hiện, cô trừng mắt nhìn, quả thật là Liễu Huyền Dạ.

Anh đi đến trước mặt cô, nhìn chằm chằm cái bụng bằng phẳng của cô một lát, lại hơi vén góc áo lên nhìn vết thương của cô, hình như Liễu Huyền Dạ tức giận.

Không biết gió thổi từ đâu tới, cuốn tro bụi lên làm người ta không mở mắt ra được, đám đàn ông còn trong kho hàng bị dọa tại chỗ:

-Vậy mà có thể nhìn thấy xà tiên, đúng là vô cùng vinh hạnh.

-Ngay cả vợ và con của tôi cũng dám động.

Liễu Huyền Dạ bước từng bước về phía người đàn ông kia, giọng nói giống như có thể xuyên qua tim, cô nghe đều hơi sợ hãi:

-Anh ngại mình sống không quá lâu sao?

Người đàn ông còn muốn nói gì, đã bị Liễu Huyền Dạ phát tay ngã trên mặt đất, túi lớn chứa con rắn đen nhỏ cũng bị hất ra ngoài, cô nhanh chóng chạy đến.

Mới vừa còi túi ra, con rắn đen nhỏ liền ló đầu ra:

-Lão mẹ, hình như cha tức giận rồi!

-Con biết nhiều thật.

Cô ấn đầu đứa bé, lấy đứa bé ra khỏi túi, để lên lòng bàn tay mình, tuy Liễu Huyền Dạ còn đang xử lý những người đó, nhưng cô lại không có tâm tư nhìn anh, trong mắt cô chỉ có con rắn đen nhỏ.

-Đại tiên, nhanh cứu tôi.

Đại tiên sao? Cô tò mò nhìn qua, liền thấy con chồn vàng chui ra, thả rắm phun ra rất nhiều khí độc, Liễu Huyền Dạ dùng tay áo che miệng mũi, để con chồn vàng mang người đàn ông kia đi rồi.

Khó trách vừa rồi người kia đặc ý như vậy, hóa ra anh ta có chỗ dựa là con chồn vàng này.

Liễu Huyền Dạ đi tới trước mặt cô, nhìn chăm chăm cô một lúc lâu không nói lời nào, bởi vì cô làm mất con của anh, tuy bây giờ đã quay lại, nhưng vẫn có chút chột dạ.

Cô cho rằng Liễu Huyền Dạ sẽ mắng cô, dù sao trước kia chỉ cần xảy ra chuyện, anh sẽ hỏi con rắn nhỏ có sao không, còn dặn đi dặn lại cô quan tâm con trai của anh.

Kết quả thiếu chút nữa bị cô làm mất.

Chắc là không chịu nổi này giờ các cô không nói gì, trái lại con rắn nhỏ mở miệng trước:

-Cha, lão mẹ, lâu rồi hai người không gặp mặt, chẳng lẽ bây giờ không nên ôm hôn nhẹ sao? Hai người còn phát ngốc gì thế!

-Những lời này là ai dạy con thế?

Cô ấn đầu của đứa bé, vừa sinh ra đã biết nhiều đến vậy, sau này còn hơn nữa.

-Con thông minh như vậy, không cần người khác dạy.

-Đi về trước.

Cuối cùng Liễu Huyền Dạ cũng nói với cô, có phải đại biểu anh không giận cô hay không? Cô nghe lời đi theo sau anh ra khỏi kho hàng.

Lúc quay lại nhà trọ, Chung Linh, Trương Doãn Hiên và Trạch Thiên đều ở đây. Rõ ràng bọn họ đều bận rộn nhiều việc, cô lại gây thêm phiền phức cho bọn họ rồi.

Nhìn thấy cô, đương nhiên Chung Linh là người chạy tới đầu tiên, chắc là cũng muốn hỏi cô có bị thương hay không, nhìn thấy Liễu Huyền Dạ liền sửa miệng:

- Tôi không liên lạc được với cô, cho nên đến nhà trọ tìm cô, kết quả có nữ quỷ nói cho tôi biết cô bị người ta mang đi, chúng tôi lo lắng rất lâu.

Nữ quỷ sao?

Trên thế giới này vẫn có quỷ hồn tốt bụng:

-Nữ quỷ kia đâu?

Cô nhìn xung quanh, cũng không phát hiện bóng dáng của cô ta, không phải bình thường cô ta luôn vây quanh cô sao!

Đám Chung Linh không trả lời câu hỏi của cô, hai mắt lóe lên, hình như có việc gì gât cô:

-Sao thế?

-Nữ quỷ kia là hung thủ, mọi người là do cô ta giết.

Thấy Chung Linh không trả lời, Trương Doãn Hiên giải thích cho cô:

-Lúc chúng tôi bắt cô ta đã để cô ta chạy thoát.

-Cô ta là hồn phách bình thường nhất, không thể nói chuyện với chúng ta, cũng không gặp được người khác, quan trọng nhất là cô ta không thể rời khỏi nhà trọ này, anh chắc chắn là cô ta sao?

Không phải cô nói chuyện thay nữ quý, chỉ là muốn làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Giải thích lần này là Trạch Thiên:

-Cô ta phụ thân trên internet, dựa vào sóng điện từ để giết người, thực ra những người chết đều là bị hù chết.

-Chúng ta cùng đi tìm cô ta, cô ta không thể tách rời nơi này, chắc là đang trốn ở một góc nào đó.

Cô không biết có phải mình biến nhân tâm hay không, đối với nữ quý giúp mình cũng không mềm lòng, cô ta hại nhiều người như vậy, phải trả giá thật nhiều.

-Nhất định phải nhanh chóng tìm được cô ta, nhờ đâu cô ta không đợi những người đó hoàn thành nhiệm vụ liền giết bọn họ...

Trương Doãn Hiền nói xong chạy ra ngoài với Trạch Thiên.

Chung Linh cũng chạy đi về một phía khác, cô quay đầu nhìn Liễu Huyền Dạ:

- Tôi cũng đi xem.

Anh không nói chuyện, nhận lấy con rắn nhỏ quay về nhà trọ trước, mà cô lập tức tìm nữ quý kia từng phòng từng tầng, không dám lãng phí từng giây từng phút.

Dịch: Hà My

Biên tập: Bảo Nhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 23/11/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Thi thể nữ trong bồn tắm

Cuối cùng cô phát hiện ra khác thường ở tầng cao nhất nhà trọ, mới đi tới cửa liền ngửi thấy mùi quý khí, ả ả còn có mùi thi thể thối nát.

Cô nhẹ nhàng chạm vào tay nắm cửa, vậy mà cửa không có khóa.

Sau khi vào cửa, quý khí càng ngày càng nặng, mùi hôi thối cũng càng ngày càng đậm, chắc chắn trong phòng này có thi thể, có thể tỏa ra mùi nặng như vậy, hẳn là đã chết rất lâu rồi, sao không ai phát hiện ra nhỉ?

Cô cẩn thận vừa đi vừa đánh giá, bố trí trong phòng vô cùng ảm áp, trên bàn còn đặt bình hoa, nhưng hoa bên trong sớm đã héo rũ, xem ra là bỗng nhiên xảy ra chuyện bất hạnh.

Trong nhà trọ có chút tối, cô định bật đèn, thì nghe thấy tiếng ‘vù vù’.

Cô ta thật sự ở trong này, cô tìm nơi phát ra tiếng động, phát hiện cô ta vẫn ngồi xôm ở góc tường, vẻ mặt vẫn giống như trước, toàn thân nhỏ nước.

Cô không biết nên hỏi cô ta cái gì...

Trên mặt đất xuất hiện chữ viết dùng nước đọng lại, cô ta ngẩng đầu nhìn cô:

-Cô đều đã biết sao?

-Cô nói còn chuyện chưa làm xong, là chuyện này sao?

Hóa ra quý đều giống nhau, vì thỏa mãn nguyện vọng của mình, có thể làm ra chuyện thương thiên hại lý.

Cô ta gặt đầu lại lắc đầu, viết rõ ràng trên mặt đất:

-Thực xin lỗi.

-Người cô nên nói xin lỗi không phải là tôi...

Đám Trương Doãn Hiên cũng tìm tới, nữ quý vốn ngồi yên tĩnh ở góc tường lập tức cúi kính.

Mặt nữ quý không ngừng chảy máu, gương nanh múa vuốt bay về phía Trương Doãn Hiên và Trạch Thiên. Với năng lực của cô ta, hoàn toàn không phải là đối thủ của Trương Doãn Hiên và Trạch Thiên.

Nhưng chuyện kể tiếp làm cô nghi ngờ, cô ta tránh Trương Doãn Hiên, công kích Trạch Thiên, không giống bộ dạng quý hèn thông thường, rõ ràng là lệ quý.

Hình như Trương Doãn Hiên và Trạch Thiên cũng cảm thấy vậy, không dám lơ lỏng chút nào, một lát sau Chung Linh cũng đến đây, cùng đối phó nữ quý này, nhưng vẫn không thể thu phục cô ta.

Cô ở một bên lo lắng xuống, lại không giúp được gì, sau đó Chung Linh và Trạch Thiên bị đánh ngã xuống đất, còn Trương Doãn Hiên một mình đứng sóng đôi với cô ta, cô nhanh chóng chạy qua nâng Chung Linh:

-Sao cô ta có thể lợi hại như vậy?

-Không nên đối phó khó như vậy mới đúng.

Chung Linh cũng nghĩ mãi không ra.

Lúc này kiểm gỗ trên tay Trương Doãn Hiên bị đánh rơi trước mặt cô, tình thế rất không có lợi cho anh ta, Chung Linh và Trạch Thiên lại xông tới, kiểm chế nữ quý kia, cô cầm kiểm gỗ muốn đưa cho Trương Doãn Hiên, lại nghe anh ta nói:

-Tô Tô, nhanh, đâm vào ngực cô ta.

Nhìn khuôn mặt máu chảy đầm đìa của nữ quý, cô do dự đâm thẳng về phía ngực cô ta, sau khi kiểm gỗ đâm vào thân thể cô ta, đám Trương Doãn Hiên mới buông lỏng nữ quý ra.

Ngực nữ quý biến thành màu đen, chậm rãi lan ra toàn thân, lúc biến mất hình như cô thấy cô ta đang cười với cô. Đợi hồn phách cô ta hoàn toàn biến mất, một con côn trùng nhỏ trong suốt bay ra ngoài, không đợi các cô bắt lấy nó đã không thấy tăm hơi.

-Quả nhiên có chút khó hiểu, tôi bảo này sao cô ta lại trở nên lợi hại như vậy.

-Vừa rồi là gì thế?

Vậy mà ngay cả Chung Linh cũng không biết:

-Là nó đã khống chế nữ quý kia...

Sau đó các cô phát hiện ra thi thể nữ quý ở trong bồn tắm phòng tắm, tất cả đều ngâm ở trong nước, thi thể đã hư thối nghiêm trọng, ngay cả mặt nước đều là gợn bọt.

Trạch Thiên lật nhìn thi thể cô ta, đưa ra kết luận:

-Sau khi cô ta bị giết thì bỏ thi thể ở đây.

-Có thể giết cô ta ở nhà, hẳn là người quen gây án, giao cho cảnh sát xử lý là được rồi.

Trương Doãn Hiên nói xong định rời đi.

-Lúc trước cô ta hại chết nhiều người như vậy, nên người giết chết cô ta, có thể đã chết hay không?

Cô phủ nhận quan điểm của Trạch Thiên:

-Cô ta nói với cô chuyện của cô ta còn chưa xử lý xong, chắc là người kia còn sống, hơn nữa... Cô cảm thấy rất có khả năng liên quan đến trò chơi kia.

-Mọi người đừng nghĩ nữa, chúng ta chỉ xử lý chuyện của quý, chuyện thần quái, còn những vụ án mạng này, mọi người nghe Doãn Hiên, để cảnh sát xử lý đi!

Chung Linh nói xong lấy di động ra báo cảnh sát.

Sau đó có rất nhiều cảnh sát đến đây, vậy mà trong đó còn có người bắt cô đến cục cảnh sát lần trước, cùng với mấy cảnh sát thẩm vấn cô, cô sợ tới mức nhanh chóng chạy trốn về phía bên cạnh.

-Chào mọi người.

Nhìn thấy mấy cảnh sát kia đi về phía các cô, cô càng không dám lên tiếng nữa, kết quả hình như bọn họ không nhớ rõ cô:

-Chúng tôi muốn nhờ các vị để hiểu biết tình huống một chút, mong mọi người đừng khản trương.

Sau đó hỏi một chút tình huống phát hiện thi thể nữ, dù sao có đám Trương Doãn Hiến ở đây, cô đứng ở bên cạnh là tốt rồi.

Bởi vì Trương Doãn Hiến và Chung Linh còn muốn về phòng làm việc giải quyết hậu quả, cô tự mình quay về phòng trọ, vừa mới tiến vào cửa liền nghe con rắn nhỏ ngọt ngào ngào ngào kêu lên:

-Lão mẹ, mẹ đã về rồi!

Liễu Huyền Dạ cũng khôi phục thân rắn, hai con rắn một lớn một nhỏ bao quanh ghế sofa, con rắn nhỏ còn duỗi cái đầu đen sẫm nhìn cô, hình ảnh đó có chút dọa người, nhưng không hiểu sao lại ảm áp.

-Sao hôm nay anh có thể xuất hiện ở đó?

Cô không có gọi Liễu Huyền Dạ anh đã tới rồi, chẳng lẽ anh có năng lực biết trước?

Liễu Huyền Dạ không ngẩng đầu rắn lên, hình như mệt chết đi được:

-Anh không xuất hiện con trai sắp bị người khác đoạt đi mất rồi...

Cô đoán anh nhớ lại câu tiếp theo là bắt đầu mắng cô, kết quả lại nghe anh nhẹ nhàng nói:

-Thực xin lỗi.

-Hả?

-Không có gì, anh mệt...

Hả? Sao không nói rõ đã ngủ rồi? Vì sao phải nói xin lỗi với cô? Cô vốn là người nên nói xin lỗi mà! Chẳng lẽ Liễu Huyền Dạ thật sự làm chuyện có lỗi với cô? Không phải là người phụ nữ vậy trắng bó sát đó chứ!

Cô cảm nhận được! Não của mỗi người phụ nữ đều rất lớn, không liên quan đến tuổi tác thân phận gì đó, nhưng vô cùng dễ dàng suy nghĩ miên man.

-Lão mẹ, con đói bụng.

Hả? Cô nhìn đầu con rắn nhỏ lúc ẩn lúc hiện:

-Đói bụng sao?

Rắn ăn cái gì? Cô nhìn Liễu Huyền Dạ:

-Con trai của anh nói đói bụng kia.

-Ừm.

Cũng không biết anh có nghe thấy lời cô nói hay không, thuận miệng ừ một tiếng.

Trong phòng khách yên tĩnh có chút quỷ dị, cô nhìn chăm chăm con rắn nhỏ, con rắn nhỏ cũng nhìn chăm chăm cô, sau đó cô phát hiện đứa bé mở to đôi mắt tròn nhìn chăm chăm ngực của cô.

Cô cúi đầu nhìn theo tầm mắt của đứa bé, đột nhiên nghĩ tới gì đó, lập tức dùng hai tay ôm ngực ngăn cản tầm mắt con rắn nhỏ:

-Nếu con muốn uống sữa mà nói, mẹ đi mua cho con! Con muốn uống sữa gì?

Sau đó con rắn nhỏ hơi mất mát cúi đầu:

-Có phải lão mẹ không thích con hay không?

-Sao lại có chuyện đó được? Đương nhiên là thích con rồi! Nhưng...

Nhưng cô mới mười chín tuổi! Lúc mang thai con mới có mười tám tuổi, cô vẫn còn là đứa bé, sao có thể để một đứa bé cho bú được?

Ôi trời ơi! Bú sữa, cô mơ về hình ảnh kia, lại mơ con rấn nhỏ... Không nên không nên:

-Mẹ đến siêu thị mua sữa bột cho con, ngoan.

Nói xong cô không quay đầu lại đi đến siêu thị, dự định mua tất cả các loại sữa bột, sẽ có loại đứa bé thích!

May mà con rấn nhỏ rất dễ nuôi sống, cho cái gì ăn cái đó, dù sao chỉ cần cô ăn cái gì rồi cho đứa bé một miếng là được, mỗi lần đều nhét miệng đứa bé phồng to.

Đương nhiên đứa bé cũng luôn kháng nghị:

-Lão mẹ, mẹ nuôi béo con, con sẽ không đẹp trai giống như cha được, không có cô bé nào thích con nữa mất.

-Sẽ không, con nhất định sẽ di truyền gen tốt của cha và lão mẹ.

Mỗi lần lúc như vậy, Liễu Huyền Dạ đều không nói được lời nào, cũng không bao giờ tham gia cùng các cô, chỉ thỉnh thoảng cuốn con rấn nhỏ vào trong lòng anh, ôm đứa bé tiếp tục ngủ.

Cô vẫn không hỏi Liễu Huyền Dạ chuyện trong làng Quý Phi, bởi vì ngay cả cô cũng không chắc chắn, có phải ngày đó vì khăn trương mà hoa mắt hay không, hơn nữa lúc đó phía dưới tối như vậy, hoa mắt cũng rất bình thường.

Tuy Liễu Huyền Dạ quay lại, nhưng công việc vẫn phải tiếp tục, sau khi cô đến bệnh viện cắt chỉ liền định về quê nhà thăm bà ngoại, sau đó vui mình vào trong công việc.

Cô không mang con rấn nhỏ, chủ yếu là sợ bà ngoại không chấp nhận được, lúc quay về, bà ngoại đang ngồi may quần áo ở trong sân:

-Bà ngoại.

Nghe thấy giọng của cô, bà ngoại sững sốt một lát, ngẩng đầu nhìn cô một lúc lâu mới đứng dậy:

-Ai da, Tô Tô! Tô Tô quay về rồi!

Cô nhanh chóng chạy tới ôm lấy bà ngoại:

-Thực xin lỗi! Lâu như vậy mà không quay về thăm bà, cháu rất nhớ bà ngoại.

Cô ôm cổ bà làm nũng, chắc là người thân, cho dù cách nhau xa bao lâu cũng vẫn cảm thấy thân thiết.

-Có lỗi gì chứ, bà ngoại biết cháu là đứa bé ngoan, chắc chắn là có chuyện không thể quay về, hơn nữa cháu gửi cho bà ngoại nhiều tiền như vậy, bà cũng không biết dùng như thế nào!

Bà ngoại nói xong lên lút kéo cô vào phòng, nhỏ giọng hỏi cô:

-Cháu lấy tiền này ở đâu ra thế?

Nhìn bộ dạng bà ngoại, giống như sợ cô bị người ta bắt nạt:

-Cháu quen mấy người bạn, bây giờ đi theo bọn họ làm việc, bà yên tâm đi! Là thu nhập bình thường, bà cứ yên tâm dùng, cháu nhất định sẽ tiếp tục cố gắng kiếm tiền, mua căn phòng lớn cho bà ngoại ở.

Bà ngoại vỗ tay cô:

-Căn phòng lớn gì chứ? Bà ngoại ở trong đây nhiều năm như vậy, không muốn chuyển đến nơi khác.

-Vậy chúng ta xây một căn nhà lớn ở đây.

Cô giang hai tay ra khoa chân múa tay nói.

-Chỉ cần cháu sống tốt, bà ngoại đều cao hứng hơn hết.

Lúc này bà ngoại mới chú ý tới bụng cô, nhẹ nhàng chạm vào:

-Đi đâu rồi?

Cô biết bà bắt đầu lo lắng:

-Không cần lo lắng ạ! Cháu không sao, đều đã rất tốt, bà xem cháu bây giờ đi...

Cô xoay một vòng trước mặt bà:

-Không phải thật tốt đứng trước mặt bà sao?

Ở nhà ba ngày, cô lại quay về, thực ra cô rất muốn mang theo bà ngoại đi cùng, dù sao bà đã lớn tuổi như vậy, chỉ có một mình.

Nhưng cô hiểu rất rõ, bà ngoại nhất định sẽ không đồng ý theo cô đến thành phố Y, cho nên trước khi đi cô nhét cho hàng xóm chút tiền, làm phiền bọn họ giúp cô quan tâm bà ngoại, có chuyện thì liên lạc với cô bất cứ lúc nào.

Khói mù chậm rãi tản đi, cô cảm thấy bây giờ mình vô cùng hạnh phúc, làm việc cùng bạn tốt, mỗi ngày về nhà còn có thể nhìn thấy Liễu Huyền Dạ và con rắn nhỏ.

-Chung Linh, góc rẽ bên ngoài mở cửa hàng búp bê khi nào vậy?

Hôm nay đi làm ngày đầu tiên, lúc cô đi ngang qua góc đường liền thấy một cửa hàng có tủ kính đầy búp bê tinh xảo.

Đầu năm nay những cửa hàng như vậy cũng ít đi! Những con búp bê này có hình thái khác nhau, quần áo trên người vô cùng lộng lẫy, phong cách cung đình, Lolita, cần cái gì đều có.

Cho nên lúc cô đi qua, đặc biệt nhìn thêm vài lần, thực ra còn có một nguyên nhân, lúc ấy Chung Linh chọn phòng làm việc ở trong này, là vì ít người, sao còn có người mở cửa hàng ở nơi ít người như vậy nhỉ?

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 23/11/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Búp bê dây cốt

-Có sao? Tôi không để ý lắm.

Chung Linh sắp xếp tài liệu trên ngăn tủ:

-Hôm nay Trương Doãn Hiên và Trạch Thiên về thành phố N, tôi đi tiễn bọn họ.

- tôi cũng đi.

Chung Linh ngẩng đầu nhìn cô một cái:

-Chỉ sợ không được, buổi chiều có khách muốn đến đây, làm phiền cô tiếp đãi một lát...!

-Ngày đầu tiên tôi đi làm đã có vụ làm ăn, xem ra tôi cực kỳ vượng gian phòng làm việc này, vậy cô nói lời tạm biệt với đám Trương Doãn Hiên hộ tôi nhé, chuyện nơi này cứ giao cho tôi xử lý.

Tốt xấu gì bây giờ cô cũng miễn cưỡng có thể tự mình đảm đương công việc rồi.

Sau khi Chung Linh rời đi cô dọn dẹp phòng làm việc, sau đó vừa nghịch di động vừa đợi khách hàng, cơm trưa cũng là gọi đồ ăn ngoài, bởi vì thật sự lười phải đi ra ngoài.

Những khách hàng đến gặp mặt đều đến đúng giờ, dù sao đã xảy ra chuyện không thể dùng khoa học giải thích được mới tới tìm các cô, cho nên bọn họ khản trương hơn bất luận kẻ nào, cũng coi trọng hơn. Nhưng khách hàng hôm nay để cô đợi đến năm giờ cũng chưa xuất hiện, vẫn là lần đầu tiên thấy được...

Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì? Không tới được sao?

Trước khi Chung Linh đi không cho cô tài liệu về khách hàng này, cho nên cô không biết phương thức liên lạc với ông ta, càng không rõ ông ta tìm các cô là vì chuyện gì.

Mãi đến bảy giờ tối, cuối cùng cũng có người gõ cửa phòng làm việc.

Cô mở cửa ra liền thấy một người đàn ông trung niên hiền lành đứng ở bên ngoài, đầu ông ta đầy mồ hôi, hẳn là chạy trên đường tối, sau khi nhìn thấy cô, không ngừng giải thích:

-Ngại quá! Ngại quá! Trong nhà xảy ra chút chuyện, làm chậm trễ thời gian, thật sự ngại quá.

-Không sao.

Cô mời người đàn ông vào, lại rót chén trà cho ông ta.

Ông ta uống ừng ực hết một chén nước, nhìn bộ dạng giống rất khát:

-Cô cũng muốn đến sớm một chút, nhưng tại đứa con gái bất hiếu nhà tôi đó!

Người đàn ông nghiêng răng nghiêng lợi nói xong, lắc đầu nói:

-Cô nói xem tôi nuôi con bé lớn như vậy, còn cho con bé đi học đại học, chúng tôi làm cha mẹ cũng vất vả, sao lại không hiểu chuyện như vậy!

Cô ngồi bên cạnh nghe người đàn ông oán giận, chắc là đến muộn vì cãi nhau với con gái ở nhà! Thực hâm mộ đứa bé có thể cãi nhau với cha mẹ.

Đợi ông ta oán hận xong, cô mới nói:

-Không biết ông muốn chúng tôi giúp đỡ chuyện gì?

Người đàn ông tiến vào đến bây giờ đều đã oán giận nửa tiếng, đợi lát nữa ông ta nói xong chuyện của mình, cô đoán chừng dù thế nào cũng cần phải trở về từ nơi này lúc chín giờ...

-Ngại quá, đều đã quên nói chuyện chính rồi, thực ra chuyện này cũng có liên quan đến con gái của tôi. Thực ra trước đây con bé rất ngoan, bắt đầu từ tháng ba năm nay, giống như thay đổi thành một người khác, đối nghịch với chúng tôi mọi thứ, con bé không chịu đi gặp bác sĩ tâm lý, cho nên phải làm phiền các cô giúp đỡ nhìn xem, có phải động vào thứ không sạch sẽ gì không.

Sau khi cô nghe xong cười có chút xấu hổ, nhưng lại không tiện nói thẳng:

-Nói không chừng trong khoảng thời gian này con gái ông có vẻ phản nghịch, không có vấn đề gì lớn.

-Sao lại không phải vấn đề lớn! Từ trước đến nay đều là chúng tôi nói cái gì nghe cái đó, bây giờ chế giễu, biết cãi lại, còn không chịu ở nhà, muốn trọ ở trường...

Người đàn ông còn đang oán giận với cô con gái ông ta không hiểu chuyện biết bao nhiêu, nghe ông ta nói, con gái của ông ta còn lớn hơn cô một tuổi, nữ sinh lớn như vậy có ý nghĩ của mình cũng là chuyện rất bình thường.

-Tóm lại các cô nhất định phải giúp đỡ chuyện này một chút, thù lao không ít, điều kiện nhà chúng tôi cũng không tệ lắm, chỉ có một đứa con gái như vậy, con bé muốn cái gì đều có thể thỏa mãn con bé, chúng tôi hi vọng con bé có thể quay về bộ dạng trước kia, dù sao gia đình hòa thuận mới vui vẻ được!

-Tiên sinh, thực sự không phải tôi muốn từ chối, tôi cảm thấy ông cần một người có thể khuyên bảo con gái ông, mà không phải người bắt quỵ.

Người đàn ông nghe xong lời cô nói, lập tức khoát tay:

-Không sao cả không sao cả, khuyên bảo cũng được, bắt quỵ cũng được, tuổi của mọi người không kém nhau lắm, nếu không có thứ sạch sẽ cô khuyên bảo con bé giúp tôi! Chắc chắn tiền cho cô không ít.

Như vậy cũng được sao? Bắt quỵ kiêm chị gái tri âm?

-Cứ định như vậy đi!

Người đàn ông đưa địa chỉ trường học và phương thức liên lạc của con gái ông ta cho cô, cuối cùng đưa 5000 tệ tiền đặt cọc.

Tiền ông ta xong, cô liền gọi điện cho Chung Linh, châm chọc chuyện này, cuối cùng cô hỏi Chung Linh:

-Cô nói xem những người này đều nghĩ gì thế? Tiền nhiều quá không có chỗ để tiêu sao?

-Cho cô tiền cô còn không cần à? Ngày mai cô đến trường học con gái ông ta nhìn xem, có thể nói vài câu thì nói vài câu, nói không được thì rút, chẳng

qua chúng ta không lấy số tiền còn lại.

Hình như Chung Linh đang lái xe, cô nghe thấy tiếng còi ô tô ở bên kia:

-Cô còn chưa quay về sao?

-Sắp rồi, cô cũng nhanh quay về đi! Đã muộn thế này rồi, có cần tôi qua đón cô không?

-Không cần, tôi có thể tự về, được rồi, không nói, tôi dọn dẹp một chút thì chuẩn bị về.

-Được, vậy cô chú ý an toàn.

-Bye bye.

-Ngày mai gặp.

Sau khi tắt điện thoại, cô sửa sang tài liệu của người đàn ông kia, lại kiểm tra xem cửa sổ đã đóng chặt chưa. Khi đi ngang qua cửa hàng búp bê, người ta đã đóng cửa nghỉ ngơi rồi.

Trong tủ kính vẫn là những con búp bê cô thấy buổi sáng, đủ loại màu tóc, đủ loại mắt, thật sự là rất đẹp. Nếu con rắn nhỏ là con gái, cô nhất định sẽ mua búp bê đưa cho đứa bé.

Ngay lúc cô bị búp bê trong tủ hấp dẫn, trước mắt có một con búp bê mặc váy Lolita màu xanh đậm, đôi mắt vàng bắt đầu chuyển động, cô sợ tới mức thiếu chút nữa kêu ra tiếng.

Cô vội ngược nhìn thoáng qua, hóa ra sau lưng nó có dây cốt, chắc là dây cốt chưa hết nên nhúc nhích, vừa mới di chuyển một chút.

Nhìn thời gian, đã chín rưỡi tối rồi, nơi này ban ngày không có người, bây giờ lại càng không có một bóng người, cô thu hồi tầm mắt khỏi những con búp bê, đi về nhà.

Sau khi đi được năm phút, cuối cùng cô cảm thấy phía sau có người đi theo, quay đầu lại thì không thấy gì, ngay lúc cô quay đầu lại lần thứ ba, trên mặt đất cách cô 20 mét có một con búp bê đang đứng, váy Lolita màu xanh đậm, mắt màu vàng, trên đầu còn đeo một đóa hoa hồng màu đỏ...

-Mang tôi về nhà... Mang tôi về nhà...

Cô không hiểu rõ búp bê kia bị quỷ ám hay là xảy ra chuyện gì, phản ứng đầu tiên là chạy, kết quả đột nhiên nó xông tới trước mặt cô.

Cái miệng đỏ tươi nhúc nhích:

-Mang tôi về nhà... Mang tôi về nhà...

Cô giơ tay đẩy nó, đột nhiên phía trước có ánh sáng chói mắt, lúc này cô mới phát hiện mình đứng giữa đường cái, một chiếc xe hơi xông về phía cô.

“A --”

Lúc tỉnh lại cô đang ở trong bệnh viện, Chung Linh ở cạnh giường cô, cô muốn nói chuyện, lại phát hiện mình rất suy yếu:

-Sao tôi lại ở bệnh viện thế?

Chung Linh thấy cô tỉnh lại, lập tức đi gọi bác sĩ.

Sau đó cô kim nén nghi vấn trong lòng phối hợp với bác sĩ kiểm tra, không dễ dàng gì mới đợi tới lúc bọn họ rời đi, mới tiếp tục hỏi Chung Linh:

-Tôi hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

-May mà không bị thương vào da thịt, nếu thực sự đụng vào chỗ nào, cô bảo tôi phải làm sao đây?

Đã lâu rồi cô chưa thấy Chung Linh tức giận như vậy:

-Tôi còn muốn hỏi cô đã xảy ra chuyện gì đó, tôi đã về nhà rồi, nhưng nhớ còn chút tài liệu để ở phòng làm việc, bởi vì cần dùng gấp nên tôi đến lấy, kết quả cô như phát điên đụng vào xe của tôi.

-Cô là nói, tôi chủ động đụng vào xe của cô sao?

Nhưng rõ ràng lúc ấy cô thấy...

Chung Linh tức giận nói:

-Đúng vậy! Nếu đổi lại là người khác, tôi còn tưởng rằng là đụng vào gổm sứ! Rốt cuộc cô làm sao vậy? Lúc ấy tôi không phát hiện ra xung quanh có quỷ khí!

Cô nói chuyện búp bê cho Chung Linh nghe, sau khi nghe xong cô ấy sờ trán cô:

-Có phải cô bị chứng uất ức sau sinh không!

-Đương nhiên không phải!

Cô đẩy tay cô ấy ra:

-Thật đó, tôi nhìn rất rõ.

Sau đó Chung Linh cũng tin tưởng cô không lấy chuyện này lừa gạt cô ấy, cô không dám đến cửa hàng búp bê đó nhìn xem, dù sao phòng làm việc của các cô cũng ở nơi đó, nếu mỗi ngày xảy ra chuyện như vậy, sớm muộn gì cô cũng chết ở nơi đó.

-Bác sĩ nói rằng có thể rời đi được.

-Ừm

Cô xuống giường:

- Tôi về nhìn con rắn nhỏ trước, xế chiều đến trường học xem, nếu không sẽ làm chậm trễ thời gian mất.

Nói đến trường học, không ngờ lại cùng một trường với cô, đúng lúc đi xem trường học thế nào rồi.

Về mặt Chung Linh không nhìn nổi bộ dạng của cô:

- Tôi chưa từng thấy người nào điên cuồng với công việc như cô, buổi chiều tôi đi với cô, nhưng không nói, cô chịu trách nhiệm khuyên bảo.

Cô làm dấu OK, không phải khuyên bảo thôi sao! Lát nữa cô đi xem mấy bài văn khuyên bảo là được.

Đại học y hoàn toàn không thay đổi, bây giờ sắp được nghỉ hè, người trong trường học vẫn còn nhiều, cô và Chung Linh đi thẳng đến ký túc xá nữ sinh tìm người.

Nữ sinh kia tên là Vương Mộng Mộng, ở tầng dưới phòng cô từng ở. Khi các cô đi tới ký túc xá nữ sinh, không ngờ đi quản lý ký túc xá vẫn nhận ra cô:

-Ai da, cháu quay về rồi à!

Bởi vì đi đã giúp cô, cô rất quý đi ấy:

-Chúng cháu tới tìm người.

-Hóa ra là tới tìm người! Nhanh đi vào đi!

Cuối cùng đi quản lý ký túc xá nói thêm một câu:

-Đã nghỉ học lâu như vậy, nhớ quay về sớm một chút.

Cô gật đầu, đi vào trong ký túc xá nữ sinh với Chung Linh, kết quả chưa gặp được Vương Mộng Mộng, vậy mà gặp Miêu Miêu và Lưu Hoan Hoan, bạn cùng phòng trước đây.

Hai người nhìn thấy cô vốn kinh ngạc, sau đó âm dương quái khí nói:

-Đây không phải là mẹ chưa kết hôn sao? Còn mặt mũi quay lại à.

-Cậu nhìn bụng người ta xem, nói không chừng đã sớm nạo thai, mẹ cái gì chứ.

-Chuyện cô ta muốn đẻ đứa bé ra hay không còn không biết...

Đối với những lời ác độc của bọn họ, cô không thêm để ý một chút nào, nhưng Chung Linh không dễ nói chuyện như vậy. Biết chuyện lúc trước của cô, chắc là cô ấy cũng đoán ra được hai nữ sinh này là ai.

-Là con gái mở miệng ngậm miệng đều là chưa kết hôn, nạo thai, các cô đến trường học những thứ này sao? Nếu muốn sinh con đến vậy, sớm về nhà tìm đàn ông ấy.

Trời ạ! Đây là Chung Linh cô quen sao? Những lời này là Chung Linh nói sao?

Cô chẳng quan tâm mặt Miêu Miêu và Lư Hoan Hoan lúc đỏ lúc trắng, bội phục sát đất Chung Linh bắt được quý mắng được người.

Miêu Miêu và Lư Hoan Hoan còn muốn cãi lại, bỗng nhiên bên trên có mấy con rắn đủ màu sắc rơi xuống, bọn họ sợ tới mức hét ầm lên, kêu có rần!

Hình như mấy con rắn kia quen Miêu Miêu và Lư Hoan Hoan, cứ trườn về phía bọn họ, bọn họ quên cả hét chói tai, chạy tới chạy lui trốn tránh mấy con rắn.

Dịch: Hà My

Biên tập: Bảo Nhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 25/11/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Ký túc xá nữ sinh

-Huyền Dạ đại nhân sao?

Chung Linh nhỏ giọng hỏi cô.

Cô lắc đầu:

-Anh ấy sẽ không làm loại chuyện như vậy.

Mới nói xong có cái đầu đen tuyền chui từ trong tay áo cô ra, cô khần trương nhét nó vào trong.

Nhưng vẫn để Chung Linh thấy được:

-Con trai của cô sao?

-Coi như là vậy!

Cô và Chung Linh đi lên tầng, thấy xung quanh không có ai mới bắt đầu hung dữ với con rắn nhỏ:

-Ai cho con theo tôi? Ai cho con hù dọa người khác hả?

Con rắn nhỏ chui ra khỏi cổ tay áo cô, đôi mắt to ngập nước ảm ức nói:

-Lão mẹ hung dữ với con, con lo lắng cho lão mẹ mới đến... Lão mẹ không thích con rồi...

Nhìn thấy bộ dạng đáng thương tội nghiệp của đứa bé cô lại không nổi:

-Thích thích, mẹ mắng con khi nào chứ.

-Vậy lão mẹ hôn nhẹ.

Con rắn nhỏ nói xong nâng cái đầu rắn của đứa bé lên.

Cô nhìn xung quanh, hôn 'bẹp' một cái lên đầu đứa bé:

-Được rồi, mẹ còn có chuyện phải làm, con nhất định phải ngoan ngoãn, không được gây rắc rối đâu đó.

Chung Linh ở bên cạnh sớm đã buồn cười:

-Người mẹ như cô cũng có da có thịt phết nhè.

Vui vẻ đi đến tầng 4, cô và Chung Linh đều ngửi thấy mùi quý khí vô cùng nhạt, hình như con rắn nhỏ cũng cảm nhận được, nhích tới nhích lui trong tay

áo cô.

Các cô đến phòng 403 Vương Mộng Mộng ở, cửa đóng, sau khi gõ cửa một lúc lâu mới có người ra mở, là một nữ sinh có đôi mắt to, buộc tóc đuôi ngựa:

-Các cô tìm ai?

-Xin hỏi một chút, Vương Mộng Mộng có ở đây không?

Nữ sinh nghi ngờ đánh giá các cô, một lúc lâu sau mới hỏi tiếp:

-Tìm tôi có việc gì?

Cô ta chặn ở cửa, giống như không muốn cho các cô đi vào.

Hóa ra nữ sinh này là Vương Mộng Mộng, mùi quý khí vừa ngửi được truyền từ trên người cô ta đến, nhưng rõ ràng cô ta là người, sao trên người lại có quý khí? Chẳng lẽ thực sự chọc phải thứ gì đó không sạch sẽ?

-Các cô là...

Cô không định nói với cô ta là cha cô ta bảo cô tới, sợ cô ta sẽ bài xích các cô, nhưng không đợi cô nói chuyện, cô ta liền chủ động nói:

-Là cha tôi bảo các cô tới đúng không!

Còn chưa nói dối đã bị vạch trần, thật sự là vô cùng xấu hổ, nhưng hình như nữ sinh này bình tĩnh hơn cô tưởng tượng nhiều:

-Các cô quay về đi! tôi không có việc gì, các cô bảo ông ấy đừng lẩn qua lẩn lại nhiều nữa.

Cô còn muốn cố gắng một chút, dù sao còn chưa khuyên bảo được câu nào, kết quả thái độ của Vương Mộng Mộng vô cùng kiên quyết, nói một câu 'tạm biệt' rồi đóng cửa lại.

-Làm sao bây giờ?

Chung Linh nhún vai:

-Cô ta không chịu phối hợp thì làm gì được chứ?

-Nếu như thực sự chỉ là khuyên bảo bây giờ chúng ta có thể rút lui, nhưng quả thật có thứ không sạch sẽ... Hơn nữa không có ở trong tòa ký túc xá này, không biết cô ta trêu chọc phải từ đâu.

-Sinh viên đại học không giống với học sinh tiểu học trung học, bọn họ có thể đi bất cứ nơi nào, nếu cô ta không phối hợp, lượng công việc của chúng ta sẽ rất lớn.

-Chúng ta đi dạo quanh trường học trước, nếu là ở trong trường học, chúng ta sẽ ra tay, nếu không có ở đây, chúng ta liền chạy lấy người, nhân tiện theo cô nhìn ngôi trường này một lát.

-Con cũng phải nhìn, con cũng phải nhìn.

Cô đề con rấn nhỏ muốn ló đầu ra nói:

-Con ngoan ngoãn ở trong đó không được lộn xộn.

Ngoại trừ Miêu Miêu và Lưu Hoan Hoan, hình như chuyện kia thật sự bị người ta lãng quên, đi ở trong sân trường cũng không có ai chú ý lắm.

-Cô muốn quay về trường tiếp tục học không?

-Muốn chứ!

Trước đó không xảy ra chuyện này, toàn bộ lý tưởng của cô là thi lên đại học.

Các cô đang trò chuyện, liền gặp một người phụ nữ ăn mặc diêm dúa lòe loẹt, kêu gọi đi từ đối diện tới, nhìn tuổi cô ta không giống sinh viên ở đây.

Chung Linh cũng để ý tới cô ta, còn có chút kinh ngạc, cô vừa định hỏi cô ấy có quen biết hay không, người phụ nữ kia đã đi tới:

-Thật khéo! Không ngờ lại gặp cô ở trong này.

-Đúng vậy, thật khéo.

Người phụ nữ này chào hỏi với Chung Linh xong, lại dòi tầm mắt sang nhìn cô, ánh mắt cũng không thân thiện:

-Người này cũng ở đây à!

Giả mà người này cũng ở đây à? Không hiểu sao bị một người không quen biết ghét bỏ, đổi thành là ai đều sẽ không vui vẻ, cô vừa định oán hận lại, Chung Linh mở miệng trước.

-Trương Mạn Thù, dù gì cô cũng đã tiếp nhận giáo dục cao đẳng, nhiều năm không gặp sao tố chất biến thành như vậy hả?

Chung Linh nói xong kéo cô đến bên cạnh cô ấy, giống như sợ người trước mặt ăn cô vậy.

Hóa ra cô ta là Trương Mạn Thù, con gái của đạo trưởng Trương kia...

-Cô đừng nói như vậy chứ, kẻ thù giết cha đứng ngay trước mặt cô, cô còn có thể tâm bình khí hòa nói chuyện với các cô, đã vô cùng nhẫn nhịn rồi.

Trái lại cô ta cũng không dối trá, trực tiếp nói bói móc, xem ra cô ta nhất định phải tính cái chết của đạo trưởng Trương lên đầu cô, cô vừa định mở miệng, Chung Linh lại kéo cô một cái.

Sau đó cô ấy nói:

-Cảm ơn nhẫn nhịn của cô, chúng tôi còn có việc không tiếp cô được, hi vọng sau này cô còn có thể tâm bình khí hòa tiếp.

Nói xong kéo cô rời đi.

Kết quả chưa đi được mấy bước, lại nghe Trương Mạn Thù ở phía sau kêu lên, các cô quay đầu nhìn, cô ta hoảng hốt lo sợ ôm cổ mình, vậy mà trên ngón tay đều là máu:

-Các cô đã làm gì tôi?

Chung Linh vô tội nhìn cô ta:

-Cô đừng có mà hăm dọa chúng tôi, khoảng cách xa như vậy, tôi có thể làm gì cô chứ? Hơn nữa nếu hai chúng ta đánh nhau, nhiều lắm là tính ngang hàng, cô có thể không phòng bị để tôi đánh lên sao?

Trương Mạn Thù bị nói không cãi lại được, đương nhiên cô ta biết rõ thực lực của cô và Chung Linh, lần này càng thêm khó hiểu:

-Rốt cuộc là ai? Nhanh đi ra cho tôi.

Các cô không để ý tới cô ta, tiếp tục đi đường của các cô.

Đội không nhìn thấy bóng dáng cô ta nữa, cô mới nhìn tay áo, con rắn nhỏ đang quấn quanh cánh tay cô:

-Là con làm đúng không?

-Ai bảo cô ta bắt nạt mẹ, cắn một cái đã rất tiện nghi cho cô ta rồi.

-Làm tốt lắm, loại người xấu như vậy phải làm thế.

-Lão mẹ không giận con sao?

-Mẹ không có giận con, con cũng là không nỡ lão mẹ bị người ta bắt nạt!

Bây giờ cô chủ động hôn 'bẹ' một cái lên đầu con rắn nhỏ, đứa bé vui vẻ hát khê.

Chung Linh cũng nói chen vào:

-Nếu sau này đi bị người ta bắt nạt, cháu cũng nhất định phải giúp đi đó...!

-Cô còn cần đứa bé giúp sao?

-Đứa bé là tiểu xà tiên đó, đương nhiên phải thừa dịp còn nhỏ tuổi, có quan hệ tốt mới được.

Trái lại con rắn nhỏ vô cùng vui vẻ:

-Được ạ được ạ! Cháu thích lão mẹ, cháu cũng thích đi Chung Linh.

Đột nhiên toàn thân con rắn nhỏ run lên, cô vừa định hỏi có phải đứa bé lạnh hay không, liền nghe đứa bé nói:

-Lão mẹ, có quỷ khí, còn là quỷ rất lợi hại.

Nghe đứa bé nói vậy, cô cũng nghĩ thấy được, quỷ khí còn mang theo mùi hôi thối, nói không chừng đã hại chết người. Đúng lúc này, bên cạnh có người kích động chạy tới.

Chạy ngã xuống đất, cô và Chung Linh chạy nhanh qua đầu anh ta, anh ta như gặp được cọng com cứu mạng:

-Chết người, chết người.

-Chúng tôi báo cảnh sát trước, lại đi tới phòng học 403 ở tầng 4 mà người kia nói, chưa đi đến cửa đã nghĩ thấy được mùi máu tươi. Bàn ghế trong phòng học đều bị dời sang bên cạnh, ở giữa có một nữ sinh đang nằm, máu chảy ở vị trí cổ tay, mở to đôi mắt không còn chút ánh sáng.

-Tự sát sao?

-Không phải, gần đây có quỷ khí.

Cô đi đến bên cạnh thi thể, cẩn thận quan sát, hi vọng có thể phát hiện ra một chút dấu vết để lại:

-Chung Linh, sao cô lại cảm thấy vòng tay cô ta đeo nhìn quen mắt thế nhỉ?

Chung Linh cũng đã đi tới, nhưng cô ấy không có ấn tượng gì:

-Chúng ta đi gần đây nhìn xem, lát nữa cảnh sát đến rồi.

Mới vừa ra phòng học liền thấy Vương Mộng Mộng, cô ta thấy các cô lập tức quay đầu bỏ chạy, đương nhiên cô và Chung Linh liền đuổi theo. Cô ta chạy không nhanh, một lát sau đã bị Chung Linh bắt được.

Cuối cùng cô cũng biết vì sao vòng tay trên thi thể lại nhìn quen mắt, hóa ra trên tay Vương Mộng Mộng cũng đeo một cái giống hệt vậy:

-Nữ sinh kia là bạn của cô sao?

-Không phải.

-Vậy cô chạy làm gì?

- Tôi muốn chạy thì chạy, tôi còn muốn hỏi vì sao các cô lại đuổi theo tôi?

Cô ta nói xong thì vùng vẫy:

-Các cô mau thả tôi ra, buông ra.

Cảm xúc của cô ta dao động rất lớn:

-Chúng tôi chỉ muốn giúp đỡ cô, cũng muốn giúp đỡ nữ sinh chết kia.

-Lão mẹ, cẩn thận sau lưng.

Không biết hồn phách nữ sinh vừa mới chết xuất hiện ở phía sau các cô từ khi nào, bởi vì cô ta vừa mới chết, hồn phách còn vô cùng suy yếu, không thể nói chuyện cũng không thể xúc phạm người khác. Cô ta nhìn Vương Mộng Mộng, nhưng Vương Mộng Mộng không nhìn cô ta.

-Cô tự sát sao?

Cô ta lắc đầu, hình như sợ hãi thứ gì đó, miệng phát ra tiếng ‘ùm ừm’, sau đó không ngừng chỉ vào Vương Mộng Mộng, cô không hiểu rõ ý của cô ta lắm, chẳng lẽ cái chết của cô ta liên quan đến Vương Mộng Mộng?

Vẫn là Chung Linh có năng lực, lập tức hiểu được:

-Cô muốn chúng tôi bảo vệ cô ta?

Nữ sinh gật đầu liên tục, đột nhiên trong lúc đó giống như thấy được thứ gì đó khủng bố, bộ mặt bắt đầu hung dữ, khoe mắt cũng bắt đầu chảy máu.

Cô và Chung Linh muốn cô ta tỉnh táo lại, nhưng đột nhiên cô ta biến mất trước mắt các cô.

-Hai cô đang nói chuyện với ai thế? Các cô đừng giả thần giả quỷ...

Cảm xúc của Vương Mộng Mộng có chút tan vỡ.

-Vừa rồi chúng tôi nói chuyện với nữ sinh chết ở trong phòng học, cô ấy còn bảo chúng tôi phải bảo vệ cô thật tốt, cô chắc chắn cô ấy không phải là bạn

mình chứ?

Đột nhiên Vương Mộng Mộng khóc lên:

-Đều là lỗi của tôi, đều là lỗi của tôi, Nhạc Dao bị tôi hại chết.

Cô ta khóc càng ngày càng thương tâm, căn bản không khuyên được.

Đội cảm xúc của cô ta tốt hơn một chút, các cô mới thuận lợi mang cô ta rời đi.

Các cô đến chỗ Vương Mộng Mộng ở, đợi rất lâu cô ta mới mở miệng:

-Cô và Nhạc Dao còn có Trần Tư Tuyên đều là bạn tốt, hai bọn họ đều trọ ở trường, chỉ có một mình tôi ở nhà mình. Sau đó Tư Tuyên chết, Nhạc Dao nói với tôi cậu ấy sợ, tôi mới chuyển đến phòng 403 ký túc xá ở với cậu ấy, không ngờ... Không ngờ...

Nói xong nói xong Vương Mộng Mộng khóc lên, các cô cũng có thể thông cảm cho tâm tình của cô ta, yên lặng ngồi bên cạnh cô ta, không vội bảo cô ta nói cho các cô biết toàn bộ.

-Nhất định là Tư Tuyên giết Nhạc Dao, Nhạc Dao vẫn luôn nói với tôi cậu ấy bị quần lấy, Tư Tuyên sẽ không bỏ qua cho chúng tôi, người chết kế tiếp là tôi rồi...

-Sẽ không sẽ không, có chúng tôi ở đây, bất luận kẻ nào và quỷ đều không làm cô bị thương được.

Nghe xong lời cô nói, đột nhiên Vương Mộng Mộng ôm lấy cô, tiếp tục gào khóc, hai tay cô không biết phải làm sao, một lúc sau mới ôm lấy cô ta, nhẹ nhàng vỗ lưng cô ta an ủi.

-Ngày đó cha mẹ tôi không có ở nhà, tôi liền đến ký túc xá với Nhạc Dao và Tư Tuyên, sau đó buổi tối chúng tôi nói về chuyện ma quỷ, còn chơi trò bút tiên...

Dịch: Hà My

Biên tập: BảoNhi

Team: Bảo My

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại ngày 26/11/2018

Bạn đang đọc truyện *Thai Rắn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.